

ПАТРИША КОРНУЕЛ ЮЖЕН КРЪСТ

Част 2 от „Анди Бразил“

Превод от английски: Дори Габровска, 1999

chitanka.info

1.

В историческия град Ричмънд, щата Вирджиния, където видните фамилии бяха на почит от войната насам, последният понеделник на март обещавахе да е хубав ден. Движението все още бе оскъдно както по централните улици, така и в Интернет. Пласъорите на дрога спяха, проститутките се прибираха изморени, пияните шофьори изтрезняваха, педофилите отиваха на работа, не се чуваха аларми, нито домашни кавги. Нямаше нищо ново и в моргата.

Историята на Ричмънд, разположен, според различните източници, върху седем-осем хълма, датира от 1607, когато малка банда английски завоеватели забили тук кръста в името на крал Джеймс. Неизбежно появилото се селище край водопадите по река Джеймс, наречено без особено въображение Водопадите, преминало през обичайните изпитания като средище на търговия и обект на военни нападения, преживяло антибританските настроения, революцията, беднотията, бичуването, скалпирането, подписването на безполезни договори и преждевременната смърт на много от жителите си.

Местните индианци открили огнената вода и махмурлука, разменяйки своите билки, минерали и кожи за секири, амуниции, платове, чайници и още огнена вода. Корабите превозвали нови и нови роби от Африка. Томас Джеферсън създаде Монтичело, Конгреса и щатския затвор. Той основал Университета на Вирджиния, написал Декларацията на независимостта и бил обвиняван, че е баща на незаконородени мулатчета. Строели се железни пътни линии. Тютюневата индустрия процъфтявала и никой никога не съдел.

И така лека-полека животът в това спокойно място си течал безпроблемно до 1861, когато Вирджиния решила да се отдели от Съюза, а той не я подкрепил. Ричмънд не се справил добре в Гражданската война. След нея бившата столица на Конфедерацията кретала, както може, без роби и без мръсни пари. Останала сравнително предана на загубената си кауза, тя продължавала да

развява бойното си знаме — Южния кръст, а жителите на Ричмънд навлезли в новото столетие и оцелели от следващите ужасни войни просто защото не били тяхна грижа — водели се някъде другаде.

Към края на двайсети век нещата в столицата съвсем се бяха влошили. Градът беше на второ място в страната по брой на убийствата. Туризмът западна. Децата започнаха да носят огнестрелно оръжие и ножове в училище и да се нараняват едно друго в училищните автобуси. В центъра не останаха нито жилищни домове, нито магазини — всички се преместиха в предградията и близките окръзи. Постъпленията от данъци съвсем намаляха. Управниците на града и членовете на градския съвет постоянно се караха. Дори величествената старинна резиденция на губернатора плачеше за нова водопроводна и електрическа система.

Общинските съветници продължаваха да удрят с юмруци по бюрата си и да се обиждат един друг, вместо да решават проблемите на града. Председателят на Комисията по транспорта излизаше да държи реч, носейки скрит пистолет. Крадливите цигани прекратиха странстванията си и започнаха да се заселват тук. Ричмънд стана нов дом и за пласъорите на наркотици, пътуващи по магистрала I-95.

Сега беше моментът да се появи една жена и да въдвори ред. Макар че никой не забеляза, когато градът назначи за пръв път в историята си жена за началник на полицейското управление. Тази понеделнишка сутрин жената бе навън и разхождаше кучето си. Нарцисите и минзухарите бяха разцъфнали, първите слънчеви лъчи тъкмо се плъзваха по хоризонта, времето бе нетипично топло за сезона. Птиците пееха в клоните на напъпилите дървета и началничката на полицейското управление, Джуди Хамър, се чувстваше в необичайно добро настроение и дори временно спокойна.

— Браво, Попай! — насърчи тя своя бостънски териер.

Това не бе особено ласкаво име за куче с огромни изпъкнали и ококорени очи.^[1] Но когато от Дружеството за защита на правата на животните бяха показали малкото кученце по телевизията и Хамър се бе обадила по телефона с желание да го осинови, то бе получило името Попай и не отговаряше на никакво друго.

Хамър и Попай се придвижваха доста бързо из възстановения неотдавна квартал „Чърч Хил“, съвсем близо до мястото, където първоначално бе възникнало селището и където първите английски

заселници бяха забили кръста си. И кучето, и собственичката му отминаха бързо загубилите своя блясък резиденции с техните железни огради и веранди, скосени покриви и фалшиви мансарди, кулички, каменни трегери, дърворезби, цветни стъкла, веранди с ръчно изработени орнаменти, прозорци с фонтони, повдигнати по английски образец живописни мазета и дебели комини.

Изминаха улица „Ийст Грейс“ и стигнаха до мястото, където жителите на града често идваха да се любуват на красивата гледка. От едната страна на урвата беше радиостанция „Дабъл Ю Ар Ви Ей“, а от другата — къщата, в която живееше Хамър, построена в стил „гръцко възраждане от деветнайсети век“ от някакъв тютюнев магнат малко след края на Гражданската война. Хамър обожаваше старинните тухли, извитите корнизи, плоския покрив и гранитната веранда. Къщите със свое собствено минало я очароваха — в който и град да я отвеждаше работата ѝ, Хамър винаги си избираше дом в сърцето му.

Отключи входната врата, изключи алармата, освободи Попай от каишката и набързо направи едно упражнение с кучето, давайки му команди за сядане, лягане и стоене неподвижно, като го награждаваше за всяка изпълнена команда. След разходката и тренировката за добро поведение Хамър остави Попай да си почине и както обикновено, седна в дневната да прегледа вестника и да се полюбува на панорамата от високи сгради с офиси, сградата на щатския конгрес, на медицинския колеж на Вирджиния и на Парка за биотехнологични изследвания към Държавния университет на Вирджиния. Някой бе казал, че Ричмънд се превръща в „град на науките“, място на просветление и процъфтяващо здраве.

Но докато шефката на полицията в града изучаваше сградите и улиците в центъра, тя не можеше да не забележи порутените и опушени стени, ръждясалите трамвайни релси и виадукти, изоставените фабрики и тютюневи складове с боядисани и заковани с дъски прозорци. Знаеше, че в центъра, недалеч от дома ѝ, има пет сгради със самоволно настанили се бездомници и че в южната част на центъра има още две такива. За съжаление, ако човек не обмисляше дипломатично думите си и изричаше неприятни истини, в града щяха да настанат хаос и безредици и това щеше да е още едно доказателство, че гражданската война не е свършила и че Югът продължава да я губи.

Хамър седеше, загледана в града, който сякаш я подканваше да разреши привидно неразрешимите му проблеми. Утринното слънце грееше все по-ярко и тя се зачуди дали няма да ги изненада някой последен студен полъх на зимата. Дали и времето няма да постъпи като всичко останало напоследък — да се окаже последният акт на отчаяние, който да изтрие и малкото останала красота в ужасния ѝ, напрегнат до краен предел живот. Съмненията обсебиха съзнанието ѝ.

Когато сама бе помогнала на съдбата да я доведе в Ричмънд, Хамър бе отказала да си признае, че така може би бяга от собствения си живот. Двамата ѝ сина вече бяха големи и се бяха отчуждили от нея много преди баща им, Сет, да се разболеє и да почине предната пролет. Джуди Хамър храбро бе продължила живота си, обгръщайки се с обществените си задължения като с наметало на кръстоносец.

Тя напусна Полицейското управление на Шарлът, където се бе задържала толкова години и бе направила чудесата, издигнали я до шефския пост. Реши, че неин дълг е да отиде в други градове от Юга, където да започне отначало, да изгради всичко наново, да успее. Направи предложение на Националния институт по правосъдието, откъдето ѝ позволиха да си избира проблемни полицейски управления из южните щати, да прекарва по една година във всяко и да обедини всички да си сътрудничат — „един за всички, всички за един“.

Философията на Хамър беше съвсем проста. Не вярваше в правата на полицаите. Знаеше твърде добре, че когато полицаите, инспекторите, лейтенантите и дори шефовете се отцепваха, за да действат самостоятелно, резултатът бе катастрофален. Броят на престъпленията се увеличаваше, а на разкритите от тях — намаляваше. Никой с никого не се разбираше. Гражданите, на които полицията трябваше да служи, пазейки ги от престъпниците, заключваха домовете си, държаха оръжието си заредено, не се интересуваха от съседите си, подиграваха се на полицаите и ги обвиняваха за всичко. Планът на Хамър за положителна промяна бе да се приложи нийоркският модел за ограничаване на престъпността, известен още като КОМСТАТ, съкращение от компютърна статистика.

Този акроним представляваше просто определение на една идея, която бе много по-сложна от използването на съвременните технологии за проследяване повторемостта в престъпленията и за набелязване на критичните райони в града. Според КОМСТАТ всеки

полицай беше отговорен за всичко. Чинът и постът на полицаия вече не можеха да служат за оправдание — на никого не бе позволено да не прояви интерес, да не знае отговора, да каже, че не може да направи нищо по даден въпрос, че по-късно ще провери, че не е чул, че е забравил, че тъкмо се е канел да прочете, че не се чувства добре, че в момента е говорел по телефона или че не е бил дежурен по това време. Всеки понеделник и петък Хамър събираше представителите на всички участъци и подразделения и ги разпъваше на кръст.

Очевидно бойният план на Хамър бе по северняшки образец, но както се стекоха обстоятелствата, когато тя го представи пред градския съвет на Ричмънд, членовете на съвета бяха прекалено погълнати от собствените си междуособици, интриги и боричкания за надмощие. По това време не им се стори никак лоша идеята някой друг да се заеме с проблемите на града. Така че Хамър бе назначена за шеф на полицейското управление за една година, като ѝ позволиха да доведе със себе си двама способни млади полицаи, с които бе работила успешно в Шарлът.

Хамър предприе окупацията си на Ричмънд. Съвсем скоро започна да се натъква на съпротива, граничеща с обикновен инат. След това срещна откровена омраза. Градските патриарси желяеха и тя, и нюйоркският ѝ екип да си заминат. Те не намираха за необходимо да научат нищо от Ню Йорк и като истински ричмъндци в никакъв случай не биха следвали примера на някакво си забутано градче като Шарлът, което имаше навика да измества ричмъндските банки и фирми от класацията на 500-те най-преуспяващи.

Заместник-началникът на полицията, Вирджиния Уест, не спираше да се оплаква и да мърмори, използвайки най-красноречивите изрази, докато, останала без дъх, продължаваше да тича по пистата на стадиона на Ричмъндския университет. Полегатите покриви на красивите готически сгради на университета едва сега започнаха да се очертават под първите плахи слънчеви лъчи. Всички студенти все още спяха дълбоко, с изключение на две млади жени, които тренираха къси спринтове.

— Няма да издържа още много — заяви Уест на полицай Анди Бразил. Бразил погледна часовника си.

— Още седем минути — успокой я той. — После може да ходиш.

Това бе единствената ситуация, в която тя му се подчиняваше. Вирджиния Уест бе заместник-началник на управлението в Шарлът, докато Бразил още учеше в полицейската академия и пишеше статии за „Шарлът Обзървър“. После Хамър ги бе взела със себе си в Ричмънд, така че Уест да оглави разследванията, а Бразил да се занимава с проучванията, връзките с обществеността и създаването на страница в Интернет.

Като членове на екипа на Хамър двамата сега бяха равнопоставени, но Уест се смяташе за по-старша и винаги щеше да си остане такава. Тя излъчваше по-голям авторитет, а той никога нямаше да постигне нейния опит. Тя бе по-точен стрелец и по-добра в ръкопашния бой. Веднъж дори бе застреляла заподозрян, макар че не се гордееше с това. Любовната ѝ връзка с Бразил в Шарлът бе възникнала като нормално продължение на отношенията им на наставник и питомник. Той се бе влюбил и тя се бе поддала на чувствата му още преди той да заговори за тях. И защо не!

— Да виждаш някой друг да се самоизтезава по този начин наоколо? Освен онези момичета, които са или в лекоатлетическия отбор, или страдат от анорексия — продължи да се оплаква Уест, задъхана. — Никой! И познай защо! Защото това е адски тъпо. Вместо да си пия кафето и да чета сутрешния вестник, аз съм хукнала с теб.

— Ако спреш да говориш, ще възстановиш ритъма си на дишане — отвърна ѝ Бразил, който бягаше без никакво усилие, облечен в тъмносиния си анцуг с емблема на шарлътското полицейско управление и с маратонки, които леко шумоляха при допира с червената гумирана настилка.

— И е крайно време да изоставиш този шарлътски анцуг — продължи тя, пренебрегвайки съвета му. — И без това ги дразним. Защо да им даваме повод съвсем да ни намразят?

— Не мисля, че ни мразят. — Бразил се опита да представи недружелюбното и неблагодарно отношение на ричмъндските полицаи в по-добра светлина.

— Мразят ни и още как.

— Е, никой не обича промените — отново опита Бразил.

— Ти явно си изключение — сопна му се тя.

Това бе завоалиран намек за слуховете, които Уест бе чула по-малко от седмица след пристигането им в Ричмънд. Според тях Бразил имал връзка с хазайката си, богатата жена, която живееше сама в „Чъру Хил“. Уест не бе питала за подробности. Дори не бе проверила дали е истина. Изобщо не искаше да знае. Просто бе престанала да минава покрай къщата на Бразил, камо ли да се отбива на гости.

— Харесвам промените, когато са за добро — отвърна Бразил.

— Точно така.

— Предпочиташ да беше останала в Шарлът?

— Определено.

Бразил ускори темпото си точно колкото да ѝ покаже гърба си. Уест никога нямаше да му прости, че ѝ бе казал колко много иска тя да дойде с него в Ричмънд, че я бе убедил да направи това, говорейки, както винаги, прямо и уверено. Беше я повлякъл на вълната на чувства, които той очевидно вече не изпитваше. Беше превърнал любовта в поезия, а сега някоя друга слушаше стиховете.

— Нищо не ме привлича тук — продължи Уест, която комбинираше думите така, сякаш затваряше врати и изграждаше огради около себе си. — Ами да бъдем честни. — Не би се захванала да замазва нещо, ако преди това не го е изстъргала напълно. — Тук е отвратително. — Размаха ръце. — Слава богу, че е само за една година.

В отговор той ускори темпото си още повече.

— Сякаш сме някакъв отряд бърза помощ за полицейски управления. Кого можем да заблудим? Само загуба на време. Не си спомням друг път да съм пропиляла толкова много време.

Бразил погледна часовника си, сякаш изобщо не я слушаше, и Уест си пожела да успее да забрави широките му рамене и красивия му профил. Ранните слънчеви лъчи придаваха златисти оттенъци на косата му. Двете студентки профучаха покрай тях, потни и без грам тлъстина по телата си, с изваяни мускулести бедра, които искаха да примамят погледа на Бразил. Уест се почувства още по-потисната. Почувства се стара. Спря и се наведе напред, опряла длани на коленете си.

— Край! — извика тя, докато се опитваше да си поеме дъх.

— Още четиридесет и шест секунди. — Бразил бягаше на място, сякаш бе в безтегловност, обърнат с лице към нея.

— Ти продължавай.

— Сигурна ли си?
— Бягай да гониш вятъра — помахна му грубо. — По дяволите!
— Усети вибрациите на клетъчния телефон, закачен на кръста ѝ.
Отдалечи се от пистата, към скамейките, встрани от атлетичните тела, които се отразяваха зле на самочувствието ѝ.
— Уест — обади се тя.
— Вирджиния. Обажда се... — като през стена се чу гласът на Хамър.
— Госпожо началник? — отвърна ѝ Уест високо. — Ало?
— Вирджиния... чуваш ли ме? — Гласът на Хамър пак се чуваше едва доловимо.
Уест притисна другото си ухо с ръка, опитвайки се да чуе.
— ... Стига тъпотии... — намеси се някакъв мъжки глас.
Уест тръгна да ходи, опитвайки се да улучи положение, от което връзката да е по-добра.
— Вирджиния?... — Думите на Хамър пак заглъхнаха.
— ... Можем да го направим, когато кажеш... обичайните правила... — пак се намеси мъжкия глас.
Говореше с провлечен южняшки акцент и звучеше като селяндур.
Уест почувства моментална неприязън.
— ... време е... убием... Трябва да... или да... резултата... — говореше селяндурът с грубоватия си диалект.
— Тъпото куче не си струва... оловото в патроните... — намеси се внезапно и другият. — Колко мангизи?...
— Зависи... няколко стотачки...
— ... и никому, нито дума...
— ... ако... някой... научи...
— ... без покана...
— Какво? — прозвуча отново гласът на Хамър и пак заглъхна.
— ... обаче с дог... не с твоя боклук!... Синият...
— Госпожо началник Хамър... — опита се да се намеси Уест, после рязко млъкна, осъзнавайки, че двамата мъже също може да я чуят.
— ... негри... — пак се чу първият. — ... и един не е достатъчно хитър да... блатата...
— ... ясно... Буба... Ще покрием... одеяло...
— Добре, Смадж... чао... рано сутринта.

Уест слушаше шокирана как двамата мъже планират някакво убийство, продиктувано очевидно от расистки мотиви, престъпление от омраза, убийство, съпроводено и с обир. По чутото можеше да се заключи, че убийството ще бъде извършено рано сутринта. Уест се зачуди дали дог е жаргонното име на револвер булдог и дали синият означава, че е от синя стомана, за разлика от тези, които са от неръждаема стомана или никелирани. Явно двамата мъже смятаха да увият трупа с одеяло и да го потопят в блатата.

Мълчание.

— Лорейн... — пак прозвуча дрезгавият глас на Буба. — ... При старите помпи... изгаси двигателя... и без фарове... да не събудим...

Мълчание и изведнъж пращането прекъсна.

— Госпожо началник? — обади се Уест. — Госпожо началник? Чувате ли ме?

— Буба... — Пращането се възобнови и се чу гласът на втория мъж. — Някой друг говори...

Мълчание, пращане, прещракване, прекъсната линия.

— По дяволите! — измърмори Уест, когато телефонът й напълно замлъкна.

Истинското име на Буба беше Бътнър Флак Четвърти. За разлика от толкова много безстрашни мъжаги, луди на тема пикапи, оръжия, барове с голи до кръста сервитьорки и южняшка история, той не бе възпитаван в този дух от малък. Беше израсъл в семейство на теолог, в северната част на „Джингър Парк“, квартал от западнали и загубили достолепието си стари имения, където обичаха да украсяват верандите си с оръдейни гюлета от времето на Гражданската война. Бътнър бе от стар род, в който мъжете винаги получаваха прякора Бът. Тази традиция умря с ерудирания баща на Буба, д-р Бът Флак Трети, защото той си даде сметка, че ако нарича сина си Бът, това би му създавало само проблеми заради новото време и порядки.

Когато малкият Бът постъпи в първи клас, жаргонът, подигравките и обидите бяха неизменна част от действителността. Децата ги шептяха в клас, крещяха ги в училищните автобуси, драскаха ги на листчета от тетрадките си и после ги предаваха под чиновете или ги пъхаха в шкафчето на малкия Бът. Когато той пишеше

името си, изписваше го Бът Флак. В дневниците учителите го вписваха Флак, Бът.

Погледнато отвсякъде, той се чувстваше ужасно, защото съучениците му измисляха все нови и нови прякори — Бут, Бът — бутчето, Бът — Път, Бът Флакона. Когато залягаше над уроците и стана отличникът на класа, започнаха да го наричат Бът Читанката, Зубрача, Бът Голямата глава.

За деветия си рожден ден Бът си пожела камуфлажна униформа и няколко играчки пистолети. По това време бе започнал да се тъпче постоянно. Прекарваше почти цялото си свободно време в горите, във въобразяем лов на животни. Постепенно стана запален почитател на списания, в които имаше статии за военни, анархисти, оръжия, военни камиони, описания на сражения от Гражданската война или жени по бански. Събираше наръчници за елементарна поддръжка и ремонт на автомобили; инструменти; кабели; дреболии, необходими за оцеляване в пусти места или обитавани от мечки; риболовни принадлежности. Крадеше цигари и псуваше. Смени името си на Буба и всички започнаха да се страхуват от него.

Тази ранна понеделнишка сутрин той се връщаше с колата си от трета смяна в цигарения завод на „Филип Морис“. Беше включил и двете си радиостанции, мобилният му телефон се зареждаше в извода на запалката, а от стереоуредбата звучеше диск на Ерик Клептън. Лъснатият му колт „анаконда“, 44-и калибър, от неръждаема стомана с двайсетсантиметров пълнител и мерник „Бушкел“ върху четвъртита основа беше пхнат под седалката, така че да може да го достигне с едно движение.

Всевъзможни антени бяха закрепени върху червения му джип „Чероки“ 1990, за който Буба дори и не подозираше, че е от колите, които потребителският наръчник за употребявани автомобили препоръчваше да се избягват, нито пък че джипът е катастрофирал и е на 100000 километра повече, отколкото показва километражът. Буба нямаше причина да се съмнява в приятелчето си Джо „Смадж“ Бръфи, който му бе продал джипа миналата година само за три хиляди долара повече от препоръчаната в същия наръчник цена.

Всъщност точно със Смадж бе говорил Буба само преди няколко минути, когато се бяха преплели телефонните линии. Буба не бе чул

какво си говореха двете жени, но бе разпознал „госпожо началник Хамър“ съвсем сигурно. Знаеше, че това означава нещо.

Буба бе възпитаван в духа на презвитерианската теория за предопределението. Божията воля, църковния език, тълкуванията на Библията и цветните роби на свещениците. И бе възроптал срещу всичко това. Напук на баща си, в колежа бе изучавал източни религии, но никой от подобни показни жестове не можа да изтрие догмите, запечатани в съзнанието му от ранно детство. Буба вярваше, че във всяко нещо се крие дълбок смисъл. Вярваше, че независимо от пречките и недостатъците на характера си, ако натрупа достатъчно добра карма или ако успее да постигне баланс между своите Ин и Ян, ще открие смисъла на живота си.

Така че когато чу името на началничката на полицията Хамър по клетъчния си телефон, изпита внезапен изблик на тъга, предчувствие за заплашващо го съдебно преследване, но и усещане за щастие и сила. Беше се превърнал във воин с мисия, за която винаги е бил предопределен, и всички тези чувства напиреха у него, докато караше по магистралата към автосервиза на Мускрат, с надеждата той да открие защо предното му стъкло се мокри отвътре. Буба грабна микрофона на двупосочната си радиостанция и превключи на защитен канал.

— Едно вика две. — Опита се да събуди жена си Хани, докато караше по едно от четирите платна на „Саутсайд“ и навлизаше в града.

Не се чу никакъв отговор. Буба провери огледалата за обратно виждане. Зад него се преустрои кола на ричмъндската полиция. Буба намали.

— Едно вика две — опита отново.

Никакъв отговор. Някакво тъпо хлапе се опитваше да се пъхне с форд експлоръра си точно пред Буба. Той ускори.

— Едно вика две. — Буба мразеше, когато жена му не отговаря веднага.

Ченгетата още се движеха като опашка на Буба и той виждаше тъмните им очила в огледалото си. Отново намали. Нахалникът с експлоръра пак се опита да се намърда пред Буба, като този път бе включил и десния си мигач. Буба даде газ. Замисли се кое средство за свързване да използва и посегна отново към мобилния телефон. Промени решението си. Понечи да опита още веднъж да се свърже с

жена си, но реши, че е безсмислено. Щом не бе отговорила първите два пъти, нямаше надежда. Майната й! Грабна микрофона на късовълновата си радиостанция, без да изпуска от поглед нито ченгетата, нито експлоръра.

— Хей, Смадж! — извика Буба на приятеля си. — Щом си на вълна, обади се.

— Две слуша — чу се задъханият глас на жена му по другата радиостанция.

Сега извън и мобилният телефон.

— Извинявай... о, боже — каза Хани. — Аз бях... о, боже, чакай да си поема дъх... уф... гоних Хафшелф... не искаше да се прибере... проклетото куче.

Буба не й обърна внимание. Вдигна телефона.

— Буба? — обади се Гиг Дан, шефът му във „Филип Морис“.

— На линия съм, мой човек — провикна се Смадж по късовълновото радио.

— Две вика едно — настояваше Хани.

— Казвай, Гиг! — отвърна Буба по телефона. — Какво става?

— Ще можеш ли да дойдеш за втората половина на втора смяна? — попита го Гиг. — Тилър се обади, че е болен.

По дяволите, помисли си Буба. Точно днес, когато има толкова много работа и толкова малко време. Хич не му се щеше да отиде на работа още в осем и да работи дванайсет часа без прекъсване.

— Десет-четири — каза Буба на Гиг.

— Кога ще се появиш бе, човек? — не се отказваше Смадж.

Буба всъщност не харесваше лова на ракуни^[2]. Ловджийското му куче Хафшелф си имаше своите проблеми, а Буба пък се страхуваше от змии. Освен това Смадж винаги успяваше да убие повече. Буба май само пилееше парите си.

— Преди да се събудят гадините. — Буба се постара да звучи самоуверено. — Действай по плана.

— Десет-четири, приятелче — отвърна Смадж. — Всичко е точно.

[1] На английски „por-eyed“, откъдето идва името Попай, означава „с изпъкнали очи“. — Б.пр. ↑

[2] Ракун — вид северноамериканска миеша мечка. — Б.пр. ↑

2.

Смоук беше дете, изискващо специално внимание. Това бе станало очевидно във втори клас, когато бе откраднал портфейла на учителя си, беше набил една съученичка, бе донесъл револвер в училище, бе подпалил няколко котки и бе потрошил колата на директора с една метална тръба.

От тези ранни объркани дни в родния му Дъръм, Северна Каролина, в досието му бяха вписани петдесет и два инцидента, сред които нападения, измама, изнудване, комар, бягство от училище, лъжа, кражба, неприемливо облекло, неприлична литература и нетърпимо поведение в училищния автобус.

Бяха го арестували шест пъти за престъпления, вариращи от изнасилване до убийство, бе осъждан условно и със специален режим на наблюдение, бе поставян под алтернативни форми на задържане, бе изпратен в лагер с терапевтична програма, бе настаняван в клиника, където да му направят задължителен психиатричен преглед, и бе включван в група, занимаваща се с овладяване на пристъпите на гняв и насилие.

За разлика от повечето малолетни престъпници, Смоук имаше родители и те присъстваха при всичките му появи в съда. Посещаваха го, когато бе задържан. Плащаха на адвокати и постоянно наемаха нови и нови, щом Смоук се оплачеше или намереше някакъв кусур на този, който го защитаваше в момента. Родителите на Смоук го записаха в четири различни частни училища и неизменно смятаха, че вината е в училището, а не в сина им.

Бащата на Смоук, един изключително зает banker, бе убеден, че синът му е необикновено умен, но напълно неочетен и неразбран. Майката на Смоук го обичаше предано и винаги заемаше неговата страна. Никога не приемаше, че той наистина е виновен. И двамата родители смятаха, че синът им е натопен, защото полицаите са корумпирани, мразят Смоук и бързат да приключат неразрешените си случаи. И двамата родители пишеха яростни писма до областния

прокурор, кмета, главния прокурор, губернатора и дори на един сенатор, когато Смоук накрая бе задържан в Поправителното училище „Си Ей Дилън“ в Бътнър.

Разбира се. Смоук не остана дълго там, защото когато навърши шестнадесет, вече не бе малолетен според законите на Северна Каролина и бе освободен. Досието му на малолетен престъпник бе закрито. Отпечатъците от пръстите му и полицейските му снимки бяха унищожени. Той вече нямаше минало. Родителите му сметнаха за разумен ход да се преместят в град, където полицията, чиито спомени не биха могли да се изтрият така лесно, не познава Смоук и не може повече да го тормози. Така че Смоук се премести в Ричмънд, Вирджиния, където бе и в момента. Тази сутрин той се чувстваше особено зъл и в настроение да създава проблеми.

— Имаме дващест минути — каза той на Дивинити.

Тя се бе облегла на рамото му, а той караше форд ескорта, който неговият баща му бе купил, когато Смоук си изкара шофьорска книжка от Вирджиния. Дивинити започна да го целува по брадата и да търка ръка между краката му, за да провери какво има предвид той.

— Имаме колкото си време искаме, скъпи — задиша в ухото му тя. — Майната му на училището! Майната му и на онзи дребосък, дето ще го взимаш!

— Имаме си план, забрави ли?

Той бе с маратонки, широк анцуг, кърпа на главата и тъмни очила. Проправи си път по тесните улички, на една пресечка разстояние от банка „Крестар“ на Патерсън авеню в Уест Енд, и забеляза малката тухлена къща на „Кенсингтън“, където нямаше нито спряна кола, нито оставен вестник, нито някакви други признаци на присъствие в дома. Спря на алеята пред вратата.

— Ако някой отвори, търсим Общинската гимназия — припомни й Смоук.

— Изгубени в космоса, нали, сладурче? — отвърна му Дивинити, като се надигна.

Тя натисна звънеца два пъти. В отговор последва само тишина. Смоук се настани на седалката до шофьора и Дивинити го закара обратно до банка „Крестар“. Небето бе ясно и съвсем бледо, движението ставаше все по-натоварено с началото на новата работна седмица, тъй като хората осъзнаваха, че им трябва пари в брой, за да

платят паркинга и обяда си. Пред банкомата в момента нямаше никого и това беше добре. Смоук слезе от колата.

— Знаеш какво да правиш — каза той на Дивинити.

Тръгна към банката, а тя потегли с колата. Той се приближи до банкомата, до който можеше да се спира с кола, и застана така, че да не се вижда. Не след дълго млад мъж с хонда сивик спря пред банкомата. Смоук се зададе иззад ъгъла на банката. Вървеше съвсем бавно. Младият мъж бе зает да набира необходимите кодове и цифри на автомата и не забеляза как Смоук се приближава косо, така че да не влезе в обсега на охранителната камера.

Смоук беше толкова бърз, че обикновено жертвите му бяха прекалено шокирани, за да реагират. Той залепи латексова лента върху обектива на камерата и върху очите на мъжа. Заби дулото на своя „Глок“ в основата на гърба му.

— Не мърдай! — процеди тихо.

Мъжът не помръдна.

— Подай парите назад съвсееем бавно.

Мъжът го направи. Смоук се огледа. Друга кола завиваше откъм „Патерсън“ и идваше към банкомата. Смоук дръпна латексовата лента от камерата и изтича зад банката. Премина в спокойно бягане, сякаш е излязъл на джогинг, и зави по Либи авеню, после по „Кенсингтън“. Съвсем забави темпото си по алеята пред тухлената къща, където го чакаше Дивинити с ескорта.

— Колко гепи, скъпи? — попита тя, когато Смоук невъзмутимо се настани в колата.

— Двайсет, четиридесет, шейсет, осемдесет, сто — преброи той. — Хайде да се махаме оттук.

Джуди Хамър не можеше да повярва. Това бе едно от най-странните неща, които се бяха случвали през живота ѝ. Двама бели расисти, наречени Буба и Смадж, се канеха да убият чернокожа жена на име Лорейн. Тя живееше до някакви стари помпи, където убийците щяха да паркират и да изчакат с изгасени двигатели и фарове. Бяха намесени и пари, навярно няколкостотин долара. Хамър крачеше нервно, а Попай я следваше по петите. Звънна телефонът.

— Госпожо началник Хамър? — Беше Уест.

— Вирджиния. Какво, за бога, беше това? — попита я Хамър. — Има ли начин да проследим откъде е било обаждането?

— Не — отвърна й Уест. — Не виждам как.

— Предполагам, че и двете сме чули едно и също.

— Още съм на клетъчния телефон — предупреди я Уест. — Не мисля, че трябва да го обсъждаме сега. Но звучеше като нещо, което трябва да приемем съвсем на сериозно.

— Напълно съм съгласна. Ще го обсъдим след представянето. Благодаря, Вирджиния. — Хамър се канеше да затвори.

— Госпожо началник? Какво се канехте да ми кажете, когато ми се обадохте първия път? — напомни й Уест.

— О, да, вярно.

Хамър трескаво се опита да си спомни защо се бе обадила на Уест, когато бе попаднала на чуждия разговор. Закрачи отново, а Попай пак я последва.

— О, спомних си. Вече получаваме отзиви за новата ни страница в Интернет — обясни Хамър, доволна. — Откакто Анди написа онази статия във вестника.

— Това ме притеснява — отвърна й Уест. — Мисля, че трябваше да направим някои превантивни промени.

— Всичко ще е наред.

— И какви са отзивите?

— Оплакват се — отговори Хамър.

— Не може да бъде!

— Не бъди цинична, Вирджиния.

— А някакви коментари по повод думите му за *ескалиращата младежка престъпност*. За — как го бе нарекъл — *манталитета на Ричмъндските банди*? За *отчаяната нужда от радикални реформи в отношението на правосъдието към малолетните престъпници*?

Хамър не бе пропуснала да забележи, че винаги когато станеше дума за Бразил, тонът на Уест ставаше прекалено рязък. Хамър се досещаше, че Уест е наранена. Долавяше някаква тъга и у Бразил, очите му не грееха, както обикновено, вдъхновението му, което го открояваше толкова силно от останалите, сега бе залиняло.

— Телефоните започнаха да звънят непрестанно в минутата, когато вестниците са се озовали в ръцете на читателите — продължи

Хамър. — Все пак раздвижваме инертността. А точно такава е целта ни тук.

Хамър остави телефона. Взе вестника със статията на Бразил от масичката за кафе и отново я зачете:

... През изминалата седмица тийнейджърите в нашия град са извършили поне седемнайсет коравосърдечни престъпления, сред които изнасилвания, въоръжени грабежи и жестоки побои. В единайсет от тези привидно безразборни прояви на насилие извършителите нямат навършени дори петнайсет години. Откъде се научават децата да мразят и нараняват по този начин? Не само от филмите и видеоигрите, но и един от друг. Проблем с младежките банди съществува и нека си кажем истината в очите: децата, които извършват престъпления като възрастни, вече не са деца...

— Предполагам, че популярността ми се е сринала още по-ниско — каза Хамър на Попай. — Имаш нужда от една баня. Какво ще кажеш за малко от онзи хубав крем шампоан?

Черно-бялата козина на Попай приличаше на красив смокинг, но космите ѝ бяха съвсем къси, а бледата ѝ нежна кожа бе много чувствителна и лесно се пресушаваше и разраняваше.

Попай обичаше, когато на всеки няколко седмици собственичката ѝ я слагаше в мивката, пълна с топла вода, и я насапунисваше с лечебния анти себореен балсам „Нусолт“, след което внимателно стъркваше подхранващата пяна с овесени ядки и прамоксин точно в продължение на седем минути, както гласяха инструкциите. Попай обожаваше собственичката си. Сега се изправи на задните си крака и подуши коляното ѝ.

— Струва ми се, че трябва да отложим банята, защото ще закъснея — въздъхна Хамър и се наведе към Попай. — Май не трябваше въобще да я споменавам, а?

Попай близна лицето на господарката си и изпита съжаление. Знаеше, че стопанката ѝ не иска да си признае мъката и вината, които изпитва заради внезапната смърт на съпруга си. Не че Попай бе познавала Сет, но бе чувала името му и бе виждала негови снимки. Попай не можеше да си представи господарката ѝ да е омъжена за мързелив, богат, дебел, хленчещ безделник, който само яде, гледа телевизия и се грижи за градината.

Попай бе доволна, че Сет го няма. Боготвореше стопанката си. Попай си мечтаеше да може да направи нещо, с което да успокои тази храбра, мила жена, която я бе спасила да не остане на улицата или да попадне в някое семейство с жестоки деца.

— Добре. — Господарката ѝ стана. — Трябва да се приготвям.

Хамър си взе набързо душ. Уви се в халата си и влезе в дрешника, колебаейки се какво да облече. Добре разбираше значението на дрехите, колите, офис обзавеждането, бижутата и храната на деловите обеда и вечери. Някои дни изискваха перли и поли, други — строги костюми. Цветове, стилове, материи, яки и ревери, щампирани и едноцветни материи, джобове и плисета, часовници, обици, парфюми — всичко имаше значение, дори това дали ще си поръча риба или пиле.

Побутна закачалките, размишлявайки и представяйки си как ще изглежда с една или друга дреха, като се осланяше на интуицията си. Накрая се спря на тъмосин костюм с панталон с джобове и маншети. Към него подбра ниски черни кожени обувки с вързалки, колан от същата кожа и памучна риза на бяло и синьо райе с френски маншети. Изрови от кутията с бижутата си семпли златни обици и часовника си от неръждаема стомана, марка „Брайтлинг“.

Взе чифт копчета за ръкавели в златисто и синьо, които бяха принадлежали на Сет. Посуети се малко с тях, докато ги слагаше, и си спомни онези моменти, когато Сет ходеше по петите ѝ из къщата — точно като Попай сега — и я молеше да му помогне с копчетата, реверите, подбора на подходящи чорапи или в съчетаването на дрехите в редките случаи, когато се обличаше официално.

Би изглеждало разумно да разпредели вещите на покойния си съпруг, бижута, кожени куфарчета и портфейли между синовете им, но Хамър още изпитваше неохота да го направи. Когато носеше нещо, принадлежало на Сет, тя имаше странното усещане, че той иска от нея да се държи по-мъжки, така както той не бе успял. Че той иска тя да бъде силна. Може би искаше да ѝ помогне, защото сега вече можеше. Сет винаги бе имал добро сърце. Но бе прекарал живота си в постоянна битка с ограниченията и привилегированото си минало, разнасяйки нещастията като грип. Бе оставил Хамър материално осигурена, облекчена, огорчена, възроптала срещу терзанията, но и все

още потискана от тях, както самият той бе потискан от наднормените килограми.

— Попай, ела тук! — извика Хамър.

Попай се излежаваше мързеливо върху едно слънчево петно на пода в кухнята. Нямаше никакво намерение да става.

— Хайде да си отиваме на мястото, Попай.

Попай погледна собственичката си с присвити очи. Прозя се и си помисли колко е глупаво, че стопанката ѝ винаги говори в множествено число, сякаш Попай не бе достатъчно умна да разбере хитрината. Попай знаеше много добре, че господарката ѝ няма никакво намерение да се пъха в пластмасовата касетка заедно с нея, нита да лапне хапчето против стомашни паразити или да даде ветеринарят да ѝ бие инжекция, въпреки че и тогава тя говореше в множествено число.

— Попай! — Тонът на стопанката ѝ стана по-строг. — Бързам. Хайде. В касетката! Ето катеричката ти.

Тя подхвърли любимата плюшена катеричка на Попай в касетката. Кучето изобщо не я погледна.

— Добре, ето ти занимавката.

Тя подхвърли мръсното пиле от агнешка вълна, чиито очи Попай бе изгризала и което редовно потапяше в тоалетната. Попай остана невъзмутима. Стопанката ѝ тръгна решително през кухнята и взе на ръце Попай. Кучето направи своята демонстрация в стил Салвадор Дали — „виси безжизнено и се държ като опосум“. Хамър сложи Попай в касетката и затвори дупчестата врата.

— Трябва да се държим по-добре — каза собственичката ѝ и подаде на Попай няколко парченца вкусен дроб. — Съвсем скоро ще се върна.

Хамър включи алармената инсталация и тръгна към необозначената си тъмносиня „Краун Виктория“. Потегли надолу по „Ийст Грейс“, отмина църквата „Сейнт Джон“, зави по 25-а улица, където на мястото на тютюневите фабрики имаше луксозни апартаменти и студиа. Мина край „Полиг брос“, където все още произвеждаха картонени кутии с форма по желание. Някой художник на графити бе напръскал със спрей: „Месото е убийство“, „Язте царевица“ и „Анита Хил го започна“ на стената на един изоставен тютюнев склад. Ръждясали пожарни стълби и изсъхнали лози бяха единствената украса на тухлените стени. Движейки се в този район,

човек научава, че може да си купи на сметка употребявани гуми в „Каубой Тайър“ и че фирмите „Стрекланд Фаундри“ и „Машийн Кампъни“ са на старото си място.

От другата страна на улица „Броуд“, след Колизеума, бе полицейското управление, където Хамър сега прекарваше дните си в грозна мрачна сграда с фриз от синя мозайка, много от плочките, на която отдавна липсваха. Сградата на полицейското управление на Ричмънд бе прекалено тъмна и малка, с коридори без прозорци, с облицовани с азбест стени и подове и застоял мирис на некъпани хора и мръсни престъпления.

Хамър поздрави с „добро утро“ полицаите, които срещна, и получи изпълнени с хладина отговори. Тя разбираше нежеланието за промени. Приемаше като нормално недоверието към авторитет, наложен отвън — при това по федерален път. Враждебността и хладината не бяха нещо ново, но все пак никога преди не се бе сблъсквала с подобно посрещане.

Точно в седем часа тя влезе в заседателната зала. Вътре се бяха събрали около трийсетина шефове на участъци, капитани, детективи и полицаи, които очевидно не преливаха от ентузиазъм и които сега я проследиха с поглед. Компютърната карта на града, прожектирана на голям екран, показваше статистиката на извършените през последния двайсет и осем дневен КОМСТАТ период, както и през последната една година убийства, изнасилвания, кражби с нападения, нанесени тежки телесни повреди, обири с взлом, кражби на имущество и на коли, т.е. сведенията за седмицата, както наричаха седемте основни категории престъпления в полицията. Графиките представяха и модели на повторемост и вероятност, дните от седмицата с повишен брой престъпления, както и разбивка по участъци и смени.

Хамър седна начело на масата, между Уест и Бразил.

— Ново нападение с кражба при банкомат — прошепна Уест в ухото на Хамър.

Хамър я погледна рязко.

— Току-що получихме обаждането, екипът е още на местопрестъплението.

— По дяволите! — разгневи се Хамър. — Искам всички подробности възможно най-скоро.

Уест стана и излезе от залата. Хамър огледа седящите около масата.

— Радвам се да ви видя всички — започна тя. — Тази сутрин имаме много неща за обсъждане. — Съвсем не си губеше времето, докато, усмихната, оглеждаше всички лица. — Ще започнем с първи район. Майор Хангър? Знам, че е рано.

— Както винаги — измърмори Хангър. — Но знам, че така се прави в Ню Йорк.

Той кимна към полицай Уоли Флинг, административния секретар на Хамър, който още не се бе усъвършенствал в боравенето с програмата за компютърна статистика, която всички мразеха. Флинг натисна няколко клавиша и на екрана се появи голяма кръгла схема.

— Не още кръглата схема, Флинг — каза Хангър.

Флинг натисна някакви клавиши и на екрана се появи нова кръгла схема, този път на четвърти район.

— Извинявайте — промълви притеснено Флинг, докато правеше нов опит. — Искате първи район, нали?

— Точно така, а не кръгови диаграми.

Все пак Хангър получи още една кръгова диаграма, този път на втори район. Напълно сконфузен, Флинг набра пак някакви клавиши и на екрана се появи емблемата на полицейското управление и проблясващото мото *Твърдост, професионализъм, отговорност* или ТПО в съкратен вид. Освен опита, Хамър бе заимствала и мотото на нюйоркското полицейско управление.

Неколцина от присъстващите засумтяха, а останалите започнаха да свирят и подвикват подигравателно. Бразил каза с поглед на Хамър: „Нали ви предупредих“.

— Защо не си измислим наше собствено лого? — обади се капитан Клауд, който бе главен командир за деня и смяташе, че има право да прави коментари.

— Да — подкрепиха го и други недоволни гласове.

— Иначе ще станем за смях.

— Да, ще започнат да ни дават и износените си униформи.

— Това определено ни смущава, госпожо началник.

— Полицай Флинг — каза Хамър, — върнете отново логото, ако обичате. Хайде да поговорим за него.

Сега екранът се изпълни от карта с малки жълти револверчета, означаващи проблемните райони, където са били извършени въоръжени нападения.

— Хайде, Флинг!

— Виж наръчника „КОМСТАТ за некадърници“.

— По дяволите! — изруга Флинг, когато по непонятен начин се озова пак на основното меню.

— Върни се на старата си работа, Флинг.

Той натисна бутона за въвеждане четири пъти поред и му се появи съобщение за грешка, в което пишеше да престане с тази команда.

— Добре, добре — опита се да усмири залата Хамър. — Капитан Клауд? Бих искала да чуя съображенията ви.

— Ами — продължи мисълта си Клауд — така се получава същото положение като с герба на града — Джордж Вашингтон на кон. Питам ви, какво общо има Джордж Вашингтон с Ричмънд? Ние какво? И това ли сме взели наготово от Вашингтон, друг голям град?

— Амин.

— Напълно съм съгласен.

— Той сигурно не е спал и една нощ в града ни.

— Пълна глупост.

— Веднъж Вашингтон, сега пък Ню Йорк. Това на какво прилича? Сякаш си нямаме собствен ум — обобща Клауд.

— Добре — повиши глас Хамър. — Страхувам се, че не можем да направим нищо по отношение на герба на града, поне не на този етап. Така че да се върнем на мотото. Капитан Клауд, нали не сте забравили, че отговорността означава не само да изтъкваш проблемите, но и да предлагаш начини за тяхното решение. Имате ли предложение за ново мото?

— Ами снощи обмислях едно.

Клауд страдаше от високо кръвно налягане. Униформата му бе прекалено стегната на врата и лицето му бе станало почти пурпурно. Чувстваше всеобщото внимание и започна да се поти.

— Мислех, че ни трябва нещо просто, но конкретно, е, не очаквайте да е нещо поетично или оригинално, но ако си зададем въпроса какви всъщност трябва да са полицаите... Мисля, че отговорът може да се обобща с три думи. *Безмилостни, решителни,*

ангажирани. — Клауд обходи с поглед седящите около масата. — БРА — мисля, че е лесно за запомняне и е също така кратко като ТПО.

— Нещо не ми звучи впечатляващо.

— Нито на мен.

— Въобще.

— Не ми харесва.

— На мен също.

— Изчакайте момент — продължи Клауд уверено. — Всички се оплакват, че не сме достатъчно бързи, че не пристигаме навреме на местопрестъплението, че не реагираме веднага на задействани аларми и на спешни обаждания, нали така? А колко пъти обществеността ни е порицавала, че разкриването на престъпленията трае прекалено дълго? Мисля, че с *Безмилостни, решителни, ангажирани* изпращаме положително послание за новия си подход, за това, че вече действаме по-решително и безкомпромисно.

— На мен ми звучи като заплаха. Сякаш се каним да ги претрепем от бой.

— Ами ако добавят едно *И* към съкращението и става БИРА. Все едно нямаме търпение да свършим работа и да идем да обърнем по някоя бира.

— Да, веднага ще се сетят как да изопачат акронима.

— Не става, Клауд.

— Остави.

Клауд бе съкрушен.

— Ами няма значение — примири се той.

Хамър бе слушала мълчаливо през цялото време, защото искаше да даде възможност на подчинените си да се изкажат свободно. Но търпението ѝ бе на предела си.

— Нека всеки от нас обмисли казаното — рязко се намеси тя. — Готова съм да изслушам всички предложения и идеи. Благодаря, капитан Клауд.

— Всъщност и аз съм мислил по въпроса — обади се Анди Бразил.

Всички млъкнаха. Полицайте започнаха да шумолят с бележниците си и да се поклащат на столовете си. Неколцина станаха да си наляят още кафе. Клауд шумно си отвори едно пликче бонбони за смучене против болки в гърлото. Флинг рестартира компютъра и той

започна да издава всевъзможни звуци, докато програмата се зареди наново.

Хамър съжали Бразил. Тя се възмущаваше, че се отнасят към него с такова пренебрежение и че човекът е безсилен да промени ситуацията си. Не беше той виновен, че жените и хомосексуалистите, независимо от възрастта им, не можеха да откъснат очи от него, щом го видеха. Не можеше да промени това, че е на двайсет и пет, че е талантлив и чувствителен. Нито пък бе дал и най-малкия повод за злобните слухове, че тя го е довела в Ричмънд със себе си, защото ѝ е любовник, и че той после я е изоставил заради хазайката си.

— Продължете, полицай Бразил. — Хамър винаги се обръщаше делово към него. — Но все пак имаме и друга работа.

— Мисля, че е най-добре да нямаме мото — заяви Бразил.

Мълчание.

— ТПО не е много добре измислено — добави той.

Никой не го гледаше. Пак шумоляха листи. Тракаха токи на колани.

После се обади Клауд:

— И аз винаги съм бил на това мнение. Добре че някой го каза, преди да започнем да го изписваме по колите.

— Мотото ще стане просто още един повод за подигравки към нас — продължи Бразил. — То също лесно може да се изопачи, ако се добави само една буква.

Ново мълчание — всички трескаво се опитваха да разберат накъде бие Бразил. Някои започнаха да си драскат буквите, пренареждайки ги като в пъзел. Хамър веднага усети накъде бие Бразил с това. Вирджиния Уест също се досети.

— ТРОП — прочете Флинг от бележника си.

— СТОП? — предположи капитан Клауд.

— ТЪПО — отвърна им Бразил.

— Интересно — каза Хамър високо, за да възстанови реда. — Накарайте ме да видя проблема в съвсем нова светлина. Може би наистина не ни трябва мото. Който е за, да гласува.

Всички, освен Клауд, вдигнаха ръце. Той отпи навъсен от кафето си, вперил поглед в недоядената си поничка.

— Значи мога да изтрия мотото от компютъра — обади се Флинг, който пак натискаше някакви клавиши.

— Ти не трий нищо — побърза да му каже Хамър.

3.

От уредбата гърмеше рапът на „Пъф Деди енд фемили“, а вятърът духаше силно през единия от задните прозорци на ескорта на Смоук. Той се бе преоблякъл в колата, бе оставил Дивинити, чийто сладникав парфюм още се усещаше, и сега пътуваше заедно с четиринайсетгодишния Уийд Гардънър в западна посока към гимназията „Милс И. Годуин“.

Смоук имаше пари в джоба си. Под седалката бе пъхнат деветмилиметровият „Глок“, който бе получил в замяна за двацет дози крек на улицата. Въодушевен, си представяше обира отново и отново, като любима сцена във филм. Ставаше все по-добър. Все по-дързък.

Мислеше си колко готино ще стане да влезе в стаята на училищния оркестър и да пречука дванайсет, тринайсет, може би петнайсет ученика и шибания им диригент — мистър Къри. Тъпият многознайко не прие Смоук в оркестъра, защото Смоук нямал слух и не можел да спазва ритъма на барабана. А на Уийд му дадоха да свири на чинелите, макар че той не би могъл да ги различи от капаци на кофи за боклук. И защо? Защото Уийд имал артистичен талант и никога не се забърквал в непозволени неща. Е, това скоро щеше да се промени.

— *Кой го прави по-добре* — припяваше Смоук рап парчето, напълно без синхрон с певеца, но се разгорещяваше все повече. — *Не ставай за смях... Ще те накарам да ме обичаш...*

Уийд се включи на ударните, като забарабани с длани по бедрата си и таблото на колата и заподскача на седалката, сякаш имаше синтезатор в главата си, а пулсът му биеше в унисон с ритъма на песента. Смоук адски се дразнеше от подобни изцепки. Дразнеше се от Уийд, който виждаше всичко в ярки цветове и бе готов да драска рисунките си навсякъде. Беше му писнало да излагат картините на Уийд в библиотеката. Поне се успокояваше, че Уийд е много глупав. Толкова глупав, че да не осъзнае, че Смоук му бе станал приятел и го

караше с колата до училище само защото възнамеряваше да го използва.

— *Смееешно... ти си в опасност и не трябва да си сама...* — забоботи Смоук по-високо.

Той усили звука на уредбата и нагласи басите да дънят до дупка. Продължи да натиска копчето за отваряне и затваряне на задния ляв прозорец и псуваше всеки път, когато стъклото засядаше, полуотворено. Вятърът свистеше, музиката гърмеше, а Уийд продължаваше да си барабани.

— Хей, тъпчо, я се спри! — кресна му Смоук и хвана едната ръка на Уийд, за да го накара да спре да барабани.

Уийд се вцепени. Смоук си внуши, че подушва страха на Уийд.

— Слушай ме, тъпчо — продължи Смоук. — Може би съм на път да осъществя най-голямата ти мечта и да ти предложа най-страхотното нещо в жалкия ти живот.

— О! — Уийд се ужасяваше от това, което Смоук се канеше да каже.

— Нали искаш да си печен като мен, а?

— Предполагам.

— *Предполагаш?* — избухна Смоук.

Той цапардоса Уийд по носа толкова силно, че му потече кръв. Очите на Уийд се напълниха със сълзи.

— Значи какво точно каза, тъпчо?

Гласът на Смоук бе смразяващо спокоен.

Кръвта се стичаше по лицето на Уийд и капеше по избелелите му дънки, марка „Руут 66“.

— Само да ми изцапаш колата с кръв и ще те скъсам от бой. Кво ще кажеш да те сплескам като пътна маркировка?

— Недей, моля те.

— Знам колко много искаш да си Щука и че отдавна чакаш да ти предложа — каза Смоук. — След дълго обмисляне реших да ти позволя да опиташ, макар че не отговаряш на изискванията.

Уийд не искаше да става Щука. Не искаше да бъде част от бандата на Смоук. Те биеха хора, крадяха, разбиваха коли, пробиваха дупки в покривите на ресторанти и отмъкваха каси с алкохол. Правеха всевъзможни неща, за които Уийд не искаше и да чуе.

— Значи какво ще кажеш? — Смоук замахна леко с ръка, готов отново да удари Уийд.

— Добре, човече.

— Първо трябва да кажеш благодаря, тъпчо. Кажи: за мен това е такава чест, че ще се насера в гащите от радост.

— Ще е адски готино, човече. — Уийд се опита да се прикрие зад възторжените думи, които едва се отлепяха от езика му. — Само като си представя какви страхотии можем да правим. А ще нося ли униформата?

— „Чикаго Булс“, сякаш си шибаният Майкъл Джордан. Може би с нея ще изглеждаш по-висок. А може би така ще ти се напомпа малко и нещастният маркуч между краката и ще почнеш да шибаш момичета.

— Откъде знаеш, че не ги шибам и сега? — изрепчи му се Уийд.

— Не си шибал нищо в скапания си нещастен живот досега. Дори и насън.

— Нищо не знаеш.

Смоук се изсмя с жестокия си, подигравателен смях.

— Нямах си и представа — продължи Уийд, преструвайки се на непукист, защото знаеше, че Смоук става още по-гаден, ако усети, че се страхуват от него.

— Няма да се сетиш кво да правиш с една катеричка даже и да ти се отърка в крака — изсмя се Смоук. — Виждал съм ти патката. Виждал съм те да пикаеш.

— Пикаенето и шибането нямат нищо общо — заяви му Уийд.

Смоук зави към паркинга на гимназията „Милс И. Годуин“, наречена на един бивш губернатор на Вирджиния. Спря и изчака Уийд да слезе.

— Ти няма ли да дойдеш? — попита Уийд.

— Точно сега имам работа.

— Ще закъснееш.

— Оооох, как се изплаших! — разсмя се Смоук. — Хайде чупката, тъпчо.

Уийд се размърда. Отвори задната врата на колата и измъкна евтината си раница, в която носеше учебници, тетрадки и един сандвич с наденица и горчица, които сам си бе направил, преди Смоук да мине да го вземе.

— След училище да ме чакаш точно тук — каза му Смоук. — Нито крачка встрани. Ще те заведе в клуба, за да минеш през посвещението и мечтата ти ще се сбъдне.

Уийд знаеше за клуба. Смоук му бе разказал подробно.

— Имам репетиция на оркестъра — каза Уийд, усещайки как трепери вътрешно.

— Не, нямаш.

— Имам. Всеки понеделник, сряда и петък имаме тренировка с маршируване, Смоук. — Кръвта сякаш изтече от тялото на Уийд и коремът му се сви на топка.

— Днес си зает, тъпчо. Гледай да си домъкнеш задника тук точно в три.

Когато Смоук рязко потегли, очите на Уийд отново се напълниха със сълзи. Уийд обожаваше репетициите на оркестъра. Обичаше тренировките на бейзболното игрище, където маршируваше с красивите петдесетсантиметрови чинели, мечтаеше си за червено-бялата военна униформа с черна шапка и перо, с които щеше да е облечен на Парада на цветята в събота. Господин Къри бе обяснил, че чинелите са отлична изработка и че Уийд отговаря да ги поддържа чисти и излъскани, а кожените каишки — вързани стегнато на специалните плоски преплетени възли.

Пред спретнатата светла тухлена сграда на училището се развяваха знамена. Тук учеха хиляда и седемстотин буйни деца на заможни родители и в момента всички те бързаха по коридорите и влизаха в класните стаи. Настроението на Уийд се подобри. Добре че баща му живееше в хубав квартал с добро училище и Уийд държеше някои свои вещи и дрехи в жилището му, като се преструваше, че живее там, за да може да учи в това училище. Ако Уийд не можеше да учи в „Годуин“, в живота му нямаше да има рисуване и музика.

В 8:35, когато звънна звънецът за начало на часа, Уийд затръшва вратичката на яркооранжевото шкафче и побягна по празните коридори с различно оцветени стени, в които отекваха шумовете от класните стаи, където учениците вече вадеха учебниците си и затваряха капациите на чиновете си. Уийд изпитваше фобия от закъсненията, датираща от години.

Майка му работеше постоянно и рядко си беше вкъщи и будна, за да събуди Уийд навреме за училище. Понякога той се успиваше и се

изстрелваше към спирката на училищния автобус, паникьосан и полуоблечен, без учебници и закуска. В съзнанието му да *изпусне автобуса* бе равносилно на да изпусне живота си и да остане сам в някаква празна къща, в която отекват старите кавги на родителите му, които вече живееха разделени, и силният, характерен шум на по-големия му брат, които бе починал.

Уийд зави на бегом по коридора към кабинетите по природонаучните предмети и срещна господин Прити, който тъкмо бе започнал дежурството си в коридора, застанал пред кабинета по биология на госпожа Фан, където вече трябваше да е Уийд, за да започне теста, обещан им от предишния път.

— Охо! — извика господин Прити, когато Уийд изтича край него. Точно в този момент звънецът спря да звъни и вратите по целия коридор се затвориха.

— Имам час при госпожа Фан — каза задъхано Уийд.

— Знаеш ли къде е кабинетът?

— Да, сър, господин Прити. Ей там. — Уийд посочи червената врата, намираща се на не повече от двацетина крачки, и се зачуди защо му задават този глупав въпрос.

— Закъснял си — заяви му господин Прити.

— Звънецът тъкмо спря — оправда се Уийд. — Не е минала и секунда.

— Все пак си закъснял, Уийд.

— Не го направих нарочно.

— И предполагам, че нямаш карта за закъснение — продължи господин Прити, който преподаваше западни цивилизации на деветите класове.

— Нямам карта за закъснение — започна да се възмущава Уийд, — защото няхах намерение да закъснявам. Успях да стигна до училище точно сега и не можех да направя нищо, освен да бягам чак дотук, за да не закъснея. А сега вие ме бавите, господин Прити.

Господин Прити изпитваше склонност да сплашва учениците, без да ги наказва. Беше млад и симпатичен и страдаше от неутолимата жажда за публика, която да го слуша и гледа. Беше добре известен сред учениците, че задържа закъснелите в коридора възможно най-дълго, вместо да ги пусне веднага в клас.

— Недей да виниш мен за това, че си пристигнал късно — каза господин Прити и се настани зад малката масичка в празния, чист до блясък коридор.

— Не ви виня. Просто казвах какво се е получило.

— Ако бях на твое място, Уийд, щях да си меря приказките.

— Какво искате да направя — да започна да си нося кантарче ли? — заяде се Уийд.

Господин Прити вече можеше и да пусне Уийд да влезе в час, но се раздражни и реши да задълбае нещата.

— Я да видим, ти имаш третия час при мен. Спомняш ли си за какво говорихме в петък?

Уийд не си спомняше нищо от петък, освен че тогава с неохота си мислеше за уикенда, който трябва да прекара с баща си.

— Така. Може би това ще поосвежи паметта ти — каза господин Прити любезно. — Какво се е случило през 1556 година?

Уийд все повече започваше да нервничи и да се притеснява. Дочуваше гласа на госпожа Фан през затворената врата. Тя раздаваше листовете с теста и изреждаше указанията си.

— Хайде, сигурен съм, че го знаеш — продължаваше да настоява господин Прити. — Какво се е случило?

— Война — изтърси Уийд първото, което му хрумна.

— Доста разумно предположение, след като са се водили толкова много войни. Но погрешно. През 1556 година Акбар става император на Индия.

— Сега вече мога ли да вляза в часа на госпожа Фан?

— И после какво? — настоя господин Прити. — Какво е станало след това?

— Какво?

— Аз те попитах пръв.

— За кое? — Уийд усещаше, че побеснява.

— Какво се е случило след това? — повтори господин Прити.

— Зависи какво имате предвид под „след това“ — измъкна се Уийд.

— „След това“ като „след това“ в хронологията на събитията, текста, за които раздадох на всички ученици от класа — отвърна господин Прити въодушевено. — Разбира се, ти сигурно изобщо не си го погледнал.

— Погледнах го. Там пише, че не е необходимо да запаметяваме нищо, което не е изписано с по-тъмен шрифт, а написаното за Индия и какво станало след това не беше с по-тъмен шрифт.

— Така ли? — Тонът на господин Прити стана надменен. — А как си спомняш, дали нещо е било с по-тъмен шрифт или не, след като изобщо не запомняш нищо?

— Мога да запомня, когато нещо е с тъмен шрифт — повиши глас Уийд, сякаш започна да произнася думите с по-тъмен шрифт.

— Не можеш.

— Мога.

Господин Прити ядосано извади химикал от джоба на ризата си и започна да пише нещо по листа, където би трябвало да отбелязва имената на закъснелите.

— Добре, умнико — каза той, губейки все повече самоконтрола си. — Написал съм ти десет думи, някои са с тъмен шрифт, други не. Имаш една минута да ги разгледаш.

Подаде листа на Уийд: *превенция, ескиз, погром. Версай, медовина, Фаберже, Фабиан, Ватерло, прокламация, крах.* Уийд не знаеше значението на нито една от думите. Господин Прити грабна листа.

— Е, кои думи бяха с тъмен шрифт?

— Не съм сигурен как се произнасят.

— Версай — подсказа му господин Прити.

Уийд прехвърли списъка в главата си и се сети само за една дума с „В“.

— Четвъртата дума, не е с тъмен шрифт.

— Погром!

— Третата, не е.

— Фабиан? — изстреля господин Прити нова дума.

— Четвъртата отзад напред. Не е тъмна.

— Ескиз! — изрече господин Прити, а красивите черти на лицето му се изкривиха от гняв.

— С тъмен шрифт — отвърна Уийд, — както и думи номер пет и десет.

— Наистина? — Господин Прити беше излязъл от кожата си. — И кои са номер пет и десет, след като се мислиш за такъв многознайко?

Уийд видя изписани *медовина* и *крах* в съзнанието си и ги произнесе по свой начин: „*медина* и *крах*“.

— И какво означават?

Господин Прити говореше толкова високо, че госпожа Фан откряна вратата и загрижено надникна да види какво става.

— Шшшшшшт! — каза му тя.

— Какво означават, Уийд? — снижи язвителния си тон господин Прити.

Уийд се постара да измисли отговор.

— *Медина* е съд за мед, а *крах* е, ако взема нещо чуждо — предположи той.

Полицай Флинг също правеше предположения в този момент. Беше преминал през *контрол на следващото ниво*, след това натиска функция 3, която бе *теми*, и след това *изчисти*, за да се отърве от поредната кръгова диаграма, извика от менюто *обаждания първа, втора и трета степен на спешност* за четвърти район, което пак не бе това, което се надяваха да видят присъстващите на заседанието.

Хамър включи осветлението в залата. Заседанията не би трябвало да продължават повече от един час, а това вече превишаваше лимита. Хамър се чувстваше обезкуражена и отчаяна, но бе твърдо решена да не ѝ проличи.

— Осъзнавам, че това е ново за всички ни — обобщи тя. — Естествено нищо не може да стане изведнъж. Ще трябва да оставим компютърните карти за петък в седем сутринта, когато, сигурна съм, ще сме готови да работим с тях.

Никой не направи коментар.

— Полицай Флинг?

Ръцете му лежаха, отпуснати безжизнено върху клавиатурата. Той изглеждаше нещастен и сразен.

— Мислите ли, че ще успеете да се справите с тази задача до петък? — продължи Хамър.

— Не, госпожо. — Флинг прецени честно възможностите си.

Вратата се отвори, Уест се върна в стаята и се настани на мястото си.

— Добре, полицаи Флинг, поне сте пряк — окуражи го Хамър. — Има ли някой друг, който би искал да се научи как да работи с тази програма? Съвсем лесна е. По принцип беше създадена не за програмисти и инженери, а да се използва удобно от полицията.

Никой не се обади.

— Полицаи Бразил, ще ми помогнете ли?

— Разбира се — отвърна той не съвсем уверено.

— Може би за момента е най-добре вие да поемете това — каза Хамър. — Заместник-началник Уест? И вие сте запозната с програмата. Да видим дали вие двамата няма да успеете да задвижите нещата. Очаквам на следващото обсъждане за КОМСТАТ всичко да върви гладко.

— Кой иска да се научи? — попита Уест и огледа седящите около масата. — Хайде, момчета, не е страшно.

Лейтенант Одри Понци вдигна ръка. Последва я капитан Клауд. Полицаи Флинг също реши да направи още един опит.

Хангър прегледа набързо бележките си и отново отпи нервно от кафето си.

— Почти нищо не се е променило от последното ни заседание — започна той. — Пак има дребни кражби от автомобили, най-вече джипове, от които крадат еърбеговете. Подозираме, че голяма част от откраднатото се озовава в два автосервиза, открити наскоро от руснаци. Може би са от един и същи клан с другите, които отвориха павилиона на кооперативния пазар през лятото, на 17-а улица, точно срещу „Хавана '59“. Продават зеле, от това за салатата. Не сме ги хванали да правят нещо незаконно, но увеличават бъркотията. — Погледна към Клауд.

— Но кражбите на еърбеговете може и да са свързани с тях, ако руснаците поддържат връзки помежду си — предположи Флинг.

— И ние обмисляме тази възможност — каза Хангър.

— Да се върнем на разбитите коли — прекъсна ги Хамър.

— Методът на действие е един и същ в най-скорошните кражби. Собственикът се завръща при колата, открива прозореца разбит и еърбеговете липсват. Същите коли отиват за ремонт в един от сервизите на руснаците и там им поставят нови еърбегове и по ирония на съдбата може това да са същите еърбегове, които са били откраднати от колата. Така че собствениците плащат повторно за

същите възглавници, като си мислят, че си купуват нови — по триста долара едната, а им пробутват крадени. Получава се доста голяма сума, ако се вземе предвид броят на разбитите джипове в цял свят.

— Но ако собственикът си получи същите еърбегове, те всъщност не са втора употреба, защото никога не са използвани от друг — обади се пак Флинг. — Това означава ли, че?...

— И какво правим по този проблем? — повиши глас Хамър.

— Координираме разследванията на отделните кражби и се опитваме да внедрим наш човек поне в единия от сервизите — отвърна й Хангър.

— Не могат ли еърбеговете да се проследяват? — попита Хамър.

— Не, освен ако не започнат да им поставят серийния номер на колата — отвърна й Хангър, като имаше предвид номера, който се поставя върху различни части от автомобила. — Мислех си дали няма да получим някаква субсидия, за да развием това. Може да се заинтересуват и от нюйоркското управление.

— Да развием кое? — намръщи се Хамър.

— Да направим проучване на ефикасността от поставяне на сериен номер върху еърбеговете.

— Така ако ти поставят възглавници със същия номер, със сигурност са откраднатите от собствената ти кола.

— Вярно.

— Така ще стане съвсем лесно.

Хангър кимна.

— Не само ще можем да разкрием извършителите на кражбите тук, но и на мрежите за пласиране, защото съм сигурен, че много от откраднатите еърбегове се изпращат в чужбина. Така че ако развием система от серийни номера на еърбеговете, ще може да се включи и Интерпол. А това ще ни донесе похвали.

— Ясно. — Хамър се бореше с нарастващото чувство за безнадеждност. — Нещо друго?

— Още два откраднати сатурна. И тук вече се очертава повтарящ се модел.

— Колко станаха общо?

— Дванайсет коли, производство на „Дженеръл Мотърс“, за последния месец.

— Някакъв напредък?

— Изглежда, замесени са няколко тийнейджъри. Мислим, че са купили шперцовете за сатурните от някакво момче с прякор Бийпър, вероятно в района на основното училище „Суонсбъро“ на „Мидлотиан Търнпайк“.

— Замесена ли е банда? — попита Хамър.

— Не е сигурно — отговори Хангър.

— Какво означава това?

— Ами единствената ни информация идва от информатор, който ни е лъгал в други случаи.

Хамър продължи напред:

— Току-що получихме сигнал за нова кражба при банкомат. Ще оставя заместник-началник Уест да ни запознае с подробностите.

— Ограбеният е мъж с азиатски произход, възраст: двайсет и две. — Вирджиния погледна бележките си. — Спрял пред банкомата на банка „Крестар“ на „Патерсън“ номер 5802. Няма никой наоколо. Нищо необичайно. Изведнъж някой завързал латексова лента на очите му и опрял пистолет в гърба му. Не може да определи от каква раса е нападателят, който му взел парите. Когато ограбеният си свалил лентата от очите, крадецът отдавна бил изчезнал.

— Латексовата лента е новост — отбеляза Хамър.

— Определено — съгласи се Уест.

— Това прави шест кражби пред банкомати — продължи Хамър. — Четири в южните райони, два в Уест Енд. Средно по един на седмица от началото на февруари.

— Нека само добавя, че съм особено загрижена заради тази най-скорошна кражба, ако приемем, че всичките са свързани — обади се Уест. — Да ги сравним. Първите четири кражби бяха късно през нощта или рано сутринта, и в двата случая по тъмно. Крадците са били мъж и жена. Жената разсейва жертвата, като пита къде има поща или телефон или нещо от този род. Мъжът се появява неочаквано, разтваря сакото си, колкото да се види дръжката на пистолета му, и казва: *Дай парите, които изтегли от банкомата*. Пистолетът може да е истински, но може и да не е. Крадецът взема парите и избягва.

Петата кражба беше в „Чърч Хил“. Пак е по тъмно, но крадецът се качва в колата на жертвата и изгася лампата в купето, за да не се види лицето му. Заплашва, че ако жертвата помогне на ченгетата да го идентифицират, той е запомнил номера на колата му, ще го открие и ще

го убие. После го принуждава да кара няколко пресечки разстояние и след това изчезва от колата с парите. А сега имаме кражба пред банкомат в Уест Енд, през деня. Възможно е да имаме модел на нарастваща дързост от страна на крадеца. Дързост, която може в даден момент да прерасне в насилие.

— Разполагаме ли с още нещо по тези случаи? — попита Клауд.

— Нищо съществено. Някои от жертвите мислят, че жената съучастница е чернокожа, някои мислят, че самият крадец е чернокож — и обратно. Възраст — неизвестна, вероятно са непълнолетни. Никаква информация за автомобил, ако предположим, че използват кола, за да изчезнат по-бързо — отвърна Уест. — По същество не знаем нищо.

— А записите от охранителните камери на банките?

— Нищо не се вижда.

— Защо? — попита Хамър.

— В първия случай се вижда само гърбът на жената, и то в тъмнината — обясни Уест. — На останалите четири записа не се вижда нищо.

— А камерите са работели?

— Съвсем нормално.

— И камерата тази сутрин ли?

— Изглежда, че е съвсем наред.

— Има ли други случаи, дори и слабо наподобяващи тези, в другите части на града? — попита Хамър.

Никой не се обади.

— А какво става в трети район? Не чуваме нищо от вас, капитан Уебър — продължи напред Хамър.

— Някакви руснаци са открили антикварен магазин на „Чембърлейн“, близо до търговския център — отвърна Уебър. — Засега не са направили нищо незаконно.

— Има ли причина да мислим, че ще направят? — попита Хамър.

— Ами всичко може да се очаква от руснаци.

— Сигурни ли сме, че не са цигани? — попита детектив Линтън Бийн от отдел „Обири“.

— Има ли цигани руснаци?

— Защо не, ако се местят от място на място и мамят хората.

— Да, но циганите, които са се появявали тук, са основно румънски, ирландски, английски или шотландски. Пътешественици. Е, те се наричат така. Много се засягат, ако ги наричаме цигани.

— Ами да ги наричаме скитници и крадци.

— Никога не съм чувал за руски цигани.

— Сестра ми ходи в Италия миналата година и каза, че и там има цигани.

— Знам със сигурност, че във Флорида има цигани с латиноамерикански произход.

— Ето, виждате ли, в това е работата — намеси се детектив Бийн. — Циганите нямат държава. Може да са, от която и да е, включително и от Русия...

— Какво правим по проблема? — прекъсна ги Хамър.

— Увеличаваме броя на патрулиращите полицаи в квартали като „Уиндзър Фармс“, където живеят най-вече заможни възрастни хора — обясни Бийн. — Може би трябва да сформираме специална единица.

— Направете го — съгласи се Хамър и погледна часовника, притеснена колко много време е изминало. — Лейтенант Ноубъл е дежурен командир във втори район. Какво ще ни докладвате?

— Тази седмица арестувахме рецидивист, упражняващ домашно насилие — отговори Ноубъл, който винаги използваше официалните полицейски термини и заради това всички го мразеха.

— Много добре — насърчи го да продължи Хамър.

— Правим масирани проверки, но засега не сме открили извършителя на стълбищните изнасилвания — добави Ноубъл. — И ако ми позволите, искам да направя един коментар.

— Моля — съгласи се Хамър.

— Не съм сигурен, че беше добра идея да дразним обществеността с тези глупости за бандите, които Бразил написа в неделния вестник.

— Не бяха глупости — обади се Бразил.

— Добре, назови една банда — предизвика го Ноубъл.

— Всичко се свежда до семантика — отвърна Бразил. — Зависи какво определение давате за банда.

Хамър се съгласи.

— Малолетни извършват най-тежките престъпления. Те се надхвват един друг, влияят си, групират се в компании и в крайна

сметка — в банди. Има ги в града и е крайно необходимо да ги приемем като такива.

— Но повечето деца, които отиват с оръжие в училище и убиват съучениците си, не са от банди, а са по-скоро единаци — възрази Ноубъл.

— Да вземем случая в Джоунсбъро — противопостави се Уест. — Четиринайсетгодишно момче възлага на друго, единайсетгодишно, да стреля, нали? А какво щеше да стане, ако бяха замесени четири, пет, шест деца? Можеше да бъдат убити двајсетина деца и учители.

— Права е.

— Ако го погледнем така, струва си да се замислим.

— В някой момент ще се наложи да викаме националната гвардия.

— Децата са много опасни. Нямаат задръжки. Възприемат убийството просто като игра — добави Уест.

— Точно така. Не се замислят за последиците.

— А какво ще се получи, ако някоя банда има лидер с наистина силно излъчване и власт, лидер, който знае как да организира и ръководи? Представете ли си? — включи се Бразил.

Още забележки и доводи се изсипаха от различни страни, докато в същото време Хамър разсъждаваше как да подходи към следващата тема.

— Според съвсем наскоро постъпили сведения — започна тя — двама бели мъже възнамеряват да извършат убийство на расова основа, комбинирано с обир, а жертвата ще бъде чернокожа жена на име Лорейн. Мъжете са известни с имената или прякорите Смадж и Буба.

Няколко минути никой не проговори, а на лицата на всички се изписа недоумение.

— Ако нямате нищо против, бихте ли ни казали откъде имате тази информация, госпожо началник?

Хамър погледна Уест за помощ.

— Всъщност не сме в състояние да разкрием източника си в настоящия момент — обади се Уест. — Просто държим да сте информирани за това, да бъдете нащрек и готови да реагирате.

— Има ли нещо друго? — попита Хамър.

Нямаше.

— В такъв случай имам да връча две похвални грамоти и мисля, че и двамата полицаи са тук — усмихна се Хамър. — Диспечер Пати Пасман от радиоцентралата и полицай Роуд.

Двамата излязоха отпред. Хамър им връчи грамотите и се ръкува с тях. Последваха вяли аплодисменти.

— Както знаете, диспечер Пасман пое обаждане на девет-едно-едно миналия месец и с действията си по телефона спаси един човек, задавил се с хотдог — добави Хамър. — А полицай Роуд е издал триста осемдесет и осем глоби за неправилно паркиране през миналия месец. Рекорд на отдела.

— УУУУУУ!

— Да, повечето глоби са за нашите собствени коли.

Пасман погледна Роуд.

— Той печели наградата за бърбрене по радиостанцията.

— Роуд Шопара!

Пасман прехапа устната си, а лицето ѝ почервения от гняв.

— Роуд бърборкото!

— Стига толкова! — намеси се Хамър. — Ще се видим отново в петък.

Мигачът на форд експлоръра мигаше непрестанно, докато шофьорът му, който вече бе пропуснал изхода от магистралата, по който трябваше да завие, отново се опита да се престрои пред Буба. Буба даде газ и фордът рязко изви, като се върна в платното си. Полицейската кола още бе залепена за задната броня на Буба и той отново намали, за да покаже, че няма да търпи повече опашки, даже и да са полицаи. Буба се чувстваше като каубой, насочващ стадо бизони в ширналата се прерия на моторизирания свят.

— Две вика едно. — Хани звучеше все по-разтревожена по уокитокито.

Буба бе прекалено зает, за да говори точно сега с жена си.

— Смадж — обади се той на приятеля си. — Пчелата майка е бръмнала, имам градско котенце на опашката, а един шестнайсетгодишен дребосък иска да ми избърше носа. — Буба говореше кодирано, съобщавайки на приятеля си, че жена му се опитва да се свърже с него, че зад него се е залепила полицейска кола и че едно 4×4, шофирано от някакво хлапе, се опитва да го изпревари.

— Оставям те — заяви Смадж.

— Чао! Ще се чуем пак, приятелче — сбогува се Буба.

Междувременно хлапето с експлоръра бе приело ситуацията като предизвикателство и ако не беше полицейската кола в съседното платно, сигурно щеше да прибегне до насилие. Реши да се махне. Преди да го направи, наду оглушително клаксона си, показа на Буба среден пръст и произнесе отчетливо, обърнат с лице към него: *тъпанар*. Експлорърът изчезна в потока от коли. Буба намали, за да подсказе още веднъж на ченгето отзад да се махне от бронята му. В отговор ченгето пусна сигналните си светлини и сирената. Буба отби и спря на паркинга пред „Кмарт“^[1].

[1] Верига супермаркети. — Б.пр. ↑

4.

Полицай Джак Бъджет се посуети дълго време, докато извади папката и сребрилата алуминиева щипка за листи. Той слезе от лъскавата бяла кола с червени и сини ленти, намести значката и палката си и се приближи към червения джип с лепенка на Знамето на конфедерацията на задната броня и табелка за номер с изписани букви БУБ-А, в която се бе взирал в продължение на няколко километра. Простоватият на вид шофьор отвори прозореца си.

— Да приема ли, че името ви е Буб-а? — попита Бъджет.

— Не, казвам се Буба — изрепчи му се Буба.

— Дайте ми шофьорската си книжка и документите на колата. — Офицер Бъджет също не беше особено любезен. Навярно нямаше да е така, ако Буба не бе започнал с този тон.

Буба издърпа найлоновия калъф от задния си джоб. Отвори залепящата се лента и извади книжката си. Порови малко в жабката за документите на колата и ги подаде на полицаия, който ги изучава няколко дълги минути.

— Имате ли представа защо ви спрях, мистър Флак?

— Вероятно заради лепенката на бронята — погледна го нахакано Буба.

Бъджет направи няколко крачки назад, за да погледне бронята на колата, сякаш забелязваше лепенката чак сега.

— Така, така — произнесе той замислено, докато в главата му запрепусаха образи на бели качулки и горящи кръстове. — Още ли се опитвате да спечелите войната и да затворите негрите да ви берат памука?

— Южният кръст няма нищо общо с това — отвърна Буба възмутено.

— Кое?

— Южният кръст.

Челюстта на Бъджет се стегна. Не бе минало много от времето, когато бе пътувал с автобус до едно от държавните училища в града и

бе виждал как все повече седалки остават незаети, защото много от чернокожите му съученици биваха арестувани или ги убиваха на улицата. Бяха му викали *чернилка*, *Самбо*, *търтей*, *маймуна*, *чичо Том*. Бе израснал в *негърския квартал*. Дори и сега, когато отиваше по сигнал в домове, където бяха повикали полиция, бедите стопани понякога го молеха да мине през задния вход.

— Сигурно го знаете като знамето на конфедерацията — обясни му белият простак. — Въпреки че в действителност е било бойно знаме, за разлика от това със звездите и ивиците, от военноморския флаг или сигналните флагчета във флотата.

Бъджет не знаеше нищо за различните официални знамена на конфедерацията, които бяха влизали и излизали от употреба по различни причини по време на войната. Вбесяваше се от вида на веранди и гробове, окичени със знамената на конфедерацията.

— В крайна сметка във всички тях личи расизъм, мистър Флак — заяви Бъджет студено.

— Всичко се свежда до правата на отделните щати.

— Глупости.

— Можете да преброите звездите. Една за всеки щат от конфедерацията, плюс Кентъки и Мисури. Единайсет звезди — информира го Буба. — В Южния кръст няма роби. Погледнете самия себе си.

— Югът е искал независимост, за да запази робите си.

— Това е съвсем малка част от идеята.

— Значи признавате, че е част от нея.

— Не признавам нищо — каза му Буба.

— Шофирахте много рисковано — каза Бъджет, на когото вече му се искаше да сграбчи Буба, да го издърпа от джипа и да му размаже физиономията.

— Не беше така — възрази Буба.

— Така беше.

— Никога не шофирам рисковано.

— Аз бях точно зад вас. Мога да преценя.

— Хлапето с експлоръра се опитваше да се пъкне пред мен — обясни Буба.

— Беше дал мигач.

— И какво от това?

— Вие да не сте пили? — попита Бъджет.

— Не още.

— Вземате ли някакви лекарства?

— Не и в момента.

— Но понякога го правите — продължи да настоява Бъджет, който знаеше, че някои вещества, като марихуаната или арсеника, се задържат в кръвта за известен период от време.

— Нищо, за което трябва да ви информирам.

— Аз сам ще преценя това, мистър Флак.

Полицай Бъджет се наведе към отворения прозорец, надявайки се, че ще подуши мириса на алкохол. Не усети нищо.

Буба си извади цигара. Пушеше „Мерит Ултима“, защото те, както и „Марлборо“, и „Вирджиния Слимс“, и още много други, се произвеждаха от „Филип Морис“. Буба бе лоялен към работодателя си и към всички американски продукти по принцип.

Нямаше намерение да обяснява на полицай Бъджет, че взема „Либракс“ заради проблеми с червата и „Седафед“, за да контролира алергията си към прах, плесен и котки. Това изобщо не влизаше в работата на полицай Бъджет.

— Адвил^[1] — каза Буба на ченгето.

— Само това? — попита Бъджет строго.

— Може би Тиленол^[2].

— Мистър Флак, вие...

— Какво казахте? — прекъсна го Буба.

— ... сигурен ли сте, че не сте пили нищо друго? — довърши изречението си Бъджет.

— Чух ви какво казахте и ще се оплача от вас на шефа на полицията! — възкликна разярено Буба.

— Направете го, мистър Флак. В...

— Разбрахме се!

— Всъщност сам ще ви уговоря среща. Ще можете да я видите лице...

— Това е прекалено!

Цяла тълпа ученици в момента маршируваха в главата на Буба. Те крещяха и се смееха пискливо. Буба се виждаше дебел и облечен в камуфлажна униформа. Стига толкова, не можеше да издържи повече.

— Какво е прекалено? — повиши глас и Бъджет.

— Не съм длъжен да слушам това!

— Можете да го кажете на началничката на полицейското управление лице в лице! — възкликна Бъджет. — Не ме интересува...

— Стига!

— Сега вече имаш проблем, човече — каза му Бъджет.

И Уийд имаше проблем. Успя да влезе в часа по биология в момента, когато учениците вече предаваха попълнените си тестове, и да изслуша как госпожа Фан обсъжда домашното от предния път, което Уийд не бе написал.

Нещастният му поглед обходи стените на стаята, украсени с различни червеи, ембриони от елен, бръмбари рогачи, яйца от термити и кучешки тестиси, поставени във формалдехид, пеперуди и змийски кожи, забодени на табла. Чувстваше, че Смоук го е вкарал в капан.

По-късно, в часа по западни цивилизации, мистър Прити на три пъти задава въпроси на Уийд, който нито веднъж не знаеше отговорите. Страховете на момчето нарастваха все повече.

Единственото му спасение бе петият час, който бе при госпожа Гранис. Тя преподаваше изкуство — IV и V част, и беше много млада и симпатична, с меки руси къдрици и очи, зелени като тревата през лятото. Неведнъж беше казала на Уийд, че той е първият деветокласник в историята на училището, който с допуснат да посещава нейните часове. Обикновено само десетите класове учеха изкуство — IV част, и само единайсети клас и групите за напреднали успяваха да стигнат до изкуство — V част. Но Уийд бе изключение. Той имаше рядко срещана дарба.

Беше имало бурни дискусии дали е оправдано да се допуска Уийд толкова напред и толкова бързо в изучаването на този предмет, след като той очевидно изоставаше значително по всички останали дисциплини. Учителите дълго спориха и поставяха под въпрос зрелостта му и социалната му адаптация. Дори накрая се наложи да се намеси госпожица Лили, директорката, която бе предложила Уийд да посещава някой от курсовете към Държавния университет на Вирджиния или специализирани уроци в Центъра по изкуствата. Но държавата не осигуряваше друг безплатен транспорт на учениците, освен сутрешния и следобедния автобус, които Уийд толкова се

притесняваше да не изпусне. Момчето нямаше как да изминава разстоянията до университета или Центъра по изкуствата в средата на деня и от училището решиха да се справят сами.

Между 11:40 и 12:31 Уийд имаше свободен час, плюс време за обяд, и трябваше да се скрие някъде. Не искаше да попадне случайно на Смоук. Чувстваше се отчаян и бе измислил един таен, дързък и много странен план. В 11:39 той влезе в кабинета на госпожа Гранис. Беше много потиснат. Страхуваше се от това, което предстоеше, и по начина, по който госпожа Гранис го погледна, той отгатна, че и тя е усетила, че с него става нещо нередно.

— Как си днес, Уийд? — усмихна му се несигурно тя.

— Чудех се дали ще може да остана да поработя тук през свободния си час? — попита той.

— Разбира се. Върху какво искаш да работиш?

Уийд погледна компютрите в задната част на залата.

— Графични проекти — отвърна той. — Започнал съм нещо.

— Радвам се да го чуя. В тази област има много-много възможности за професионална реализация. Знаеш къде са компактдискете — продължи тя. — Ще се видим тук за петия час, нали?

— Да, госпожо — отговори Уийд, докато си издърпваше стол и се настаняваше пред един компютър.

Той отвори чекмеджето, където стояха дискете с графичен софтуер, и избра този, който му бе необходим. Постави диска с „Корел дроу“ в CD-ром устройството и изчака госпожа Гранис да излезе от стаята, за да се свърже с Интернет.

След свободния час беше паузата за обяд, а Уийд нямаше намерение да обядва. Той бързо прекоси коридора до залата на оркестъра, в която нямаше никой, освен Джимбо „Палката“ Слийт, който репетираше солото си на червените барабани.

— Здравсти, Палка! — каза му Уийд.

Палката продължаваше дългото соло, а краката му поддържаха ритъма. Беше затворил очи и по слепоочията му се стичаше пот. Уийд отиде до шкафа и извади пластмасовата кутия на чинелите. Отвори я и нежно повдигна тежките бронзови чинели. Провери кожените каишки,

за да се увери, че възлите са стегнати. Пъхна ръце в каишките, докосвайки палеца и показалеца си, и вдигна чинелите под ъгъл, така че ръбът на десния да е по-ниско от левия.

Палката отвори очи и му кимна. Уийд удари левия чинел, отделяйки го от десния, и продължи ударния ритъм, наслаждавайки се на еуфоричния звук, изтръгващ се от ръцете му.

— Давай, приятелче! — насърчи го Палката.

Зазвуча нещо като музикална война между Палката с неговия барабанен ритъм, едновременно пулсиращ, гръмовен и каращ кръвта да закипи, и Уийд, който подскачаше и танцуваше из залата, удряше чинелите, въртеше ги, събираше ги и ги отделяше с рязък звън.

— Давай, давай, така! — Палката се бе отнесъл напълно.

Уийд сякаш ходеше насън, ярките звуци се отделяха от краищата на чинелите — първо оглушително стакато, после по-дълго. Не чу кога е бил звънецът, но видя часовника на стената. Прибра чинелите и се върна в кабинета на госпожа Гранис две минути преди началото на часа. Беше първият, пристигнал в стаята. Тя пишеше на бялата дъска и се обърна да види кой влиза.

— Успя ли да свършиш нещо през свободния час? — попита го тя.

— Да, госпожо — отвърна ѝ Уийд, без да я погледне в очите.

— Бих искала и останалите да са толкова запалени по компютрите, колкото теб. — Тя продължи да пише на дъската. — Ти вече имаш ли любима програма?

— „Кварк Експрес“, „Адоб Илюстрейтър“ и „Фотошоп“.

— Е, усвояваш ги с вроден усет — каза тя, а Уийд си избра място на една от масите и пъхна раницата си под стола.

— Не чак толкова — измърмори той.

— Написа ли обяснението за символа, който си избра? — попита госпожа Гранис, като продължи да пише на дъската указанията за проекта, върху който щяха да работят тази седмица.

— Да, госпожо — отговори Уийд с неохота и отвори тетрадката си.

— Нямам търпение да го чуя — продължи ентузиазирано тя. — Ти бе единственият, който си избра за символ риба.

— Знам.

Задачата за предните две седмици бе да се направи фигура от папиемаше, която да представлява символ на самия ученик. Повечето ученици си избраха символи от митологията или фолклора, като дракони, тигри, гарвани и змии. Единствено Уийд бе изработил фигура на зловеща на вид синя риба. Отворената ѝ уста разкриваше два реда кървави зъби и Уийд ѝ бе направил лъскави очи, които проблясваха, когато някой минеше покрай нея.

— Сигурна съм, че и останалите ученици нямат търпение да чуят обяснението за рибата ти — продължи госпожа Гранис.

— Започваме работа с акварели ли? — попита Уийд заинтересовано, когато прочете какво е написано на дъската.

— Да. Натюрморт, който включва предмети и материи, отразяващи светлината по различен начин. — Тя пишеше въодушевено. — Двумерен предмет, който създава илюзия за триизмерност.

— Моята риба е триизмерна — включи се Уийд. — Защото заема реално пространство.

— Точно така. И какви са думите, които използваме?

— Над, под, през, зад и около — изрецитира той. Уийд лесно запомняше лексиката, свързана с рисуването, даже и да не е изписана с тъмен шрифт. — Свободно стоящ и заобиколен от отрицателни равнини — добави.

Госпожа Гранис остави маркера, с който пишеше върху бялата дъска.

— И как би могъл да направиш рибата си триизмерна, ако всъщност е двумерна?

— Светлини и сенки — отговори той веднага.

— Чиароскуро.

— Само дете не мога да запомня как се произнася тази дума — каза ѝ Уийд. — Това е, с което правиш една нарисувана винена чаша да изглежда триизмерна, а не плоска. Или крушка, кубче лед или дори облаци в небето.

Уийд огледа кутиите с пастели и луксозната хартия, която използваше само за крайните варианти на рисунките си. На полиците имаше тубички лепило, цветни моливи и темперни бои, които бе използвал за рибата си. На един дълъг плот в дъното на кабинета бяха

компютърните терминали, които му напомниха за тайното нещо, което бе направил.

Другите ученици започнаха да влизат в стаята и шумно да се разполагат на столовете си. Поздравяваха Уийд по обичайния си любвеобилно грубоват начин.

— Хей, буренясала градино^[3], как е положението?

— Как става така, че винаги пристигаеш тук преди нас? Бързаш, за да си напишеш домашното ли?

— Завърши ли вече „Мона Лиза“?

— Имаш боя по дънките.

— Ей, май не е боя. Прилича ми на кръв.

— Тъхъ — съгласи се Уийд.

Очите на госпожа Гренис потъмняха от загриженост, когато и тя погледна дънките му. Той усети неизречения ѝ въпрос, но не каза нищо.

— Всички ли са готови да прочетат обясненията за символичните фигури, които са си избрали? — Тя отново насочи вниманието си към класа.

— Уф.

— Не мога да измисля какво означава моята.

— Никой не каза, че ще трябва да пишем обяснения.

— Хайде за момент да поговорим за символите — усмири ги госпожа Гренис. — Какво е символ? Матю?

— Нещо, което означава друго нещо.

— И къде ги откриваме? Джоан?

— В пирамидите. В бижутата.

— Ани?

— В катакомбите, където християните са изразявали тайно вярата си.

— Уийд? Къде още можем да открием символи? — На лицето на госпожа Гренис отново се изписа загриженост.

— В драсканиците и в това, което свирим в оркестъра — отвърна Уийд.

Бразил седеше на бюрото си и рисуваше различни форми в бележника си, опитвайки се да измисли лого за бюлетина с новините,

докато председателката на Комисията по престъпността към кабинета на губернатора се опитваше да го влуди по телефона.

— Намирам го за ужасяващо погрешна преценка — гърмеше надменният глас на Лийла Ърхарт.

Бразил, който си бе пуснал говорителя на телефона, намали звука.

— Да се правят дори предположения, камо ли да се намеква, че тук има банди, означава да ги създадем — заяви тя.

Логото бе необходимо за страницата в Интернет и трябваше да привлича вниманието. Тъй като всички се бяха съгласили, че ТПО няма да се използва, Бразил трябваше да започне отначало. Той мразеше бюлетините с новини, но Хамър бе настояла.

— И не всички деца са малки гангстери. Много от тях са неориентирани, подведени в погрешна насока, малтретирани или тормозени и се нуждаят от помощта ни, полицай Бразил. Да се раздухва за малцината наистина лоши, особено тези, които се събират в малки групички, които вие наричате банди, значи на обществеността да се представи една невярна и подвеждаща картина. Моята комисия изцяло поддържа превенцията първото да се прави преди второто. Това именно ни упълномощи да правим губернаторът.

— Бившият губернатор — учтиво ѝ припомни Бразил.

— Какво значение има това и какво общо? — отвърна му рязко Ърхарт, която бе израснала във Виена и Югославия и не говореше английски безупречно.

— Има значение, защото губернатор Фьоер все още не е одобрил състава на новата комисия. Не мисля, че е добра идея ние да правим заключения за политиката му и за пълномощията, които ще раздава, госпожо Ърхарт.

Последва възмутена пауза.

— Да не би да намеквате, че той може да разпусне моята комисия и да я развали? Че той и аз може да сме с проблем в отношението ни? — попита Ърхарт.

Бразил знаеше, че добре изписаното име ще привлече вниманието, без да изглежда прекалено натруфено. Може би защото обсъждаха темата за бандите, Бразил внезапно надраска *Ричмъндско ПУ*, сякаш го изписваше със спрей върху някоя стена.

— Охо! — измърмори той въодушевено.

— Охо какво? — Гневният глас на Ърхарт изпълни кабинета му.

— Извинявайте — осъзна се Бразил. — За какво говорехте?

— Настоявам да ми обясните защо възклицивахте *охо* току-що!

Началничката на управлението Хамър застана на вратата. Бразил обърна поглед към небето и притисна пръст към устните си.

— Мисля, че сте започвате да държите нетърпимо — продължи с неправилния си английски Ърхарт.

— Не, госпожо. Възклицанието ми нямаше нищо общо с разговора ни — отговори й искрено Бразил.

— Нима? А с *какво* имаше общо?

— С нещо, върху което работя в момента.

— О, разбирам. Аз отделям от ценното си време да се обаждам на телефона ви, а вие си работите и нещо друго, освен нашия разговор, докато аз говоря с вас?

— Да, госпожо. Но ви слушам много внимателно. — Бразил се опита да не се разсмее, като погледна Хамър, която никак не намираше Ърхарт за забавна.

В стаята влезе и Уест.

— Какво?... — започна тя.

Хамър й направи знак да пази тишина. Бразил ухапа молива си и затвори очи.

— Ще кажа само, полицай Бразил, че няма да позволя да разреши да цитирате изказвания от комисията ми в следващата си статия, за каквото и да пише в нея за така наречените банди. Ще ви трябва да се справяте съвсем напълно сам!

Бразил издърпа молива от устата си и бързо записа изречението й. Уест се намръщи. Хамър поклати глава възмутено.

— Ние, членовете на Комисията по престъпността към кабинета на губернатора, се стремим да защитаваме децата, а не да ги дебнем и ловуваме — продължи тирадата си тя. — Дори и децата да се образуват в малки групички, което всъщност е съвсем нормално и естествено — всички ние сме имали своите малки кликове, когато сме били ученици, и да започнем да наричаме това банди е все едно да повярваме за истина, че всички добронамерени мъже, които се преобличат като Дядо Коледа, са изнасилвачи на деца или че клоуните са, или че Интернет става такова. Точно така се поражда нещата. Заради силата на медиите да подсказват неща. Не виждате ли, че

отваряте врата, през която да нахлуе придошла река? Така че ви моля възможно най-скоро да откажете от нещо, за което не ви бива.

Бразил бе захапал ръката си, за да не се разсмее. Той се прокашля няколко пъти.

— Разбирам какво се... — Гласът му изтъня и той млъкна.

Отново се прокашля, с просълзени очи, а лицето му съвсем почервения от усилието да не избухне в истеричен смях. Хамър, както обикновено, имаше вид, сякаш с удоволствие би строшила врата на Лийла Ърхарт. Изражението на Уест бе горе-долу същото като на шефката й.

— Значи мога ли да щастливо предположение, че повече няма да има глупости за банди? — попита Ърхарт, която бе известна с особения си начин на изразяване.

Бразил просто не можа да произнесе и дума.

— Там ли ме чувате?

Бразил натисна няколко бутона на телефона едновременно, сякаш имаше някакво смущение по линията. После бързо натисна бутона за прекъсване и внимателно постави слушалката на мястото и.

— Глупости за банди. — Той едва не се строполи от смях.

— О, страхотно! — обади се Уест. — Сега ще започне да ни звъни на нас. Чудна работа, Анди. Всеки път, като говориш с нея по проклетия телефон, се повтаря едно и също. Тя се обажда на шефката или на мен. Страшно ти благодаря.

— Трябва да обсъдим нещо — съобщи Хамър, като влезе в стаята. — Ще оставим Лийла за после. И без това ни отнема прекалено много време.

— Не може ли да поговорите с губернатора? — попита Бразил, като си пое дълбоко дъх и изтри очите си.

— Ще го направя, ако той подхване темата — отвърна Хамър. — Имаме нужда от съвсем прост наръчник за използването на КОМСТАТ Трябва да тръгне работата с компютрите. Вече минаха три месеца — една четвърт от годината ни, а те още не могат да използват компютрите. Нали и двамата разбирате колко е лошо това?

— Да. — Бразил стана съвсем сериозен. — Разбирам. Ако и на това не успеем да ги научим, значи напълно сме се провалили.

— Съжалявам, че ви товаря с още работа — закрачи из стаята Хамър. — Но възможно най-бързо се нуждаем от този наръчник.

— Колко бързо? — попита Уест подозрително.

— Две седмици, считано от днес, максимум.

— Божичко! — Уест седна на малкото канапе. — И без това работя по цял ден и обикалям с патрулните коли, с детективите и инспекторите и с кого ли не още.

— Също и аз — обади се Бразил. — А освен това се занимавам със страницата в Интернет.

— Знам, знам. — Хамър спря и погледна през прозореца към хоризонта. — И аз имам компютър вкъщи. Ще нахвърля някои идеи. Мисля, че е най-добре всеки да се заеме с нещо конкретно. Анди, ти разбираш от програмите и командите. Ще се справиш с техническите обяснения. Вирджиния, ти можеш да помогнеш с най-основните термини и указания, така че полицаите просто да ги изпълняват.

Уест не бе сигурна дали да приеме това като обида или не.

— Ще се опитам да разясня идеите и общия замисъл, при това в контекста на конкретната работа — продължи Хамър. — После ти, Анди — нали си пишещ човек, ще събереш всичко заедно и ще бъде готово.

— Съгласна съм, че трябва да се свърши това — обади се Уест, — но ако питате мен, единственото нещо, което ще убеди полицаите да разчитат на КОМСТАТ, е да видят как системата работи.

— Как да я видят, ако не могат да работят с нея — възрази Хамър.

Хамър излезе от стаята, а Бразил и Уест се спогледаха един друг.

— По дяволите! — ядоса се Уест. — Видя ли в какво ни забърка!

— Аз! — възкликна Бразил.

— Да, ти.

— Тя предложи да се прави наръчник, не аз.

— Нямаше да го направи, ако ти не си падаше писател. — Уест усещаше дупките в логиката си, но не искаше да се предаде.

— О, ясно. Сега за всичко съм виновен аз, защото по принцип знам как да свърша конкретно нещо.

Телефонът на Бразил извъня.

— Бразил. О, здрасти! — Гласът му се смекчи и той заслуша какво му казваха от другата страна на линията. — Толкова се грижиш за мен. — Отново заслуша. — Да, на обичайното място — съгласи се.

— Чакам с нетърпение. — И добави: — Трябва да свършвам. — Обърна се той към Уест: — Извинявай.

— Имаш ли представа колко мразя да пиша компютърни инструкции? — попита тя с нервен, напрегнат глас, като си представи богатата, красива хазайка на Бразил. — Освен това не би трябвало да водиш лични разговори в работно време.

— Не съм се обадил аз, тя ме потърси. Освен това не само ти ще пишеш, аз също — отговори ѝ Бразил.

— Да, след като другите са ти свършили работата.

Бразил започна да се ядосва:

— Нямах право да казваш това.

— Мога да казвам каквото си искам.

— Не, не можеш.

— Мога — упорстваше тя.

— Тогава ти напиши моята част.

— Как ли пък не! И без това си имам достатъчно работа.

— Извинете ме — чу се глас зад тях.

Флинг държеше графика с дежурствата, застанал на вратата, и очевидно се страхуваше да влезе. Уест и Бразил спряха крамолата си и се втренчиха в него.

— Тръгвам — заяви Уест и изчезна.

— Полицай Бразил, искам само да ви напомня за ангажимента ви в 13:56 в гимназия „Годуин“. Мисля, че трябва да говорите пред учениците там.

— По дяволите! — измърмори Бразил, като погледна часовника си. — Знаеш ли как се стига дотам?

— Не — отвърна Флинг. — Не съм учил в тази гимназия.

— Какво? — попита Бразил разсеяно.

— Аз завърших „Хърмитидж“.

— Чакай! — Бразил скочи на крака. — Вирджиния, върни се тук!

— На „Хангъри Роуд“. — Флинг се отдаде на хубавите си спомени. — „Годуин“ не е единственото добро училище в града.

Уест влезе обратно в кабинета, а бледо кафеникавият цвят на костюма ѝ подчертаваше тъмните и очи и червената коса. Тялото ѝ бе далеч по-слабо и стегнато, отколкото тя заслужаваше предвид малкото усилия, с които го поддържаше в добра форма.

— Какво? — попита тя раздражено.

— Трябва да посетите и „Хърмитидж“. Да поговорите с учениците. — Флинг вече нямаше спиране. — Не може да се отиде само в едно училище. Ами другите?

— В случай че си забравила — каза Бразил на Уест, докато стягаше вързалките на кубинките си — и ти трябва да дойдеш с мен в „Годуин“.

— По дяволите! — спомни си за ангажимента тя.

[1] Болкоуспокояващо лекарство. — Б.пр. ↑

[2] Лекарство за понижаване на температурата. — Б.пр. ↑

[3] На английски *уид* означава и бурен, плевел. — Б.пр. ↑

5.

Автосервизът на Мускрат бе като втори дом за Буба и днес той бе особено благодарен, че е така. Нямаше значение, че полицаи Бъдкет бе пуснал Буба да си ходи само с едно предупреждение. Буба се чувстваше травмиран. Полицаят го бе нарекъл с различни обидни имена. Бе съживил спомена за старите унижения и обиди и на всичко отгоре бе имал наглостта да изкара, че Буба, а не той, проявява предразсъдъци и предубеденост.

Сервизът на Мускрат се намираще зад тухленото му ранчо и заемаше няколко акра встрани от улица „Клоптън“, между „Мидлотиан“ и „Хъл“. Оградата, отделяща сервиза на Мускрат от съседните сгради, бе направена от железопътни релси, струпани една върху друга като трупи. Навсякъде имаше разхвърляни стари части от коли, пластмасови бутилки от масло и всевъзможни боклуци. Коли, пикапи, фургони и дори една стара пожарна кола, която използваша веднъж годишно за Парада на цветята, бяха паркирани безразборно, докдето Мускрат или собствениците им бяха успели да ги докарат. Буба спря пред отворената врата на сервиза, изгаси двигателя и слезе от джипа.

Видът на автомобилното царство на Мускрат веднага повдигна духа му. Всъщност сервизът би могъл да мине и за магазин за авточасти, ако повечето от разхвърляните части не бяха ръждясали или пък не бяха от по-отдавнашен етап от еволюцията на автомобилостроенето. Буба заобиколи един стар крик и някаква преса за лагери. Проправи си път между многобройните саксии с цветя, маркучи за поливане, брони, фарове, гюруци, калници, седалки, скупчени дърва за горене и един огромен контейнер, пълен с разни дребни части.

Буба вярваше, макар че рядко говореше за това, че има Бермудски триъгълник за автомобили. Той беше убеден, че колите и камионите, отнесени от наводнения и урагани, или тези, които се броят за откраднати или загубени, в крайна сметка попадат на места като

сервиза на Мускрат, където някой се грижи за тях и благодарение на това и други хора имат възможност да пътуват. Буба възнамеряваше да изложи тази си идея в чатрума за автомобилни теми или дори да я изпрати на Мис Самотни части, която списваше колоната за автомобилизъм в местния вестник и която всъщност бе мъж.

— Хей, Скрат! — извика Буба, като затвори вратата на джипа си.

Влезе в сервиза, където в някаква старинна пещ гореше смес от старо автомобилно масло и подпалки.

— Скрат? Къде си, по дяволите? — попита Буба отново.

Мускрат понякога бе почти неоткриваем сред купищата акумулатори, картери, филтри, гресьорки, вериги, въжета за дърпане, маркучи, ауспуси, резервоари, саморъчно направени джъмperi, колела, съединители. Имаше механизъм за повдигане на двигатели, стотици гаечни ключове по американския и по метричния стандарт, клещи, длета, менгемета, дрелки, свещи, метални и гумени чукове, горелки и пружини.

— Пак си под пара, а, Скрат?

— Раздвижвам се да не ме болят ставите. Кво се опитваш да поправиш този път? — Гласът на Мускрат прозвуча приглушено изпод повдигнатия мъркюри „Кугър“, модел 1996.

— Не съм аз, дето само се опитва да поправя.

Мускрат лежеше по гръб под колата. Той се изтърколи изпод нея изневиделица, като някакъв магьосник, облечен в тъмносини работни дрехи и с шапка с козирка.

— Кво разправяш, че съм се опитвал? — попита Мускрат, който бе поне на седемдесет години и имаше загубели, твърди като камък ръце.

— Предното стъкло пак пропуска — съобщи му Буба. — Ти го поправя миналия път.

— Аха! — изсумтя Мускрат, като се протегна и откъсна парче тоалетна хартия от едно огромно руло, закачено над него, и започна да чисти очилата си. — Добре, вкарвай я, Буба. Ще я погледна, но пак ти казвам, иди си купи ново предно стъкло. Или най-добре я зарежи тази кола и си купи нещо, което не се чупи през ден-два.

Буба излезе от сервиза, без да слуша приказките на Мускрат. Качи се в джипа и запали двигателя, усещайки как гневът му напирала. Не можеше и не искаше да повярва, че приятелят му Смадж може да

му е продал боклук. Тази възможност събуди спомена и за други несправедливости, докато Буба вкара колата и я паркира на канала, в съседство с кугъра.

— Още отсега ти казвам, Скрат, че в този град полицията издевателства над гражданите.

— Така ли? — измърмори Мускрат, докато оглеждаше предното стъкло.

— Хрумна ми какво трябва да се направи.

— Буба, на теб все ти хрумват някакви идеи.

— Има много причини, заради които трябва да се помогне на новата началничка на полицията, онази жена, която пристигна наскоро.

— Да, ти все намираш причини. Буба. Ако съм на твое място, не бих се месил.

Буба не можеше да спре да мисли за началничката на полицията — Хамър. Бе чул името ѝ по клетъчния телефон сутринта. Имаше си някаква причина за това, не бе проста случайност.

— Време е да се мобилизираме, Скрат.

— Кои ние?

— Гражданите като теб и мен — обясни Буба. — Трябва да се намесим.

— Не виждам откъде ти капе.

— Ето оттук. — Буба посочи горния край на стъклото, близо до огледалото за обратно виждане. — Водата капе точно оттук. Искаш ли цигара?

Буба извади един пакет.

— Трябва да ги намалиш, момче — каза му Мускрат. — Дъвчи дъвка. Аз така се въздържам да не пуша, когато съм край бензин или нещо такова.

— Забравяш, че имам коронки. Челюстите ме убиват от болка — тракна със зъби Буба.

— Казах ти да не си правиш тези проклети коронки — отвърна му Мускрат, като междувременно извади бутилка вода с пръскалка и започна да развива един маркуч. — По-добре да ти беше извадил всичките зъби и да ти направи ново чене — като на мен.

Мускрат се ухили, показвайки изкуствените си зъби.

— Аз влизам с маркуча за въздух от вътрешната страна. Щом ти кажа, почни да пръскаш.

— Нали и предния път правихме същото — напомни му Буба. — Нямахме голяма полза.

— Това е като с твоите коронки — не се предаваше Мускрат. — Каква полза, като ходиш на зъболекар. Ако бях на твое място, щях да ги сменя с нови. Сигурен съм, че и стъклото трябва да се смени. Колата е удряна. — Мускрат и преди му беше казал същото. — Затова постоянно нещо ѝ се разваля, а пък и ти все я ремонтираш сам.

— Не е удряна, човече.

— Напълно съм сигурен, че е. Откъде, мислиш, са всички тези повреди, от фабриката ли?

— Няма да слушам как говориш така за Смадж.

— Не съм казал и дума за Смадж.

— Смадж ми е приятел още откакто ходехме на неделно училище. Толкова години.

— Да, толкова години. Тогава ѝ ти си ходел на църква и си слушал баща си — припомни му Мускрат. — Не забравяй, че си дете на свещеник.

Буба бе шокиран от друг спомен, който нахлу в съзнанието му. Попското синче. Беше го забравил. За момент не можа да проговори. Червата му се разбунтуваха.

— Казвам ти го за твое добро, Буба — на Смадж нищо нямаше да му стане да постъпи честно. Не всички имат такова високо мнение за него като теб.

Мускрат знаеше всички слухове и истории в града за всички, които имаха коли за поправка, включително и за собственичката на един додж дарт, мис Прум, която ръководеше християнското обучение в историческата Втора презвитерианска църква в центъра, където главен свещеник беше доктор Бът Флак.

— Слушай, вече е шест и половина, а трябва да застъпя на смяна по-рано от обичайното, сякаш не ми стига другото през деня. Така че давай да оправяме това капене — каза Буба. В този момент се появи един ескорт и спря пред сервиза.

— По-бързо не може — оправда се Мускрат.

Отлепи тапицерията на покрива, издърпа уплътнението и огледа черната полиуретанова гума по края на предното стъкло.

— Е, поне не си се опитвал да си го поправиш сам — отбеляза Мускрат.

— Нямах време.

— Слава богу, че иначе само ми усложняваш работата.

Двамата не забелязаха как влезе спретнатият младеж и направо се стреснаха, когато ги заговори, застанал само на метър от тях.

— Здравсти! — каза момчето. — Не исках да ви стресна.

— Друг път не се промъквай така зад хората, синко — каза му Мускрат.

— Единият ми прозорец е заседнал — обясни момчето.

— Ами просто застани ей там и успокой топката. Ще се погрижа за теб веднага щом свърша тук.

Буба не бе прекратил спора.

— Аз сам си оправих кабелите до стоповете на ремаркетото — напомни той.

— Да, и върза мигачите наопаки — заяде се Мускрат.

— Е, какво толкова, много важно.

— Ще ти кажа кое е много важно. Спомняш ли си усукания маркуч?

— Инструкциите за монтаж не бяха ясни — оправда се Буба.

— И ти се мъчи пет часа, като накрая пак го свърза погрешно — назъбено с гладко, вместо гладко с гладко и назъбено с назъбено и така си прецака динамото, хидравликата, водната помпа. Имаш късмет, че не си блокира двигателя и да трябва да си купуваш нов. Можеш да почнеш да пръскаш.

— Извинете? — обади се момчето учтиво. — Знаете ли колко ще отнеме това?

— Само още минута — успокои го Мускрат.

Буба запръска с шишето по горната част на предното стъкло, близо до огледалото за обратно виждане, докато Мускрат духаше с въздух под налягане по уплътнението от вътрешната страна.

— Преди това — продължи Мускрат темата — беше подменил сам ключа на вътрешната лампа в багажника и я бе свързал така, че светеше постоянно и изтощаваше акумулатора ти. По-рано пък беше подменял накладките на спирачките и ги беше сложил наопаки. Преди пък беше забравил да върнеш на мястото пружината на ръчната спирачка и лостът хлътна навътре.

Буба намигна на хлапето, за да му подсказе, че Мускрат преувеличава. Мускрат отиде до работния си тезгях, където бе сложил

да се загряват няколко тубички полиуретаново лепило за уплътняване, взе едната и я постави в пистолета за впръскване.

— А спомняш ли си, когато забрави да завиеш един болт и се откачи задният ти мост, а двете колелета се изкривиха настрани? — не спираше Мускрат.

— Бива го да разказва истории — подметна Буба на момчето.

От вътрешната страна на стъклото започна да сълзи вода. Мускрат направи голямо топче от полиуретан и го притисна с пръст към стъклото, където се виждаше сълзенето. После слезе от колата и бързо постави едно по-малко топче от външната страна на стъклото.

— Трябва да изчакаме петнайсет минути и после пак ще го тестваме — каза Мускрат. — Истината е, че нито едно от уплътненията на колата не струва. Сигурно в купето е много шумно при движение.

Буба нямаше намерение да си признае. Мускрат отиде до бидона с разтворителя и потопи ръце в мътната течност.

— Какъв проблем имаш? — попита Мускрат момчето.

— Задвижването на левия заден прозорец не работи. — Младежът говореше любезно, но погледът му бе студен.

— Сигурно се е развалило моторчето — предположи пишман майсторът Буба. — Но ще трябва да почакаш, аз дойдох пръв.

— Имаме няколко минути — каза Мускрат на Буба. — Ще ида да му оправя колата.

Мускрат подсуши ръцете си и излезе при ескорта. Отвори задната врата и откачи панела на вратата, докато младежът се оглеждаше.

— Буба, я ми донеси секачките за кабели — провикна се Мускрат. — Имаш късмет — каза той на момчето. — Не е повреден ключът, нито моторчето. Просто един кабел между вратата и рамката се е прекъснал. Ще го свържа и готово. Как се казваш между другото?

— Смоук.

— Е, такова име не бях чувал.

— Така ми викат всички — сви рамене Смоук. — Надявам се, че и вашата повреда ще се оправи — каза той на Буба. — Отскоро живея тук. Хората изглеждат много мили.

— Така е на юг — изфука се Буба.

— Вие явно сте родом оттук?

— Не бих могъл да живея никъде другаде. Всъщност сега съм още по на юг, отколкото като малък.

— Как така? — попита Смоук с усмивка, която би могла да се изтълкува и като присмех, ако Буба бе обърнал повече внимание.

— Роден съм в квартала от северната страна на реката, а сега живея от южната.

— Така ли, къде?

— Форест Хил. На улица „Кларънс“ — отговори Буба, който се чувстваше поласкан от интереса на хлапака и от почтителния начин, по който момчето се обръщаше към него. — Къщата ми веднага се набива на очи. Има куче за лов на ракуни в двора. Хафшелф. Не спира да лае и не може да нарани и муха.

— Значи не я бива за пазач, щом постоянно лае — отбеляза Смоук.

— Така си е.

— На лов ли ходите с нея?

— Само за това я гоня. Запален ловджия съм.

— Явно всички южняци са запалени по оръжията.

— Има си хас!

Мускрат преплете няколко пъти жичките, които бе оголил, и бе готов.

— Като бях на твоята възраст — каза Буба на Смоук, — започнах да си поправам такива неща сам.

— Аз не си падам по техниката — каза Смоук.

— Може да се научиш, синко — грейна лицето на Буба. — Иди, купи си необходимите инструменти, някоя друга книга и всичко се научава по метода на пробите и грешките. Така е и с ремонтите из къщата. Сам си правиш верандата или поправяш покрива си — точно онзи ден си купих гаражна врата от „Сиърс“. Сам си я монтирах.

— Без майтап? — учуди се Смоук. — С дистанционно и всичко друго?

— Точно така. И после изпитваш удовлетворение, което с пари не се купува.

— Сигурно имате страхотна работилница — подметна Смоук.

— Наложил се сам да направя пристройка към гаража. Всичко — от клещи до пневматичен компресор „Де Вибилис“ 7.6 CFM при 40 PSI и 5.6 CFM при 90 PSI, до диагностични уреди като сензорната игла

„Сънпро“, с която може да се измерва вътрешно абсолютно налягане, масиран въздушен поток и сензори за празен въздушен поток.

— Хич не ми трябват такива глупости, нито пък на теб, Буба — заяви Мускрат. — Аз поне знам как да използвам каквото имам.

Мускрат постави покривния панел на вратата. Седна зад кормилото, запали колата и изпробва задвижването на прозореца. Той се вдигна и спусна с леко жужене.

— Гладко като коприна — гордо обяви Мускрат и изтри ръце в панталоните си.

— Благодаря — каза Смоук. — Колко ви дължа?

— Първия път е за сметка на сервиза — каза Мускрат.

— Супер. Много благодаря — каза Смоук.

— Хей, след две седмици ще е изложението на оръжия и ножове — изведнъж се сети Буба. — Тъкмо си търся няколко допълнителни пълнителя с по двайсет патрона за новия ми 92FS M9 — специално издание, най-добрият боен пистолет на света. Това вече трябва да го видиш, Мускрат. Върви си с колан с кобур. Използвали са същия в „Пустинна буря“, „Пустинен щит“ и „Джойнт Гардиън“.

— Сериозно?

— Чудя се дали да взема и специалната кутия за съхранение. Кестен със стъклен капак. И дръжки от кестен — изпадна в мъчително колебание Буба.

— Не е особено практична, ако смяташ да стреляш с пистолета.

— Разбира се. Уинчестър 115 със сребърни върхове и повишена огнева мощ.

— Ти защо не си на училище по това време? — попита Мускрат Смоук.

— Имам свободен час. Всъщност тъкмо стана време да се връщам.

Мускрат изчака Смоук да се качи в колата си и да потегли.

— Забеляза ли очите на това момче? — каза Мускрат. — Има вид, сякаш е пил.

— Ние с теб, да не би да не сме го правили на неговата възраст? — каза Буба. — Е, как мислиш? Този уретан втвърдил ли се е?

Двамата отново взеха маркуча с въздуха и бутилката с пулверизатора. Капенето продължаваше. Мускрат дълго оглежда стъклото, преди да съобщи заключението си:

— По линията на покрива имаш почти невидима цепнатина.

6.

Уийд отказа да прочете своето обяснение за рибата и накара госпожа Гранис да се съмнява, че изобщо го е написал. Това ужасно я разочарова, а останалите ученици от класа не знаеха какво да си мислят. Уийд винаги бе толкова изпълнителен и ентусиазиран, момчето — чудо в класа по рисуване. Сега изведнъж отказваше да говори и да се подчинява и колкото повече госпожа Гранис го караше да прочете домашното си, толкова повече той се заинтяваше. Накрая стана груб.

— Моя работа си е защо съм направил риба — каза и пъкна ръка под чина, да се увери, че раницата му е там.

— Имаше възложено домашно, както всички останали — каза госпожа Гранис твърдо.

— Никой друг нямаше риба. — Уийд погледна часовника.

— Заради това още повече ни се иска да чуем обяснението ти — не отстъпваше госпожа Гранис.

— Хайде, Уийд.

— Хайде, прочети го.

— Ей, не е честно. Ти чу нашите истории.

Беше 1:48. Петият час свършваше след три минути. Госпожа Гранис се чувстваше ужасно. Уийд се държеше невъзможно, седеше, стегнат на стола си, с наведена глава, сякаш очакваше да го набият. Съучениците му се суетяха в очакване на звънеца.

— Е — наруши тишината госпожа Гранис, — утре започваме с акварели и не забравяйте, че следващия час има специална програма.

Хенри Хамилтън бе звездата на бейзболния отбор и мразеше всичко, което го задържаше в клас след два часа. Той направи недоволна гримаса, изтрополи със стола си и въздъхна шумно. Ева Гречи направи същото, защото бе лудо влюбена в Хамилтън. Ранди Уайспфенинг също не бе очарован.

— Днес ще ни гостуват двама много важни полицаи, които са изпратени на работа в Ричмънд от Националния институт по

правосъдието — обясни госпожа Гранис. — Бяха така любезни да дойдат и да поговорят с нас.

— За какво?

— За престъпността, предполагам.

— Писнало ми е да слушам за това.

— И на мен. Майка ми дори вече не чете вестниците.

— Татко смята, че трябва да започна да идвам на училище с бронирана жилетка.

Хамилтън се разсмя, измъквайки се от Уайспфенинг, който се опита на ужким да му сложи белезници.

— Не е смешно — укори ги госпожа Гранис.

Звънецът иззвъня. Всички скочиха на крака, сякаш имаше пожар.

— Да хукуваме при ченгетата! — избоботи Хамилтън и заподскача на път към вратата.

Ева Гречи се смя прекалено дълго.

— Уийд — каза госпожа Гранис, — ела при мен за малко.

Той намусено се затътри към бюрото ѝ. В стаята вече нямаше никой друг, освен тях двамата.

— За пръв път идваш без домашно — започна госпожа Гранис внимателно.

Той сви рамене.

— Ще ми кажеш ли защо?

— Защото. — Той пак сви рамене, а в очите му напиреха сълзи.

— Това не е отговор, Уийд.

Той примигна, извърнал лице настрани. Чувствата напиреха в него. След един час трябваше да се срещне със Смоук на паркинга.

— Не ми остана време — отвърна, мислейки си за петте изписани страници в раницата.

— Изненадана съм, че не си намерил време.

Уийд не каза нищо. Беше отделил половината събота за това домашно и бе написал четири варианта, преди да го напише на белова с красив калиграфски почерк, който бе научил от един учебник и после бе модифицирал по свой запомнящ се, дързък, напълно уникален стил. Звънна вторият звънец.

— Трябва да тръгваме за аулата — каза госпожа Гранис.

Уийд усети как тя се вглежда в лицето му, опитвайки се да открие отговорите на въпросите, които я тревожеха. Уийд знаеше, че в

този момент тя се моли да не се окаже грешка решението да допуснат Уийд толкова рано до последната степен на обучението по изкуства.

— Не ми се слушат никакви ченгета — заяви Уийд.

— Уийд! — Гласът ѝ прозвуча непреклонно. — Ти ще седиш до мен.

Бразил паркира полицейската кола на паркинга пред входа на училището и въпреки че бе мърморил през целия път, всъщност се чувстваше щастлив да е тук и да усеща погледите на учениците около себе си. На Бразил не му хрумна, че високата му стройна фигура, облечена в униформа, прави впечатление на всички и че това е същото внимание, което го спохожда навсякъде.

Той никога не бе оценявал обективно физическите си качества. Отчасти това се дължеше на факта, че бе израснал като само дете на майка, която бе или прекалено потисната, или прекалено пияна, за да го възприеме като самостоятелна личност. Когато го погледнеше, тя виждаше в него омразния образ на съпруга си, когото бяха убили, когато Бразил бе само на десет години. В пристъпите си на гняв тя всъщност се нахвърляше върху мъртвия баща на Бразил, като го удряше и го умоляваше да не я напуска.

— Имаш ли представа накъде да вървим? — попита Уест, като затвори вратата на колата.

Бразил погледна листчето, което Флинг му бе подал.

— Влизаш и наляво — прочете той.

— Къде влизаш?

— Тъъ. — Бразил прочете остатъка от написаното. — Не пише. Минава се през вратите направо към зеления коридор и през още врати по син коридор, докато се стигне до табло за обяви със снимки на него.

— Чудно!

— След това — завърши Бразил — аулата се вижда веднага.

— Това е конспирация, казвам ти, Анди. Нарочно са оставили Флинг за помощник на Хамър, за да я провалят.

— Не знам — отвърна Бразил, като отвори входната врата, задържа я, за да мине Уест, и след това я последва. — Бил е секретар и на бившия шеф, цели три години.

— Бившият шеф е бил уволнен за некомпетентност.

— А! — Бразил забеляза една симпатична млада учителка, която вървеше заедно с един ученик. — Извинете — обърна се той към нея с усмивка, — опитваме се да открием аулата. Аз съм полицаи Анди Бразил и това е заместник-началничката на управлението — Уест.

— Разбира се — отговори госпожа Гранис ентузиазирано. — Ние сме тръгнали точно за срещата с вас. Аз съм госпожа Гранис, а това е Уийд. Можете просто да ни последвате. Съвсем близо е. Сигурна съм, че всички останали вече са се настанили и ви очакват.

— Какво ще кажеш ти? — попита Бразил Уийд.

— Нищо — отвърна му Уийд.

— Хайде — намеси се Уест. — Сигурна съм, че тук ви учат на много неща.

— Уийд е нашият най-добър художник — каза госпожа Гранис гордо и потупа момчето по рамото.

Уийд се отдръпна от нея, издал напред долната си устна в привидна враждебност, но едва се удържаше да не избухне в сълзи.

— Браво! — каза Бразил. — Кое ти харесва най-много в изобразителното изкуство?

— Всичко — отвърна Уийд.

— Така ли? Занимавате ли си със скулптура?

— Да.

— А графика?

— Да.

— Акварели?

— Тъкмо започваме.

— Папиемаше?

— Лесна работа.

— Импресионизъм? Харесваш ли Сезан, Le Chateau Noir?

— А? — Уийд погледна Бразил. — Какво казахте?

— Сезан. Той е един от любимите ми художници. Трябва да видиш картините му.

— Къде живее?

— Вече никъде.

Уийд се намръщи, като влезе след двамата полицаи и госпожа Гранис в аулата. Залата бе пълна, а учениците извърнаха глави и се зачудиха какво правят Уийд и госпожа Гранис с двамата важни гости. Уийд държеше главата си вирната и вървеше наперено с широките си,

провиснали според модата панталони. Двамата с госпожа Гранис седнаха на втория ред, близо до другите учители. Бразил и Уест се качиха на сцената и седнаха на столове зад една масичка. Уест почука по микрофона и той избумтя.

— Чуват ли ме всички? — попита тя.

— Да — чуха се отговори.

— Дори и най-отзад?

— Да.

— Къде ви е пистолетът?

Всички се разсмяха.

— Добре, ще започнем с това — отговори тя. — Какво толкова искате да знаете за пистолетите? Да, аз имам пистолет.

— Какъв?

— Какъвто не харесвам — отговори тя. — Защото не харесвам никакви оръжия. Дори не ми харесва да съм полицай. И знаете ли защо? Защото ми се иска да нямаше нужда от полицаи и пистолети.

Двамата с Бразил говориха около двацет минути. След това директорката, госпожица Лили, си проправи път до подиума, докато учениците още ръкопляскаха. Бразил се наведе и подаде на госпожица Лили микрофона. Директорката обяви, че желаещите могат да зададат въпроси.

Смоук се бе върнал в училището, след като се бе отбил за малко в „Сиърс“, откъдето открадна десет дистанционни за гаражни врати. Сега се изправи от мястото си в началото на десетия ред.

— Чудех се — заговори той високо и искрено — дали смятате, че някои деца се раждат лоши?

— Мисля, че е така — отвърна полицайката решително.

— Аз не бих желала да смятам, че е така — обади се госпожица Лили.

— Всички бихме искали да не е така — намеси се русият полицай. — Но същественото е, че в крайна сметка всички хора правят своя избор. Никой не принуждава никого да мами на контролното, да краде коли или да пребива хора.

Смоук продължи да стои прав в затъмнената зала, заслушан внимателно, с невинно и замислено изражение. Още не бе свършил.

— Но какво правите, ако някой е наистина лош и нищо не може да го промени? — попита той високо и уверено.

— Ще го приберем, където му е мястото — отговори полицайката категорично.

Учениците се разсмяха.

— Единственото, което можем да правим в такива случаи, е да защитаваме обществото от такива хора — добави русият полицай.

— Не е ли вярно обаче, че генетично лошите хора обикновено са по-умни и затова по-трудно ги залавят? — продължи с въпросите Смоук.

— Зависи кой се опитва да ги залови — каза русият полицай наперено.

Отново се разнесе смях и в този момент се чу звънецът. Смоук се измъкна от аулата пръв, през една странична врата, от която се излизаше направо на паркинга. На устните му заигра жестока усмивка, докато си представяше русия полицай и колежката му с големите цици и как той, Смоук, влиза в директна битка с тях. Тази мисъл го възбуди.

Усещането за сила се надигна в него и се разля по жилите му, докато вървеше към ескорта. Отключи го и седна зад кормилото. Възбудата му нарасна още повече, докато гледаше жълтите училищни автобуси и стотиците ученици, които излизаха от училището весели, оживени и забързани.

Смоук запали колата и подкара към определеното място на паркинга, като се изпречи на пътя на учениците, така че те трябваше да го заобиколят или да излязат през някой от другите изходи. В никакъв случай нямаше да се премести. Наоколо гърмяха гласове и други коли, но той седеше, загледан кога ще се появи Уийд. Смоук възнамеряваше да го използва по най-жесток начин и така да стане известен.

Искаше му се отново да се докосне, но устоя на желанието. Когато се лишаваше от нещо, ставаше по-силен. Можеше да направи всичко. Започваше да усеща лекия метален вкус в устата си, а енергията напираше от краката до главата му. Можеше да се концентрира и да постигне всичко.

Просто трябваше да си повтаря мислено отново и отново една и съща фантазия. Той е мръсен и изпотен на покрива на някаква сграда в центъра, държи в ръцете си автомат и успява да застреля половината шибани ченгета в града, зареждайки пълнител след пълнител, после

стреля по хеликоптерите и изстребва войниците от националната гвардия.

Фантазията на Смоук рядко стигаше по-далеч от тази точка. Някаква рационална част от мозъка му осъзнаваше, че краят на този сценарий най-вероятно е доживотен затвор, но нищо не можеше да го отклони, щом го завладееше това помитащо и неустойимо желание, а и засега той не бе излизал извън границите на въображението си.

Когато Уийд дойде при колата, повлякъл раницата си, часът бе три и пет. Смоук не каза нищо, когато Уийд се качи, затвори вратата и оправи едната презрамка на гащеризона си. Смоук подкара, бавно проправяйки си път през паркинга. Зави по „Пъмп Роуд“ и не се отклони от него чак до Патерсън авеню. Уийд ставаше все по-нервен, постоянно облизваше устни и гледаше през страничното стъкло.

— Защо реши да задаваш въпроси на ченгетата? — събра най-накрая кураж да попита той.

Смоук не отвърна нищо.

— Не бяха лоши въпроси.

Смоук продължаваше да мълчи. Зави на изток по „Патерсън“. Увеличи скоростта. Усещаше страха на Уийд и собствения си гняв, който напираше като огън в гърдите му.

— Тия ченгета бяха адски тъпи — опита се да звучи уверено Уийд. — Хей, гладен ли си, Смоук? Не си изядох сандвича на обед. Искаш ли го?

Отново тишина. Смоук зави на юг по „Пархъм Роуд“.

— Хей, Смоук, защо не ми говориш? — Гласът на Уийд потрепери. — Направих ли нещо?

Дясната ръка на Смоук се стрелна и удари Уийд силно между краката.

— В колко часа ти казах да ме чакаш на паркинга? — извика Смоук, когато Уийд изпищя от болка и се преви на две, събрал ръце под кръстосаните си крака, и заби глава в скута си. — В колко часа, тъпо копеле?

— Три! — изплака Уийд, а сълзите руннаха по страните му. — Защо направи това? Не беше нарочно — изхълца той. — Така е, Смоук.

— А в колко часа дойде при колата, смотльо? — Смоук сграбчи Уийд за яката. — В *три и пет*! — Удари го през лицето. Уийд пак изпищя. — *Когато кажа три, това значи три, тъпчо!*

— Не успях да се отърва от госпожа Гранис! — задави се Уийд, правейки ужасени изражения, защото Смоук го сграбчи за косата и му изскубна няколко кичура. — Извинявай, Смоук! Извинявай! Моля те, не ме бий повече!

Смоук го избута настрани и се разсмя. Наду компактдиска и запя заедно с рапъра, подчертавайки всяка дума. Пъхна ръка под седалката си и издърпа глока. Опря го в ребрата на Уийд и видя колко силно трепери малкият глупак. Уийд скри лице в дланите си. Пръдна и изхълца.

— Ако се напикаеш или насереш тук, ще ти скъсам задника! — заплаши го Смоук.

— Моля те, Смоук — замоли Уийд с изтънял и разтреперан глас. — Моля те, недей, Смоук.

— Вече ще правиш ли каквото ти казвам?

— Да, ще нравя всичко, което ми кажеш, Смоук. Обещавам.

Смоук върна пистолета под седалката си. Наду уредбата още по-силно и пак запя. Не говориха нищо повече. Смоук пресече реката към „Хугенот Роуд“, зави на няколко места и мина направо към Форест Хил, избягвайки, където можеше, пунктовете за заплащане по магистралата. Уийд съвсем се бе смълчал. Бе изтрил очите си и бе продължил да стиска краката си. Така се беше свил, че маратонките му едва достигаха до пода. Смоук знаеше как да действа. Знаеше точно какво да направи, за да накара хората да изпълняват заповедите му.

— По-добре ли си вече? — попита Смоук, като намали звука.

— Да — отговори Уийд учтиво.

Вече бяха стигнали „Мидлотиан Търнпайк“ и минаваха улицата край немското училище.

— Знаеш ли какво означава клетва? — попита Смоук.

Сега се държеше нормално и спокойно, сякаш бяха излезли да хапнат по един хамбургер или просто да се помотаят.

— Не — промълви Уийд.

— Говори по-силно, не те чувам.

— Не знам какво означава — каза Уийд малко по-високо.

— Не си ли бил бойскаут?

— Не.

— Ами за да станеш, трябва да положиш клетва. Заклевам се в честта си да правя всичко, което с по силите ми, и така нататък. Това е

клетва. Нещо, което обещавах и ако го нарушиш, ще ти се случи нещо ужасно.

В тази част на „Мидлотиан Пайк“ бе пълно с магазини за авточасти и всичко необходимо за коли и камиони. Имаше един закрит ресторант за бързо хранене и книжарница за порнокасети и списания, пред която бе спряла една-единствена кола. Смоук зави по неасфалтирана странична уличка и прекоси някакъв паркинг с фургони за живеене, мръсните кални дворчета, пред които бяха осеяни с метални столове, саксии и порцеланови фигури. Мършави котки изтърчаваха и уплашено се шмугваха встрани от колата. Тракаха ветропоказатели, а паркираните фургони отразяваха слънчевите лъчи.

Завиха към разбития, буренясал паркинг пред мотела „Саутсайд“, който не работеше от години. Алеята, която водеше към входа му, бе преградена с вериги, външните части на климатиците бяха ръждясали, имаше изпочупени прозорци, от които се развяваха мърляви бели пердета. Хвойните бяха избуяли и обграждаха цели групи стаи, а тревата бе изсъхнала и осеяна с парчета стъкла. Смоук заобиколи мотела и паркира до един контейнер за боклук.

— Спомняш ли си, като минахме оттук миналата седмица? — попита Смоук. — Запомни първото правило — никой не паркира тук. Нали виждаш всички знаци „Влизането забранено“?

— Да — кимна Уийд и се огледа, изплашен.

— Е, ченгетата не наминават насам, но не искам да рискувам. Ако видят колата ти, може да ти създадат проблеми.

Той включи ескорта на скорост и се върна пак отпред, после подкара назад по пътя и спря край някакви фургони. Уийд мълчеше.

— Така, влизам — обясни Смоук, загаси двигателя и извади пистолета си. — Ще дойдеш от друга посока, защото тук живее само бяла измет и може да привлечеш вниманието. Може дори да се обадят на ченгетата.

— И какво да правя после? — попита Уийд, като слезе и се огледа крадешком.

— Можеш да дойдеш откъм „Фаст Трак“, „Джифи Тюн“ или гробището за стари коли, което и да е от тези места, после пресичаш гората и стигаш до мотела — каза Смоук, като напъха пистолета отпред в дънките си и го скри с фланелата си.

Вървеше бързо по черния път, а Уийд куцукаше зад него, доколкото можеше, защото очевидно го болеше. Смоук знаеше, че най-новият му подчинен се чуди дали няма да му пръснат мозъка зад мотела наред с пустошта и нарочно го остави да се тормози от тази мисъл. Смоук разбираше добре страха. Чувстваше моментно удовлетворение, когато караше някого да страда. Беше научил това още като малко момче, когато виждаше паника в очите, когато усещаше ужаса в разтуптяното сърце на слабото същество, което изтезаваше до смърт.

Смоук имаше по-добър произход от мнозина. Родителите му бяха уравновесени хора с либерални възгледи, които никога не му се месеха, не се опитваха да го ограничават и не вярваха, че синът им е зъл по природа. Предпочитаха да му разрешават всичко, вместо насила да го вкарват в рамките на благопристойното поведение. Вярваха, че ако са справедливи и имат доверие, децата им ще направят правилния избор. По-големият брат и сестрата на Смоук бяха потвърдили правотата на тази философия. Те получаваха добри оценки в колежа, общуваха със свестни хора и имаха нормални амбиции.

Смоук винаги се бе различавал. По време на безкрайните периоди на наблюдение и срещи с психолози и социални работници в Дъръм и в поправителното училище в Бътнър той не се бе оплаквал от семейството си или от нещо, което му се е случило или не. Не бе винил никого за това какъв бе станал, всъщност не искаше да дели заслугите за това с никого. Беше си поставил диагнозата психопат и се бе постарал здравата, за да стане истински *психопат*. Смоук не се съмняваше, че един ден светът ще научи името му.

В момента Смоук не тормозеше Уийд и той му бе благодарен, готов да изпълни всяка негова дума. Стъпваха по парчета от счупени бутилки и изпотрошени камъни. Макар и само на няколко пресечки разстояние от оживените магистрали и улици, мотелът бе напълно изолиран от няколкото акра гъста гора. Смоук се отправи към голяма плоскост шперплат, подпряна на стената зад един хвойнов храст. Присви очи и се огледа и послуша. Отмести шперплата настрани и влезе през празната, изкривена алуминиева рамка на някогашна плъзгаща се стъклена врата.

— Кой раздава пиенето? — провикна се Смоук към момичето и трите момчета, които седяха в мръсната, миришеща на мухъл стая. —

Имаме повод за празнуване. Уийд, запознай се с новото си семейство. Това е Дивинити, а тримата тъпанари са Дог, Сик и Бийпър.

— Това истинските им имена ли са^[1]? — не можа да се сдържи да попита Уийд.

— Това са робските им имена — отвърна Смоук.

[1] На английски дог означава куче, сик — болен, а бийпър — пейджър. — Б.пр. ↑

7.

Щуките пиеха водка от картонени чашки и пушеха цигари. Погледнаха развеселени Уийд и в очите им проблеснаха подигравателни пламъчета, докато продължаваха да се излежават на мръсните, вмирисани матраци.

Дивинити бе мургава, но Уийд не я възприе като тъмнокожа, може би имаше латиноамериканска кръв или по малко от всичко. Не носеше сутиен и тясното ѝ прозрачно черно потниче показваше повече, отколкото Уийд някога бе виждал на живо. Тънките ѝ крака, обути в избелели дънки, бяха широко разтворени. Беше много красива.

Дог беше едър и изглеждаше зъл и глупав. Сик имаше акне, тъмна щръкнала коса и пет халки на дясното си ухо. Бийпър изглеждаше малко по-приятен, може би просто защото и той бе малък като Уийд. Всеки от тях имаше татуирана цифра на десния си показалец. Никой като че ли не забелязваше колко отвратителни са матраците и мръсният кафяв мокет под краката им.

Из стаята имаше разхвърляни обикновени дървени столове, които напомняха на Уийд за училище, поставки за телевизори, кутии от хартиени салфетки и картонени чашки. Най-различни свещи бяха закрепени с разтопен восък по первазите на прозорците. Мотелските мебели бяха в толкова окаяно състояние, че ламинираните им облицовки се бяха обелили и подвили. В ъглите имаше струпани кутии с тебешери, гуми, един диапроектор, книги от библиотеката, коркова дъска, възглавнички, поне десетина празни портфейла и женски портмонета и поне толкова чифта маратонки от най-различни размери. Каси с алкохол бяха складирани чак до тавана, по който личаха петна от наводняване. Смоук запали една от свещите, а в това време Дивинити му наля „Смирноф“ в картонена чашка и му я подаде.

— Ще промените ли името ми? — попита Уийд.

— Дай и на него! — заповяда Смоук на Дивинити.

Тя наля водка за Уийд и се разсмя, когато той се поколеба дали да я вземе.

— Давай! — кимна Смоук на Уийд.

Бащата на Уийд пиеше неразреден алкохол постоянно, но той самият никога не бе вкусвал такова нещо. Знаеше, че от пиенето баща му става зъл и го гони от къщи, понякога за целия уикенд, който Уийд би трябвало да прекара с него. Водката изгори гърлото му и едва не го задави. Лицето му веднага пламна, а главата му някак олекна.

— Неее — провикна се Смоук и протегна чашата си да му наляят още, като направи знак на Дивинити да напълни и чашата на Уийд. — Ти си имаш и без това толкова глупаво име, че няма смисъл да го сменям. Не бихме измислили по-добро даже и да се опитаме, нали? — обърна се той към бандата си.

— Не, скъпи — въздъхна Дивинити и се облегна назад, скръстила ръце под главата си и вирнала гърди.

Смоук улови Уийд, че се е заяпал.

— Не си виждал цици друг път, а, тъпчо?

Уийд гаврътна втората си чаша водка и усети, че му се гади.

— Разбира се, че съм виждал — избъбри той.

— Обзалагам се, че не си, тъпчо — разсмя се Смоук. — Освен на снимка, когато лъскаш малкия си кренвирш.

Всички се разсмяха, включително и Уийд. Той се опита да се държи наперено.

— Мамка му — каза, — виждал съм и по-големи цици от нейните.

— Покажи му — щракна с пръсти Смоук към Дивинити.

Тя издърпа потничето си и се усмихна на Уийд. Той се опули и зяпна с уста, а лицето му пламна, сякаш имаше треска. Тя имаше татуировки на мишени и цветчета на места, където Уийд не си бе представял.

— Може да гледаш, но, а си пипнал, а съм ти откъснал топките — заплаши го Смоук. — Всички знаят това правило, нали?

Бийпър, Сик и Дог кимнаха вяло. Те не изглеждаха ни най-малко заинтересовани от Дивинити. Смоук се излегна до нея на матрака. Започна да я опипва и целува, а езикът му сякаш щеше да се откачи от устата. Уийд никога не бе виждал някой да се държи така пред други хора. Не му изглеждаше нормално и му се прииска да избяга колкото може по-бързо и да се събуди в друг град.

— Добре, скъпа, готова ли си? — попита Смоук, опрял език в ухото на Дивинити.

— Да, захарче.

Тя вяло се протегна назад и извади кутия спринцовки и обикновен химикал еднодневка. Уийд гледаше все по-ужасен как Смоук започна да нагрява една игла на пламъка на свещта, а Дивинити счупи химикала с дъното на бутилката водка. Тя извади писеца на тънкия пълнител и капна една капка мастило на китката си, сякаш проверяваше колко е топло шише с бебешко мляко.

— Готово, захарче — каза тя.

— Домъкни си задника тук! — заповяда Смоук на Уийд.

Уийд се парализира от ужас.

— Какво ще правиш, Смоук? — едва изрече той.

— Трябва да получиш робския си номер, тъпчо.

— Няма нужда. Наистина.

— Разбира се, че има. И ако не си довлечеш жалкия задник тук веднага — потупа той матрака, където седяха двамата с Дивинити, — ще накарам момчетата да те убедят.

Уийд отиде и седна на матрака, където веднага го удари мирисът на мухъл и плесен. Държеше краката си стиснати, обви ръце около коленете си и сви длани на юмруци. Смоук бавно въртеше иглата върху пламъка.

— Протегни си дясната ръка! — заповяда той.

— Нямам нужда от номер. — Уийд се постара да не звучи, сякаш се моли, но знаеше, че не се получава.

— Ако не я протегнеш веднага, ще ти я отсека.

Дивинити наля нова чаша водка и я подаде на Уийд.

— Ето, сладурче, това ще ти помогне. Знам, че не е приятно, но всички сме минали през това — успокой го тя, като му показва показалеца си, на който имаше татуирано 2.

Уийд изпи водката и усети как вътре в него всичко пламна. Главата му се изпразни и той протегна ръка. Изненада се, че успява да понесе драскането с нагорещената до червено игла. Не се разплака. Сякаш нещо в главата му бе изключило болката. Отмести поглед, за да не вижда как Дивинити капе мастило върху раните и го втрива. Уийд трепереше и Смоук два пъти му повтори да не мърда.

— Робският ти номер е пет, глупако — каза Смоук. — Готино, а? Така се класираш в първата десетка — по дяволите, така си даже в първата петица, а? Значи си от почетните Щуки. А от първите Щуки се очаква много, нали така?

— Така е, мамка му!

— Правилно.

— Сладурче, не мърдай. Ще стане чудно — увери го Дивинити.

— Сега ще е инициацията ти, тъпчо — каза Смоук, като заби отново иглата в десния показалец над първото кокалче.

— Ще трябва да ни нарисуваш нещо.

Уийд едва не припадна и Дивинити му каза да се стегне. Тя се смееше, като го тупаше по гърба.

— Веднъж завинаги ще покажем на този град кои сме ние — продължи Смоук, опиянен от алкохола и усещането за собствената си власт. — Имаш бои, нали, тъпо художниче?

Думите на Смоук се завъртяха в главата на Уийд с космическа скорост.

— Той се отрязва, Смоук — каза Бийпър. — Кво ще правим с него?

— Точно сега нищо — обясни Смоук. — Но имам задача за него.

Беше почти осем часът и Вирджиния Уест се зарадва да види, че е станало толкова. Като работеше до късно, не и оставаха сили да се разстройва от неизмитите чинии в мивката, мръсните дрехи по пода, а чистите — струпани по столове и провиснали от разхвърляни закачалки.

Така не се налагаше да чака Бразил да ѝ се обади и да я покани на пица или просто да се поразходят, както правеха в Шарлът. Знаеше от телефонния си секретар, че не се бе обадил нито веднъж, но и защо да го прави? Беше се постарала той да знае, че тя никога не си е вкъщи. Дори и да му хрумнеше да ѝ се обади, това би било безсмислено. Тя бе винаги заета или излязла, не се сещаше или не се интересуваше от него.

Всъщност осем часът бе по-рано от обикновено. Уест предпочиташе да се прибира към десет или единайсет, когато бе

прекалено късно да се обаждат дори на родителите си във фермата, където напоследък почти не ходеше заради голямото разстояние. Времето се бе превърнало във враг на Уест. Някаква пауза в него отекваше с непоносима празнота и самота, които я бяха накарали да избяга от старинната къща на Парк авеню, където живееше, и да се озове в един квартал на Ричмънд, наречен Ветрилото.

Въпреки че това име не говореше нищо на никого, освен на малцина местни жители, само един бърз поглед към картата изясняваше произхода му. Кварталът се бе разперил на няколко километра в западна посока, старинните улици със странни имена, като Ягода, Слива или Дъбрава, приличаха на спиците на ветрило. Къщите бяха тухлени или каменни, със запомняща се архитектура, скосени покриви с керемиди, цветни стъкла, веранди с орнаменти, сложни парапети, колони и дори куполи. Стилете варираха от епохата на кралица Ана и неогорджански до италиански от миналия век.

Къщата на Уест бе на три етажа, с облицован със сив и кафяв гранит първи и втори етаж, а третият — от червени тухли. Около рамките на прозорците на втория етаж имаше бордюри от цветни декоративни стъкла. Верандата пред входа бе с бяла ограда. Въпреки че някога е било много престижно да живееш на тази улица, сега цените на жилищата в квартала бяха спаднали значително, паралелно с разширението на площта на Държавния университет на Вирджиния. Откровено казано, Уест бе започнала да намразва Ветрилото заради неспирния шум, който смущаваше спокойствието ѝ, което пък се отразяваше на нервите и на Найлс, абисинския ѝ котарак.

Проблемът бе, че Уест съвсем неблагоприятно си бе избрала жилище само на няколко къщи от родното място на губернатора Джим Гилмор, което бе посещавано от нарастващ брой туристи. Къщата ѝ бе точно срещу оживената гостилница „Робин Ин“, любимо място на студенти и полицаи, които обичаха големите порции лазаня, спагети и кошнички, пълни с чеснов хляб. Вероятността да си намери място за паркиране бе не по-голяма от участието в лотария и заради това Уест бе намразила и студентите, и колите, а дори и велосипедите им.

Остави куфарчето си в антрето. Найлс се появи откъм кабинета ѝ и огледа стопанката си с кривогледите си сини очи. Уест хвърли сакото си върху канапето в дневната и свали обувките си.

— Какво правеше в кабинета ми? — попита тя Найлс. — Знаеш, че не трябва да влизаш там. А и как успя? Помня, че заключих вратата, малък бълхарник такъв!

Найлс не се обиди. Той знаеше много добре, както и собственичката му, че няма бълхи.

— Кабинетът е най-ужасната стая в къщата — продължи стопанката му, като се отправи към кухнята, а Найлс я последва. — Какво толкова ти харесва да влизаш там, а?

Тя отвори хладилника, взе си една бира и отви капачката. Найлс скочи на перваза на прозореца и се втренчи в нея. Стопанката му винаги толкова бързаше, че само си мислеше, че е затворила вратите, шкафовете, прозорците, чекмеджетата и че е прибрала нещата, които Найлс не трябва да пипа в нейно отсъствие, като например гвоздеи, болтове, кълбета, недоядени яйца или половин сандвич с наденичка, оставен в мивката.

Собственичката му отпи голяма глътка бира и погледна телефонния си секретар, много скъп модел, сив на цвят, с видеоекран, две линии, идентификация на номерата на обаждращите се и възможност за запамяване на огромен брой телефони. Тя провери дали има оставени съобщения — нямаше. Прегледа менюто за входящи позвънявания, за да види дали някой е звънил, без да остави съобщение. Пак нищо. Отпи нова голяма глътка бира и въздъхна.

Найлс си стоеше на перваза, загледан в празната си купичка за храна.

— Разбрах намека ти — каза собственичката му и пак отпи от шишето.

Отиде в килера и извади торбата с гранулирана храна за котки.

— Казвам ти отсега — заяви му тя, докато пълнеше керамичната купичка, — ако пак си се разхождал върху клавиатурата или си се пъхал под бюрото и си разкачил някой кабел, лошо ти се пише.

Найлс мълчаливо скочи на пода и задъвка безвкусната си вегетарианска храна без мазнини.

Уест излезе от кухнята и тръгна към кабинета си, ужасявайки се какво може да завари там. Абисинците са необичайно интелигентни котки и Найлс със сигурност бе над средното ниво, което всъщност бе

проблем, защото той бе любопитен по природа и не успяваше да изразходва енергията си.

— По дяволите! — извика Уест. — Как, за бога, успя да направиш това?

На монитора ѝ грееше полицейската карта на града с извършените престъпления. Това просто не бе възможно. Тя бе сигурна, че е оставила компютъра изключен, когато излизаше сутринта.

— По дяволите! — повтори и седна пред компютъра. — Найлс! Веднага довлечи задника си тук!

Вирджиния не си спомняше и картата да е в такива цветове — оранжево, синьо, зелено и лилаво. Къде бяха изчезнали бледожълтите и белите райони? Какви бяха всички тези малки яркосини рибки, струпани в участък 219 на втори район? Уест погледна иконките в дъното на екрана. Убийствата се означаваха с плюс, кражбите — с точка, нападенията — със звездичка, обирите — с триъгълник, кражбите на коли — с малка количка. Нямаше иконка с риба, синя или каквато и да била друга.

Всъщност в компютърната мрежа на КОМСТАТ нямаше иконка с риба, абсолютно никаква, и Уест не можа да измисли никакво обяснение за това участък 219 да е пълен с рибки и да е очертан с проблясващо червено. Тя се протегна към телефона.

8.

Анди Бразил също живееше във Ветрилото, но на улица „Плъм“, в къща с плосък покрив и стряха от обикновени тухли, на редица от къщи, залепени странично една за друга. Водопроводната система и електрическата инсталация бяха много стари, дървените подове скърцаха, а разхвърляните тук-там килимчета бяха вехти и протъркани.

Къщата бе обзаведена от собственичката си, една стара мома на име Руби Синк, бизнесдама с нюх и много дейна натура. Беше сред първите хора в града, които научиха за пристигането на екипа от Ню Йорк, и веднага съобрази, че ще им трябва квартири. По някаква случайност тя имаше един свободен апартамент, който се опитваше да даде под наем от месеци. Бразил бе приел предложението ѝ и бе наел къщата още преди да я види.

Като Уест, впоследствие и той съжали за избора си на жилище. Беше се уловил в съвсем елементарен капан. Мис Синк бе богата, самотна, ексцентрична и изключително приказлива. Отбиваше се да го навести по всяко време, привидно за да провери състоянието на миниатюрната градинка пред къщата, за да види какво има за ремонтиране или за да донесе на Бразил курабийки или бананов сладкиш и да го разпита как вървят работата и животът му.

Бразил изкачи стъпалата към верандата и забеляза, че на вратата е подпрян някакъв пакет. Разпозна забързания почерк на мис Синк върху кафявата опаковъчна хартия и това му подейства потискащо. Беше късно. Чувстваше се изтощен. Не бе вечерял. Не бе ходил да пазарува от седмици. Последното, от което имаше нужда, бе пак някой от сладкишите или бисквитите на мис Синк, които неизменно биваха последвани от посещение или обаждане от нейна страна.

— Прибрах се — извика той раздражен на празната къща и хвърли ключовете си на стола. — Какво има за вечеря?

Отвърна му капещият кран в банята за гости в дъното на тъмния коридор. Бразил започна да разкопчава униформената си риза и тръгна

към спалнята, която бе на първия стаж и в която едва се побираха двойното легло и двете шкафчета.

Разкопча кобура, извади деветмилиметровия „Зиг Зауер“ и го остави на нощното шкафче. Свали колана от униформата, кубинките, панталоните и олекотената бронирана жилетка. Разтри схванатия си кръст и тръгна към кухнята само по чорапи, боксерки и тениска. Беше превърнал трапезарията в кабинет и като мина оттам, спря, шокиран от това, което видя на екрана на компютъра си.

— Божичко! — възкликна той, издърпа един стол и постави ръце на клавиатурата.

На монитора му светеше полицейската карта на града. Участък 219 бе пълен с малки сини рибки и бе очертан с примигващо червено. Този участък от втори район бе между „Чепънхам Паркуей“ на запад, „Джанки Роуд“ на север, железопътни линии на изток и „Мидлотлан Търнпайк“ на юг. Първото, което хрумна на Бразил, бе, че в този район се е случило някакво ужасно произшествие, след като той си бе тръгнал от работа преди двацет минути. Може би там имаше някакъв бунт, бомбена заплаха, преобърнат камион с отровни химически вещества или сигнал за приближаващ ураган.

Той отиде до телефона и набра централата. Отговори му диспечер Пати Пасман.

— Тук единайсет — съобщи рязко Бразил. — Нещо значимо да става в южните райони, по-специално в 219-и участък?

— Тук е отбелязано, че дежурството ви е свършило в 19:24 — установи Пасман.

— Знам — отвърна Бразил.

— Тогава защо питате за 219? Правите външно наблюдение ли?

— Десет-10 — отговори й Бразил с кода за отрицание. — Става ли нещо в 219?

— Десет-10 — каза Пасман на фона на пращането от други радиостанции.

— Като ме попитахте за външното наблюдение, си помислих, че нещо става — настоя Бразил, който осъзна, че няма нужда да използва кодовете, когато говори по телефона.

— Десет-10, единайсети — отвърна Пасман, която вече не можеше да говори до друг начин, освен с кодове. — Десет-12 —

нареди му тя да изчака. — Десет-10 — обади се отново. — Нищо 10-18. — Което означаваше, не няма нищо спешно.

— А нещо изобщо? — не се предаваше Бразил.

— Колко пъти 10-9? — Тя започваше да нервничи, че я кара да повтаря.

— Например преобърнат камион с риба?

— Какво?

— Нещо, свързано с риба? Синя риба може би?

— Десет-12 — пак му каза да чака тя. — Хей, Маби!

Пасман невъзмутимо почука по микрофона. Бразил и всички други, които в момента слушаха на радиостанциите си, включително и манаците, и престъпниците, които незаконно подслушваха полицейските честоти, чуваха всяка нейна дума.

— Да са се обадили за нещо, свързано с риба? — говореше Пасман гръмогласно с диспечера Джони Маби.

— Риба? Кой пита?

— Единайсет.

— Каква риба?

— Синя. Може би преобърнат камион или проблем на някой от рибните пазари или нещо такова.

— Ще се обадя на инспектора. 709.

Ужасен, Бразил грабна радиостанцията си.

— Седем нула девет — прозвуча гласът на инспектора в трапезарията на Бразил.

— Да става нещо с риба във втори участък 219? — обади се диспечерът Маби.

— Чия риба? — отвърна 709.

— Някаква.

— Риба е някакъв заподозрян ли? — уточни 709. — Или имате предвид обикновена риба?

— Риба — намеси се в разговора Пасман. — Разпиляна риба например.

— Десет-10 — отговори 709 след дълга пауза. — Възможно ли е риба да е прякор на някой престъпник?

Пасман се върна на телефона, без всъщност изобщо да го е напускала. Тя зададе същия въпрос на Бразил. Той не можа да се сети за заподозрян, подвизаващ се под прякора Рибата или Синята риба.

Бразил ѝ благодари и затвори, а междувременно останалите полицаи на линия започнаха да се обаждат с измислени въпроси и подигравателни предположения за риба, рибари, инциденти с риба, фалшиви сигнали, душевно болни, проститутки и сводници с различни прякори и какво ли още не. Бразил изключи радиостанцията си, вбесен, че ричмъндските ченгета сега ще имат още нещо, за което да му се подиграват.

Репортерите и операторите бяха на бойна нога тази вечер, струпани пред ресторанта „Le Petite France“ в очакване на губернатор Майк Фьоер и съпругата му Джини, които вечеряха във френския ресторант и си бърбяха сладко с главния готвач.

Медиите всъщност не се интересуваха, че вътре се провежда банкет по случай назначаването на нов главен изпълнителен директор на отдела за икономическо развитие на Вирджиния към списание „Форбс“. Причината за интереса на медиите бе появата на губернатор Фьоер в телевизионното предаване „Среща с пресата“ през уикенда. Той бе направил противоречиви изказвания по повод престъпността и тютюневата индустрия. Полицейският репортер на „Ричмънд Таймс Диспач“ Артис Руп се чувстваше засегнат, че губернаторът не бе направил това изявление първо пред него.

В продължение на седмици Руп работеше върху една значителна поредица от статии за влиянието на черния пазар на цигари върху престъпността и живота по принцип. Руп твърдо вярваше, че ако цената на пакет „Марлборо“ се качеше до тринайсет долара и двайсет и шест цента, както предричаха финансовите експерти, обикновените хора щяха да започнат да си отглеждат скришом тютюн в царевични ниви, зашумени или заградени от високи огради задни дворове, парници, градини, частни клубове и въобще навсякъде, където това би останало незабелязано. Гражданите щяха да започнат незаконно да си произвеждат собствени цигари и кой би могъл да ги упрекне.

Страната щеше да се върне в годините на сухия режим, като на мястото на самоделните устройства за дестилация на алкохол сега щяха да се появят такива за правене на цигари и съвсем малко щеше да е необходимо да се стигне до появата на черен пазар. Руп развиваше още по-подробно тази си теория с доводите, че особено във

Вирджиния хората не биха имали никакъв проблем, тъй като всеки ден избухваха пожари и наличието на дим на някое затънтено място не би направило впечатление никому.

Руп бе достатъчно опитен, за да си даде сметка, че след като е един от трийсетината репортери, струпани пред ресторанта, няма да се радва на специално внимание от страна на губернатора. Съвсем разумно бе предпочел да си седи в колата и да подслушва полицейската честота, както обикновено. Когато чу нещо за разпиляна риба във втори район, участък 219, се озадачи, но реши, че това е интересна следа. Падаше си по уличните разследвания. Сигурно разпиляна риба бе код за някакво извънредно произшествие и той щеше да провери какво точно веднага след като свършете с губернатора.

Докато продължаваше мислено да проклина и да се взира в монитора, Бразил изведнъж осъзна, че всъщност не вижда полицейската карта на града, а много хитро направен скрийнсейвър, който някой бе успял да качи в интернет страницата на полицейското управление.

— Дяволите да ме вземат! — не можеше да повярва на очите си той.

В този момент забеляза, че червеният индикатор за оставени съобщения свети на телефонния му секретар. Имаше три съобщения. Първото бе от майка му, която бе толкова пияна, че едва говореше и само питаше защо не ѝ се обажда. Второто бе от мис Синк, която искаше да провери дали е намерил сладкия картофен пай, който му бе оставила, а третото бе от Уест, която го молеше да ѝ се обади незабавно.

Бразил знаеше наизуст номера ѝ, въпреки че никога не ѝ се обаждаше. Превключи телефона на говорител, за да продължи безуспешните си опити върху клавиатурата, а пулсът му се ускори още повече.

— Вирджиния? — Прокара пръсти през косата си, за да преодолее нервността си, преди да заговори. — Искала си да ти се обадя.

— Нещо странно става с компютъра ми — каза тя делово.

— И с твоя ли? — Той не можеше да повярва. — Риби?

— Да. И представи си това. Като тръгнах от къщи сутринта, компютърът беше изключен. Прибирам се и той не само е включен, ами и се вижда тази карта на 219-и, пълна с малки сини рибки.

— Някой да е влизал в къщата ти днес?

— Не.

— Беше ли включила алармата?

— Винаги я включвам.

— Сигурна ли си, че наистина си изключила компютъра, а не само си помислила да го направиш?

— Ами не съм съвсем сигурна. Няма значение. Какви са всички тези проклетни рибки? Май няма да е зле да дойдеш тук.

— Сигурно си права — поколеба се в отговора си Бразил, а сърцето му се разтуптя още по-силно.

— Трябва да разгадаем тази история — каза Уест.

Началничката на полицейското управление, Хамър, се бореше от един час с компютъра си, опитвайки се да разбере как на екрана ѝ се бе появила полицейската карта на града и защо по нея имаше рибки. Натискаше различни бутони, рестартира два пъти и наново се включва към компютърната мрежа, докато Попай обикаляше неспокойно около нея, влизаше и излизаше от кутията си, драскаше, изправяте се на задните си крака, скачаше върху мебелите и накрая се настани в скута на Хамър.

— Как е възможно да се концентрирам? — попита за десети път Хамър.

Попай се втренчи в Хамър, която щракна с мишката върху Х и отново се опита да излезе от картата на екрана. Това бе някаква лудост. Компютърът бе блокирал. Може би Флинг бе скапал програмата. Това бе рискът, когато всички компютри се свързваха към микропроцесора в управлението. Ако Флинг вкараше вирус в мрежата, всички полицейски компютри в Ричмънд щяха да се заразят. Попай се загледа в екрана и го докосна с лапичка.

— Стига! — викна ѝ Хамър.

Попай настъпи няколко бутона на клавиатурата и като по чудо Хамър се отърва от картата и попадна на някакъв непознат екран със

заглавие: „ПУР лодка с щуки“. Под него имаше някаква програма, от която Хамър не разбираше нищо:

```
IM to $im_on
available
AOL% findwindow („AOL Frame2.5“, OE)...
```

И така нататък.

— Попай! Гледай какво направи сега! Попаднала съм в някаква операционна система, където изобщо не ми е мястото. Слушай какво ще ти кажа. Не съм специалист. Не разбирам нищо от това. Ако натисна едно нещо, може да повредя цялата мрежа. Какво, по дяволите, натисна и как да се измъкна сега оттук?

Попай отново настъпи няколко бутона и картата с рибките пак се върна. После скочи на пода, протегна се и се изниза от стаята. Върна се с една плюшена катеричка и започна да си играе с нея. Хамър се завъртя със стола си и погледна кучето.

— Слушай, Попай. Цял ден си си била вкъщи. Когато излязох сутринта, компютърът ми беше на основното меню. Как е възможно сега да се върна и да го открия с тази карта с рибки? Ти видя ли нещо? Да не би компютърът да е издавал звуци и нещо да е започнало да се появява на екрана? Сигурна съм, че в програмата на КОМСТАТ няма икони с рибки.

Взе телефона и се обади на Бразил, който тъкмо излизаше.

— Анди? Имаме проблем — започна тя направо.

— Рибки ли? — попита той.

— О, боже! И при теб ли?

— И при Вирджиния. Едно и също е.

— Това е ужасно!

— Сега тъкмо тръгвам към нея.

— И аз идвам — заяви Хамър.

9.

Магазинът за порносписания и касети бе пълен с клиенти към осем и двайсет, когато Смоук паркира между един шевролет блейзър с двайсетсантиметров спойлер и изработени по поръчка гуми 39×18.5 и един нисък силверадо 2500. Изгаси двигателя и изчака да настъпи промеждутък сред потока от уморени, замаяни или оглеждащи се крадешком във всички посоки мъже, които излизаха от малкия секс магазин.

Накуцващ старец, облечен в гащеризон, се появи на вратата и се огледа встрани. Навярно действието на виаграта бе отшумяло и сега лицето му бе изпито, изтощено и параноично в сивкавата светлина на неоновите лампи. Той натъпка една кърпа в задния си джоб, провери дали дюкянът му е закопчан и докосна врата си отстрани, за да провери пулса си. С олюляваща се походка забърза към своето ел камино. Смоук изчака, докато колата заскърца по чакъла и зави по „Мидлотиан Търнпайк“. Знаеше пътя през гората толкова добре, че дори не включи фенерчето си, докато не стигна до скрития вход на своя клуб.

Свещите отдавна бяха изгаснали, всички се бяха разотишли, с изключение на най-новия член на бандата. Уийд седеше в собственото си повръщано на матрака, а ръцете и глезените му бяха завързани. Трепереше и хленчеше.

— Млъквай! — кресна Смоук и светна с фенерчето в ужасеното лице на Уийд.

— Не съм направил нищо — повтаряше Уийд непрестанно.

Смоук развърза бързо Уийд, като се държеше на възможно най-голямо разстояние и задържаше дъха си.

— Май трябва да ти нашибам задника — каза той, отвратен. — Ти си просто една тъпа страхлива путка. Да повръщаш така навсякъде и да ревеш като педал. Слушай какво ще ти кажа, мистър Пикасо, няма да мръднеш отук, докато не изчистиш всичко.

Уест търчеше из къщата, прибираше, оправяше, изпъваше, изхвърляше кутии от пица и пържено пиле, тъпчеше мръсните чинии в миялната, а Найлс висеше на крака ѝ и отказваше да я пусне.

— Махни ми се от пътя! — викна му Уест. — Къде ти е мишката? Иди си я намери.

Найлс не искаше и да чуе. Уест изтича в спалнята. Седна от лявата страна, където не спеше, и започна да се тръска, за да намачка кувертюрата. Удари няколко юмука на възглавницата и намачка чаршафа. Хукна обратно към кухнята, извади две винени чаши от шкафа. Избърса ги от прах, сипа и в двете по няколко капки сок от боровинки и ги отнесе в спалнята, където ги остави върху нощните шкафчета. Захвърли на пода чифт спортни чорапи, които можеха да минат и за мъжки.

Беше останала без дъх, когато се втурна в кабинета си и затършува из чекмеджетата за някаква картичка или писмо, което да изглежда подозрително лично и да не е изпратено от Бразил, който ѝ бе писал често в миналото, което вече бе забравено. Попадна на картичка от цветарски магазин, още с плика си, на който бе напечатано нейното име. Уест изтича в антрето и пусна картичката на малката масичка, така че да е пред погледа на всеки, който влезе в къщата.

Буба закъсняваше, а нощта бе без луна и звезди, които евентуално да му помогнат да се придвижи по-бързо. Нямаше избор, налагаше се да наруши ограничението за скоростта по „Комърс Роуд“. Нямаше време да се отдава на носталгия, докато отминаваше ресторанта за спагети, където бе водил Хани по случай празника на майката, въпреки че двамата нямаха деца. Буба не искаше деца, защото смяташе, че наследниците на фамилия Флак, особено тези с име Бътнър, са предостатъчно и няма нужда от още издънки на рода.

Буба пушеше и караше бързо край редицата от супермаркети, ресторанти и офиси, разположени по протежение на магистрала I-95. Беше започнало да вали и капките се просмукваха през цепнатината на покрива на джипа и се натрупваха точно под огледалото за обратно виждане, откъдето учудващо бързо капнаха върху таблото. Водната кула на „Лъки Страйк“ и връхът на знака на „Марлборо“ се извисяваха

на хоризонта, независимо накъде завиваше Буба, и му напомняха, че производството на цигари, както и собственият му живот, продължават.

Буба започна да се гневи на Мускрат, защото бе отказал да се занимава повече с капещия му джип. Ядосваше се и на Хани, която не го бе изненадала особено приятно, когато накрая се бе прибрал вкъщи. Дори не му се бе извинила за безвкусните макарони със сирене и прегорената пица, затоплени набързо в микровълновата печка и поръсени с прекалено много от готовата смес от подправки и пармезан. Хани не се бе впечатлила, че кафето му бе хладко, желираната торта — размекната и топла и че с шоколадовия пудинг можеше да поправи асфалта на алеята.

Хани първо го бе засипала с подигравки, насочени срещу всички продукти на „Филип Морис“, а после бе преминала в хленчене, че Буба не може да избяга от нея, защото е скрила ключовете му за колата. Не можеше да разбере какво я е прихванало. Досега никога не му бе пречила да тръгва навреме за работа, въпреки че не можеше да знае, че Буба наистина закъснява, защото трябва да поеме втората половина от смяната на Тилър.

Сградата на „Филип Морис“ проблесна като бижу, идеално разположена сред потискащата сивота и непоносимата бъркотия, породена от натовареното движение и безкрайните ремонти по магистралата. Трите квадратни километра площ, върху които бяха разположени административните сгради и заводът, бяха безупречни. Обширните зелени площи често служеха като площадка за кацане на хеликоптерите на хората, които будеха страхопочитанието на Буба, макар че той рядко ги виждаше. Храстите бяха идеално оформени. Японски кленове, диви ябълки, брадфордски круши и дъбове бяха разположени в перфектна композиция. Всички имаха пищни зелени корони.

През годините у Буба се бе развило убеждението, че „Филип Морис“ са били изпратени на земята с мисия, която, като Божията воля, не е напълно ясна, а само загатната, дори и за добре заплатените, отбрани служители. Буба никога не бе попадал в сграда с толкова много лакиран паркет, блестящи стъкла и заобиколена от толкова разкошни градини.

Големи видеоекрани съобщаваха необходимата информация на работниците от всички краища на завода, а технологията, която се

използваше, бе такава тайна, че дори Буба не разбираше повече от половината от това, което правеше всеки ден. Знаеше, че е нещо прекалено сложно, за да е творение от този свят. Беше измислил една теория, която бе обсъждал само с тези, които с течение на времето бяха привлечени в обществото на помагачите на извънземни кораби или ПИК.

Хората от ПИК вярваха, че четиринайсетте хиляди цигари, произвеждани всяка минута, двацет и четири часа дневно, седем дни в седмицата, са всъщност малки енергийни пръчици, които са необходими на огромния пулсиращ двигател, който изстрелва космическите ракети през измерения, в чието съществуване човек може само да вярва. Тези енергийни пръчици са инертни, докато не се запалят, и е необходимо милиони хора да го направят, за да се причини колективното запалване, необходимо за поддържането на космическите кораби в движение с тяхната невероятна скорост през тайните измерения.

На Буба му изглеждаше напълно възможно доброто и обичащо всички хора съзнание да е преценило колко дълго ще издържи планетата, ако не се намеси „ГО“. От Третия закон на Нютон за действието и противодействието следваше логически, че трябва да има някаква зла сила, която харесва нещата такива, каквито са, и която иска те да се влошават още повече.

Така че колкото повече възпламеними енергийни пръчици се произвеждат и запалват на планетата. Злата сила става все по-отчаяна и раздражителна. Тя изучава историята, за да види какво е помагало на целите ѝ в миналото. Тя измисля разрушителните и деградиращи кампании за правата на непушачите, които незабавно довеждат до дискриминация, омраза, цензуриране и слава за лекарите. Разгръщащи се кампании против тютюнопушенето, съдебни дела, непосилни данъци и кървави спорове в Сената насърчават нови алчни и ламтящи за присъди и обезщетения войски да се включват в тази безсмислена война, наблюдавана от всички по Си Ен Ен.

Само хората от ПИК знаеха, че ако кампанията на злата агресия накара хората да спрат да пушат цигари, скоро няма да има изгаряне на енергия, освен от автомобилите, което не се брои. Производството на енергийни пръчици ще секне. Огромният двигател ще загасне.

Извънземните ракети няма да имат избор, освен да променят курса си, за да не останат без гориво.

Буба продължаваше да мисли върху всичко това и съвсем се бе отнесъл, когато спря на портала и Фред, пазачът, отвори прозорчето си.

— Как я караш, Буба? — попита Фред.

— Закъснявам.

— На мен ми се струва, че си подранил. Нещо не изглеждаш на кеф.

— Днес даже не прочетох вестника, Фред. Не ми стигна времето. Как е тук?

Лицето на Фред помръкна. Той също бе от ПИК и двамата често разговаряха, когато Буба пристигаше с раздрънкания си джип и му показваше пропуска си за влизане.

— Видя ли видеостената в центъра, където показват котировките на индекса Дау Джоунс?

— Не минах оттам.

— Буба, става все по-зле — каза му Фред шепнешком. — Качи се до единайсет и деветдесет и три на пакет. Бог да ни помага.

— Не може да е вярно.

— Вярно е. Слушай какво ще ти кажа, говори се, че данъците и обезщетенията ще повишат цените още повече, до дванайсет долара на пакет, Буба.

— И тогава какво? — избухна Буба. — Черен пазар. Контрабанда. И какво ще стане с каузата?

— Ще й се отрази зле — съгласи се Фред и поклати глава.

— Точно така. Повечето от енергийните пръчици, особено марлборото, ще попаднат в чужбина. А това значи, че и ракетите ще се отправят натам, накъдето е пушекът — Далечния изток. И какво ще стане с Америка?

— Ще затъва все повече, Буба. Добре че вече съм минал шейсет и пет, мога да се пенсионирам и утре, ако поискам. Запазил съм си място в новата част на Холивудското гробище и знам, че и довечера да умра, мога да съм спокоен, че съм прекарал живота си на страната на доброто.

Фред си запали цигара „Парламент“ и поклати глава, като видя, че зад Буба вече се натрупва опашка от коли.

— Хората в наши дни не виждат по-далеч от носа си и си живеят много по-добре от нас двамата с теб, Буба, защото всички водят съдебни дела и забогатяват, като се преструват, че кашлят и си измислят болести. И питам те, Буба, ние ли сме пъхали проклетите цигари в устите им, ние ли сме ги карали да вдишват? Да не би да сме им връзвали очите, да сме ги нареждали до стената и да сме ги заплашвали с разстрел, ако не си запалят цигара? Ние ли сме ги насилвали да търчат да си купуват цигари по всяко време на денонощието? Ние ли накарахме Хъмфри Богарт да пуши във филмите си?

Убеждението колко нечестен и откровено престъпен е този подход накара Фред да побеснее. Опашката от коли вече стигаше почти до „Комърс Роуд“ и десетки други служители на „Филии Морис“ бяха на път да закъснеят за работа, докато Буба вече определено не бе подранил.

— Каж ми, братко — включи се Буба, напълно съгласен с разсъжденията на Фред, — защо да не започнем да съдим заводите за преработка на отпадъци, защото те са виновни, че серем?

— Точно така.

— Защо не отведем Кей Еф Си в съда, защото можем да умрем от сърдечен удар, като ядем пържено пиле? — вдъхнови се Буба.

— Как е холестеролът ти между другото, Буба?

— Хани все ме врънка да отида на контролен преглед. Но откъде, по дяволите, да намеря време?

— Е, аз вече имам нов подход към тези неща — каза Фред. — Ако тялото ти казва: „Яж яйца“ или „Посоли си яденето“, то си има причина да ти казва тези неща, то изразява нуждите си. — Фред изгаси цигарата си. — Разбира се, ако ми се повиши кръвното, ще съдя чадъра в ръката на момичето от картинката на пакета със солта.

Буба изсумтя. Фред се разсмя толкова силно, че чак очите му се насълзиха. Започна да маха на колите наоколо. Шофьорите се паникьосаха и се втурнаха бързо покрай будката на пазача, надпреварвайки се за местата на паркинга.

Бразил също се паникьоса. Започна да му се струва, че нито той, нито някой друг ще успее да оправи новата интернет страница.

Неслучайно бе умолявал Хамър да изчака с пускането на страницата, докато някой друг поеме работата на компютъра вместо Флинг.

Бразил имаше компютърна грамотност и всъщност доста добре се оправяше с инструкции и помощни файлове, за разлика от Уест, която нямаше търпение за подобни занимания или за операции, които не ѝ се удават незабавно или които не проумява без чужда помощ. Но Бразил не можеше да отстранява компютърни вируси, а беше убеден, че сините риби са ужасно изригване, причинено от някаква убийствена нова разновидност на вирус, който се е промъкнал незабелязан, може би защото всички смятаха, че ако не използват заразени дискети, няма от какво да се притесняват. Как можеше да е проявил такава наивност? Такава небрежност, като знаеше съвсем добре, че вирусите могат да се предават по интернет и следователно страницата на управлението бе поставила в опасност цялата система на КОМСТАТ.

Сърцето на Бразил щеше да изскочи от гърдите му, докато караше своето БМВ Z3, модел „Космос“ V6. Кожата на седалките още миришеше на нова, по боята нямаше и драскотина, но въпреки това Бразил не обичаше тази кола така, както обичаше старото си БМВ 2002, което му бе останало наследство от баща му. Когато Бразил го бе покрил с брезента и го бе оставил в родния си дом в Дейвидсън, си бе казал, че това е най-доброто решение. Че е време да започне на чисто. Да загърби миналото си. Че може би е време най-после да се отдели от алкохолизираната си майка.

Минаваше през безкрайните кръстовища и еднопосочни улици на Ветрилото, избягвайки велосипедите, пешеходците и тълпите пред баровете, магазините и обществените перални. Беше ужасен, че му предстои да каже на Хамър истината за КОМСТАТ, а на всичко отгоре в квартала на Уест човек не можеше да си намери място за паркиране. Бразил нямаше късмет и изстена, когато видя, че и Хамър също кара напред-назад по тесните улички, опитвайки се да си намери място за паркиране. Тя очевидно нервничеше, ускоряваше и както винаги, когато не можеше да стигне някъде, бързаше прекалено.

Бразил паркира пред една пожарна помпа, изпреварвайки един мерцедес и един агресивно засилил се джип чероки само на косъм. Изскочи от колата си, отиде до джипа и вдигна ръка за поздрав. На кормилото седеше Шари Муди. Тя се намръщи и отвори прозореца си.

— Ей, аз бях тук първа.

— Няма значение — каза ѝ Бразил.

— Има.

— Аз съм от ричмъндската полиция.

— Така ли?

— Да, полицай съм.

— Какво чудо!

— Няма нужда да бъдете груба, мадам.

— Полицайте не карат БМВ-та и освен това не сте с униформа — заяви му тя. — Писнало ми е от хора, които се опитват да ме заблудят и да заемат мястото ми за паркиране само защото съм жена.

Бразил извади служебната си карта и я показа, забелязвайки, че Хамър отново минава покрай него.

— Ние караме най-различни коли и невинаги сме с униформа — обясни Бразил на Шари Муди, чието място за паркиране бе заел. — Зависи по каква задача работим, а полът няма никакво значение, госпожо.

— Глупости! — озъби му се тя. — Ако бях мъж, нямаше да стоите тук и да ми се обяснявате.

— Напротив, щях.

— И какво искате в крайна сметка? Да ме глобите за неправилно паркиране ли? След като изобщо не съм паркирала? Знаете ли колко пъти ме глобяват само защото съм жена, а карам джип.

Бразил нямаше ни най-малка представа.

— Безброй пъти. А ако имах събърбан или, не дай боже, форд F350, досега да са ме пратили на електрическия стол.

— Няма да ви глобявам за нищо — успокои я Бразил. — Но се страхувам, че сте в небезопасна зона и ще ви помоля да се отдалечите заради своята собствена сигурност.

— Нео... каква зона? — изплаши се тя и заключи вратите на колата. — Нещо като наркопласъори с автомати да се разхождат из квартала?

— Небезопасна зона е нещо друго — опита се да запази спокойствие Бразил. — В този район има голям брой разбити или откраднати джипове.

— Оууу! — възкликна тя, осмисляйки думите му. — Четох за това във вестника.

— Така че вероятно няма да искате да паркирате джипа си тук, мадам? — каза ѝ Бразил, а в този момент Хамър отново префуча по улицата, този път още по-бързо.

— Ами какво да кажа! — успокои се най-после мис Муди и забеляза колко симпатичен и мил е полицаят. — Благодаря, че ме предупредихте. Отскоро ли сте в този район? Мога ли да се свържа по някакъв начин с вас, ако ми трябва още информация за тези опасни зони и проблема с джиповете?

Бразил подаде на мис Муди визитната си картичка и я изчака да потегли. Забеляза в далечината Хамър, която отново пресичаше кръстовището. Направи ѝ знак, че може да спре на неговото място, подкара отново колата си и успя да паркира на пет пресечки разстояние, близо до една доста западнала част на квартала, където хората по верандите веднага започнаха да изчисляват колко пари могат да изкарат от колата му, ако я продадат на някой сервиз за крадени коли.

10.

Буба бързаше, облечен в синята си униформа, с работни обувки и защитни наушници. Вече започваше да се поти, докато преминаваше през двете филтърни зали. Мина под малкия подиум за наблюдение, който вече не се използваше, тъй като във „Филип Морис“ бяха въвели обиколки на завода с малки влачета.

Бягаше и ходеше, пак бягаше и ходеше през бляскавите зали, пълни с чисти бежови машини за цигари, компютри и палети, в които попадаха готовите цигари. Шумът не секваше нито за миг, но навсякъде бе безупречно чисто и никой не си пилееше времето.

Яркожълти роботизирани колички без шофьори, натоварени с палети с цигари, бръмчаха тихо напред-назад и от време на време спираха да се презаредят при компютризираните магнити, без да объркват посоката си и нито за миг да се струпат на опашка. Работниците по поддръжката, облечени в сиви гащеризони, сновяха из залите с малките си колички с инструменти, като внимателно преминаваха през оживените пресечни точки.

Огромни бобини бълваха целулозата по-бързо, отколкото човешкото око може да долови, а хиляди снежнобели цигари се спускаха по лентите и преминаваха в улеи, които ги разпределяха в редици от по 7-6-7 за пакетите и 6-7-7 за кутиите, преди едно бутало да ги пхне в един джоб, където ги опаковаха с фолио с етикети, после ги залепяха отстрани и ги подаваха към големите сушачи барабани, обвиваха ги в целофан, добавяха лентичката за отваряне и след това ги избутваха на кулички от по десет пакета, които влизаха в картонените стекове и биваха транспортирани от асансьорите до изходните станции, откъдето конвейерните ленти ги пренасяха до чакащите камиони.

Буба бе останал без дъх, когато достигна до станция 8, на която бе оператор, или по-официално казано — Техник 3, степента на най-високо заплащане. Отговорностите му бяха огромни. Той сам ръководеше модул, който произвеждаше за едно денонощие точно

12842508 цигари или 4280836 цигари по време на осемчасовата смяна на Буба.

Нито един модул не оставаше без контрол във „Филип Морис“ и надзирателят на Буба, Гиг Дан, се бе оказал принуден да запълни втората половина от втора смяна и първите шестнайсет минути от трета. Дан посрещна Буба облекчен, но ядосан. Буба бе плувнал в пот и задъхан.

— Какво, по дяволите, ти става, Буба? — извика Дан достатъчно високо, че двамата с Буба да се чуват през наушниците.

— Спряха ме ченгета — поукраси истината Буба.

— И четири и половина часа те бавиха, докато ти напишат глобата? — не се хвана Дан.

— Сума ти време ме предупреждава и после нещо стана с радиостанцията. Казвам ти, направо побеснях. Навън се шири полицейски тормоз, Гиг. Време е да се намесим и...

— Точно сега искам да се намесиш в работата, Буба — надвика машините Гиг Дан. — Целта ни днес е петнайсет милиона и бяхме изостанали със 719164 още преди да решиш да се позабавиш.

— Не съм решил... — опита се да протестира Буба.

— Така че познай какво? Последното отчитане за тази смяна беше 3822563, което е точно 458272 под това, което искахме да направим, когато вече бяхме изостанали. И защо? Хартията вече на два пъти се къса, бракът е три пъти повече от обичайното, защото периметърът падна под двайсет и четири цяло и пет, тежестта изобщо не се доближава до деветстотин и разреждането стана минус осем процента, а после пък в лепилото се образува мехур, защото в линията влезе въздух — и защо? Защото теб те нямаше да подадеш ръчно пет скапани цигари в автомата. Нямаше те да следиш за качеството, защото си бил прекалено зает да те спират ченгетата или каквото там си вършил, по дяволите!

— Не се тревожи — успокой го Буба, — ще наваксам закъснението.

Бразил също закъсняваше, но не по своя вина. Беше пробягал в тъмнината разстоянието между заплашената си от кражба кола и Парк

авеню и когато стигна до къщата на Уест, се спря за малко, за да се овладее. Натисна звънеца и Уест го посрещна съвсем хладно и делово.

— Къде се бавиш? — попита тя, застанала пред масичката в антрето.

— Опитвах се да намеря ресторант.

— Защо?

— Ресторант, банка или супермаркет, каквото и да е, само да паркирам.

— Очевидно си успял — отбеляза тя.

— Но не съм сигурен, че ще намеря колата си на мястото, когато се върна.

Необяснимо защо тя продължи да стои пред масичката и усети, че там има нещо, което тя се опитва да скрие.

— В кабинета ми сме. Наляво, веднага след спалнята. — Тя то изчака да тръгне и продължи да стои неподвижно.

На Бразил вече започваше да му призлява. Не искаше да види какво има върху масичката. Подмина спалнята и съзнателно извърна глава, за да не надникне вътре. Влезе в кабинета на Уест и не се огледа. Хамър седеше край бюрото, беше сложила очилата си и се бе втренчила в странната карта на екрана на компютъра.

— Какво си приказваше с жената в джипа? — попита тя веднага. — Тази, на чието място паркирах.

— Казах ѝ, че е в зоната, където постоянно спират камионите с боклука.

— Какво?

— Камионите, които събират боклука от контейнерите на ресторанта. Показах ѝ значката си и тя се съгласи да се премести.

— Не е трябвало да го правиш — упрекна го Хамър. — Имаш ли нещо за пиене, Вирджиния?

— Алкохол ли?

— Не, със служебната кола съм.

Бразил си взе един стол и седна близо до Хамър.

— Вода и „Спрайт“.

— А „Перие“?

— Не я купувам, откакто беше онази история със замърсените бутилки.

— Това е абсурдно, Вирджиния. Когато съобщят, че има болест по билетата, спираш ли да ядеш пилешко за цял живот?

— Напоследък съобщавали ли са? А, имам и диетична кола.

— Най-добре вода от чешмата — каза Хамър. — Анди, ние седим тук и говорим, но така и не сме стигнали доникъде. Имаш ли представа какво е това? Можеш ли да ми обясниш как рибите са попаднали в КОМСТАТ?

— Не са попаднали направо там — каза Бразил. — Аз също искам вода — обърна се той към Уест. — Но мога и аз да я донеса, ако искаш. С удоволствие ще го направя.

— Аз ще отида. Спри с любезностите си, изнервят ме.

— Извинявай. — Бразил не можеше да не е любезен.

Чувстваше се ужасно да е в къщата на Уест, където тя не го бе поканила нито веднъж, откакто се бяха преместили в Ричмънд. За пръв път я виждаше, облечена в нещо друго, а не в строг делови костюм или в анцуг за спортуване. Сега носеше изтърканите дънки, които винаги го бяха възбуждали. Сивата ѝ тениска бе от съвсем мек памук и очертаваше всяка извивка на пълните ѝ гърди, които вече не му бе позволено да вижда, камо ли да докосва. Цялото тяло го болеше от този потиснат копнеж.

— Ако погледнете горната част на екрана — той докосна с пръст монитора, обръщайки се към Хамър, сякаш Уест не съществуваше, — става ясно, че това, което виждаме, е страницата ни в интернет, защото това е нашият интернет адрес.

— Не! — възкликна Хамър невярващо.

— Страхувам се, че е така.

Хамър и Уест се наведоха към монитора и се втренчиха шокирани в него:

http://www/sen_orrih_hatch_r_utah/sen_bill_10/senJudic_commit/deptJustice/nij/nypd_l_pol_plaza/comstat/comp_map_center_dc/interpol/scot_yrd/fbi/atf/ss/dea/cia/va_nat_guard/va_state_pol/va_corrupt/va_crim_just_serv/va_att_gen/va_gov_off/va_dept_Health/va_dept_safety/city_mang/gsa/city_hail/city_couc/rich_pol_dept/off_pub_info/qa/rich_times_disp/ap/upi/li

nk_ntwk/l_rights_resrv/classifyd/ascend/othrwyz/pub_domain.html

— Анди, никога не съм виждала толкова ужасно нещо! — извика Хамър. — Само не ми казвай, че това е адресът, чрез който хората достигат до страницата ни.

— Страхувам се, че е така — отвърна Бразил.

— Как, по дяволите, очакваш някой да ни открие, щом трябва да запомни подобна глупост? — попита Уест, сочейки ядосано екрана.

Бразил не обърна внимание на възклицанието ѝ.

— Е, поне работи — каза той. — За това сме сигурни, защото получихме някои отзиви.

— Но защо, по дяволите, адресът ни е толкова сложен? — настояваше да разбере Хамър. — Колко ли отзива можем да получим с подобен адрес? — Замълча за момент, а лицето ѝ помръкна. — Не ми казвай, че Флинг има нещо общо с това.

Мълчание.

— О, божичко! — измърмори Хамър.

— Ами — отвърна ѝ Бразил — вие искахте КОМСТАТ да влезе в действие възможно най-бързо. Трябваше да се намерят мостове, през които да се минава до нашата страница в Интернет, както пощата минава през различни места, преди да ни я доставят, или както понякога се налага човек да смени самолети на четири различни летища, за да стигне до...

— Страхотно! — обади се Уест. — Значи Флинг е накарал хората да минат през петдесет различни летища, за да стигнат от единия край на града до другия. Или е накарал пощата да прекара някое писмо през двайсет различни щата, преди да го достави на съседната улица.

— За да оправдая поне отчасти Флинг, искам да подчертая, че колкото повече мостове има в адреса, толкова по-обезопасена е системата — каза Бразил обективно.

— Ха! — изсумтя Уест. — Страхотно сме обезопасени, няма що. Проклетата страница е регистрирана и действа само от няколко дни, а вече си имаме шибани рибки навсякъде и сме изключени от КОМСТАТ!

— И на мен ми изглежда — Хамър се опитваше да проумее недоловимата логика на ситуацията, — че положението със сигурността е точно противоположното на това, което каза, Анди. Струва ми се, че колкото повече мостове, толкова по-голяма е вероятността от външно нахлуване. Все едно една къща да има много врати. Колкото са по-малко, толкова по-добре.

— И това го има — съгласи се Бразил. — Вижте, честно казано, нямах представа, че Флинг е направил такъв адрес, докато вече не бе станало прекалено късно.

Хамър продължи да се взира в екрана, все по-вбесена.

— Само да се уверя, че разбирам всичко правилно — каза тя. — Първият мост към нашата малка страница на ричмъндската полиция е в страницата на сенатор Орин Хач, председателя на законодателната комисия, този, който прокара сенатско постановление номер 10?

— Да — отговори спокойно Анди, а в този момент си представяше как напръсква Флинг обилно с лютивия спрей, който използваша в полицията, и го хвърля от някой надлез на магистралата.

— А какво общо има с нашата страница Законът за насилието и рецидивите в малолетни нападатели от 1997? — настоя Хамър.

Бразил нямаше представа.

— А оттам минаваме през Интерпол и Скотланд Ярд? И през ФБР, Агенцията за борба с наркотиците, Агенцията за контрол върху продажбите на алкохол и огнестрелни оръжия, Тайните служби и ЦРУ?

Хамър рязко се изправи и закрочи нервно напред-назад.

— И ПУ на Ню Йорк? И кабинета на губернатора на Вирджиния? И проклетото кметство, и така нататък, и така нататък?

Размаха отчаяно ръце.

— Останало ли е някое кътче на земята, където ричмъндската общественост да не попада, преди да се озове на нашата страница, за да зададе някакъв въпрос? — Хамър повиши глас.

Найлс изскочи изпод масата, където спеше до този момент върху крака на Уест.

— Вижте. — Бразил не можеше да мълчи повече. — Нямам нищо общо с интернет адреса, разбрахте ли ме? Същественото програмиране беше извършено в компютърния център на нийоркското управление. Флинг просто трябваше да предложи съвсем прост адрес.

— А сега си имаме риби! — възкликна Хамър.

— Не сме сигурни дали адресът има нещо общо с появата на рибите. — Бразил сам не си вярваше. — Биха могли да се появят, независимо от дължината на адреса.

Уест стана да донесе още бира.

— Да оставим за момент адреса настрана — извика тя откъм кухнята. — Страницата е съвсем нова.

— Нова е и затова не е изпитана и може да крие капани, като всяко непознато нещо — каза Бразил на Хамър, вместо да отвърне на Уест.

Уест го изглежда навъсено, когато се върна в стаята. Мразеше, когато той прави аналогии. А мразеше още повече, когато той я третира, все едно е лампа, стол или някакъв друг незабележим предмет.

— Да, точно така — обади се Хамър.

— Но тогава кой ще знае достатъчно за чисто новата ни страница, че да успее да ни качи риби? — попита Уест. — Да бъдем реалисти. Ясно е, че проклетият адрес на Флинг е причина да се появят рибите.

— Това звучи убедително — съгласи се Хамър.

— Нали миналата събота аз говорих по телевизията. Спомняте ли си? Тогава съобщих, че имаме нова страница в Интернет, за да могат гражданите да ни задават въпроси, да подават сигнали, оплаквания, каквото и да е. Тогава казах, че адресът ще е известен до ден-два и че могат да звънят на номераторите, за да го научат. Очевидно Флинг го е раздал.

— Значи така са се появили рибите — каза Уест и отпи голяма глътка от бирата си. — Или е това, или някой от полицията го е направил.

— Саботаж. Вирус — мислеше Бразил на глас.

— Страхувам се, че и това е възможно — каза Хамър. — Но ако приемем, че рибите не са вирус или съзнателен опит да се съсипе мрежата ни, съществува вероятност рибите да са символ или някакъв вид код.

— Може би някой си прави майтап с нас — предположи Уест. — Първо ни викаха Нинджите, после Спасителите, може сега да са измислили Рибите. Или пък ни сравняват с риби на суша, което намеква за всеобщото желание да си заминем.

— Може би ловим риби в смисъл на информация — не се предаваше Уест.

— Каква? — попита Бразил. — Знаете ли, ако нямате нищо против, и аз бих пийнал бира.

— Вземи си.

Бразил стана и отиде в кухнята.

— Ловим информация? За повтарящи се престъпления? За критични точки? — продължаваше Уест.

— Глупости! — Хамър пак крачеше.

Найлс се появи откъм трапезарията. Бразил беше точно зад него, в ръката си държеше „Хайнекен“.

— Взех най-хубавата — извини се той на Уест. — Дано не се сърдиш.

— Джим я пие, не аз.

Бразил седна на стола си и изпи половината бутилка наведнъж.

— Анди — продължаваше с въпросите Хамър, — има ли начин да проследим откъде са дошли тези риби?

Той се прокашля, страните му пламнаха, а сърцето му заби неравномерно и някак приглушено.

— Съмнявам се.

— Хайде да го анализираме за момент. — Хамър спря да крачи и се наведе към ярката цветна карта на екрана. — Участък 219 е очертан с проблясащо червено и вътре в него има една, две, три, четири... единайсет сини рибки. Навсякъде другите символи и иконки са обикновените.

Хамър изгледа и двамата си подчинени.

— Възможно ли е това да е някакво предупреждение?

— Рибите? — зачуди се Бразил. — В участък 219 има само два-три рибни пазара. Никакви язовири, езера или дори ресторанти за морска кухня, с изключение на „Червения рак“ и „Капитан Ди“.

— Какво възможно престъпление може да се означи с риби? — недоумяваше Хамър. — Не мога да си представя, че има черен пазар, освен ако не е пред приемане някакъв нов закон за рибата, за който да не сме чули, някакъв огромен данък върху рибните продукти и порой от съдебни дела във връзка със закона.

— Хмм. — Бразил бе готов да обмисли всички възможности. — Да се насочим в тази посока. Да кажем, че този закон в момента е

внесен в Сената и никой друг не е чувал за него. Е, щом един от първите мостове към страницата ни е в страницата на Щатската законодателна комисия и ако приемем, че рибите са важен въпрос, възможно ли е ние да сме закачили част от тяхната кодирана информация при преминаването през страницата им?

— Започва да ме боли главата — обади се Хамър. — И, Вирджиния, може ли да свалиш котарака си от крака ми. Той изобщо не мърда. Да не е умрял?

— Найлс, ела тук.

11.

Уийд се опита да се изправи на крака, но се строполи обратно. Изпълзя на четири крака до другия край на пода, усещайки как пулсира пръстът му с татуировката. Смоук запали пет-шест свещи и донесе няколко бидона вода и руло книжни салфетки. Уийд започна да почиства мръсотията и щеше да повърне отново, ако коремът му вече не бе напълно празен.

— Сега излез навън и си свали блузата и панталона! — нареди Смоук.

— Защо? — едва промълви Уийд, а коремът му започна отново да се бунтува.

— Няма да се качиш в колата ми такъв мръсен и вонящ, тъпчо. Иди се измий с вода, иначе ще си ходиш пеша.

Уийд си проправи път в мижавата светлина на свещите и внимателно прекрачи рамката на стъклената врата. Свали ризата и дънките. Навън бе доста захладняло и той се разтрепери неудържимо, докато изливаше няколко кофи вода върху себе си, облечен само с подгизнали боксерки и маратонки „Найк“, които започнаха да жвакат.

— Ще ми дадеш ли нещо да облека? — попита Уийд Смоук, който пак се наливаше с водка.

— Защо? И така си екстра.

— Не мога да отида никъде в този вид — умоляваше Уийд. — О, боже, главата ме цепи ужасно. Гади ми се адски и умирам от студ.

Смоук му подаде нова чаша с водка. Уийд само я изгледа.

— Изпий я, ще ти стане по-добре.

Смоук се пъкна зад касите с алкохол и се върна с чифт сгънати дънки „Гоча“ черна тениска, фланела с цветовете и емблемата на „Чикаго Булс“, яке и шапка.

— Ето ти униформата — обяви той.

За момент Уийд се почувства щастлив и забрави, че главата му пулсира до пръсване. Докато обличаше върху мокрите си гащета

широките дънки, тениската и пуловера, се почувства важен. Не искаше да пие никаква водка повече, но Смоук го накара да изпразни чашката.

Уийд почти не осъзнаваше какво става около него, докато вървеше и се препъваше след Смоук през гората. Когато стигнаха до порно магазина, двамата изчакаха, скрити зад колите, докато теренът остана чист, после скочиха в ескорта и бързо потеглиха. Уийд започваше да се успокоява, че нещата не са толкова зле, когато Смоук спря на ъгъла на една тъмна уличка, някъде в Уестоувър Хилс. Той се протегна назад и издърпа две тъмносини калъфки за възглавници. Едната беше празна, а в другата имаше разни неща, които тракаха от допира едно в друго.

— Слизай и дръж шибаната си уста затворена! — нареди Смоук.
— Да не си гъкнал.

Уийд едва дишаше, докато стигна след Смоук по улица „Кларънс“ до една обикновена бяла къща, заобиколена от ограда, която се полюляваше напред-назад с неравномерно подредените си дъски. Червената веранда се клатеше като лодка, движена от силен вятър, а големият пристроен гараж бе напълно несъразмерен спрямо къщата. Отпред бе паркиран стар шевролет кавалиър, в няколко стаи на къщата светеше, а едно куче лаеше в колибката си.

— Прави същото като мен — прошепна Смоук.

— Ами кучето?

— Млък!

Смоук огледа празната улица, наведе се ниско към земята и се втурна през двора, криейки се зад дърветата, и накрая се шмугна зад ъгъла на гаража. Уийд бе точно по петите му и сърцето му се разтуптя още по-силно, когато Смоук бръкна в едната калъфка и извади един куп дистанционни. Започна да ги опитва едно след друго.

— По дяволите! — изруга той, когато нищо не стана.

На осмия опит усилията му бяха възнаградени. Закупената от „Сиърс“ гаражна врата бавно започна да се повдига, скърцайки неприятно. В къщата не светнаха нови лампи, кучето продължи да лае. Уийд понечи да избяга, но Смоук сякаш усети това и го сграбчи за яката.

— Не се ебавай с мен! — изръмжа той в ухото на Уийд.

Смоук извади малко фенерче от джоба си. Огледа се във всички посоки. В къщата продължаваха да светят същите прозорци. Нямаше

никакви признаци на движение.

— Следвай ме! — прошепна Смоук.

Уийд усещаше как мозъкът се плъзга из черепа му като суров белтък. Погледът му се замъгли. Той хвана Смоук за края на ризата и запълзя зад него, препъна се леко и със залитане влезе в гаража. Смоук спря. Дишайки тежко, той се огледа и се послуша напрегнато. Включи фенерчето си и лъчът му освети стотици излъскани триони, дрелки, чукове и други инструменти, чиито имена Уийд не знаеше.

— Да не повярва човек! — прошепна Смоук. — Този тъпанар не може да забие един гвоздей както трябва, а гледай колко неща има!

Лъчът на фенерчето попадна на един висок шкаф с катинар, което обещаваще скрити съкровища. Смоук дори не извади собствените си секачи за желязо от калъфката, защото на стената висяха чифт много по-добри. Той ги свали от кукичките и ги разтвори и затвори, за да изпробва зловещите стоманени остриета. Остана доволен. Щракна върху пръстена на катинара, сякаш бе от меко олово, и той веднага потъна в мрака, падайки някъде на пода.

Смоук отпори тихо вратите на шкафа. Освети с фенера рафтовете и видя сгънати камуфлажни дрехи, подредени мишени, кутии с амуниции, револвери, пистолети, пушки и карабини. Ръцете му сякаш полетяха, докато тъпчеше всичко в калъфките, които Уийд държеше отворени. Смоук напълни джобовете на широките си дънки, затъкна няколко пистолета на кръста си. Отвори една голяма найлонова чанта, натъпка и нея и я подаде на Уийд. Накрая метна издутите калъфки, през рамо като Дядо Коледа, тръгнал да раздава подаръци.

— Бягай! — прошепна Смоук на Уийд.

Двамата задрънчаха с товара си през двора и надолу по улицата, без да бързат прекалено. Бяха се изпотили и изнемогваха под тежестта. Постепенно съвсем забавиха крачка, но Смоук забеляза един дебел жив плет, в който бързо скри калъфките и чантата. Вече без товар, двамата бързо изтичаха до ескорта.

Скочиха в него и се върнаха на улица „Кларънс“, където спряха край плета. Багажът си стоеше, където го бяха оставили. Смоук изпразни джобовете си и натъпка всичко откраднатото в багажника. Не мина нито една кола. Нищо не помръдна наоколо. Кучето на Буба продължаваше да лае.

Докато се отдалечаваха с колата, Смоук започна да се смее истерично. Уийд нямаше представа накъде отиват. Никога преди не бе нарушавал закона, освен когато веднъж бе нарисувал неприлична снимка на една учителка, която не харесваше. Тогава бе наказан в училище за два дни.

— Аз само държах чантата, така че не съм откраднал нищо, нали, Смоук? — попита Уийд. — Освен това няма да взема нищо за себе си. Всичко си е твое, нали?

Смоук се разсмя още по-силно.

— Къде отиваме? — престаши се да попита Уийд.

Смоук започна да рови из компактдискете.

— Вече мога ли да се прибера вкъщи?

— Разбира се — отвърна Смоук.

Започна да припява с рапа, който пусна.

— Май не се движим в правилната посока — опита се да надвика уредбата Уийд.

Смоук му каза да млъква. По някакъв начин се озоваха на улица „Уест Кари“, което изобщо не бе в квартала на Уийд. Смоук спря колата по средата на улицата.

— Слизай! — нареди той.

— Защо? — опита се да протестира Уийд. — Не мога да слеза тук.

— Ще си идеш пеш. Така ще съм сигурен, че няма да си заспал, когато мина да те взема по-късно.

Уийд не знаеше, че ще има и по-късно. Не се осмели да попита. Зловещите намерения на Смоук очевидно не бяха приключили.

— Слизай, тъпчо!

— Но аз не знам къде сме.

— Върви все напред и след четири-пет километра ще стигнеш до твоята улица.

Уийд не помръдна, а само се взираше ужасен в мрака и усещаше как главата му пулсира. Смоук проверяваше огледалата за обратно виждане.

— Ще се срещнем на две пресечки от вас в три часа. Пред „Шааф енд Боудмур“ — заяви той.

Уийд не разбра. Стомахът му пак се разбунтува и му се догади.

— И си донеси боите, тъпчо. Нещо, което става за рисуване върху метална статуя в естествен ръст в едно гробище.

Уийд отвори вратата и повърна малко стомашен сок. Слезе от колата и едва не се строполи.

— Нали помниш какво стана предния път, когато закъсна? — припомни му Смоук. — А ако някой научи какво си правил, лошо ти се пише.

Уийд залитна към тротоара и се облегна на един пътен знак. Проследи с поглед габаритите на ескорта, които изчезнаха в далечината. Седна на тротоара и горещо се помоли на Бог да му помага. Изправи се, но не може да си спомни в коя посока да върви, нито къде се намира. Тръгна бавно по улицата, като се криеше зад дървета и огради всеки път, когато видеше, че се приближава кола. В някои случаи дори се просваше на земята и лежеше неподвижно.

Найлс също лежеше неподвижно. Беше се отказал от опитите да подсказе на собственичката си, че е седял върху бюрото ѝ в момента, когато на компютърния екран се бяха появили рибите, което бе станало точно в 12:47 следобед.

Найлс не бе направил нищо, с което да предизвика това необикновено събитие, и всъщност бе решил, че собственичката му е заредила нов скрийнсейвър за забавление на Найлс, който много обичаше риба. Освен това господарката му винаги се стремеше да му достави удоволствие и да ангажира вниманието му, за да не прави бели.

Хамър отново протегна крака под масата. Найлс не се пусна и продължи да стои, обвил крачета около глезените ѝ, но прибрал ноктите си, за да не скъса чорапогащника ѝ.

— Ами ако рибите означават опаковки кокаин? — предположи Уест.

— Вирджиния, това е страхотна догадка! — каза Хамър и отново разтърси крака.

— Тук тайно може да се появят наркотици от Мейн, Маями и откъде ли не още.

— Ще накарам Отдела за борба с наркотиците да се заеме с тази версия незабавно — реши Хамър. — Анди, ти се обади на нийоркския

компютърен отдел веднага щом отидеш на работа утре сутринта и виж какво ще ни посъветват. Да се надяваме, че тези риби не са вирус, който се разпространява.

— С такъв адрес като нашия — прецени ситуацията Бразил — се опасявам колко сайта в мрежата може да са заразени.

— Кажи на момчетата от Ню Йорк, че положението е извънредно, че сме изключени от КОМСТАТ и че не можем да го ползваме, докато проблемът не бъде отстранен. Сега наистина трябва да тръгвам, за да изведа Попай на разходка. Вирджиния, моля те, вземи си котарака, за да стана.

— Найлс, стига!

Найлс веднага се прехвърли върху обувката на Бразил. Бразил се наведе и прокара пръсти по ребрата на Найлс, сякаш докосваше клавиши на пиано. Найлс замърка. Той много обичаше Бразил и му бе измислил прякор Пианиста, когато всички още живееха в Шарлът, а Пианиста и собственичката на Найлс бяха в добри отношения и ходеха да играят тенис, на кино или обсъждаха дали Пианиста да не напусне „Шарлът Обзървър“ — вестника, в който работеше, и да стане полицай, за да пише истории за борбата с престъпленията, които да променят начина на мислене на хората.

Найлс много искаше собственичката му и Пианиста пак да се разбират, дори и това да би означавало да го гонят от леглото всяка нощ. Найлс започваше да се дразни от господарката си. Тя съвсем не се държеше дружелюбно с Пианиста и сега се ядосваше, че Найлс мърка в ръцете му. Найлс се настани в скута му.

— Извинявай. Трябва да тръгвам — каза Пианиста на Найлс. — Благодаря за бирата — любезно се обърна към Вирджиния, Бразил и стана от масата. — Госпожо началник, ще ви придружа до колата.

Уест ги изпрати до вратата. Тя пак застана пред масичката в антрето, но не достатъчно бързо. Бразил видя картичка от някакъв цветарски магазин, адресирана до нея.

— Лека нощ — каза им Уест.

12.

Бразил вървеше по улицата, изнервен и ядосан, а се притесняваше и дали ще намери БМВ-то си, където го бе оставил. Изкушаваше се да се върне обратно в къщата на Уест и да настоява за обяснение.

Вярно беше, че връзката им в Шарлът бе доста сложна заради различията помежду им. Тя бе по-голяма от него и с повече опит. Имаше власт. Характерът ѝ бе пълна противоположност на неговия. Но тя се бе държала като негов наставник, когато той още пишеше полицейската хроника във вестника и обикаляше улиците нощем като доброволен сътрудник на полицията. Тогава бе написал най-добрите си репортажи. С тях дори бе спечелил награди.

Бразил бе решил да стане истински полицаи като баща си и Уест го бе окуражила. Беше му помагала и го бе обичала дори и когато споровете им прерастаха в бури. А щом се сдобряваха, изживяваха най-прекрасните си моменти заедно. Бразил не можеше да си мисли за нея, без в главата му да нахлуят спомените за всяко докосване, за вкуса на целувките им. Не можеше да разбере защо се бе променила толкова рязко и когато я бе попитал, тя не му даде никакво обяснение. Държеше се, сякаш никога не са били любовници, сякаш не са били дори близки приятели. Не бе настоявал, защото смяташе, че това просто потвърждава дълбоко вродения му страх, че той не заслужава ничия любов. Никой в живота му не бе опровергал това. Баща му бе умрял, когато Бразил бе още момче. Майка му не обичаше дори себе си, камо ли някого друг. За известно време Уест бе запълнила ужасната празнина в живота му. Бразил усети, че мрази този неизвестен Джим. Как смееше да ѝ изпраща цветя!

Смоук заповяда на Сик, Бийпър, Дог и Дивинити да държат Уийд под око, за да е сигурно, че няма да отиде някъде другаде и по този начин да провали плановете им за нощта.

Така че Щуките потеглиха с колата на Дог — понтиак леман, производство 69-а година, и започнаха да обикалят „Уест Кари“, търсейки безуспешно пияното копеленце.

— Жадна съм — заяви Дивинити.

— И аз — провикна се Бийпър.

— Хайде, Дог, направи твоя номер! — нареди Дивинити.

Дог не искаше да го третират като куче, което прави номера. Но никога не изразяваше мнението си. Просто действаше по инерция и се подчиняваше.

— Какво да е този път?

— Чакай да реша — замисли се Дивинити. — Нещо ледено. Например ледена „Майкълб“. Писна ми от Будвайзер и всички други глупости, които имат един и същ гаден вкус. Освен това като пиеш нещо ледено, ти става леко на главата.

Тя се мислеше за много забавна и обичаше да се смее на остроумията си. Дог спря пред един супермаркет и с фалшивата си карта за самоличност купи шест бири „Майкълб“, докато Бийпър и Сик създаваха изкуствена суматоха в магазина, като Бийпър се преструваше, че се подхлъзва на пода, а Сик му помагаше да се изправи. В това време Дивинити обикаляше покрай рафтовете с по-дребни стоки и пъхаше всичко, което харесаше, в голямата си платнена чанта.

— Като го намерим, ще се позабавляваме — каза Дог, който се бе сетил за Уайд, докато потегляха от паркинга. — Тоя никак не ми харесва.

— Защото може да рисува, бебче, а ти нищо не можеш да правиш — каза Дивинити.

Дог усети как се озлобява.

— Трябва да понаучи това-онова за живота — продължи той. — Да се научи на уважение.

— Ти пробвай да го учиш на уважение и Смоук ще ти съдере задника и ще го даде на някой питбул — предупреди го Дивинити, докато отпиваше от бирата.

— Майната му на Смоук! — Дог зави по улица „Уест Кари“. — Хич не ме е страх от него.

Това не бе вярно. Дог не бе Дог до предната Коледа, когато тъкмо бе навършил петнайсет. Търсеше да си купи малко крек и бе попаднал

на Дивинити и Смоук в един търговски център. Смоук продаде на Дог две дози, после извади пистолет, прибра си крека обратно и не върна парите на Дог.

— Хей, дай си ми парите, щом няма да ми дадеш дрогата — запротестира Дог.

— Само ако си ги изработиш — отвърна му Смоук.

Смоук накара Дог да заплаши една жена с пистолет и да я обере. Дог се върна с четирийсет и седем долара и ги даде на Смоук. Тогава той му каза нещо, което Дог никога нямаше да забрави.

— Сега си мой. Моя собственост. — Прицели се с глока си между очите на Дог. — Сега си мой роб. Знаеш ли защо?

Дог отвърна, че не знае.

— Защото си адски тъп. Грам мозък нямаш в главата си. Толкова си тъп, че дойде тук да купуваш крек и ограби една бедна стара жена, сигурно си я изплашил до смърт, нищо чудно да е получила удар. Ако умре, ще си извършил убийство. А аз мога да кажа това на ченгетата.

— Не можеш. — Дог бе напълно объркан. — Не можеш да го направиш.

Смоук се разсмя, а Дог и Дивинити побързаха да направят същото. Дог получи прякора си и стана Щука. Започна да бяга от училище толкова често, че постоянно го наказваха с временно изключване, което му позволяваше да продължава да отсъства и което бе много объркващо за него. Всичко бе толкова оплетено, че когато Дог започнеше да задава въпроси и да повтаря, че не е искал да ограбва никого, че не е искал да разбива коли или да влиза с взлом в ресторанти, Смоук ставаше зъл.

Той знаеше как да нарани Дог и да го сплаши веднъж завинаги. Смоук не би се поколебал да убие. Дог го бе виждал как нарочно прегазва с колата си разни животни, котки или кученца, застанали на тротоара или встрани от пътя. Смоук дори се хвалеше, че е убил човек в Северна Каролина, където бе живял по-рано.

Разправяше, че е влязъл, без да му мигне окото, в дома на някаква куца старица и я наръгал петдесет пъти само защото искал да покара пикапа ѝ, пригоден за инвалиди. Твърдеше, че после го изоставил в някаква канавка и се върнал в къщата, взел, каквото си струвало да бъде откраднато, направил си сандвич и го изял, докато се взирал в мъртвото, окървавено тяло. После разрязал дрехите ѝ. Смоук

казваше, че старицата била толкова грозна, че я понарязал още, на места, където не би трябвало дори да поглежда. Разправяше, че и баба му живеела с тях, докато един ден не я цапардосал в лицето и тя решила да се изнесе. Преди това му помрънкала за последно, но повече не чул гласа ѝ.

Смоук твърдеше, че бил арестуван заради убийството на сакатата дъртачка, но веднага щом навършил шестнайсет, го освободили и никой, освен семейството му, не знаел какво е направил, нито можело някога да научи, защото така било по закон. Дог знаеше, че няма да мине много време и Смоук пак ще убие някого. Изпитваше нужда да го прави, а Дог не искаше Смоук да утоли нуждата си върху него.

— О, божичко! — извика Дивинити неочаквано, докато си отваряше нова бира. — Гледай какво бижу. Ох-ох!

— Трябва да търсим Уийд — припомни ѝ Бийпър.

— Как ли не! — сопна му се Дивинити. — Спирай веднага, защото аз слизам.

На улица „Уест Кари“ алармата, която звънеше в главата на Бразил, се усили до степента на пожарна сирена. Трима тийнейджъри и едно момиче с вид на проститутка се суетяха около колата му, сякаш се канеха да я изтърбушат.

Момчетата се смееха, заставаха в обичайните тежкарски пози, облечени с широките си провиснали дънки, с един навит и един спуснат крачол, големи фланели „Чикаго Булс“ и шапки с козирки, обърнати назад. Момичето бе облечено с къса тясна черна пола и черна тениска с голямо деколте. Всички изгледаха Бразил нахакано, а той им отвърна със същото.

Бразил тръгна право към колата си, с ключа в ръка. Имаше закрепен колт мустанг към глезена, под крачола на избелелите си дънки. Беше в лошо настроение още преди да види какво става с колата му. Сега вече бе бесен и опасен.

— Това твоята кола ли е, сладур? — попита момичето.

— Тъхъ — отвърна Бразил.

— Откъде я взе?

— От магазина на БМВ на „Уест Роуд“ — отговори Бразил с хитра усмивка. — Там има голям избор.

— О, така ли? — възкликна момичето. — Добре, красавецо, това не ме интересува, защото аз си избрах тази.

Дивинити се чувстваше като говорител на бандата. Първо, тя не бе толкова пияна, колкото останалите. Второ, собственикът на колата бе адски хубав и тя нямаше нищо против да се позабавлява с него.

— Слушай, сладур — пристъпи тя към него, — защо не заведеш малката Дивинити на разходка с твоята суперкола?

Тя пристъпи още по-близо. Красавецът се отдръпна. Другите трима също се доближиха. Красавецът стоеше до вратата на шофьора, а бандитчетата го бяха наобиколили.

— Какво има, сладур? — Дивинити прокара пръсти по гърдите на красавеца. — Оооооо! Какъв мъж! Ох-ох!

Тя притисна и двете си ръце към мускулестите му гърди и хареса това, което напипа.

— Не ме докосвай! — каза ѝ красавецът.

Бийпър се навря в лицето на красавеца.

— Какво ѝ каза, тъпанар такъв?

— Казах ѝ да не ме докосва. А ти се махай от лицето ми, скапаняко! — каза красавецът, без да повишава глас.

— Не ми се пречкай — каза Дивинити на Бийпър. — Той е мой.

Бийпър отстъпи встрани. Дивинити желаше отново да докосне красавеца. Поиска ѝ се той да докосне гърба ѝ. Тя се наведе леко и допря гърдата си до ръката на Бразил.

— Как ти се струва това, сладур? — измърка. — На мен много ми харесва.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика Дог, сграбчи я за лакътя и я издърпа назад.

— Ей, човече! — заобикаля нервно и Сик. — Ако Смоук те види, ще ни изтрепе всичките — почти изпищя той.

Само Бийпър не каза нищо. Беше му писнало Дивинити да се фука с тялото си, сякаш бе някаква кола уникат, която всички искат да покарат.

— Пусни бялото момче — каза ѝ Бийпър.

— Хайде просто да вземем колата му и да се махаме оттук — обади се притеснен Дог, като се оглеждаше и постоянно облизваше

устни.

— Няма да ви дам колата — заяви им красавецът. — Още не е изплатена.

— Не е изплатена! — извика Дивинити. — Не е изплатена! Е, сладур, добре че ни каза, щото не бихме искали да крадем кола, която не е изплатена!

Сик, Дог и Бийпър се включиха. Те се разсмяха и закикотиха, запревиваха се и заприклякаха, а панталоните им провиснаха още повече, оставяйки още по-голяма част от боксерките им непокрита.

Дивинити отново докосна Бразил. Тя миришеше ужасно, а и дъхът ѝ бе много неприятен. Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му и когато тя се притисна към него и потърка слабините си към неговите, той рязко я избута.

— Няма да ме докосваш, освен ако не съм ти позволил — заяви ѝ Бразил с най-властния си тон.

— Кучи син! — изсъска тя. — Никой не отблъсква Дивинити.

Бръкна под късата си пола и извади тънък автоматичен нож. Той бързо се отвори и дългото стоманено острие проблесна под неравномерната светлина на уличната лампа.

— Слушайте, трябва да се омитаме — каза малкото хлапе с щръкнала коса и злобно изражение.

— Прибирай шибания нож веднага! — викна глуповатият.

— Махай ми се от пътя! — сопна му се Дивинити. — Вие, тъпоумници, си тръгвайте веднага! Имам да свърша една работа и ще се повозя в тази хубава нова кола.

— Ако те оставим, Смоук ще ни убие — заяви на право глуповатият.

— А ако не изчезнете, аз ще ви убия! — заплаши Дивинити.

Тримата побягнаха и се скриха зад ъгъла на улица „Робинсън“. Дивинити насочи ножа към гърлото на Бразил и започна да се приближава.

— Мислех, че искаш да останем насаме — каза спокойно Бразил, сякаш нищо не го бе изплашило, нито би могло да го изплаши. — Но това не е много добро начало.

— Не се ебавай с мен — предупреди го Дивинити с мек, но заплашителен тон.

— Мислех, че точно това искаше — да се еба с теб.

— Когато свърша с теб, сладурче, вече няма да можеш да ебеш нищо.

Бразил насочи дистанционното за вратата на БМВ-то си и ключалката щракна и се освободи.

— Някога качвала ли си се на такава кола? — попита той, а ножът ѝ отново проблесна на светлината на лампата.

Бразил знаеше, че може да сграбчи ръката ѝ, преди тя да успее да го наръга, но щеше да успее да го пореже, може би дълбоко. Измисли друг план. Отвори вратата на колата.

— Какво ще кажеш?

Дивинити не се съдържа да огледа вътрешността, тъмните меки кожени седалки и дебелия тапицерия на пода.

— Качвай се — предложи Бразил.

Тя се колебаеше.

— Какво има? Страхуваш се да не те видят с мен ли? — попита Бразил. — Страхуваш се, че гаджето ще ти направи нещо?

— Не се страхувам от нищо — рязко отвърна тя.

— Може би не изглеждам както трябва, а? Или не съм облечен модерно?

Той седна странично на шофьорската седалка. Свали полото си и го захвърли отзад. Дивинити се втренчи в голите му гърди. Струйки пот се стичаха по гладката му кожа. Бразил взе една бейзболна шапка с емблемата на „Брейвс“, която беше върху таблото, и си я сложи с козирката назад.

Дивинити се ухили и отпусна ножа.

— И без това съм с маратонки — повдигна левия си крак Бразил. — Така че само остава да навия единия си крачол, след което да се качиш при мен, скъпа. И после ще препускаме по улиците цяла нощ.

Дивинити започна да се кикоти. Разсмя се още по-силно, когато Бразил се протегна надолу и започна да навива десния си крачол. Изведнъж Дивинити ахна от изненада, защото най-неочаквано Бразил бе насочил колт мустанг между очите ѝ. Ножът изтрака на тротоара. Дивинити побягна. Един стар сив леман се появи с ръмжене иззад ъгъла и спирачките му рязко изпищяха. Задната врата се отвори и

Дивинити се пъкна вътре. Бразил стоеше насред улицата с пистолет в ръка и с разтуптяно сърце.

Поколеба се дали да не ги последва, но прецени, че е по-добре да остави нещата така. Леманът изчезна толкова бързо, че Бразил не успя да види номера, само зърна, че е с означението за Вирджиния. Качи се обратно в колата си и подкара по „Уест Кари“ към дома си.

Първия път, когато леманът бавно премина по улицата, гърнето му се влачеше, предизвиквайки ужасен шум, като изпод колата прехвърчаха искри, сякаш някой се опитваше да запали улицата.

Уредбата бе надута толкова силно, че звукът ѝ причини раздираща болка в главата на Уийд и той запуши ушите си с ръце, докато лежеше в канавката, където успя да се скрие навреме. Бе надзърнал между бурените и различи четиримата, които подскачаха в ритъма на рапа в колата. Едната от фигурите се извърна и той видя, че е жена, която пие нещо от бутилка. Уийд ужасен осъзна, че в колата са Дивинити, Бийпър, Сик и Дог и че вероятно го търсят.

Втория път, когато Уийд чу ужасния вой на издъхналия двигател, дрънченето на гърнето и бумтенето на уредбата в далечината, минаваше десет. Той изтича встрани от улицата и се прикри зад една колона на къщата на някой богаташ, който живееше в огромна тухлена резиденция с големи бели колони.

Щуките изчезнаха надолу по пътя. Уийд изчака поне още пет минути и чак тогава излезе от скривалището си. В следващия момент почти безшумно се появи малка спортна кола и Уийд бързо се притисна до стената на къщата, но дългите светлини на колата бяха включени и осветиха Уийд като нощна пеперуда, кацнала на някой прозорец.

13.

Буба имаше толкова работа, че нямаше време дори за глътка сок от термоса си. Сокът и бездруго бе топъл, защото Хани нарочно го бе сипала в термоса неизстуден и той не бе променил температурата си от стоенето в термоса. Нямаше никаква вероятност Буба да успее да отиде до стаята за почивки, за да стопли в микровълновата фурна готовия си обяд от „Тако Бел“, който Хани не бе съсипала просто защото нямаше нейна намеса в приготвянето му.

Буба нямаше време дори и да помечтае за студената бира, която го чакаше в хладилника на съблекалните и до която стигаше, изтощен, след края на смяната си, около седем и половина всяка сутрин, с изключение на вторник и сряда, когато бяха почивните му дни. Буба не ядеше, не пиеше и не пушеше нищо, което не бе произведено от „Филип Морис“. Не би и купувал нищо с друга марка, ако не харчеше толкова голяма част от заплатата си за продуктите на фирмата, както и за джипа и инструментите си.

Чувствата на Буба Флак бяха стигнали точката на кипене. Третираха го като издънка, а в същото време той се опитваше да ускори възможно най-много производството на станция 8. Наистина в кофите на пода попадаха много бракувани цигари, които щяха да преминат процеса на преработка, една специална машина щеше да отдели скъпоценния тютюн от хартията и всичко щеше да започне отново. Буба отказваше да приеме, че са го победили. Той смяташе, че ако три смени могат да произведат трийсет милиона пакета за двайсет и четири часа общо, то той може да изработи допълнителен един милион цигари или двайсет и пет хиляди пакета за една смяна.

Буба работеше като обсебен, търчеше напред-назад между компютъра и машината. Когато съпротивлението при пълнене прекалено се приближи до червената линия, Буба веднага направи необходимата настройка. Интуитивно усети, че лепилото ще му свърши и се погрижи разносвачът на лепило да мине край него достатъчно рано. Когато хартиената лента отново се скъса, Буба я

прекара през въздушния канал, нагоре към плъзгачите, пъкна я в процепа на механизма и натисна бутона за рестартиране само след трийсет и една секунди.

Когато хартията пак се скъса, той осъзна, че ножовете на режещата глава са се затънили и извика техник да се справи с проблема. Буба плувна в пот заради загубените минути и заработи още по-бързо, за да навакса. Изкара три часа без повреда, без спиране и в четири часа сутринта на компютърния екран справка за производителността показваше, че Буба е само с 21350 цигари, или с по-малко от две минути назад от станция 5.

Отговорникът по производството, Бети Каунсил, следеше качеството, надзираваше действията на техниците и електротехниците и осъществяваше координацията между трите смени. През последните няколко седмици тя държеше Буба постоянно под око, тъй като при него възникваха повече технически проблеми, отколкото при който и да е от останалите оператори. Гиг Дан ѝ бе казал, че започва да му писва от Буба.

— Как върви? — извика тя на Буба, докато вакуумният всмукателен механизъм изтегляше обработения тютюн и цигарите излизаха готови от другия край на машината по-бързо, отколкото човек успяваше да ги проследи.

Буба бе прекалено зает, за да ѝ отговори.

— Няма нужда да се съсипваш от бързане — каза му отговорничката, на която предстоеше ново повишение, защото бе умна, съобразителна, трудолюбива и преди няколко месеца бе успяла да повиши производителността с три процента, насърчавайки съревнованието между отделните станции.

— Добре съм — отвърна Буба, продължавайки да следи с поглед цигарите. Машината ги залепваше, след това ги подаваше към един транспортен барабан, от който цигарите минаваха през режещата глава и след това към друг барабан. В същото време от другата страна изскачаха филтрите и се закачаха за цигарите.

— Направо невероятно — надвика шума отговорничката. — Двамата със Смадж сте рамо до рамо.

Бразил натисна газта, преследвайки хлапето, което залиташе и бягаше на зигзаг встрани от улицата. Всеки полицай знае, че ако някой заподозрян бяга, това е поради някаква причина. Бразил отвори прозореца си.

— Какво става? — извика той, без да спира колата, а момчето продължи да бяга.

— Нищо — отвърна задъхано то, а очите му бяха изскочили от ужас.

— Става нещо, иначе нямаше да бягаш — извика Бразил. — Спри да поговорим.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Ъ-хъ.

Бразил спря колата малко пред момчето и бързо слезе. Хлапето изглеждаше изтощено и упоено. Носеше яке на „Булс“ и се стори смътно познато на Бразил, въпреки че едва различи лицето му в тъмнината.

— Остави ме на мира! — изпищя момчето, когато Бразил го сграбчи за якето. — Не съм направил нищо!

— Добре, добре — каза Бразил. — Успокой се. Чакай малко, не съм ли те виждал? Ти си момчето от „Годуин“, художникът. Имаше някакво странно име. Как беше?... Уийк? Уийз?

— Няма да ти кажа нищо! — Момчето дишаше запъхтяно, а лицето му бе плувнало в пот и дори малки капчици падаха от брадата му.

Бразил се огледа наоколо, чудейки се какво става, и се послуша за нещо необичайно. Никъде не пищеше задействана аларма, улицата бе потънала в мрак, цареше тишина.

— Уийд — спомни си той изведнъж. — Да, точно така.

— Не, не е — каза Уийд.

— Точно така беше, сигурен съм. Аз съм Анди Бразил.

— Ти си полицаят, дето дойде в училище — обвини го Уийд.

— Нещо нередно ли имаше, че дойдох? — попита Бразил.

— Как тогава имаш БМВ? — настоя Уийд.

— По-подходящ въпрос е защо си пиан и търчиш тук като някой маниак?

Уийд потърси с поглед луната, но тя бе скрита от облаци.

— Ще те откарам у вас — заяви Бразил.

— Не можеш — отвърна Уийд, произнасяйки думите леко замъглено.

— Разбира се, че мога — засмя се Бразил. — Пиян си и си на обществено място. Освен това си малолетен. Трябва да те отведе или в участъка, или у вас и ако съм на твое място, ще избира второто, ще пия един аспириин и ще легна да се наспя хубаво.

Уийд размишляваше. Покрай тях мина един камион, после някакво комби. Уийд продължаваше да се чуди, триейки потното си лице в ръкава. Някакъв фолксваген рабит изпърпори по улицата, после един джип, който напомни на Бразил за историята с откраднатите еърбегове. Бразил сви рамене и отиде при колата. Отвори вратата си.

— Тогава ще се обадя да дойде някоя от патрулните коли, за да те откарат в участъка — заяви той. — Няма да транспортирам арестанти в собствената си кола.

— Нали каза, че ще ме закараш вкъщи — възрази Уийд. — А сега казваш, че няма.

— Казах, че няма да те карам в ареста.

Бразил затвори вратата си.

Уийд бързо отвори другата врата и седна на кожената седалка. Закопча колана си, без да промълви и дума. Бразил потегли.

— Как е истинското ти име? — попита той.

— Уийд.

— И как си се сдобил точно с такова име, а?

— Не знам. — Уийд се взираше в марафонките си.

— Е, как така?

— Баща ми работи в озеленяването.

— И? — насърчи го Бразил.

— Коси тревни площи и така нататък. Плеви. Нарекъл ме така, защото казал, че ще раста като бурен.

Каза това и веднага се почувства унижен и изплашен. Очевидно бе, че не е израснал голям като бурен и бе казал на ченгето прекалено много. Видя как полицаят си записа *Уийд* в едно тефтерче. По дяволите! Ако ченгето съобразеше, че Уийд е Щука, Уийд щеше да се прости с живота си. Смоук щеше да се погрижи за това.

— Каква е фамилията ти? — попита Бразил.

— Джоунс — излъга Уийд.

Бразил си записа и това.

— Какво означава петицата?

— А?

— Петицата, татуирана на пръста ти.

Страхът се превърна в паника. Уийд напълно изключи.

— Нямам никаква татуировка — отрече той наивно.

— Така ли? А какво е това, дето го виждам?

Уийд огледа едната си ръка, после другата, сякаш никога преди не се е поглеждал. Втренчи се в цифрата пет и я потърка с палец.

— Нищо не значи — каза той. — Тъкмо си я направих.

— Но защо пет? — настояваше Бразил. — Избрал си числото поради някаква причина.

Уийд започваше да трепери. Ако ченгето разбере, че пет е робският му номер, можеше да свърже нещата помежду им.

— Това число ми носи късмет — отвърна Уийд, плувнал целият в пот под дрехите си.

Бразил се засуети с компактдиска, поколеба се между „Майк енд дъ Меканикс“ и Елтън Джон, но накрая избра Ения.

— Хей, как го слушаш това? — обади се Уийд.

— Защо не?

— Няма нищо в него. Нито ударни или поне чинели, нито дори смислен текст.

— Може на мен текстът да ми изглежда смислен — отвърна му Бразил. — Може и да не си падам по ударни или чинели.

— О, така ли! — ядоса се Уийд. — Сигурно го казваш, защото аз свиря на чинели и скоро ще се науча и на ударни.

— Ще ми кажеш ли накъде отиваме? Или е тайна?

— Обзалагам се, че не разбираш нищо от чинели. — Логиката на Уийд лъкатушеше, а от удобната седалка и равномерното пътуване все повече го унасяше. — Ние ще свирим на Парада на цветята.

— Знам, че би трябвало да живееш някъде около „Годуин“, иначе нямаше да учиш там — отчайваше се все повече Бразил.

Уийд заспиваше. Той миришеше неприятно и Бразил все още не бе разбрал какво правеше момчето пияно на улицата и защо бягаше, сякаш го гонеше Джак Изкормвача. Бразил се пресегна и леко го разтърси. Уийд подскочи стреснат и едва не удари главата си в тавана на колата.

— Не! — изпищя той.

Бразил включи лампичката на тавана и изгледа продължително Уийд. Забеляза, че цифрата 5 е набъбнала и зачервена.

— Каж ми къде живееш! — повтори Бразил твърдо. — Събуди се, Уийд, и ми кажи.

— „Енрико Доктърс“.

— Болницата ли?

— Тъхъ.

— Живееш близо до болницата „Енрико Доктърс“?

— Тъ-хъ. Главата ме боли ужасно.

— Но това не е в района на „Годуин“.

— Баща ми живее в района на училището. Мама не.

— И ти при кого ще се прибереш, Уийд? При баща си или при майка си?

— Рядко ходя при него. Само от време на време, около един уикенд на два месеца, и тогава той излиза и ме оставя сам. Аз нямам нищо против.

— На коя улица живее майка ти?

— „Форест“ и „Скипуит“. — Езикът на Уийд сякаш бе залепнал за небцето.

Бразил дръпна дясната ръка на Уийд.

— Защо ходи да си правиш татуировка? — попита той отново. — Някой те накара ли?

— Много хора си ги правят. — Уийд издърпа ръката си.

— Но твоята е съвсем скорошна. Може би от днес.

14.

Очевидно губернатор Фьоер и компанията му бяха преминали на други ястия и разговори. Все още не се бяха появили от ресторанта „La Petite France“ и на Руп му беше писнало да чака. Реши, че може да проучи проблема с рибите и набра домашния телефон на Хамър, с който се бе сдобил благодарение на глупостта на Флинг.

— Хамър — обади се тя.

— Обажда се Артис Руп.

— Как си, Артис?

— Сигурно се чудите как съм научил домашния ви телефон...

— Има го в указателя.

— Точно така. Слушайте, началник Хамър, разследвам тази история с разпиляната риба...

— Разпиляната риба? — Тя прозвуча разтревожена. — Кой ви е казал за разпиляна риба?

— Не мога да разкривам източниците си. Но смятам, че ако има разпиляна риба, обществеността има право на информация, в името на собствената си сигурност или поне за да могат хората да помислят за резервни маршрути до работа утре сутринта.

— Не знам за никаква разпиляна риба — отговори Хамър твърдо.

— Тогава какво обсъждат хората ви?

— Говорите за нещо, което изцяло е наш вътрешен въпрос.

Артис.

— Не разбирам.

Руп започваше да нервничи, а вратата на ресторанта си оставаше затворена и вътре не се виждаха никакви признаци на раздвижване. Внезапно му хрумна, че губернаторът може да се опита да избяга през задния вход. Може би вече го бе направил. Руп изключи телефона си от захранването и изскочи от колата, продължавайки разговора.

— Как може разпиляна риба да е вътрешен въпрос? — не се отказваше той.

— Проблем с компютрите ни.

— О! — Руп бе напълно объркан. — Не мога да разбера. Рибите са някакъв вирус ли?

— Надяваме се, че не — отвърна Хамър, която винаги съобщаваше цялата информация, освен когато отказваше всякакъв коментар.

— Значи системата КОМСТАТ е повредена? — стигна до болното място Руп.

Хамър се поколеба, после каза:

— За момента.

— Навсякъде?

— Нямам какво повече да кажа.

Руп вече бе сигурен, че проблемът с компютрите е много сериозен. Но той трябваше да се погрижи и за други проблеми. Полицаяте от охраната на губернатора в момента излизаха от ресторанта, а губернаторът ги следваше. От всички страни засвяткаха светкавици на фотоапарати и прожектори на камери. Губернаторът се движеше спокойно и невъзмутимо, съпругата му — също, явно и двамата бяха свикнали с досадата на медиите. Руп, доволен, слушаше как засипват губернатора с въпроси, на които той отказва да отговаря. Той спокойно се доближи до Джед, шофьора на губернатора.

— Не искам да му досаждам — каза Руп. — Направо го съжалявам, че никога не го оставят на мира. Не може дори вечерята си да изяде, без да му се нахвърлят.

— Защо всички не са като теб! — съгласи се Джед.

— Как, по дяволите, успяваш да паркираш този звяр? — попита Руп, оглеждайки всяка извивка и всеки сантиметър на лъскавата черна лимузина „Линкълн“.

Джед се засмя, сякаш шофирането на колата бе детска работа.

— Наистина не мога да си представя — продължи Руп, а губернаторът и жена му бързо се приближаваха към колата. — Аз не ставам за шофьор по принцип, постоянно се губя. Знаеш ли колко трудно е да стигнеш до мястото, където е извършено някое престъпление, когато не можеш да се ориентираш къде си в момента.

Руп бе проучил Джед, чиято неспособност да се ориентира явно бе известна на всички, освен на губернатора.

— Шегуваш ли се? — попита Джед и в същия момент отвори задната врата, за да се качат губернаторът и съпругата му.

— Добър вечер, губернатор Фьоер, госпожо Фьоер — наведе се и учтиво ги поздрави Руп.

— Добър вечер — отвърна му губернаторът, който бе много учтив, ако човек успееше да се добере до него.

— Гледах ви в „Среща с пресата“ — продължи Руп.

— О, така ли?

— Да, губернатор Фьоер. Бяхте страхотен. Слава богу, че някой се осмелява да се заеме с тютюневата промишленост.

— Това е съвсем естествено — отвърна Фьоер. — Аз лично съм непушач. Но вярвам, че всеки има право на избор. Никой не принуждава никого да пуши. Нито пък бихме искали да закриваме заводи, с което да увеличаваме безработицата или да насърчим появата на черен пазар.

— Да, иначе ще дойде ред и на алкохола — добави Руп, справедливо възмутен.

— Не и ако зависи от мен.

— Хората ще си правят сами цигарите, както през сухия режим са си варили уиски. — Руп подхвана темата, с която смяташе, че може да спечели награда „Пулицър“.

— Така е — съгласи се Фьоер.

— И аз така мисля — обади се първата дама.

— Цигари собствено производство — усмихна се Фьоер тъжно. — Сякаш агенцията за контрол на цигарите и алкохола си няма достатъчно работа. Между другото — каза той на Руп — не си спомням да сме се запознавали.

Малката къща на една пресечка от болницата „Енрико Доктърс“ бе тухлена, с прясно боядисани сини капаци на прозорците и с добре поддържана градина. Алеята до вратата бе чакълена. Нямахме спряла кола. Бразил мина по алеята и камъчетата заскърцаха под гумите на БМВ-то. Той се почуди какво да прави.

— Кога се прибира майка ти? — попита той Уийд.

— Вкъщи си е. — Уийд застана нащрек, доколкото можеше.

— Тя няма ли кола?

— Има.

— Тук няма кола, май не си е вкъщи.

— О! — Уийд се поизправи на седалката и се взря през предното стъкло, а ръката му веднага се озова на ръчката за отваряне на вратата. — Искам да си легна. Изморен съм. Просто ме пусни да си ходя, а?

— Уийд, къде работи майка ти? — настояваше Бразил.

— В болницата — отвърна Уийд и отвори вратата. — Нещо в операционната зала.

— Сестра ли е?

— Не вярвам. Но обикновено се прибира към полунощ.

— *Обикновено?*

— Понякога си идва по-късно. Работи много, защото сме само на нейната заплата, а татко играе комар и ни натресе разни дългове. Искам сега да си лягам. Благодаря, че ме докара. Не бях се возил на такава страхотна кола.

Полицай Бразил потегли в момента, когато Уийд заключи вратата на къщата. Той огледа празната всекидневна, надявайки се, че майка му си е вкъщи, но се зарадва, че я няма. Имаше останало руло и студено месо и Уийд се зачуди дали ако хапне, ще му стане по-зле, или ще се оправи. Реши да опита, запече си един сандвич с шунка и сирене. Като го изяде, стомахът му се поуспокои.

Мина по коридора и отвори вратата на стаята на Туистър. Втренчи се в баскетболните купи и плакати, в неоправеното легло, намачканото одеяло, захвърлената на пода тениска с емблема на ричмъндския университет, компютъра на бюрото със скрийнсейвъра с кучета. Всичко си беше точно така, както Туистър го бе оставил последния път, когато бе излязъл от стаята си, на 23 август, неделя, последния път, когато Уийд го бе видял жив.

Уийд се помота вътре и си представи, че усеща одеколona на Туистър — „Обсешън“, че чува смеха му и присмехулния му глас. Представи си Туистър, седнал на средата на пода, сгънал дългите си мускулести крака, за да завърже маратонките си. Спомни си как му викаше „моята малка минутка“.

— Разбираш ли, шейсет такива минутки правят един час — казваше често той. — Знам, че не можеш да напреднеш много изведнъж, но повярвай ми, скоро ще станеш час, след това ден, после месец. И после ще си вече голям като мен.

— Не, няма — съмняваше се Уийд. — Когато си бил на моите години, си бил два пъти по-висок.

Тогава Туистър се изправяше и започваше да дриблира с въображаема баскетболна топка. Той заобикаляше Уийд, правейки лъжливи движения наляво и надясно, като придържаше топката близо до себе си, размахвайки лакти.

— Времето изтича и имам само една *малка минутка!* — смееше се Туистър, сграбчваше Уийд и го хвърляше върху леглото. После започваше да го друса, докато Уийд не се зашеметеше от смях.

Уийд отиде до бюрото и седна. Включи компютъра — единственото нещо, което докосваше в стаята на брат си, защото Туистър го бе научил да работи на компютър и момчето вярваше, че брат му би искал именно той да продължи да го използва. Уийд се включи към „Америка онлайн“. Изпрати писмо на адреса на Туистър и провери дали някой друг не му е писал.

Освен писмата, които Туистър получаваше от Уийд всеки ден, нямаше нищо друго.

Здрасти, Туистър!

Четеш ли писмата ми? Не са отваряни, но сигурно ти няма нужда да ги отваряш по обикновения начин. Не съм променил нищо в стаята ти. Мама не влиза в нея. Тя винаги държи вратата затворена.

Уийд изчака за отговор. Беше убеден, че някой ден Туистър ще се свърже с него чрез компютъра. Ще каже: *Как е, тиктака ли минутката? Радвам се, че ми пишеш. Виждам всичко, което правиш, така че внимавай.*

Уийд чака дълго. После прекъсна връзката и изгаси лампата. Постоя известно време на прага, чувствайки се прекалено потиснат, за да помръдне. Отиде в своята стая и нагласи будилника за 2:45.

— Защо те няма тук? — попита той Туистър.

Мракът не му отговори.

— Защо те няма, Туистър? Вече не знам какво да правя! Мама спря да си идва къщи, работи толкова много, сякаш нещо я е ударило по главата. Само спи, става и излиза. Откакто ти си отиде, тя почти не

говори. Татко много ме притеснява, а сега се появи и Смоук. Той може да ме убие, Туистър. Нямахте да смее, ако ти си беше тук.

Уийд заспа, говорейки на Туистър. Спа неспокойно и сънува страшни, жестоки сънища. Преследваше го някакъв камион за боклук, който издаваше ужасни, скърцащи звуци и не спираше да си движи, защото го търсеше. Накъдето и да тръгнеше, камионът бе все по петите му. Когато будилникът иззвъня, момчето се събуди, плувнало в пот и с разтуптяно сърце. Грабна будилника от нощното шкафче и го спря. Ослуша се, задъхан, надявайки се, че майка му спи.

Светна лампата и бързо се облече. Отиде до малката масичка край прозореца и седна да обмисли какво ще му трябва, за да боядиса метална статуя. Упрекваше се, че не бе казал на полицаи Бразил всичко — за бандата и защо има татуировка. Но Уийд знаеше, че Смоук ще го убие, ако постъпи така. Някак си щеше да го докопа.

Въпросът бе дали да използва маслени бои или акрилни. Застана пред рафтовете с безценните си бои и четки. С любов огледа големия комплект бои, който майка му му бе купила за Коледа с цената на много извънредни часове труд. Струваше почти осемдесет долара и включваше осем тубички маслени бои, четири четки и обучаваща видеокасета, която Уийд гледаше в училище с разрешението на госпожа Гранис, — защото вкъщи нямаше видео.

Уийд отвори капачките на сапфирено зеленото, кадмиево жълтото и ализариново червеното. Огледа и един ученически комплект бои и се замисли за колко време съхнеха маслените бои и колко щеше да чисти след това. Не искаше да се вмирише на терпентин.

Огледа тубичките с акрилни гланцови бои. Бяха четирийсет и шест цвята, но за да се получи добър ефект с тях, Уийд трябваше да положи основа върху статуята и после да нанесе два пласта с боите. Това щеше да трае цяла вечност, а той определено не искаше да се застоява в някакво гробище и да поврежда нечия статуя. Даже и нищо друго да не станеше, Бог щеше да го накаже по някакъв начин. Да се подиграваш с мъртвите бе като да рисуваш със спрей върху стената на църква или да надраскаш мустаци на Исус.

Уийд измисли много дързък план. Можеше да използва плакатни бои. Имаше купища такива. Бяха евтини и не цапаха. Всъщност те се миеха със сапун и вода, но нямаше начин Смоук да разбере това, докато Уийд рисува.

Уийд никога не бе използвал темперни бои на водна основа върху метал и сега пробва с малко зелено върху металното кошче в стаята си. Развълнуван и малко изненадан, откри, че боята се нанася равномерно и се задържа. Събра всички бурканчета с плакатни бои, които имаше, и ги натъпка в раницата си и в една пазарска чанта. Прерови кутията с идеално почистените си четки и избра две тънки — за по-фините линии, и две дебели — за запълване. Добави и една обла четка номер 14 за всеки случай.

15.

Артис Руп обикновено не стигаше в проучванията си до нюйоркското полицейско управление. Сега бе тръгнал от телефонния указател и премина през Северния централен район, горещата линия за информация за изнасилвания, някакъв колежански автоцентър и накрая една агенция по недвижими имоти в Куинс, откъдето му дадоха номера на централата на полицията. Оттам го свързаха със сержант Мазонели. Руп излъга за повода на обаждането си.

— Да, знам какво е КОМСТАТ. Кой, мислите, я създаде? — заяви Мазонели.

— Разбира се, известно ми е, че вие започнахте тази система — съгласи се Руп, седнал зад затрупаното си бюро в „Ричмънд Таймс Диспач“.

— Точно така.

— Имаме проблем с центъра за компютърно проследяване — каза Руп.

— Какъв център? Не съм чувал за такъв.

— В НИП.

— В Ню Джърси?

— Не, в Националния институт по правосъдието — поправи го Руп.

— А вие откъде, по дяволите, се обаждате? — попита Мазонели. Той постави ръка на слушалката и се провикна: — Ей, Ландсбъргър! Ти ли ще ходиш до „Хоп Шинг“?

— Кой пита?

— Майка ти.

— Така ли? И какво иска? Рибата?

Руп наостри уши.

— Ей, това не е смешно — обади се някакъв друг полицай.

— Стромболи. Проволоне, с повече лук. Както винаги — каза Мазонели. Той свали ръка от слушалката и попита: — Та какво казвахте?

— Имаме проблем с КОМСТАТ.

— Кои сте вие?

— Вижте, обаждам се от Вашингтон и имаме сериозен проблем — заяви Руп, така както бе чувал да казват по филмите. — Вероятно в мрежата има вирус и искаме да проверим доколко се е разпространил.

Мълчание.

— Може да изглежда като риба — добави Руп.

— По дяволите! — възкликна Мазонели. — Значи и вие във Вашингтон го имате — същото? Всички тези проклетите сини рибки в участък 219, където и да е той?

— В Ричмънд, Вирджиния — информира го Руп. — Смятаме, че вирусът се е появил оттам. Че там е носителят с други думи.

— Ричмънд?

— Така смятаме, сержант. Значи нещата са по-зле, отколкото се опасявах. Ако и вашата система е блокирана — продължи Руп, като едновременно пишеше с бясна скорост, — значи КОМСТАТ не работи никъде.

— По дяволите! Не съм виждал по-шантава работа. Имаме трима специалисти, които се опитват да оправят нещата и да махнат проклетото нещо от екрана, но нищо не става. Вече не се занимавам с тези работи. Но имам очи и уши и мога да позная кога нещо не е наред. Според тях сега не можем да правим съпоставки, нито да пускаме търсене за повторемост или райониране.

— Точно така — обърна нова страница Руп. — Очевидно никой не може.

Редакторката на Руп, Клара Аутло, спря край бюрото му да види какво става и дали той ще успее да се включи в крайния срок. Руп ѝ направи знак с вдигнати палци. Тя понечи да каже нещо, но той се намръщи и постави пръст на устните си. Тя потупа часовника си и Руп кимна, като ѝ направи знак, че всичко ще е наред. Редакторката не му повярва и пак потупа часовника си. Руп поклати глава и ѝ направи знак да изчака малко.

— Рано следобед най-неочаквано чух за някаква карта с риби на монитора, виждам ги, ама никой не може да ги махне. Сякаш дойде от небето — не спираше да бърбори Мазонели.

Руп надраска: РИБНА ИСТЕРИЯ на едно листче и го подаде на Аутло. Тя се намръщи и поправи РИБНА ИСТОРИЯ. Руп поклати

глава, грабна листчето и отново написа ИСТЕРИЯ и подчерта думата четири пъти.

В три без десет сутринта Уийд излезе от стаята си и мина на пръсти покрай затворената врата на майка си, надявайки се, че тя спи дълбоко. Майка му, както обикновено, хъркаше. Уийд излезе от къщата и изчака на пресечката, където му бе казал Смоук.

След няколко минути леманът се чу в далечината и Уийд си спомни кошмара с камиона за боклук. Ръцете му се разтрепериха толкова силно, че се зачуди дали ще може да рисува. Отново започна да му се гади и се изкуши да изтича обратно в дома си и да се обади на полицията или поне да си вземе акрилните бои, в случай че Смоук разбереше, че е измамен.

Задната врата на лемана се отвори. Уийд се качи и внимателно сложи раницата и торбата с боите в скута си. Смоук не извърна глава. Дивинити седеше до него отпред и бе опряла глава на рамото му.

— Явно другите няма да идват — обади се Уийд, като полагаше върховни усилия гласът му да звучи спокойно.

— Не ни трябва.

— Защо не си с твоята кола? — попита Уийд, а страхът започна отново да се надига в него като вълна, която ще се разбие всеки момент.

— Защото не искам колата ми да бъде паркирана някъде, където може да бъде забелязана — обясни Смоук.

— Дог не се ли страхува, че може да видят неговата кола?

— Кой го пита? А и ти млъквай, тъпчо. Аз задавам въпросите. Ясно?

Дивинити се разсмя и напъха език в ухото на Смоук.

— Да — промълви Уийд. Сълзите напълниха очите му и той веднага ги изтри, за да не се издаде.

Не каза нито дума повече, докато Смоук караше към центъра и по улиците на Орегон Хил, където оставиха колата в малък парк край реката. Оградата на гробището бе дебела, обрасла в растителност и около три метра висока. Уийд не виждаше как може човек да се изкатери, но Смоук явно знаеше. Уийд никога не бе чувал някой да си поставя рекламни пана върху ограда на гробище, но очевидно

„Почистване на килими Виктория“ бяха сметнали това за добра идея. Голямото метално пано бе закачено за оградата точно до пресечката на улиците „Саут Чери“ и „Спринг“.

Смоук показва на Дивинити и Уийд как да се хванат за ръба на паното и да се изкатерят достатъчно високо, така че да стигнат до дебелия надвиснал клон на дъба, който растеше от вътрешната страна на оградата. За нула време и тримата вече бяха скочили на земята и тръгнаха към вътрешността на тъмното смълчано гробище. На Уийд гробището му приличаше на призрачен град с тесни алеи, виещи се във всички посоки, с надгробни камъни и паметници — докъдето стигаше погледът му. Хрумна му, че на Смоук и Дивинити може да им се стори забавно да го изоставят вътре.

Може би точно това бе планът им. При тази мисъл го полазиха тръпки и той усети как цялото му тяло се разтреперва. Уийд бе чувал истории за това как сводници наказвали проститутките, като ги връзвали за дървета на гробищата и ги оставяли там по цяла нощ. Някои от жените буквално полудявали. Други умирали от сърдечен удар или правели дълбоки рани в кожата си, опитвайки се да се освободят, след което умирали от загуба на кръв. Една проститутка прегризала ръката си, за да избяга, а друга се самоубила, като задържала въздуха си, докато спре да диша. Уийд се напрегна, за да спре да трака със зъби. Знаеше, че не трябва да показва, че го е страх.

— Супер! — каза той и се огледа. — Мога да си рисувам тук няколко седмици.

Двамата с Дивинити следваха Смоук, който явно знаеше накъде вървят.

— Всички тези надгробни камъни са като бели платна или като листи от блок. Уф, супер! Мога да си рисувам тук колкото искам — продължи Уийд. — След статуята може ли да нарисувам още нещо?

— Млъквай! — сопна му се Смоук.

Уийд замълча. Струваше му се, че са го полазили малки буболечки, потеше се и едновременно трепереше от студ. Зачуди се колко ли мъртъвци има погребани тук. Със сигурност повече, отколкото би могъл да преброи, особено като се има предвид, че по математика имаше само двойки. Удиви се колко много от тях имаха фамилия ПАКС^[1]. В тяхното училище никой не се казваше така.

Имаше няколко Пакстън и един Паксинос, който се бе преместил от Ню Йорк и се мислеше за най-големия умник в гимназията.

Но мисълта за мъртвите богаташи притесняваше Уийд най-много. Всички те си имаха малки мраморни къщички с най-различни украси, а имената им бяха изсечени над огромните, тежки метални врати. Къщичките имаха и прозорци, а мисълта да надникне през тях караше всяко косъмче по тялото на Уийд да настръхва. Виденията се блъскаха в съзнанието му и напълно го объркваха. Представи си размазано лице с хлътнали очи и зелени, разлагащи се ръце, които държат бяла Библия и всеки момент ще обърнат на страница с проклятие, което ще обрече Уийд да отиде в ада. Привидя му се, че ухилен скелет с дълга сатенена роба и кокалести ръце, сключени около изсъхнала роза се кани да се изправи и да полети след него, тракайки с костите си.

Краката на Уийд се подкосиха. Изпусна раницата си и каишките ѝ се заплетоха в краката му. Препъна се, оплете се още повече, блъсна се в някаква скулптура и тъкмо възстанови равновесието си, се препъна в някаква урна. Падна по очи и замалко не разби главата си в един надгробен камък с форма на дърво. Уийд не знаеше кой е бил подполковник Пийчи Бозуел, но току-що бе изпотъпкал гроба му.

Смоук и Дивинити си умираха от смях, притискаха длани към устните си, за да не вдигат шум, давеха се, превиваха се на две и подскачаха напред-назад, сякаш земята под краката им пареше. Уийд бавно се изправи, провери дали всички части на тялото му са на мястото си и непокътнати. Установи, че само лакътят му е натъртен и леко кърви. Коленичи на тревата и намести буците пръст, които бе разринал с краката си. Вдигна раницата и чантата с боите. Сви рамене, сякаш изобщо не му пукаше, че току-що е осквернил гроб, което обичайно водеше до проклятие от рода на онези, които току-що си бе представял.

Дивинити бръкна в платнената си чанта и извади шише уиски „Уайлд Търки“. Дватама със Смоук започнаха да се редуват да отпиват от шишето. Смоук подаде бутилката на Уийд. Той не я взе. Смоук я навря в ръцете му, но Уийд продължи да се противи.

— Ще ме замае — прошепна той. — Нали искаш да рисувам?

— Точно така — отново се разсмя Смоук. — Ето онази статуя, тъпчо. И познай какво? Оставаш да действаш сам. Няма да ти висим на

главата.

Уийд се опита да запази спокойствие.

— Добре. Само че как ще се прибера вкъщи?

— Както можеш. — Смоук грабна ръката на Дивинити и двамата побягнаха, без да спират да се смеят и да пият, като не съобразяваха къде стъпват.

Уийд се огледа, опитвайки се да прецени къде се намира. Тази част на гробището бе съвсем близо до реката и бе пълна с гробове на богаташи, много от които явно са били толкова важни личности, че сега си имаха свои собствени тревни парцели, достатъчно големи да поберат цяло семейство. Уийд видя силуета на статуята през две алеи и сърцето му се изпълни със страхопочитание. Статуята представляваше висок, изправен гордо в нощта мъж с красив, изсечен профил.

Когато Уийд се доближи, видя, че тя се намира в центъра на кръгъл парцел трева, към който водят шест алеи. Това навярно означаваше, че мъжът е бил някакъв герой, може би най-известният човек за времето си. Носеше дълго палто и ботуши до коленете, хванал шапка в едната си ръка и опрял другата на кръста си. Фигурата бе върху мраморна основа, заобиколена от азалии и върби. Две червени флагчета бяха забити пред краката на мъжа.

На Уийд името Джеферсън Дейвис не говореше нищо. Той не знаеше нищо за мъжа, чиято статуя щеше да оцветява, освен това, което пишеше на мраморната основа: „американски воин и защитник на Конституцията“, който е бил роден през 1808 и умрял през 1889. Няколко минути Уийд се опитва да пресметне годините на мъжа. Междувременно отвори раницата си и започна да вади боите, четките и шишетата вода.

Осемдесет и девет минус нула осем, движеше устни той. Нищо не се получи и той опита отново. Девет минус осем — едно. Осем минус нула — осем. Значи Джеферсън Дейвис е умрял едва осемнайсетгодишен. Уийд усети как го наляга непоносима тъга.

Огледа се наоколо и видя мраморна скулптура на скърбяща жена с Библия в ръка. Един ангел с големи крила също седеше наблизко. Те сякаш го наблюдаваха и чакаха. Изведнъж Уийд разбра защо съдбата го е довела тук. Нямаше нищо общо със Смоук, нито с неговите големи планове. Това не бе проклятие, а неочакван дар. Сърцето на Уийд

заликува от радост. Уийд вече знаеше какво ще направи. Вече не се чувстваше сам и не се страхуваше.

[1] RAX (лат.) — означава мир, покой и е обичаен надпис върху надгробни плочи. — Б.пр. ↑

16.

В момента сънят бе напълно чужд на Бразил. Той отново изрита чаршафите си, стана да пие вода, разходи се в тъмната къща няколко минути, после седна пред компютърния екран и се втренчи в картата с малките рибки. Пи още вода и си представи, че и Уест в момента се измъчва.

Надяваше се, че тя е неспокойна, че сънува кошмари и че сърцето я боли при мисълта за него. После фантазиите му се разтърсиха от едно непознато лице, лицето на някой, който се казваше Джим. Бразил се опита да си спомни всички полицаи, които Вирджиния познаваше, но не се сети за никой на име Джим, от когото Вирджиния би се заинтересувала поне малко. Уест харесваше високи силни мъже, интелигентни, забавни и чувствителни, мъже, с които може да отиде и на кино, и на бар, и на стрелбището. Беше ѝ писнало да се чувства наранена. Нуждаеше се от търпение и внимателен подход. Понякога и безразличието вършеше работа.

Бразил се върна в спалнята си. Бе станало почти пет. Уест бе му дала ясно да разбере, че тази сутрин няма да бяга с него, защото мрази бягането и има нужда от почивка. Бразил облече един анцуг и тръгна сам. Бързо прекоси Ветрилото, като набираше скорост, отдавайки се все повече на мисли за Джим. Единственото, което знаеше за Джим, бе, че пие „Хайнекен“ или че поне бе донесъл стек от шест бири в дома на Вирджиния. Можеше и изобщо да не пие бира, а уиски или вино, макар че Бразил не бе забелязал нищо такова в кухнята на Уест. Разбира се, не бе поглеждал в шкафчетата.

Не бе надникнал и в спалнята ѝ, защото знаеше, че няма да понесе да види купчина мъжки дрехи на пода или изпомачкани чаршафи на леглото. Бразил измина обичайните си пет мили. Поработи със свободни тежести и прави лицеви опори, докато горната част на тялото му пламна. Взе си дълъг горещ душ, чувствайки се разгневен и нещастен.

Избръсна се и изми зъбите си под душа. Реши, че повече няма да остави Уест да продължава с това положение. Дяволите да я вземат! В съзнанието си отново и отново си припомняше последния път, когато се бяха докосвали — на Бъдни вечер, когато той бе отишъл да ѝ занесе коледния подарък. Беше пестил месеци наред, за да ѝ купи гривна от злато и платина, но Уест бе спряла да я носи няколко дни след като се преместиха в Ричмънд.

Бразил се чувстваше използван. Чувстваше се излъган и измамен. Ако тя наистина го обичаше толкова, колкото казваше, как можеше изведнъж да се обвърже с някой си Джим и кога бе започнала тази връзка? Може би е мамела Бразил още от самото начало и се с виждала с някой друг Джим още в Шарлът, може би си имаше по някой Джим навсякъде. Бразил щеше да ѝ се обади и да настоява за обяснение. Изсуши косата си с хавлията и се замисли какво ще ѝ каже. Облече униформата си, продължавайки въображаемия спор с Уест.

Холивудското гробище обикновено започваше да дава признаци за живот около разсъмване. Клей Кичън работеше в поддръжката и възприемаше работата си много сериозно. Обичаше да работи извънредно и бе открил, че ако отива към седем сутринта, успява да добави десет часа или двеста и осемдесет долара и петдесет и осем цента към заплатата, която получаваше два пъти месечно.

Кичън караше бавно синия си форд рейнджър през парцела на воините на Конфедерацията, където бяха погребани осемнайсет хиляди храбри мъже и съпругата на генерал Пикет. Простите мраморни плочи бяха разположени в идеално прави редици, между които тревата се косеше много трудно. Кичън спря край трийсет метровата пирамида на Паметника на Конфедерацията, изградена от гранит, донесен от река Джеймс през 1868 единствено благодарение на силните мускули и смелостта на работниците и на един примитивен кран.

Кичън бе чувал най-различни истории за строежа на пирамидата. Имало злополуки. Работниците започнали да нервничат. Строежът се проточил, изминала цяла година и на всички започнало да им писва. Когато останало само някой да се изкачи и да постави последния, камък, всички се изплашили. Отказвали да го направят. Не искали и да

чуют. Никой не искал да се престаши и накрая един затворник от намиращия се наблизко затвор изявил желание да изпълни опасната задача и се справил без проблеми на 6 ноември 1869, под окуражителните възгласи на щастливата тълпа.

Тревата около основата на пирамидата бе поизрасла и имаше нужда от окосяване. Но това щеше да стане, след като Кичън обиколеше сто трийсет и петте акра, за които отговаряше. Продължи по Алеята на Конфедерацията, после по „Ийст Вали“ и „Ривърсайд“, която го отведе до „Хилсайд“ и президентския кръг, после край „Джетър“ и „Гинтър“ и накрая доближи кръга на Дейвис, където забеляза проблема веднага, още от разстояние.

Джеферсън Дейвис бе облечен в червено-бял баскетболен екип. Шапката, която държеше в ръката си, бе превърната в баскетболна топка, макар и със странна форма. Кожата му бе боядисана черна. Мраморната основа на статуята бе превърната в под на баскетболно игрище.

Кичън подкара бързо напред, шокиран, удивен, почти загубил контрол. Рязко натисна спирачките, за да огледа статуята по-добре. На якето бе изписан номер 12. Кичън бе спортен запаянко и без колебание разпозна униформата на „паяците“ — отбора на ричмъндския университет. Номер 12 бе Боби Фийли, който бе един от най-нещастните играчи, които Кичън бе виждал. Той дръпна портативната радиостанция от колана си и вдигна под пара шефа си.

— Някой е превърнал Джеферсън Дейвис в цветнокож баскетболист — обяви Кичън.

17.

Найлс не оставяше Уест на мира. Никога не бе имал лесен характер, но си знаеше, че едно нещо му е напълно забранено. Нито той, нито някой друг можеше да пречи на Уест да спи, освен ако това не бе нейно собствено желание, а в момента тя определено се опитваше да заспи.

— Какво, по дяволите, ти става? — възнегодува Уест и пак обърна възглавницата си и я намести.

Найлс не спеше, но и не се движеше. Седеше в една и съща поза от полунощ, когато собственичката му най-после бе решила да захвърли глупавата книга „Пилешка супа за душата“, която уж обещаваше сто и една стоплящи сърцето истории, които изглеждаха напълно безсмислени на Найлс.

— Млъквай! — каза собственичката му и скрита чаршафите си.

Гръдният кош на Найлс се надигаше и отпускаше. Той се чудеше кога собственичката му ще разбере, че тя винаги се изнервя в присъствието на Пианиста.

— Не мога повече, не издържам — обяви тя.

Седна в леглото, хвана Найлс и го пусна на пода. Той вече бе понесъл доста през последните няколко часа, но всяко нещо си имаше граници. Сега скочи обратно на леглото ѝ и я побутна по брадата с лапичка, прибрал ноктите си, за да не я издраска.

— Малък негодник! — повдигна главата му Вирджиния.

Найлс скочи на корема ѝ с всичка сила, като знаеше колко много мрази това собственичката му, особено сутрин, когато ѝ се пишка. Тя пак го изхвърли от леглото и той отново скочи обратно, изръмжа и леко ухапа кутрето ѝ, после сам слезе от леглото и избяга. Тя скочи от леглото да го настигне.

— Върни се веднага тук, пакостнико! — извика му.

Найлс побягна още по-бързо и се шмугна в кабинета на господарката си, където скочи върху библиотеката и изчака, вирнал опашка и ококорен. Собственичката му не взе завоя към кабинета толкова грациозно, удари се в рамката на вратата и отново извика сърдито. Посочи Найлс с пръст. Котаракът не се изплаши. Дори не се бе изморил. Тя се приближи и протегна ръце нагоре, опитвайки се да го хване.

Найлс скочи над главата ѝ и се приземи на бюрото. Натисна с лапичка бутона на телефона, от който се извикваха запаметените номера, и продължи да го натиска, докато не стигна до номера, който му трябваше. После натисна говорителя и бутона за автоматично избиране. Изчака, докато собственичката му почти го сграбчи за врата, после докосна за миг носа ѝ и изчезна, а звъненето на телефона прозвуча гръмогласно по говорителя.

— Ало? — обади се Пианиста.

Уест замръзна.

— Ало? — повтори Бразил.

Тя сграбчи слушалката.

— Как може да ти се обаждам, като не съм набрала номера ти? — зачуди се тя, като прочете номера на Бразил на екрана на телефона.

— Кой е?

— Найлс го набра, не аз — продължи с обясненията Уест.

— Вирджиния?

— Не съм го направила — продължи тя, като мятеше огнени погледи на Найлс, който се протягаше, застанал на безопасно разстояние.

— Не е престъпление да ми се обадиш.

— Не е там въпросът.

— Искаш ли да закусим заедно или си заета? — попита Бразил предпазливо, сякаш просто проявяваше любезност, без да настоява да я види.

— Божичко, не знам какво да кажа — отвърна тя, докато се опитваше да избере правдив довод да му откаже. — Колко е часът? Найлс ме държа будна цяла нощ.

— Почти седем е.

— Няма да дойда да бягам с теб, ако това ме питаш — изстреля отговора си Уест, а сърцето ѝ съвсем изгуби ритъма си.

— Вече приключих с бягането за днес — отвърна Бразил. — Закусвалнята „Ривър Сити“? Ходила ли си там?

— Не помия имената на всички места, където ходя.

— Там е хубаво. Ще имаш ли нещо против да минеш да ме вземеш, тъй като трябва да се прибираш с колата, а аз не.

— Явно вече си разучил всички заведения наоколо — каза Уест.

Тази сутрин Попай също не даваше мира на Хамър. Скачаше постоянно отгоре й. Изтича в кабинета на Хамър, скочи на стола пред бюрото и се втренчи в компютърния екран с рибките. Не даваше на Хамър да седне да изпие кафето си и да прегледа сутрешния вестник. Попай настояваше за разходката си. Не искаше захарче. Не искаше да седи, да лежи или да стои права.

— Каква полза, че изчетох толкова книги и ходих на консултации с кучешки тренъори? — попита отчаяна Хамър. — Не виждам никаква полза. Опитвам се да се разбираме. Обясних ти надълго и нашироко колко е важно да се съобразяваме една с друга и да се радваме на присъствието си. Питала съм те толкова пъти дали не ти се е случило нещо травмиращо, преди аз да те взема от кучешкия приют, нещо, което да обяснява защо се нахвърляш на хората. Но каквото и да е станало, ти не ми казваш, а това не е честно, Попай. Знаеш колко те обичам. Знаеш, че животът ми е много напрегнат и нямам нужда от допълнителен стрес. Знаеш, че ще ме съдят, ако ухапеш някого и той после се престори, че си му причинила емоционални травми, смущение на личността или сексуални проблеми, и то само защото знаят, че имам пари и че се пазя от скандали. Сега сядай веднага!

Хамър клекна, със захарче в ръка.

Попай остана в непокорната си поза и само изгледа Хамър.

— Сядай!

Попай не се подчини.

— Лягай!

Попай пак не го направи.

— Какво те е прихванало? — попита Хамър.

Шокиращата новина се разпространяваше невероятно бързо и с обезпокоителни последици. Шефът на поддръжката на Холивудското гробище веднага се обади на почетния председател на борда на директорите на гробището — Лийла Търхарт, която, от своя страна, се обади на всички членове на борда, включително и на Руби Синк, секретарката на борда, която бе най-подходящият човек, що се отнася до разпространяване на новини.

Мис Синк реши да излезе да вземе вестника си точно в момента, когато началничката на полицията Хамър минаваше покрай къщата ѝ с Попай. Хамър бързо отмина двуетажната тухлена къща с веранда с дорийски колони и оригинални первази и прозорци. Мис Синк веднага се затича на долу по стълбите и прекоси чакълената алея.

— Върнете се тук! — извика мис Синк.

Хамър не обичаше да ѝ нареждат.

— Добро утро, мис Синк — поздрави тя любезно, без да забавя крачката си.

— Трябва да говоря с вас.

Хамър спря, а Попай се постара с всички сили да продължи разходката си.

— Много добре, че попаднах на вас — заяви мис Синк.

— Дръж се прилично, Попай — издърпа каишката Хамър.

Попай се дърпаше назад.

— Попай! — предупреди я Хамър.

— Какво ужасно име на куче. Какво ѝ е на очите?

— При тази порода винаги са такива.

— Водихте ли я да ѝ подрежат опашката?

— Не — отвърна Хамър.

Мис Синк се наведе да огледа по-добре късата крива опашка, която не прикриваше нищо особено. Попай започна да се ближе на неприлично място и изведнъж скочи на крака, а езикът ѝ се стрелна към устата на мис Синк. Мис Синк се дръпна рязко и изпищя. Тя изтри устните си и изглеждаше, сякаш ѝ се догади от мисълта къде е бил току-що езикът на кучето. Попай увисна на ръба на розовия халат на мис Синк и едва не събори крехката възрастна жена.

— Стига, Попай. Мирувай. Седни! — нареди ѝ Хамър.

Попай седна. Хамър ѝ подаде парче месо. Мис Синк бе потресена и за момент остана като онемяла. Тя изтри устата си и

огледа ръба на халата си, за да види дали няма скъсано.

— За какво искахте да говорите с мен? — попита Хамър.

— Искате да кажете, че не знаете? — повиши глас мис Синк. После изгледа враждебно Попай и се наведе да вземе вестника си.

— Да знам какво? — попита Хамър, подразнена, че може да има нещо, за което мис Синк да е научила преди нея.

— Някой е вандалствал в Холивудското гробище — надигна се гневът на мис Синк. — Цялата статуя на Джеферсън Дейвис е изрисувана!

— Кога научихте това? — попита Хамър, а в главата ѝ замаршируваха войските на Конфедерацията.

— Искам да знам какво прави полицията по въпроса — настоя мис Синк.

— Някой съобщил ли ни е за това? — попита Хамър.

Мис Синк се поколеба за момент.

— За пръв път чувам за това — продължи Хамър, а Попай прояви интерес към глезените на мис Синк.

— Не знам дали някой се е обадил. Не отговарям аз за това. Просто сметнах, че който е открил престъплението, се е обадил. Разбира се, и на мен ми се обадиха само преди минути. Те смятат, че го е направил някой играч от университетския отбор.

— Кой те?

— Питайте Лийла Ърхарт. Тя ми се обади.

Възмущението на Хамър нарастваше с всяка изминала минута.

— А как е научила Лийла?

— Тя е президент на управителния съвет на гробището — отвърна мис Синк, сякаш в града имаше само едно гробище. — Градът върви към разруха. И ако полицаите си вършеха по-добре работата, това не би се случило. Да не говорим за упадъка на този квартал. Точно този.

Хамър се страхуваше, че някой ден ще прати досадната жена с физиономия на кобила по дяволите.

— Хората да си влизат безразборно — не спираше мис Синк. — Сякаш е някакъв „Макдоналдс“.

Мис Синк бе свикнала да се чувства в безопасност на известната си, оградена от дървета улица, където през 1775 Патрик Хенри се изправил на третата пейка отляво в Епископалната църква „Сейнт Джон“ и заявил: „... Дайте ми свобода или смърт!“ Точно на тази улица, само няколко къщи по-надолу. Елмайра Ройстър Шелтън и Едгар Алън По се бяха събрали повторно, за да започнат за втори път връзката си малко преди смъртта на По.

Въпреки че мис Синк не принадлежеше към Епископалната църква и че никога не се бе сгодявала, нито пък бе почитателка на страховитите разкази, тя уважаваше историята и известните хора от нея. Още повече че мис Синк се чувстваше искрено възмутена, когато някой новодошъл осквернява свещеността на квартала, а това се отнасяше и за Джуди Хамър, която не бе от Ричмънд, а от Арканзас, който поне според мис Синк не бе истинският Юг.

Попай изпразни пикочния си мехур върху един храст с жълти цветове. Започна да души лалетата и стълба на една улична лампа, готова да маркира собствената си територия.

— Всъщност престъпността в квартала се е понижила с шест процента, мис Синк — напомни ѝ Хамър, без да добавя, че навсякъде другаде се е повишила. — Това се дължи отчасти на усилията на обществеността тук, на това, че хора като вас са винаги нащрек, като истински очи и уши на улицата.

— Шест процента, как ли не! — тропна с розовия си чехъл мис Синк и издърпа найлоновата опаковка, в която бе вестникът. — Я ми кажете как стана така, че някой открадна фонтана в парка „Либи Хил“?

— Но ние го открихме и го върнахме на мястото, където винаги си е бил, мис Синк.

— Няма значение. Но беше откраднат. Като килим, измъкнат изпод собствените ни крака. Цял железен фонтан и никой не видял нищо. А вие ми приказвате за очи и уши. — Бръкна в джоба си и извади кърпичка. — Да не говорим, че замерят и чупят стълбовете и колите с камъни. Повечето от роднините и приятелите ми са в Холивудското гробище.

Мис Синк избърса носа си и погледна заплашително грозното куче на Хамър. После разтвори вестника да види какво става в града. На челно място имаше огромно черно заглавие:

РИБЕНА ИСТЕРИЯ
МИСТЕРИОЗЕН ВИРУС ПОРАЗЯВА
ПОЛИЦЕЙСКАТА КОМПЮТЪРНА МРЕЖА

Хамър сграбчи вестника от ръцете на мис Синк.

— Извинете — каза мис Синк възмутено, — но това бе много грубо.

Хамър не ѝ обърна внимание. Тя изчете цялата статия, невярваща на очите си. Имаше дори нарисувана малката синя рибка, която според статията бе предполагаемият преносител на вируса.

— О, боже! Значи е засегнало и Ню Йорк — каза Хамър, докато четеше. — Плъзнало е навсякъде. Дяволите да го вземат Руп! На медиите хич не им пука. Това само ще усложни положението, а някой хакер ще се чувства горд, че пишат за него на първа страница. Страхотно, страхотно! Какво стана с идеята хората да си помагат? Когато започвах в полицията, ние подавахме информация, а медиите пускаха материали, които да подпомагат работата на полицията. А можете ли да си представите подобно нещо да се случи сега? — продължи тя. — Не им ли хрумва на такива егоцентрици като Руп, че ако ние не можем да си вършим работата, те също ще страдат от това. Какво ще стане, ако откраднат неговия еърбег?

— Четох за тази история. Как я бяхте нарекли?

— Какво ще стане, ако го заплашат с пистолет и го ограбят пред банкомат? — не спираше Хамър.

— Ужасни неща — потрепери мис Синк. — Чух, че онзи ден пак имало такъв грабеж. Разбира се, било е прекалено рано. Хората не би трябвало да теглят пари от банкомати нощем, когато наоколо няма никой.

Попай пак започна да нервничи. Изправи се на задните си крака, затанцува с вдигнати предни лапи, сякаш искаше да прегърне мис Синк. Поведението ѝ изглеждаше напълно необяснимо.

— Какво му е на кучето? — попита мис Синк. — Сякаш се опитва нещо да ми каже.

— Попай е много интелигентна. Има силна интуиция. Честно казано, тя знае толкова много, че чак ме плаши — призна си Хамър.

— Искам да се отбележи — продължи мис Синк, — че според мен тези въоръжени грабежи и историята с интернет са като трите шестици на Сатаната в Библията. Те са звярът, който ни води към Армагедон.

Попай пак скочи върху мис Синк. После изръмжа. Продължи да скача с предните си крака върху мис Синк и да се опитва да я прегърне. Мис Синк плесна с вестника по дланта си като предупреждение. Попай се скри зад краката на собственичката си и се омота в каишката. Цялата трепереше.

— Всичко е наред, мъниче. — Хамър се ядоса и разтревожи. Наведе се, прегърна кучето и го притисна към себе си. Даде на Попай още едно парченце месо. — Моля ви, не правете друг път така — каза тя намръщено на мис Синк.

— Следващия път направо ще напляскам малкото й дупе — обеща мис Синк.

— Не, няма — каза Хамър с равен, но категоричен тон.

— Това куче ще ухапе някого — предупреди мис Синк. — Само гледайте. А после нищо чудно да се озовете в съда. В наши дни хората се съдят за щяло и нещяло. — Опита се да щракне с пръсти, за да подчертае думите си, но не успя.

Попай изръмжа.

— Е, трябва да влизам, за да се обадя на другите членове на управителния съвет. Предполагам, че щом казах на вас, все едно съм се обадила в полицията — добави мис Синк.

Тя тръгна обратно по алеята, шумно се изкачи на дорийската веранда, а котката й се втурна иззад живия плет.

18.

Въпреки невероятните усилия на Буба, който бе работил без отдых осем часа, произведеното от неговата станция количество бе с 3901 цигари по-малко от очакваното. Буба бе съкрушен. Това бе последната нощ от месечното съревнование и за втори пореден месец победата бе за станция 5.

— Не го вземай толкова навътре — каза му Смадж.

— Не мога другояче — отвърна Буба тъжно.

Двамата спряха край закусвалнята и Буба вкара служебната си карта в автомата за цигари, за да получи безплатния пакет, който се полагаше на всеки работник ежедневно. Буба си избра обичайните „Ултима Мерит“. Смадж направи същото и продаде пакета си на Буба на леко намалената цена от осем долар и двацет и пет цента. Смадж пушеше „Уинстън“, които не се произвеждаха от „Филип Морис“. За пръв път на Буба му направи впечатление, че Смадж не му дава своя пакет безплатно, след като той не плащаше нищо за него. Освен това Буба с неудоволствие си спомни, че Смадж и Гиг Дан играят заедно голф.

— Гиг изкара дълъг ден — отбеляза Буба, докато двамата със Смадж вървяха към изхода на сградата.

— Изглеждаше скапан, като си тръгваше — съгласи се Смадж. — Лошо стана, че ти закъсна толкова.

— Нямаше да е така, ако онзи тъпанар Тилър не се преструваше на болен — за кой ли път!

Смадж не каза нищо.

— Странно как винаги се разболява в последната нощ от съревнованието — направи нова нехайна забележка Буба.

— Може би не може да понесе да загуби — предположи Смадж.

— И странно как нищо в моята станция не работи както трябва в последната нощ от съревнованието. Знаеш ли колко пъти се къса хартията? Или с колко мехурчета беше лепилото. Имаше и тъп нож. А като чистя точно преди началото на смяната, намирам, че машината е

пълна с прах, а барабанът на лепилото е целият на бучки от засъхнало лепило.

Смадж спря пред лъскавия си червен събърбан. Извади ключовете си.

— Според мен някой отива при Кенеди от първа смяна и го въвлича в конспирацията. После Кенеди работи и първата половина от втора смяна, тъй като Тилър се е обадил, че е болен, защото така са му наредили. Накрая Кенеди прецаква всичко, което може да се прецака, защото трябва да се появя аз и да работя смяна и половина. И намирам всичкия този прахоляк, бучките в лепилото и всички други неща, които плачат за ремонт.

— Звучи твърде сложно, като в някакъв шпионски трилъер. Не ставай параноик, Буба. — Смадж потупа Буба по рамото.

Не, това съвсем не беше параноя. Буба не бе глупак. Знаеше, че Гиг Дан също е замесен в заговора, иначе би казал на някого колко мръсна е машината. Нямахше как да не го е забелязал, след като се бе наложило да замести Буба, който бе закъснял да дойде за втората смяна, а после и за собствената си, защото Фред го бе задържал да си поговорят. Буба се въздържа да го каже, защото започна да проумява истинската същност на Смадж. Какъвто и да бе той, около него започваше да вонят.

— Дължиш на мен и на всички от станция 5 две каси бира — викна Смадж, докато отключваше събърбана.

— Да, знам — отвърна Буба. — Каква да бъде?

— Хмм. Чакай да си помисля. — Намигна присмехулно на Буба. — Може би „Корона“ — влоши още повече нещата той.

„Корона“ не бе продукт на „Филип Морис“ и Смадж знаеше, че Буба по-скоро ще изпие чаша отрова, отколкото да похарчи и цент за нещо, произведено от друга фирма.

— Добре, но трябва да ми дадеш шанс да си върна — каза Буба.

Смадж се разсмя:

— Няма проблем.

— Утре вечер. Който направи най-много точки. Хайде да вдигнем мизата на повече от двеста долара.

Лицето на Смадж грейна, докато палеше цигарата си „Уинстън“.

— Дадено. Няма проблем — каза Смадж.

Буба се замисли за капенето на джипа и за всичко друго, което Мускрат бе казал за колата. Реши да изпита Смадж тази сутрин за последно.

— Искаш ли аз да карам?

— По-добре да отидем с моето камионче — каза Смадж — точно както Буба очакваше. — Аз ще карам, ти може да платиш бензина. Ще те чакам вкъщи.

Бразил гледаше през прозореца в очакване да се появи необозначеният каприс на Уест, през пет минути тичаше до банята, навлажняваше пръстите си и пригладваше леко намазаната си с гел коса, опитвайки се да ѝ придаде мокър ефект и намествайки отново и отново кичурчето, което падаше в средата на челото му. Беше измил зъбите си четири пъти и не можеше да се спре на едно място.

Когато Уест спря пред къщата, той нарочно се забави. Изчака я да почука на вратата пет пъти.

— Анди? Там ли си? — извика тя.

Той изтича към вратата и я отвори, докато запасваше униформената си риза и наместваше колана си, сякаш се бе занимавал с един куп неща и времето не му бе стигнало.

— О, извинявай много — каза той учтиво. — Говорех по телефона.

Това не бе напълно лъжа, защото Бразил наистина бе говорил по телефона. Просто не бе уточнил кога.

— Нямам много време — върна му топката Уест. — Хайде да тръгваме. Не знам дали изобщо трябваше да се съгласявам — продължи тя, докато слизаше по стъпалата. — Чака ме адски натоварен ден. А и не съм гладна.

Бразил заключи вратата и последва Уест към колата, усещайки отново чувствата си наранени.

— Както решиш — отвърна той небрежно. — Ако бързаш за управлението, отивай направо там. Дори няма нужда да ме караш. Не е проблем.

— Вече съм дошла дотук — отвърна му намусено тя.

— И аз не съм много гладен.

Уест включи на скорост и потегли.

— Не си си сложила колана — напомни й Бразил.

— Голяма работа.

— Виж какво, и аз бих желал да сляза от колата бързо в случай на нужда. Но не искам, не дай си боже, да изхвъркна през предното стъкло. Освен това, ако говорим честно, колко време ти е необходимо да откопчаеш колана си?

— Ако беше работил по улиците толкова дълго, колкото аз, нямаше да говориш така — намекна му за по-големия си опит и чин тя.

— Ходила ли си някога в „Гората“? — попита Бразил.

— Каква гора?

— Кварталният бар на Форест Хил.

— Това е от другата страна на реката.

— Там има повече места за паркиране, отколкото в центъра, при закусвалнята „Ривър Сити“.

— И откога започнахме пак да закусваме? Мислех, че бяхме взели решение по този въпрос.

Тя включи радиото и го настрои на местната станция. Адреналинът изтичаше от централната нервна система на Бразил, докато се опитваше да намери подходящите думи. Имаше право да знае защо се бе отнесла с него по този начин. Имаше право да знае за Джим.

— Може би си давам сметка, че ако не хапна нещо сега, едва ли ще ми остане време за ядене през деня — каза Бразил, за да й покаже, че е не по-малко зает от нея.

— „Ривър Сити“ е по-близо до управлението.

— Опитай да паркираш на главната улица в този час.

Уест реши да се отпрати към Саутсайд.

— Как откри този бар? — попита тя, докато по радиото предаваха новините за компютърния вирус.

— Ходил съм там няколко пъти. — Мислите на Бразил се бяха оплели като рибарска мрежа.

— ... за който се смята, че е нова разновидност на компютърен вирус, който не може да бъде открит от стандартните антивирусни програми, които болшинството от нас използват — обясняваше Джони от популярното предаване „Добро утро с Джони“.

— Обикновено се придържам към Ветрилото — каза Уест. — Има толкова много добри ресторанти и барове, като винарната на

улица „Стробъри“. Защо да ходи човек другаде?

— Винарната на „Стробъри“ не е заведение, а само магазин за вина — поправи я Бразил.

— Не съм казала, че е заведение — сопна му се тя.

— Най-добрият магазин за вино в града е. Могат да ти доставят всичко. Миналата седмица си купих „Пиньо ноар“ от избите на Кен Райт. Невероятно е — измисли си Бразил.

— ... установява се в дълбочинните седименти — обясняваше специалната гостенка на сутрешното шоу д-р Едит Сандъл-Виверет, биолог от Института по морски науки. — И отделя токсини, които поразяват нервната система и убиват тези риби. Раците също стават жертва на тази болест. Това, което е любопитно, Джони, с, че микробите обичат температури на морската вода около петнайсет градуса. А сега още е рано за такива температури.

— Но тези микроби, поразяващи рибите, нямат нищо общо с компютърния вирус, нали? — разтревожи се Джони.

— На този етап не мога да го твърдя с абсолютна сигурност.

Бразил пак изпита пристъп на инат. Реши да не пита Уест нищо. Какво ли значение имаше?

— Напоследък съм се запалил по френските бургундски вина — продължи с измислиците си той.

— Нещо са ми омръзнали червените вина — каза Уест.

— Значи трябва да опиташ някое бяло бургундско.

— Защо мислиш, че не съм опитвала? — изстреля отговора си Уест.

— Е, това е доста обезпокоително — обобщи Джони, а Уест и Бразил продължиха да не слушат предаването.

Буба разбра какво се е случило още от половин пресечка разстояние. Вратата на гаража зееше, широко отворена. Сърцето му се присви от тревога. Спря на алеята и изскочи от колата паникьосан и завика с пълен глас името на жена си.

— Хани! — викаше той, докато тичаше по стъпалата. — Хани! О, божичко! Хани, добре ли си?

Буба изгърва ключовете си три пъти, преди да успее да отключи входната врата. Втурна се в дневната и чу как чехлите на Хани се

тътрят в коридора. Той изтича насреща ѝ и я прегърна силно.

— Какво става, за бога? — попита Хани, докато го потриваше по гърба.

Буба почти се разплака.

— Толкова се изплаших, че нещо ти се е случило — изхълца той, заровил глава в накъдрената ѝ медноруса коса.

— Разбира се, че нищо не ми се е случило, скъпи — успокои го тя. — Току-що станах.

Буба се отдръпна назад, а в съзнанието му започна да се надига ярост.

— Как, по дяволите, можеш да спиш, докато някой разбива работилницата? — извика той.

— Какво? — попита Хани изумена. — Работилницата?

— Вратата на гаража е широко отворена! Ти си я оставила отворена, както нарочно ми сипваш топъл сок в термоса и ме храниш с гадни полуфабрикати. Това ли е последния удар, който искаш да ми нанесеш? Така ли са успели да влязат?

— Изобщо не съм се доближавала до вратата — каза Хани, която бе достатъчно предвидлива да не стъпва в любимата му работилница. — По-скоро ще стана монахиня, мормонка, лесбийка или феминистка, отколкото да дръзна да вляза в работилницата ти! — заяви Хани, която бе южнячка баптистка и знаеше тази тирада наизуст. — Не ми трябва да се доближавам до инструментите ти, камо ли да ги докосвам. Никога не питам за тях, даже и когато те гледам как майсториш нещо, което все не се получава както трябва.

Буба хукна към вратата. Хани пристегна халата си и го последва. Буба влезе в гаража. Задържа дъх и стисна ръце на юмруци при вида на най-голямото нещастие в живота си. Инструментите бяха разбъркани и разпилени по пода и всичките му пистолети и пушки липсваха. Някой се бе изпикал върху електронния му метър и той вече не можеше да превръща метровите единици в инчови. Двойната ултразвукова вана и парният чук бяха пуснати в огромния барабан, пълен с мръсно масло, което Буба бе събрал за печката на Мускрат.

Олюлявайки се, Буба излезе на слънце. Хани хвана ръката му, за да го подкрепи.

— Май трябва да се обадя на полицията — каза тя.

Уест и Бразил бяха почти стигнали до „Гората“, когато едновременно се случиха няколко неща.

Мобилният телефон на Бразил иззвъня. По полицейската радиостанция съобщиха за вероятен обир с взлом на улица „Кларънс“, а по местното радио пуснаха реклама за новия параклис на Холивудското гробище, който се намирал в една от най-старите му части, в близост до удобни пътни връзки и без допълнително заплащане за купол или паметник — цената включвала всичко, даже и надписа.

— Ало? — обади се Бразил на телефона си.

— ... Някакви екипи в района — повтаряха по радиостанцията, — вероятен обир с взлом на „Кларънс“ 10946.

— ... параклисът на Холивудското гробище съчетава красота и достойнство... — продължаваше рекламата на фона на някаква джазова музика.

— Анди? Обажда се Хамър.

— Тук три — обади се Уест на повикването по радиостанцията.

— Компютърният ни проблем е станал национална новина. Сигурно си видял сутрешния вестник — каза Хамър на Бразил.

— Слушам те, три — обади се диспечерката Пати Пасман, която се изненада, че на повикването ѝ се отзовава шефката на разследванията.

— Всъщност не бях научил — призна си Бразил.

— На първа страница — продължи Хамър. — Правят ни за смях, подиграват се с КОМСТАТ и казват, че всичко се е скапало заради някакъв вирус като онзи по рибите.

— Правят аналогия, така ли?

— Сети се сам.

— ... създаден в унисон с класическите архитектурни елементи в Холивуд Хил... — продължаваше рекламата.

— Само на няколко пресечки сме — каза Уест на диспечерката. — Ние поемаме случая.

— А някакъв вандал или група вандали са се вмъкнали в Холивудското гробище снощи — продължи Хамър.

— Десет-4, трети. Обадилият се е мистър Бътнър Флак.

— Нарисували са на статуята на Джеферсън Дейвис екипа на баскетболния отбор на университета — обясни Хамър.

Бразил не можеше да повярва на ушите си. Избухна в смях и не можа да се овладее.

— Страхувам се, че са сменили и цвета на кожата му — дообясни Хамър.

— Направили са го на Майкъл Джордан ли? — задави се от смях Бразил.

— Не е смешно, Анди.

— Мисля, че ще ми прилошее от толкова много смях — едва успя да каже Бразил, превит на две.

Уест направи обратен завой при Форест Хил и даде газ.

— Лийла Ърхарт е свикала извънредно събрание на видните личности от града утре в осем — каза Хамър.

— Да се надяваме, че няма да говори тя. — Гласът на Бразил изтъня. Все още не можеше да се спре.

— Какво ти става? — погледна го Уест, докато караше възможно най-бързо, опитвайки се да стигне по най-късия път до мястото на обира.

— Провери тази работа — поръча Хамър на Бразил.

— Вирусът или Меджик Джеф? — Очите на Бразил се бяха насълзили, а стомахът вече го болеше.

— И двете — приключи разговора Хамър.

Къщата на улица „Кларънс“ бе много странна, макар че причината за това не се набиваше на очи от пръв поглед. По-скоро бе от тези явления, които причиняваха някакво неуловимо странно усещане за дисхармония, като нещо, за което човек не се сеща, ако мине край къщата.

Но за всеки, който огледа сградата с опитен поглед, проблемът става съвсем ясен.

— Боже господи! — възкликна Уест, като спря колата на средата на улицата и се втренчи недоумяващо.

— Уха! — извика Бразил. — Май докато е ремонтирал къщата си, стопанинът е бил пиан.

Тъмнозелените капаци на прозорците бяха провиснали накриво, боята отляво на червената входна врата не бе същото бяло като отдясно. Бялата ограда бе най-ужасната, която Уест някога бе виждала. Очевидно почвата не бе достатъчно стабилна основа, а който бе поставял оградата, не бе забил отделните колове достатъчно надълбоко, не бе ги циментирал, нито пък бе използвал нивелир, за да ги забие отвесно. Върховете на коловете не бяха заострени и така дъждовната вода не се изтичаше бързо, а дървото бе започнало да се подува и гние. От едната страна на криво поставената градинска врата металната рамка стърчеше нагоре, а от другата стигаше по-ниско. Отделните колове на оградата бяха разположени неравномерно.

Очевидно същият добронамерен, но несръчен майстор бе разширил гаража, като саморъчно бе построил една барака, която се бе килнала на север. Явно носещите греди не са били забити под нивото на замръзване и пристройката се бе изместила през зимата. Нищо не изглеждаше както трябва. Керемидите не бяха подредени в прави редици, прозорците бяха с различни големини, каменният градински фонтан пред къщата бе пресъхнал, край порутеното тухлено барбекю пейката бе със сложен модел от преплетени греди.

В края на двора, почти до дърветата, имаше дълга кучешка колиба, от която излизаше провиснала верига, а върху един варел се бе качила дълга ловджийска хрътка, която не спираше да лае.

Уест зави по алеята към оградата и в двора проехтя звънец като в бензиностанция, за да извести на домакиня, че някой го търси. На прозореца помръдна завеса и веднага след това от къщата излезе един мъж. Той бе дебел, с кръгло лице и малки очички. Нямаше много коса. Мистър Флак изглеждаше потиснат и съсипан, сякаш жена му току-що го е напуснала или пък се е върнала, в зависимост от чувствата му към нея.

— О-хо! — каза Бразил, като разкопча колана на седалката.

— Никакви майтапи! — предупреди го Уест.

Буба тръгна по неравната тухлена пътека към алеята за коли, където бе спрял бял, необозначен шевролет каприс. В главата му бушуваха мрачни мисли за съсипани мечти, жестоко предопределение и лоша карма.

Баща му, преподобният Флак, никога не бе одобрявал страстта на сина си по оръжията и Буба подозираше, че той се е молил нещо такова да се случи. Бе прекалено голямо съвпадение, че са откраднати само оръжията. Скъпите му инструменти си стояха непокътнати. Крадецът не бе опитал да влезе в къщата или да открадне комбито на Хаки.

Висок, добре сложен рус мъж слезе от каприса. Шофираше жена с цивилни дрехи, за която Буба предположи, че е детектив. Двамата приближиха Буба и той чу как пращят радиостанциите им.

— Вие ли сте мистър Флак? — попита жената.

— Да — отвърна той. — Слава богу, че дойдохте. Това е най-ужасното нещо, което ми се е случвало някога.

— Аз съм заместник-началник Вирджиния Уест, а това е полицай Анди Бразил — каза Уест.

Буба се почувства по-добре. Дори въздъхна облекчен. От полицията бяха изпратили заместник-началник. Това сигурно бе работа на началничката на управлението Хамър. Тя се грижеше за Буба. По някакъв начин съдбите им бяха преплетени. Началничката Хамър знаеше каква ужасна несправедливост бе извършена срещу Буба.

— Оценявам, че госпожа Хамър ви е изпратила — каза Буба.

И двамата полицаи изглеждаха озадачени.

— Обадила ви се е, нали? — поколеба се увереността на Буба. — Току-що, след като се обадох на деветстотин и единайсет.

— Всъщност — почуди се какво да каже Бразил — да. Но откъде знаете, че ми се е обаждала?

Буба изглеждаше като осенен от Божието благоволение и се усмихна, въпреки болката от случилото се.

Уест тръгна към работилницата. Бразил я последва. Двамата застанаха на алеята и огледаха бъркотията. На формуляра, закрепен на папката му, Бразил записа месеца, деня, годината, името на жертвата и адреса, където е извършено престъплението.

— Какъв ужас! — каза Бразил.

— Неописуемо — съгласи се Буба.

— Имате ли представа кога е бил извършен обирът? — попита Уест.

— Някъде между осем часа снощи и седем и трийсет тази сутрин.

— Трябва да ми дадете домашния и служебния си телефон — продължи да пише Бразил.

Буба му ги каза.

— Прибрах се след работа и ето какво заварих — обясни Буба, почти разплакан. — Точно в този вид. Не съм пипал нищо. Не съм местил нищо, така че не съм сто процента сигурен какво липсва.

Опитното око на Уест огледа инструментите със собствени стендове — пресата за пробиване и барабанната ултразвукова вана, менгемето, шублера, ъглошлайфа, всевъзможните длета, бургии, комплекти специализирани инструменти, резачки за кабели, чукове, клещи, триони, рендета, дрелки. Имаше всевъзможни предпазни шлемове, каски, очила, предпазители за рязане и въобще повече инструменти, отколкото някой опитен майстор би използвал през целия си живот.

— Странно, че имате толкова много скъпи инструменти, а крадецът или крадците не са ги взели — отбеляза Уест.

— Предпочели са оръжията — каза Буба. — Знам, че те са взети. Той посочи шкафа на стената със счупения катинар.

— Имате резачки за желязо? — попита Уест.

— „Гулсмит“, петдесет и четири сантиметрови.

— Още ли са тук? — попита Бразил.

— Оттук ги виждам — отвърна му Буба.

— Какъв беше катинарът на шкафа? — попита Уест.

— С обикновен секретен ключ.

— С подсилени халки ли беше?

Буба ги погледна, засрамен.

— Смятах да ги сменям — каза той.

— Значи не са били подсилени? — искаше да се увери Бразил, защото продължаваше да води записките си.

Буба поклати глава.

— Много лошо — обади се Уест. — Не съм виждала резачки за желязо да се справят с подсилени халки на катинар. А като се има предвид какво сте държали в шкафа, трябвало е да си купите нещо по-сигурно.

— Знам, знам — сведе глава още по-засрамен Буба. — Знам, че съм постъпил много глупаво.

Уест влезе вътре, за да огледа по-отблизо и забележа, че Буба е надписал с бяла боя инициалите си на всички инструменти. Прекрачи няколко десетки самоучителя на домашния майстор за ремонт на водопровода, дърводелство, градинарство, боядисване, лепене на тапети и други дейности.

Проправи си път край една огромна рулетка за измерване и кожения ѝ калъф, друг калъф за инструменти с колан за закрепване на кръста, поставка за чукове, табло с клещи от най-различни размери, гумена наколенка с двойни каишки.

Уест оцени, че инструментите са скъпи и висококачествени. Тя знаеше всички марки и приблизителните им цени. Любопитството ѝ се събуди. Почувства искрена завист.

— И нямате алармена система? — продължи с въпросите за формуляра си Бразил.

— Само знака „Влизането забранено“ и звънеца на алеята за коли. Така чувам, когато някой спира пред къщата.

— Мислех, че вече никъде няма такива звънци — отбеляза Бразил.

— В автосервиза на Мускрат ги има цял куп — обясни Буба.

— А кучето? — намеси се Уест.

— То си лае по цял ден и цяла нощ. Вече никой не му обръща внимание.

— Значи кучето и звънецът са единствената ви аларма? — изгледа го скептично Уест.

Буба усещаше, че жената не го харесва. Изведнъж си даде сметка колко красива е тя и се почувства дебел, мръсен, отблъскващ и незначителен. Завладяха го чувствата, които бяха белязали по-голямата част от живота му. Заместник-началник Уест бе прозряла същността, скрита зад всички оръжия и инструменти. Тя видя Буба като постоянно тормозеното малко момче с ужасно име, на което се смее целият свят. Буба го прочете в очите ѝ. Изведнъж му хрумна, че тя може да е учила в неговото училище.

— Оттук ли сте? — попита я.

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Какво значи това дали съм сигурна?

Той разсъждаваше параноично и вманиачено. Държеше да се убеди.

— Значи не сте от Ричмънд?

— Не. — Тя започваше да се изнервя.

— Просто приличате на една моя съученичка, която се казваше Вирджиния — излъга той.

— Не сме били съученици — увери го Вирджиния.

— Крадецът или крадците уринирали ли са тук? — попита Бразил.

— Да — посочи Буба. — Това означава ли нещо?

— Често се случва крадците да уринират или дори да ходят по голяма нужда на мястото, където са влезли с взлом — обясни Уест. — Това е част от начина им на действие, но може и да е без някакво значение.

Бразил си отбеляза нещо.

— Да, компютърът ви би могъл да провери това, ако не бе хванал рибения вирус — сети се Буба. — Чух за него по новините, докато се връщах от работа. Сега няма да можете да съпоставите почерка на престъплението.

— Не се тревожете за това — избегна темата Бразил. — Имате ли списък с оръжията и серийните им номера?

— Купувал съм ги само от „Грийн Топ“ — каза Буба. — Никога не купувам оръжие от друго място.

— Е, това ще помогне. Но ми трябва списък на изчезналото, за да може детективът да проследи дали няма да се появят някъде.

— Сигурно няма да можете да проверите в компютъра дали другаде е имало такива обири — тъжно повтори Буба. — Заради проблема с рибите.

— Не се притеснявайте как ще си свършим работата — повтори му Бразил. — А сега да се заемем със списъка.

— Един „Браунинг“ Букмарк Булсий 22-и — започна да си припомня Буба, — „Торъс“ с осем патрона М608, 357-и. „Смит и Уесън“, модел 457, с рамка от сплав 45 Ей Си Пи с кобур „Бианчи Адвенчър“, джобен комплект за почистване и смазка „Пакмейр“, мини „Глок“ G-26, деветмилиметров, с нощно виждане, „Зиг“ Р226, девет на

деветнайсет милиметра, какъвто използват военноморските тюлени. Чакайте да се сетя. Какво друго?

— Боже господи! — възкликна Уест.

Бразил не смогваше да запише всичко.

— „Дейзи“ модел 91, въздушен, „Ругер“ Блэкхоук 357 револвер и няколко ръчни ругера.

— Вие да не ходите на състезания по стрелба? — попита Уест.

— Не съм имал време — каза Буба.

— Това ли е всичко? — попита Бразил.

— Тъкмо си бях купил и специален М9, 9-милиметров, с петнайсет кръгли пълнителя. Още не бях го вадил от кутията. Направо ми става зле, като се сетя. Даже не успях да го пробвам. А имах и няколко скоростни автомата за зареждане, както и около два̀сет кутии патрони. Повечето „Уинчестър“, със сребърен връх.

— Още нещо да липсва? — попита Уест.

— Трудно ми е да кажа — огледа се Буба. — Но единственото нещо, което не виждам от пръв поглед, е коланът ми с джобове за инструменти, марка „Стаили“. Беше много хубав. Черен найлон с подплатен жълт колан, олекотен, не спарва като кожените. И може да побере всичко, освен кухненската мивка.

— Винаги съм си мечтала за такъв — призна си Уест. — Струват около шейсет долара.

— Това е, ако има намаление — каза Буба.

— Подозирате ли някого? — върна се на формуляра си Бразил. — Да се сещате за някой, който би извършил това?

— Трябва да е бил някой, който е знаел какво държа в работилницата. А вратата не беше насилена, значи крадецът е имал дистанционно.

— Интересно — отбеляза Бразил.

— Човек може да си го купи от „Сиърс“ — вметна Уест, докато оглеждаше гаражната врата с емблемата на магазина. — Мистър Флак, ще се погрижа до края на деня тук да дойде детектив, който да провери за някакви следи, отпечатъци, белези, каквото и да е.

— Вътре ще има и моите отпечатъци — разтревожи се Буба.

— Ще трябва да ви вземем отпечатъци, за да ги отличим от другите, които открием вътре — успокои го Уест.

Излязоха от работилницата, внимавайки да не настъпят нещо. Кучето лаеше и подскачаше напред-назад.

— Благодарете още веднъж на госпожа Хамър от мое име — каза Буба, докато изпращаше Уест и Бразил до колата им.

— *Още веднъж?* — попита Бразил, недоумяваш. — Вие вече говорили ли сте с нея?

— Не директно — отговори Буба.

19.

Хамър бе изключително чувствителна по отношение на расовите проблеми и бе изучила подробно всичко, свързано с Ричмънд. Знаеше, че не много отдавна чернокожите не са били допускани в определени клубове, нито пък да живеят в някои квартали. Не са могли да използват игрищата за голф, тенискортовете и обществените басейни. Нещата се променяха бавно и в много отношения — съвсем измамно.

Клубовете започнаха да приемат молби за кандидатстване от чернокожи и в някои случаи от жени, но друг въпрос бе колко време трябваше да измине, преди тези молби да бъдат одобрени. Чернокожите можеха да избират квартала, където да живеят, но можеше само да се предполага как се справят с отношението на съседите си. Когато първият чернокож губернатор на Вирджиния се бе опитал да се премести в един от скъпите квартали, желанието му просто бе пренебрегнато. Когато на Монумент авеню бе издигната статуя на Артър Аш^[1], това едва не предизвика нова война.

Хамър се чувстваше притеснена и загрижена, докато двамата с административния ѝ секретар Флинг пътуваха към Холивудското гробище, за да проверят щетите и да преценят дали описанията на извършеното са преувеличени. Не бяха. Хамър спря край „Дейвис Съркъл“, откъдето боядисаната бронзова статуя се виждаше добре на фона на магнолиите и вечнозелените дървета. Мраморната основа бе оградена от знаменца на Конфедерацията и от жълта полицейска лента.

— Изглежда, сякаш дриблира с топката и няма намерение да я отстъпи на никого — отбеляза Флинг. — Но има доста надут и горделив вид.

— Такъв е бил — каза Хамър.

Тя потисна изблика си на смях, колкото и да ѝ бе трудно да го направи. Статуята на Дейвис по традиция бе описвана като излъчваща усещане за надменност и гордост. Той бе облечен в типичните дрехи на джентълмен от Юга и по невероятен начин неизвестният художник бе

превърнал дългото палто в провиснала тениска и широки гащета до коленете. Панталоните на Дейвис бяха станали мускулести крака, обути в спортни чорапи. Ботите бяха превърнати във високи найкове.

Хамър и Флинг слязоха от краун викторията и почти в същото време се чу приглушеният рев на един черен мерцедес 420Е, който се появи зад тях. Лимузината с тъмни стъкла и кожена тапицерия заобиколи колата на Хамър и спря точно пред нея.

— По дяволите! — възкликна Хамър при вида на Лийла Ърхарт, която взе нещо от предната седалка на мерцедеса и отвори вратата си. — Къде е преводачът?

Въпреки че Ърхарт бе родена в Ричмънд, тя бе прекарала по-голямата част от детството си във Виена, Австрия, където баща ѝ, д-р Хауъл, изтъкнат музикален историк, години наред упорито бе работил над неофициална психологическа биография на нежния и чувствителен Моцарт и неговия страх от тромпети. По-късно семейството се преместило в Югославия, където д-р Хауъл бе изучавал подсъзнателното влияние на музиката върху династията Неманджич. Немският бе първи език на Лийла Ърхарт, следван от сърбохърватски и чак тогава английски. Тя не говореше добре нито един от тях, а използваше някаква странна смесица от трите езика, която би могла да бъде сравнена с буламач.

За момент Ърхарт остана неподвижна, като вкаменена при вида на статуята, с леко отворена от шока уста. Бе облечена в жълти дънки „Ескада“, широка жълта раирана блуза с „Е“ на джоба, черен колан с месингови пеперуди и обувки в тон с колана. Въпреки че Хамър обикновено се обличаше в „Ралф Лорън“ и „Дона Каран“, тя разпознаваше дизайнерските дрехи и се досети, че пеперудите са отпреди няколко сезона. Това я накара да изпита поне малко удовлетворение, макар и недостатъчно.

— Това ще прави бунт! — възкликна Ърхарт, като се приближи към статуята с фотоапарат „Канон“ в ръка. — Нищо като това не е случвало преди това.

— Не бих отишла толкова далеч в твърденията си — отбеляза Хамър. — Не толкова отдавна някой бе изрисувал и статуята на Робърт И. Лий.

— Това различно беше.

— Вярно, не бяха го превърнали в негър баскетболист — съгласи се Флинг. — Не казвам, че не биха опитали, но той е на кон, с меч в ръка, и то наскре Монумент авеню, където човек неизбежно би забелязал, ако някой се навърта край статуята. Пък и не виждам как би могло да стане. Не могат да направят и статуята на Артър Аш на Монумент авеню, защото държи ракета, а всички други са на коне. Освен ако не играят поло.

— Искам да знам как правите по въпроса? — обърна се към Хамър Ърхарт, а в същия момент внезапен порив на вятъра размърда дърветата и развя знаменцата край статуята. — И къде са били полицаите ви, когато някой вандал има изява тук като Микеланджело в Сикстинска капела?

— Гробището е частна собственост — напомни й Флинг.

— Ако на моята частна собственост се извърши серийно убийство, това пак ли е... как му викахте? — попита възмутено Ърхарт.

— Не, ако сме сигурни, че става въпрос за сериен убиец — отвърна й Флинг.

— Истината е — намеси се Хамър, — че ние патрулираме край гробището.

— Още по-зле — озъби се Ърхарт. — Със сигурно сте били някъде на другаде снощи.

— Патрулната кола е много претоварена в този район, Лийла. Постоянно постъпват сигнали — обясни й Хамър. — Когато обажданията засягат живи хора, те очевидно имат приоритет.

— Сякаш не знам така! — запази възмутения си тон Ърхарт.

— Понякога е обърквашо кое е под наш контрол и кое не — опита се да изясни пълното си объркване Флинг. — И, мисис Ърхарт, това, което исках да подчертая, е, че не трябва да приемате случилото се така надълбоко, защото може да е резултат от напълно случаен избор, продиктуван от отдалечеността на мястото.

— По-лесно е казва така — каза Ърхарт.

Хамър се чувстваше, сякаш говори с извънземни.

— Ами Боби Фийли? — надигна обвинителен глас Ърхарт.

— Работим много усилено в тази насока, Лийла — отвърна Хамър.

— Той играе с номер дванайсет — продължи да упорства тя. — Това трябва значи нещо.

— Разследваме това много сериозно — увери я Хамър, чието лично мнение беше, че обновена, статуята изглежда много по-добре.

— Сигурно има куп подготвени алибита и вие веднага сте го приели за наистина. — Ърхарт не се предаваше.

— Мисля, че снощи не се е чувствал добре и въобще не е излизал — обади се Флинг. — Има свидетели.

Хамър изгледа ядосано Флинг, който току-що бе разкрил поверителна информация, свързана със случая.

— Е, ще обсъдим това на моето събрание. И между другото наложи се да го преместим за седем сутринта, Джуди. — Ърхарт започна да прави снимки на статуята. — В заседателната зала на клуба. Ако не знаеш къде е, ще те попитат на вратата, когато си оставяш палтото.

— Малко е топло за палто — вметна Флинг.

През последния век предците на Лийла Хауъл Ърхарт бяха полагани за вечен покой във величествени семейни гробници и парцели, увековечавани с обелиски и урни, благословени от кръстове, охранявани от ангели от карарски мрамор или кучета от закалена стомана, а имената им бяха изписвани със сложни метални украси.

Бе всеизвестно, че семейното й дърво включваше съпругата на Джеферсън Дейвис, Варина Хауъл, въпреки че генеалозите засега не бяха успели да проследят кръвната линия на Ърхарт до някой географски район, близо до Мисисипи, където бе родена мисис Дейвис.

Ърхарт се чувстваше травмирана и лично засегната. Приемаше вандализма съвсем лично и не можеше да не сметне, че актът е насочен директно против нея. Следователно считаше за свое право сама да издири чудовището, което го бе извършило, и да се погрижи затворът да остане негов приют до края на живота му. Не й трябваше полицията. Каква ли полза имаше от нея?

Това, което й помагаше най-много, бяха връзките, а Ърхарт имаше по-богата мрежа от връзки, отколкото интернет. Беше омъжена за д-р Картър „Бул“ Ърхарт, зъболекар — милионер и предполагаем

потомък на конфедерационния генерал Франклин „Бул“ Пакстън. Бул Ърхарт бе сред дарителите на университета на Вирджиния и бивш негов възпитаник. Бе в почетния управителен съвет. Бе дарил стотици хиляди долари и рядко пропускаше някой баскетболен мач на университетския отбор.

Така че за Лийла Ърхарт не бе никакъв проблем да се обади на главния треньор на паяците — Бо Равал, и да разбере точно къде може да открие Боби Фийли. Казаха ѝ, че той най-вероятно е в спортната зала. Тя зави по „Боутрайт“ и стигна до района на университета. Паркира на частния паркинг, където спираха членовете на баскетболния клуб, когато имаше мачове. Спря мерцедеса под ъгъл, заемайки място за две коли, достатъчно далеч от по-евтините автомобили, които можеха да одраскат вратите ѝ. Тръгна решително по стъпалата към залата.

Фоайето бе празно и ѝ навя спомени за множество спечелени и загубени мачове, които Ърхарт бе изгледала с досада. Накрая бе отказала да придружава мъжа си по баскетболни и футболни мачове. Престана да гледа спорт и по телевизията. Бул можеше сам да си носи бирите и да си прави пуканки в микровълновата печка. Можеше да си щрака с дистанционното колкото си иска, да превключва, да се прави на Бог, да контролира и дори да предизвиква нещата, но на нея не ѝ пукаше.

Тупкането на баскетболната топка зад затворената врата, звучеше самотно и решително. Ърхарт влезе в баскетболната зала и видя как Боби Фийли тренира изпълнение на наказателни удари. Беше висок, както можеше да се очаква, с изваяни мускули, обръсната глава и златна халка на ухото — като всички останали баскетболисти. Кожата му блестеше от пот, сивата му фланелка бе съвсем мокра на гърба, шортите му висяха до коленете и се развяваха, когато се движеше, Фийли не обърна никакво внимание на Ърхарт и отново опита да вкара кош, но топката отскочи от ръба на обръча.

— По дяволите!

— Извинявай — обяви присъствието си Ърхарт.

Фийли бавно задриблира с топката и я погледна.

— Ти ли си Боби Фийли?

Тя пристъпи в рамките на игрището с обувките си с високи токове и месингови пеперуди.

— Това не е добра идея — каза той.

— Моля?

— Обувките ви.

— Кой не им е наред?

— Не са маратонки.

— И твоите не приличат на маратонки.

Той продължи да дриблира, намръщен.

— А какво са?

— Баскетболни кецове — отвърна тя.

— А, падаме си по точните изрази. Добре — каза Фийли, който имаше само шестици по английски. — Но все едно, не може да ходите тук с тези обувки. Трябва или да ги свалите, или да отидете някъде другаде.

Ърхарт изхлузи обувките си и се приближи до него по чорапи.

— Е, какво мога да направя за вас? — попита Фийли, като дръпна топката настрана с вдигнати високо лакти, сякаш стоеше пред опасен противник.

— Твоят номер дванайсет — каза Ърхарт.

— О, стига с тази история! — възкликна Фийли и пак започна да дриблира. — Какво значи това? Да не мислите, че си нямам друга работа? Че ще тръгна да рисувам в гробищата като някой първокурсник?

Той прокара топката между краката си, отскочи, но пак не улучи коша.

— Това не са обикновени рисунки, каквито правят по гарите и в метрото. Не е „Вик“ или „шмук“, каквито обичат да рисуват.

Фийли спря дрибъла си и изтри потта от челото си, опитвайки да си преведе думите ѝ.

— Сигурно имате предвид „Писькът“ — предположи той. — Като в картината на Едуърд Мънч. А „шму“ е жаргонен израз за тъпанар. „Шмук“ не е особено прилична дума, макар че незапознатите с иврит обикновено не го разбират.^[2]

— А рисунка със спрей? — попита тя възмутено.

— Какво за него?

— Може ти отишъл и нарисувал екипа си с номер дванайсет върху мой прародител.

— Роднина сте на Джеф Дейвис?

Фийли изтича и стреля. Топката отскочи от таблото зад коша.

— Роднина съм на Уини — заяви Ърхарт.

— Като в Мечо Пух?

— Не, на Варина ѝ викали Уини.

— Да не си е падала по меда?

— Държите вулгарно и грубо, мистър Фийлър.

— Фийли.

— Напълно ме възмущава, че хората от твое поколение не уважават нищо, което станало в минало. Истината е, че не е свършило, даже и да е започнало, преди вие да се родите. Както е очевидно, аз съм тук.

Фийли се намръщи.

— Защо не ме наберете отново, нещо връзката е много лоша.

— Не — отказа тя.

Той пъкна топката под мишница.

— Какво съм ви направил?

— И двамата знаем какво направил.

Той изпрати топката под ъгъл, но тя отново мина под мрежичката на коша.

— Съжалявам, но не съм правил нищо на статуята на мистър Дейвис, макар че, честно казано, крайно време бе някой да го постави на мястото му.

— Как смееш!

Фийли ѝ отвърна с широка усмивка. Продължи да дриблира ту с едната си ръка, ту с другата, докато не улучи крака си.

— Съден за измяна, но така и не осъден. Първият и последен президент на Конфедерацията, ха! — Не успя в още един опит за наказателен удар. — Ако се замисли човек, ще го съжали. Ужасни железопътни линии, никаква флота, никакви фабрики за барут, нито корабостроителници, камо ли оръжия и всичко останало. Конгресмени, които се дърлят като кучета и котки. Лий се предава, без да вземе съгласието на Дейвис. — Фийли хукна след топката си. — Джеф Дейвис се озовава в пълна безизходица и свършва като застрахователен агент в Мемфис.

— Лъжа! — Ърхарт бе вбесена.

— Пълна истина, госпожо.

— Къде бил снощи? — попита тя безцеремонно.

— Точно тук, тренирах. — Изстрел от средата на игрището, който дори не близна коша. — Не съм ходил в гробището и всъщност никога не съм бил там.

Той пак хукна след топката и започна да я върти около средния си пръст.

— Правиш ми неприлични жестове ли? — не разбра Ърхарт.

Топката падна. Фийли опита отново. Подхвърли я зад гърба си и пак не уцели коша.

— По дяволите! — ядоса се той.

— Ти съвсем не даваш уважение — извика Ърхарт разгневено. — И може да си имаш алиби, дълго до небето, но то няма да ти спаси.

— Вижте, мисис Ърхарт. — Фийли пъкна топката под мишницата си. — Нямам нищо общо със статуята. Но със сигурност възнамерявам да отида да я видя.

Много хора в Ричмънд бяха решили същото. Клей Кичън никога не бе виждал такава дълга колона от коли, които не са дошли на погребение. Никога през двайсетте си години предана служба не бе наблюдавал подобно неуважително поведение.

Хората бяха весели и в приповдигнато настроение. Бяха отворили прозорците на колите си и се радваха на нетипично топлата пролет. Слушаха рокендрол, джаз и рап.

Кичън и Уест си проправяха път с камиона на Кичън и успяха да избегнат задръстването, като влязоха в гробището откъм Лий авеню. Уест погледна през прозореца си и замалко да изгуби полицейската си съдържаност. Едва не се изпусна да каже „ега ти работата“.

— Спрете тук — каза тя на Кичън. — Не искам хората да ме видят, че слизам от камиона ви.

Кичън я разбираше чудесно. Уест бе в цивилни дрехи и макар че не му обясни нищо, той бе прочел достатъчно книжки. Знаеше много добре какво става. Престъпниците често се връщаха на местопрестъплението, особено ако бяха пиромани, ако искаха да се извинят или ако са забравили да си вземат нещо за спомен. Кичън бе разговарял с полицаи, патрулиращи из гробището в по-ненатоварените дни. Бе чувал най-различни истории.

Спомняше си историята за мъжа, който наръгал жена си хиляда пъти и после спал с мъртвото ѝ тяло дни наред, носел ѝ закуска в леглото, гледал телевизия заедно с нея и ѝ разказвал за доброто старо време. Разбира се, това не бе пример за връщане на местопрестъплението, тъй като мъжът изобщо не го е напуснал, уточняваше Кичън. Знаеше със сигурност, че преди няколко години на Север една жена накълцала мъжа си с банциг и няколко дни по-късно се върнала, за да изгори парчетата в задния двор. Един съсед проявил оправдана подозрителност.

Тълпата напираше все по-близо до статуята и заплашваше всеки момент да се пъкне под ограждащата полицейска лента или дори да я разкъса. Ситуацията бе взривоопасна заради стотиците хора, желаещи да видят отблизо статуята. Много от тях бяха пили и вероятно продължаваха да пият.

— Три — обади се на повикването диспечерката Пати Пасман.
— Десет-осемнайсет ли съобщавате?

Уест се опита да овладее раздражителността си. От всички страни я бутаха. Освен това Пасман винаги питаше повторно за съобщеното от Уест, а сега има наглостта да се интересува дали ситуацията е спешна. *Не, може да ми обърнеш внимание, когато намериш време* — едва не ѝ се сопна Уест. — *Тъкмо дотогава ще са ме прегазили.*

— Три, 10–10. В момента.

— Три, какво е точното ти 10-20?

— Точно до статуята съм — процеди Уест.

— Хей! Кое е това гадже с радиостанцията? — извика някакъв мъж.

— Тук си имаме и ченгета под прикритие!

— ФБР!

— ЦРУ!

— Ехооо!

— Искаш ли да ми вземеш отпечатъците, сладурче?

Мирисът на алкохол се усещаше все по-силно, телата се притискаха и ухилени лица се пулеха срещу Уест. Вече едва можеше да диша. Бутаха я, блъскаха я, смееха се от всички страни. Уест пак

включи радиостанцията си и изведнъж забеляза малката синя рибка, нарисувана върху основата на статуята, точно под лявата маратонка на Джеферсън Дейвис. Някакво момче се промъкна зад полицайката и се престори, че посяга към пистолета ѝ. Уест го вдигна във въздуха за колана и го подхвърли леко встрани като малка торба боклук. То се разсмя и избяга.

— Три, 10-18! — извика Уест, докато се взираше в рибката, а мислите ѝ препускаха трескаво.

— До всички полицаи в района на Холивудското гробище, полицай се нуждае от подкрепа — съобщи спокойно Пасман.

— Отстъпете назад! — извика Уест на тълпата. — Отстъпете назад веднага!

Тя се допираше до полицейската лента, а подивялата тълпа продължаваше да напират напред.

Уест извади сълзотворен спрей и го размаха. Хората наоколо спряха, за да преценят обстановката.

— Какво ви е прихванало, по дяволите? — извика Уест. — Веднага отстъпете!

Тълпата се отдръпна леко, на лицата се изписа колебание, но юмруците оставаха свити, потта се стичаше по телата, а въздухът пулсираше от нажеженото насилие, готово да избухне.

— Някой ще ми обясни ли какво се опитвате да направите? — извика Уест отново.

Някакъв младеж с тениска „Томи Хилфигър“ и шапка с козирка, широк, провиснал панталон с един навит и един спуснат крачол заговори от името на тълпата.

— Никой не ни иска тук — обясни той. — Може и от вас да зависи, кой знае! После един ден се случва нещо такова и вие почвате да биете.

— Няма да има никакво биене — решително му отвърна Уест. — Как се казваш?

— Джеръм.

— Тези хора тук май те слушат, Джеръм.

— Не познавам никого, но май е така.

— Искам да ми помогнеш да ги накараме да се успокоят — каза Уест.

— Добре.

Джеръм се завъртя и погледна тълпата.

— СПРЕТЕ! — извика той. — ВСИЧКИ ВЕДНАГА СЕ ДРЪПНЕТЕ НАЗАД И ОСТАВЕТЕ МАЛКО МЯСТО ЗА ТАЗИ ДАМА!

Всички го послушаха.

— Сега слушайте! — Джеръм бързо навлезе в новата си роля. — Работата е, че искате да видите какво е тук, нали?

— Давай! — викна една жена.

— Мислите ли, че ни искат тук?

— Не, мамка му! — отвърнаха му в хор.

— Мислите ли, че някой иска да идваме тук?

— Неее! — отвърна тълпата.

— Мислите-да-идете-до Холивуд-там-никой-няма-да-ни-пусне-в-шибаното-гробнице-с-тревата... — започна да нарежда в рап ритъм Джеръм.

— Никога!

— Памет-никът-като-памет-ник-ми-казват-колко-пъти-трябва-да-отида-да-го-видя-да-го-пипна-да-го-шитна-щото-всичко-се-продава-квото-и-да-правиме-момчетата-ще-идат-в-Холивуд.

— И-МАЦКИТЕ-ВЪВ-ХОЛИВУД!

— Мацките-и-пичове-всички-в Холивуд — поправи се Джеръм.

— Никъв-шанс-във-Холивуд — отвърна с рап тълпата.

— Благодаря, Джеръм — каза Уест.

— Никъв-шанс-във-Холивуд! — Тълпата вече нямаше спиране.

— Джеръм, достатъчно!

— Кажете го пак, братя! — Джеръм се въртеше и танцуваше, като размахваше ръце.

— НИКЪВ-ШАНС-ВЪВ-ХОЛИВУД!

— НИКЪВ-ШАНС-ВЪВ-ХОЛИВУД!

В далечината отекнаха сирени на полицейски коли.

[1] Известен американски чернокож тенисист от 70-те години, роден в Ричмънд, Вирджиния. — Б.пр. ↑

[2] На жаргонен английски „шмук“ (както и „шму“) означава тъпанар, но на иврит, откъдето идва думата, означава penis. — Б.пр. ↑

20.

Спортният център, където паяците играеха баскетболните си мачове пред огромна тълпа, се намираше между частния паркинг, където Ърхарт бе спряла мерцедеса си, и обществения паркинг за простосмъртните — на не повече от две редици коли от пистата, където в момента Бразил бягаше за втори път през деня.

Беше късен следобед. Бразил бе прекарал часове наред, опитвайки се да се пребори с компютърната криза в КОМСТАТ, докато медиите продължаваха да раздухват злобни истории за рибния вирус и вандализма върху статуята на Джеферсън Дейвис. По електронната поща и от уста на уста в баровете, ресторантите и спортните клубове се разпространяваха коментари, в които личеше ниска интелигентност и ужасно лош вкус. В крайна сметка това стигаше и до ушите на полицията.

Най-после и на кукичката на полицаите се уловило нещо.

Чук-чук. Кой е тук? Полицията. Какво ни носиш? Нося рибки.

Джеф Дейвис *оцветнокожен*.

Черно, бяло и червено. Що е то? (Джеф Дейвис).

Бразил отчаяно се нуждаеше от малко почивка. Искаше да избистри мислите си и да отхвърли стреса. Последното нещо, което му трябваше в момента, бе да види как Лийла Ърхарт тъкмо излиза от спортния център и се отправя към черния си мерцедес, паркиран пред спортната зала. Бразил веднага разбра какво прави тя там и побесня.

Бързо напусна пистата и премина през изхода към паркинга. Стигна до колата тъкмо когато тя даваше назад. Почука на прозореца, макар че колата продължи да се движи. Ърхарт натисна спирачката, увери се, че вратите са заключени и отвори прозореца си само два-три сантиметра.

— Аз съм полицай Бразил — каза той и избърса лице с края на горнището си.

— Не разпознах — каза Ърхарт и го огледа, сякаш се канеше да го купи.

— Не искам да звуча грубо, но какво правехте в спортната зала?

— Събирах факти.

— Говорихте ли с Боби Фийли?

— Да.

— Не трябваше да го правите, мисис Търхарт — каза Бразил.

— Трябваше някой да направи, а аз лично засегната и това ми ангажира мен. Нима вие, пришълци от Шарлът, не ни повтаряте постоянно да сме доброволна полиция за града? Ето, аз действам като така. Вие на колко сте години?

— Доброволната полиция не означава намеса в разследване.

Тя се бе втренчила в краката му.

— Много сте атлетичен — зафлиртува Търхарт. — Аз имам личен треньор. Ако някой път искате да тренираме заедно, и двамата ни, няма да е зле, нали?

— Много любезно предложение. — Бразил се постара да се държи учтиво и почтително, както го изискваше професията му.

— Вие в кой салон ходите да тренирате? — Тя свали прозореца напълно, а погледът ѝ лакомо обходи всяка част на тялото му.

— Трябва да тръгвам — каза ѝ Бразил, докато тя оглеждаше чатала му.

— Колко често се тичате тук? — попита тя, без да спира да го оглежда. — Много сте изпотил. По цялото ви тяло има малки рекички и изглеждате, че ви е много горещ. Трябва да съблечете и да пийнете нещо разхладително. — Потупа по седалката до себе си. — Ела да сядаш, Анди. Тук никакви жеги. Имам плуващ басейн вкъщи. Можем да отидем да подскочим в него. Помисли си колко добре ти дойде, когато ти толкова горещо.

— Благодаря, мисис Търхарт. — Бразил не можеше да се отърве достатъчно бързо. — Но сега трябва да тръгвам.

Той побягна. Прозорецът на колата се затвори с леко жужене, гумите изсвистяха сърдито и колата се стрелна напред.

В бързината Бразил прескачаше по две стъпала, влезе в спортния център на бегом и се втурна в баскетболната зала, където Боби Фийли тренираше отбранителни похвати и фаулираше въображаеми противници.

— Мистър Фийли? — попита Бразил от страничната линия.

Фийли се приближи с дриблиране към него и се разсмя:

— Какво става тук? Инквизиция? Или търсите стадиона?

— Аз съм от Ричмъндската полиция и разследвам вандализма на Холивудското гробище — обясни Бразил.

— Винаги ли ходите на работа, облечен по този начин? — Фийли опита стрелба с подскок, но топката дори не докосна коша.

— Просто бях излязъл да потичам, когато видях Лийла Ърхарт да потегля оттук.

— О, тя беше страхотна. Кога е пристигнала на нашата планета?

— Вижте, мистър Фийли...

— Викайте ми Боби.

— Боби, имаш ли някаква представа защо някой ще изрисува статуята да изглежда като теб? — попита Бразил. — Ако приемем, че не е твое дело.

— Не е. — Фийли правеше фалшиви пасове. — И въпреки че е много ласкателно да си мисля, че в историческо бяло гробище има статуя, изобразяваща мен, не мисля, че всъщност нещата са точно такива. Аз съм доста посредствен баскетболист и надали ставам за нечий кумир.

— А как си влязъл в отбора? — попита Бразил, като видя как Фийли пропусна още един кош.

— По-рано играех доста по-добре — обясни Фийли. — В гимназията бях истински звяр на игрището, така получих предложения от един куп университети и избрах Ричмънд. Пристигнах тук и всичко тръгна наопаки. Казвам ти, човече, започнах да се тревожа, че имам лупус, мускулна дистрофия или Паркинсон.

Фийли седна на баскетболната топка и подпря брадичката си с ръка, очевидно потиснат от тези разсъждения.

— Никаква полза, че нося екипа на Туистър Гардънър — продължи Фийли съкрушено. — Даже се чудя дали и това не влияе. Може би така се психясвам, защото всички гледат номера ми и си спомнят за него.

— Аз не съм от Ричмънд — седна до него Бразил. — А и повече се интересувам от тенис.

— Ами чуй това: Туистър беше най-добрият играч, който този университет някога е имал. Без съмнение сега щеше да играе в „Чикаго Булс“, ако не го бяха претрепали.

— Какво е станало? — попита Бразил, а нещо започна да се оформя смътно в съзнанието му.

— Катастрофа. Някакъв тъп пиян шофьор излязъл от платното си. Миналият август, точно преди да започне втори курс.

Бразил изпита истинска болка от чутото. Почувства гняв заради това как един такъв необикновен талант може да бъде унищожен само за секунди от някой, който решил да изпие няколко бири повече.

— Поне съм го виждал как играе. Може да се каже, че той бе моят кумир. — Фийли стана и протегна дългото си двуметрово тяло.

— Не е лесно да носиш екипа на кумира си — отбеляза Бразил и също се изправи.

Фийли сви рамене.

— Така е, ако искаш да си от големите.

— Може би трябва да поискаш да ти дадат друг номер — предложи Бразил.

Фийли го изгледа, недоумяващ. Лицето му се напрегна, а очите му блеснаха, ядосани.

— Какво каза? — попита той.

— Може би трябва да оставиш някой друг да вземе този номер — повтори Бразил.

Фийли примигна гневно, а челюстта му се стегна:

— В никакъв случай.

— Просто ти предлагам. Не разбирам защо искаш да го запазиш, щом ти действа потискащо. Просто го смени и може играта да ти потръгне.

— Никога!

— Просто го направи!

— Майната ти!

— Това ми се струва разумно — продължи Бразил.

— Никога не бих го направил!

— Защо не?

— Защото никой няма да го цени толкова, колкото го ценя аз.

— Откъде знаеш?

Фийли хвърли топката с всичка сила и тя влетя в коша, без дори да докосне обръча.

— Защото никой няма да уважава Туистър, да говори за него и да се възхищава от играта му така, както мен.

Фийли изтича бързо към топката, дриблира с дясната и после с лявата си ръка, подскочи и заби нов кош.

— И ще ти кажа още нещо. Никой няма да види тази фланелка мръсна или захвърлена в някой ъгъл. — Хвърли топката назад през главата си и отново уцели, а обръчът затрептя от удара. — Някой разглезен малък лигльо да дойде тук и да носи номера на Туистър, как ли пък не!

Той грабна топката, подскочи, заби нов кош, хвана я, сборичка се с някакъв въображаем противник, подлъга го и се измъкна, скочи с два крака и отново заби кош.

— Туистър има ли някакви роднини? — попита Бразил.

— Спомням СИ, че като имахме домакински мачове, идваше с някакво момче. Туистър винаги го слагаше да седне точно зад скамейката на отбора — отвърна Фийли, без да спира да стреля към коша. — Бях останал с впечатление, че това е по-малкият му брат.

Руби Синк бе дошла отново. Шумът от въздушните чукове и пневматични инструменти бе непоносим, а някой разбиваше с хилти гранит от Южна Джорджия. Ултразвуковата вана също работеше, а един кран бе вдигнал седемстотин и петдесет килограмов паметник, който бе нацърбен и позеленял от мъха.

Белият върмонтски мрамор бе много труден за обработка и вече не се използваше, а Флойд Ръмбъл бе претрупан от работа. Чувстваше се и пренапрегнат. Това бе един от онези дни, в които всичко се изсипваше на главата му. Гърбът го болеше, а синът му не можеше да мръдне от бюрото в офиса, защото секретарката бе в отпуската.

После се появи полковник Бейли, който страдеше от Алцхаймер и идваше за четвърти път тази седмица, за да поръча да бъде погребан с униформата си, а на паметника от сив мрамор да има гравирани някакъв патриотичен надпис. Всеки път Ръмбъл попълваше нов формуляр за поръчка, защото последното нещо, което би направил, бе да унижи някого.

Ръмбъл взе резеца и отново се захвана с изрязването на едно листо върху черен мрамор, мислейки за брокера Бен Нийтън, който бе починал внезапно от сърдечен удар, и за жена му, която бе прекалено съкрушена от скръб, за да избере сама надгробния паметник.

Затова Ръмбъл ѝ бе предложил елегантния черен камък с довода, че мистър Нийтън винаги бе карал лъскави черни линкълни и винаги се бе обличал в тъмни костюми. Надписът: „Отиде си, но е в сърцата ни“, бе изписан върху гумена подложка, която се поставяше върху камъка. Ултразвуковата вана бе изрязала буквите за няколко минути, но Рамбъл винаги изработваше декоративните детайли — като клонки и цветя — на ръка.

Често опечалените, шокирани от загубата роднини молеха Ръмбъл да избере подходящ паметник и всички детайли. Впускаха се в разкази за живота на починалия, за това какви били последните му думи, какво е ял или облякъл в последния ден от живота си, какво смятал да направи на следващия ден. Винаги имаше нещо дребно, което бе останало несвършено, и то тормозеше най-близките.

Ръмбъл слушаше безкрайни подробности за това как съпругът не излязъл да вземе вестника, както правел обичайно, а съпругата му в момента приготвяла закуската и сандвичите за училище, като подвиквала на децата да побързат, за да не изтърват училищния автобус. Не успяла да му направи яйцата, както ги обича, нито могла да го попита какво иска за вечеря и в колко часа ще се прибере.

Руби Синк отдавна бе изчерпала търпението на Ръмбъл. Тя избираше надгробния си паметник още откакто сестра ѝ бе починала преди единайсет години и бе типично за госпожица Синк да намине веднъж месечно, за да види върху какви нови неща работи Рамбъл. Първо си бе избрала ангел, после дърво, после обикновен надгробен камък от африкански гранит с украса от лилии, после се бе насочила към различните видове мрамор, но ги отхвърляше един по един като жена, която рови из дрешника си и се колебае коя рокля да облече. Първо искаше езерно зелено, после дъга, после бяло с тюркоазени нишки, халцедон, планинско червено и така нататък.

Бизнесът на Ръмбъл бе семеен от три поколения. Досега се бе справял с най-различни клиенти, но бе спрял да попълва поръчките на госпожица Синк още след третия път, когато бе променила избора си.

— Добър ден, Флойд — появи се госпожица Синк и го поздрави достатъчно високо, за да надвика гърма и стърженето на машините, шума на ултразвуковата вана, бръмченето на вентилаторите и грохота на компресорите.

— Сигурно е така — каза той.

— Не знам как понасяш този прахоляк тук. — Тя винаги повтаряше това.

— Всъщност той е полезен — отговаряше винаги и той. — Използват същата съставка в пастите за зъби. Все едно по цял ден си мия зъбите. Някога да сте виждали някой Ръмбъл с лоши зъби?

Той отчасти подхващаше тази тема, за да отвлече вниманието на госпожица Синк. Понякога успяваше. Днес обаче не се получи.

— Сигурно си чул. — Тя се премести по-близо, сякаш да му довери нещо тайно.

Седемстотин и петдесет килограмовият паметник висеше опасно във въздуха и Ръмбъл си мислеше колко трудно ще бъде възстановяването. Всички тези копия на старите майстори изискваха изцяло ръчна обработка, а нямаше как да започне работата по него, докато госпожица Синк бе и на километър от офиса му. Вероятно най-после окончателно се е спряла на нещо. Сигурно бе решила без капчица съмнение, че иска мек бял върмонтски мрамор, изваян ръчно.

Ръмбъл започна да оглежда таблите с образците на различни надписи, за да си приготви необходимия му надпис в стил иврит върху бял мрамор сиера, а хората му продължиха внимателно да снижават повредения паметник към платформата.

— Нали си чул какво са направили на Джеферсън Дейвис? — попита го госпожица Синк.

— Чух нещо по въпроса.

Ръмбъл започна да подрежда образците. За да са прозрачни, трябваше да се пластмасови, но така постоянно се чупеха.

— Както знаеш, Флойд, аз съм в управителния съвет.

— Да, мадам.

— Най-належащият въпрос в момента е да се прецени доколко е повредена статуята, как може да се възстанови и колко ще струва.

Ръмбъл още не бе ходил до гробището, за да види статуята. Нито пък щеше да го направи, ако не му възложеха работата.

— Рисувано ли е върху мраморната основа или само върху бронза?

— Най-вече върху бронза. — Дори мисълта за стореното я вбесяваше. — Но е нарисувано и върху горната част на основата, за да изглежда като баскетболно игрище. Така че да, рисувано е и върху мрамора.

— Ясно, значи стои на баскетболно игрище. Какво друго?

— Ами най-лошото. Нарисували са му баскетболен екип, маратонки и всичко останало и са сменили расата му.

— Изглежда, имаме два проблема — каза Ръмбъл и изхвърли още една счупена буква от образците. — За да се поправи мраморът, ще трябва да го изстържа с длето и да направя ново полиране. Що се отнася до бронза, ако са маслени бои...

— О, такива са. Мога да ги позная. Не е обикновен спрей. Всичко е направено на дебел слой и с четка.

— Ще трябва да свалим боята, може би с терпентин, и после да нанесем ново покритие, например с полиуретан, за да не се получи окисляване.

— В такъв случай подробно ще проучим положението — обобщи госпожица Синк.

— Така трябва — съгласи се Ръмбъл. — Ще трябва да транспортираме Дейвис до моята работилница тук. Не мога да си върша работата насред гробището, където е пълно с хора. Това значи, че ще трябва да го вдигнем с кран, да го натоварим в камион и да го закрепим неподвижно.

— Може би ще трябва да затворим гробището, докато трае тази операция — обади се госпожица Синк.

— Поне по време на преместването. Но аз бих го направил, освен ако не се появят други идеи. И ви препоръчвам да поставите патрулираща охрана там.

— Ще накарам Лийла да се погрижи за това.

— Междувременно никой да не пипа статуята. Разбира се, ако ще наемете мен за поправката.

— Разбира се, че ти ще я извършиш, Флойд.

— Ще ми трябва ден-два, за да уредя преместването, и после още не знам колко.

— Всичко това сигурно ще струва доста — отбеляза крайно пестеливата госпожица Синк.

— Ще бъда възможно най-справедлив по отношение на цената.

Буба нямаше намерение да бъде справедлив. Чувстваше се прекалено травмиран и нещастен и не можеше дори да помисли за сън.

Веднага щом детективът си тръгна с взетите отпечатъци и други доказателства. Буба се върна в работилницата. Почисти бързо и настървено, черпейки енергия от гнева, който напираше в него. Хафшелф не спря да лае, да обикаля и да подскача от земята на варела и обратно.

Този ден кармата на Буба не бе благосклонна към него. Беше си купил торба големи мраморни късове и бутилка флуоресцентно жълта боя. Опитите му да пробие дупка в мраморните парчета обаче засега бяха катастрофални. Парчетата постоянно се изхлузваха от стягата, а ако ги стегнеше по-силно, се сцепваха. Свределът на дрелката също се откачаше и накрая се счупи. Това продължи без признаци на подобрене, докато не му хрумна една умна идея.

Малко след три часа Хани надникна в работилницата със загрижено изражение на лицето.

— Скъпи, не си ял нищо цял ден — каза тя разтревожено.

— Нямам време.

— Скъпи, винаги имаш време да хапнеш.

— Не и сега.

Хани забеляза някакви останки от любимата си перлена огърлица върху работния тезгях.

— Скъпи, какво правиш?

Тя се осмели да направи няколко крачки навътре в работилницата. Перлите бяха разпилени и Буба разширяваше дупките им с тънка дрелка.

— Буба, какво правиш с перлите ми? Те са ми подарък от татко.

— Фалшиви са, Хани.

Буба пъкна черна корда в едната перла и върза дебел стегнат възел от другата ѝ страна. Направи същото с още една перла, после взе двете корди, върза ги заедно, може би на десетина сантиметра под перлите, и бавно ги размаха над главата си като ласо. Хареса какво се е получило и продължи да прави още такива.

— Хани, връщай се в къщата. Това е нещо, което е по-добре да не виждаш, нито пък да споменаваш за него пред някой друг.

Очевидно смутена, тя се поколеба на прага.

— Не правиш нещо нередно, нали? — осмели се да попита.

Буба не ѝ отговори.

— Скъпи, никога не съм те виждала да правиш нещо нередно. Винаги си бил най-честния човек, когото познавам, толкова честен, че хората постоянно се възползват от теб.

— Имам среща със Смадж у тях в шест часа и ще тръгваме за Съфолк.

Тя разбра какво значи това.

— Ще ходите в мочурищата ли? Моля те, не ми казвай, че ще ходиш там, Буба.

— Може да отида, а може и да не отида.

— Помисли колко змии има там — потрепери тя.

— Навсякъде има змии, Хани — каза Буба, който имаше остро развита фобия от змии, но смяташе, че никой не знае за нея. — Един мъж не може цял живот да се плаши от змиите.

Смадж си имаше своя собствена работилница, която бе много по-добре организирана от тази на Буба и бе оборудвана само с основните инструменти. Имаше работен тезгях, ъглошлайф, няколко вида триони, шублер, менгеме, ренде и вакуумпомпа. Смадж също не си падаше по змиите, но подхождаше към проблема с разум.

Времето бе необичайно топло за сезона. Мокасините му можеше да подгизнат в мочурищата, което значеше, че Смадж нямаше намерение да ходят на лов там. Саутхамптън бе много по-подходящ, макар и не за Буба. Смадж стоеше пред тезгяха и залепяше опашката на истинска гърмяща змия към една дълга гумена змия. Той раздвижи змията с проста кукичка, закачена към шестметров тънък шнур.

21.

Смадж качи преносимата кучешка колибка отзад в своя напълно натоварен за лов на ракуни додж „РАМ“.

— Качвай се, Трийбъстър! — заповяда той на кучето си.

Петнистата мъжка хрътка нетърпеливо скочи в камиона и влезе в колибката си. Трийбъстър бе специално обучаван за ловно куче и вършеше нещо само когато стопанинът му тръгнеше на лов. През останалото време само ядеше. Трийбъстър бе шампион от състезанието за ловни кучета. Лаеше пронизително и силно — имаше идеален глас като за ловно куче, освен ако човек не ходеше на лов в планините, където се изискваше малко по-висок тембър.

Смадж се гордееше с Трийбъстър и го хранеше с гранулирана храна „Секстън“, която поръчваше чак от Кентъки. Трийбъстър имаше малки лапи като на котка, силни мускулести крака, ушите му стигаха до върха на носа, имаше добра захапка и размахваше опашката си като сабя. Не такова куче Смадж бе препоръчал на Буба да си купи чрез обявите в списание „Американски ловец“.

Буба бе сигурен, че е направил страхотна сделка с Хафшелф. Кучето вече бе обучено от треньор и бе печелило челни места на много състезания. Буба купи хрътката за три хиляди долара, без дори да я е виждал, без да знае, че е тренирана да преследва койоти, елени, мечки и диви котки. Но особено добра бе в надушването на броненосци или в откриването на опосуми.

Буба паркира черокито си на алеята пред къщата на Смадж. Свали преносимата кучешка колиба и я натовари в камиона на Смадж. Хафшелф спря да лае и започна бясно да размахва опашка.

— В колибата! — нареди той на кучето си.

Буба метна гумените си ботуши, прожектора, каската с лампа, ръкавиците и промазаното яке, преносимия телефон, компаса и автоматичния нож. Остави раницата си на пода пред седалката. Беше пълна с най-различни неща, включително сандвичи със сирене, набор за първа помощ, колт анаконда и разни дреболии.

— Май си се приготвил като за снежна буря — отбеляза Смадж, докато изкарваше камиона от алеята.

— Никога не се знае какво може да стане с температурите по това време на годината — отвърна му Буба.

— Доста е топло. Буба. Не знам дали има смисъл да ходим при мочурищата, там сигурно е пълно със змии.

Буба се престори, че не му пука, но всъщност целият настръхна.

— Можем да го обсъдим в „При Лорейн“.

Караха през фъстъчени полета, участъци с ниска растителност и тъмни отрязъци прясно изорани ниви. В този район нищо не се бе променяло от години, освен радарната инсталация на Националния метеорологичен център. Тя приличаше на високотехнологична водна кула и бе породила всевъзможни суеверия сред собствениците на съседните парцели, които не желаеха подобно нещо да се намира в близост до градините им.

Буба също винаги изпитваше странно чувство, когато куполът на радара се появеше над върховете на дърветата. Нямахше съмнение, че с инсталацията се проследяваха формиращи се буреносни облаци, отчиташе се скоростта на вятъра и се осигуряваше национално покритие на службата, следяща за опасност от появата на торнадо. Но Буба вярваше, че инсталацията има и друго предназначение. Използваха я и извънземните. Може би чрез нея се свързваха с кораба — майка, в която и гънка на времето или измерение на реалността да се намираше той. В крайна сметка извънземните бяха изпратени на Земята от някого и имаха нужда по някакъв начин да се свързват с дома си.

По-рано Буба би споделил тази теория със Смадж, но това време си бе отишло безвъзвратно. Той погледна приятеля си и изпита огорчение. Когато минаваха покрай Параклиса на младия Исус в Пражката църква. Буба съвсем не изпита желание да подложи и другата си буза. После подминаха и Погребалния дом „Първайанс“ и Буба бе налегнат от мрачни мисли за издръжливостта на Смадж. Навлязоха в Саутхамптън и Буба се замисли, че всъщност Смадж го бе използвал от момента, в който бяха станали приятели.

Точно след езерата бе ресторантът „При Лорейн“, който предлагаше „Бързо и любезно обслужване“, а неоновият знак отпред рекламираше „ПЪР ЕНИ СКА Д РА И ОМ З 13.25“ и една мигаща стрелка сочеше към малката кремава постройка с червени первази. Паркингът на ресторанта по-рано бе използван като бензиностанция за камиони и все още имаше купища чакъл и останки от островчетата, където бяха стояли колонките за бензин и дизел. Точно зад сградата минаваше железопътната линия и когато Буба и Смадж паркираха и тръгнаха към заведението, се чу как по релсите загърмя влакът от Норфолк.

„При Лорейн“ бе любимо място на ловците. В периода, когато стрелбата бе забранена, посетителите намаляваха, но Мъртъл, касиерката, нямаше нищо против това. Тя смяташе, че ловът е имал смисъл в миналото, когато са плащали по двайсет долара за убито животно. Когато цената бе паднала до осем долара, вече не си струваше труда. Каквото и да убиеха ловците, обикновено го оставяха в горите.

Мъртъл винаги се радваше да види Смадж и Буба. Те ловуваха заради удоволствието да пораздвижат кучетата си. Убиваха само ако трябваше да насърчат кучетата отново да се втурнат напред и да ги заблудят, че ако успеят да заклепят животното, стопаните им ще го убият. Мъртъл не помнеше колко пъти ловците се бяха появявали в заведението с камуфлажни дрехи, изпръскани с кръв. Мъжете пушеха и дъвчеха тютюн. Поръчваша си кани горещо кафе, пържени скариди и раци „колкото можеш да изядеш“, големи плата и месно руло.

Масите бяха с пластмасово покритие и с нарисувани бинго номера. Буба и Смадж си избраха Б4, на която стоеше веселият надпис: „Върнете се съвсем скоро“. Буба веднага затършува в малката плетена кошничка с комбиниран сос, сос Уорчестър, табаско, захар и пакетчета желе, за да провери дали няма някоя останала вафличка. Вентилаторът на тавана се въртеше бавно. Смадж и Буба погледнаха специалитетите на деня, изложени точно до една табела, на която пишеше: „Запазваме си правото да откажем обслужване“.

— Хайде да извадим всичко на масата, Буба — каза Смадж и свали шапката си. — Колко носиш?

— Колко искаш? — Буба се постара да звучи нахакано и уверено, но вътрешно трепереше.

— Петстотин. — Смоук наблюдаваше внимателно реакцията на Буба.

— Вдигам на хиляда — заяви той.

— Носиш ли ги, приятелче, или само на теория?

— В джоба ми са.

Смадж поклати глава.

— Тази твоя кучка я бива да преследва пилета и кози. Видяла е истински ракун само на картинка. Не може да плува както трябва, само лае, и то ако не се мотае в краката ти. Хафшелф не си струва и оловото, с което да я гръмнеш, Буба.

— Ще видим — каза Буба, а в този момент се появи Мъртъл с тефтерче в ръка.

— Момчета, решихте ли вече?

— Чай с лед, пържени скариди и раци — поръча Буба.

— Една порция или „колкото-можеш-да-изядеш“?

— Колкото мога.

Мъртъл се засмя.

— А Смадж?

— Същото.

— Вие, момчета, не създавате никакви проблеми — усмихна им се тя, изчисти няколко трохи от масата им и тръгна към кухнята.

— Накъде тръгваме? — попита Буба.

— Ще започнем от кръстовището на 620 и 40 ей там, отсреща — посочи Смадж. — После наляво и навътре. Има само черни пътища, гори и потоци. Проверих как е при мочурищата, но ти не би искал да ходиш там точно сега. През деня става доста топло и вече е пълно със змии. Вечер, като захладнее, и човек ги настъпва като паднали клонки.

Буба трудно си поемаше дъх.

— Добре ли си, приятел? — попита Смадж.

— Алергията. Забравих да си взема хапчетата.

— Там, където ще отидем, навярно няма да има толкова много змии — продължи Смадж. — А ако видим змия, просто ще я отминаваме. Те се плашат от хората повече, отколкото ние от тях.

— Кой го казва? — не се сдържа Буба. — Да не би някоя змия да го е обяснила? Все едно да се казва, че кучетата имат усещане за време. Някой да е питал Хафшелф дали това е вярно? Слушал съм

истории за змии, които се пъхали в крачолите на панталона. Да не би да го правят от страх?

— Добър пример — отвърна замислено Смадж. — И аз съм чувал същото. Чувал съм и за змии, които преследват хората, и за кобри, които изплюват отровата си в очите ти, макар че не знам дали е вярно.

Дивинити се опита да успокои Смоук и да го извади от опасното настроение. Но когато станеше такъв, нямаше смисъл да му говори, защото той само щеше да си го изкара на нея.

— Сладурче, просто не искам да ти се случи нещо лошо — направи последен опит тя, докато той караше бясно по Мидлотиан, отдалечавайки се от дупката, която наричаше клуб и където имаше достатъчно оръжие като за цял полицейски участък.

— Само да го пипна и е мъртъв! — закани се Смоук.

Ву-Танг пееше „Жестоко наказание“ и Смоук усили радиото.

— Какво му казах? — Смоук изгледа сурово Дивинити.

— Каза му да нарисува статуята — промълви тя, без да изпуска ръцете му от поглед, за да е сигурна, че той няма да замахне към нея.

— Казах му да я нарисува като да я *съсипе*, да я *скапе*. — Смоук сграбчи кормилото още по-силно. — Знаех си, че трябва да остана и да го контролирам. По дяволите! Мамка му! А той да вземе да нарисува шибаната синя рибка и сега целият свят си мисли, че статуята има нещо общо с рибния вирус! А за нас какво остава? Кой ще разбере, че това е дело на Щуките?

— Май никой няма да научи. — Дивинити се бе смразила от ужас, очаквайки звяра в Смоук да изскочи всеки момент.

— Е, аз обаче ще оправя тая работа. И знаеш ли как?

— Не, сладурче — каза Дивинити и погали врата му.

— Не ме пипай — избута я настрани Смоук. — Опитвам се да мисля.

В момента в залата на новинарите бяха останали само тази странна порода репортери, които спяха денем и тръгваха на работа в

мрачните часове на нощта. Артис Руп не се придържаше към никакъв график.

Чувстваше се пълен с енергия и почти побъркан, докато продължаваше да дълбае около теорията си за черния пазар на цигари, рибния вирус и същата синя рибка, нарисувана върху основата на статуята в гробището. Нямаше никакъв напредък в разследването. Руп преподреждаше старата информация и го знаеше много добре. Не се случваше нищо, освен безкрайните престрелки между наркопласьори и кавгите в градския съвет.

— По дяволите!

Облегна се назад на стола си, протегна се и изпука врата си наляво и после надясно.

— Имаш ли нещо за следващото издание? — извика му нощният редактор Аутло.

— Работя по материала — отвърна Руп.

— Колко е дълго?

— Колко място ми даваш?

— Зависи какво ще пристигне по телеграфа — отговори Аутло.

Руп тъкмо се канеше да признае, че всъщност няма нищо интересно, когато телефонът иззвъня.

— Руп — обади се той.

— Как да съм сигурен?

— А?

— Как да съм сигурен, че говоря с Руп? — повтори сърдит мъжки глас.

— Какво е това, някакъв майтап ли? — Руп понечи да затвори.

— Аз съм човекът със сините рибки.

Руп мълчеше. Бързо отвори бележника си.

— Някога да си чувал за Щуките?

— Не — призна си Руп.

— А кой, мислиш, рисува проклетата статуя? Какво мислиш, че значи шибаната рибка на основата?

— Щука? — Руп слушаше въодушевен. — Рибката е щука?

— Точно така.

— Бяха направили предположение, че е рибата на нашия щат, пьстърва — обясни Руп.

— Не е никва пъстърва и по-добре внимавай, защото в този град стават много неща, които са дело на Щуките.

— Значи може да се каже, че Щуките са банда?

— Не, глупако, ние сме момичета скаутки.

— Значи мога да нарека Щуките банда в статията си. Кой сте вие? — попита предпазливо Руп.

— Най-лошият ви кошмар.

— Все пак?

— Шефът. Аз съм такъв, какъвто реша, и правя каквото си поискам. Шибаният ви град още нищо не е видял. И може това да го напечатате с червено. Запомни. Щуките! Пак ще чуеш за нас.

— Но защо баскетболист? Нарисуваната рибка има ли нещо общо с компютърния вирус?...

Чу се сигнал свободно. Руп се обади на полицията.

До този момент маси Б3, Б6, Б2 и Б1 също се бяха включили в разговора на Буба и Смадж.

— Чуйте какво ми се случи на мен — обади се един възрастен мъж с гащеризон. — Намерих една в тоалетната чиния. Вдигнах капака и тя си стоеше там, навита на кълбо, а езикът ѝ се стрелкаше навън-навътре.

— О, божичко! — възкликна една жена на другата маса. — Как може да се е озовала там?

— Мога само да предположа, че е искала да се разхлади, защото беше много горещо.

— Змиите са студенокръвни. Нямаат нужда от разхлаждане.

— Може да е изпълзяла от канала.

— А аз бях излязъл с лодката си една сутрин, преди изгрев, на лов за патици и изведнъж една водна змия цопна в лодката, точно върху крака ми, не ви занасям. Беше ужасно дебела. — Той направи широк кръг с пръсти.

— Аксел, винаги като разказваш тази история, змията става все по-дебела.

— И какво направи? — попита Смадж, а Буба седеше мълчалив и с посивяло лице.

— Ритнах проклетията с всичка сила. Изхвърча над главата ми, като се гърчеше, и усетих как докосна косата ми, преди да цопне във водата.

— А при нас една се бе завряла в хладилната стая — присъедини се към разговора Мъртъл.

Тя си издърпа един стол и седна, сякаш нямаше значение дали някой иска да вечеря.

— Това бе най-ужасната случка в живота ми, казвам ви. Явно е била отвън на припек, когато Бийн отишъл да вземе нова бъчвичка с туршия. Сигурно е минал точно до проклетата гърмяща змия, без да я забележи. После предположихме, че когато Бийн е отворил вратата на хладилника, змията се е пъхнала вътре и така се озовала заключена там. И после аз отивам на следващата сутрин да взема бекон и в момента, когато отварям вратата и влизам, чувам някакво тракане.

Разтреперана, тя спря и затвори очи. Всички бяха притихнали, ужасени, и попиваха всяка дума от историята.

— Е — продължи Мъртъл, — аз се заковах на място. Огледах се и отначало не видях нищо, но после пак чух тракането. Вече се бях сетила кой издава такива звуци. Искам да кажа, че гърмящите змии си гърмят по един много особен начин, не можеш да го сбъркаш, а аз чух точно същия звук откъм бидоните с картофена и зелева салата. — Отново направи пауза.

— Къде беше? — не издържа мъжът с гащеризона.

— Обзалагам се, че си е хапвала някой плъх отзад.

— Няма никакви плъхове в хладилната стая — бързо се защити Мъртъл.

— Тогава къде, по дяволите, се беше пъхнала, Мъртъл? — обади се Смадж.

— Ей на толкова разстояние от мен. — Мъртъл показа с пръсти петнайсетина сантиметра.

Всички ахнаха.

— Беше се увила точно до четката за миене на пода, а опашката ѝ стърчеше и тракаше непрестанно.

— Ти какво направи? — попитаха от всички страни.

— Ами тя ме ухапа — каза Мъртъл. — Точно тук, на левия прасец. Стана толкова бързо, че не усетих нищо и после змията

изчезна през вратата яко дим. Лежах една седмица в болницата и кракът ми така се наду, че се чудеха дали да не го отрежат.

Цареше гробно мълчание. Мъртъл се изправи.

— Храната ви сигурно е готова — каза тя и се отправи към кухнята.

Руби Синк се опитваше да се свърже с Лийла Ърхарт от часове, но всеки път, когато телефонът ѝ се включваше на изчакване и след това се свързваше, някой просто прекъсваше линията, без да се обади.

Тревогата и усещането за самота обикновено отвеждаха мис Синк в кухнята, където обаче нямаше за кого да сготви, освен за симпатичния млад полицаи, който бе наел една от множеството къщи, които тя даваше под наем. От доста време се канеше да го покани на гости, но все нямаше време да сготви истинска вечеря.

Едно бе да прави курабийки, съвсем друго — пържено пиле и запечени зеленчуци. Многобройните управителни съвети и асоциации изцяло запълваха времето ѝ. Цяло чудо бе, че изобщо успяваше да приготви нещо на бедното момче. Набра номера на пейджъра му и остави телефона си, като предположи, че той разследва някое престъпление.

Пейджърът на Бразил иззвъня точно когато той чукаше на вратата на Уийд. Не му бе отнело много време да открие в указателя с адресите в града, че в малката къща зад болницата „Енрико Доктърс“, където Бразил бе оставил Уийд предната вечер, живеят семейство Гардънър, не Джоунс.

Когато Руп се обади на полицията, че някаква банда, наречена Щуките, е поела отговорност за вандализма в гробището. Бразил веднага разбра, че Уийд навярно се е забъркал в нещо сериозно и опасно.

Бразил почука отново, но никой не отвори. Ноцта бе тъмна, нямаше луна. В къщата не се чуваше никакъв шум и на алеята нямаше спряна кола.

— Има ли някой тук? — почука силно на вратата Бразил.

Уест покриваше задната врата и след няколко минути тишина дойде отпред.

— Той знае, че го търсим — каза Уест и прибра деветмилиметровия си „Зиг“ в кобура на рамото си.

— Може би. Но не можем да сме сигурни дали се е досетил, че знаем кой е брат му.

Двамата вървяха заедно към необозначената служебна кола. Бразил светна с фенерчето си, за да види цифрите, изписани на пейджъра. Извади телефона си и набра номера. Мис Синк отговори веднага.

— Анди?

— Здравей! — каза Бразил подчертано мило, като си мислеше за картичката от цветарския магазин в антрето на Уест.

— Ще затворим временно гробището — каза му мис Синк.

Уест отключваше вратата си прекалено бавно. Бразил бе сигурен, че тя иска да разбере с кого говори той.

— Мисля, че идеята е добра.

— Ще трябва статуята да се премести в работилницата, което не е лесна задача, като се има предвид колко тежи. Така че, докато не я изнесем от гробището, управителният съвет реши да забрани достъпа за всички, освен за погребения, разбира се.

— В колко часа? — попита Бразил с приглушен глас.

— Какво? — попита мис Синк. — Почти не те чувам.

— Сега ли?

— О! — Мис Синк звучеше объркана. — Питаш дали сега гробището е затворено?

— Да.

— Разбира се. Обичаш ли печени зеленчуци?

— Дразниш ме — прошепна Бразил, а Уест рязко отвори вратата си.

— Моля? Не, не праз, други зеленчуци, каквито се слагат обикновено. Е, може би младите хора не си падат по такива старомодни ястия. Нито по пържено пиле.

— О, обожавам го! — каза Бразил, като заобиколи колата и се качи.

— Знаеш ли каква е тайната? — Настроението на мис Синк се бе подобрило значително.

— Чакай да отгатна. Мед.

Уест рязко потегли, като форсира двигателя.

— Точно така! — възкликна мис Синк. — Как позна?

— Опитвал съм и друг път. Нямам търпение да го пробвам пак.

— Ето, това е приказка — зарадва се мис Синк. — Ще ти се обадя допълнително да се уговорим конкретно.

— Разбира се. Трябва да свършвам.

Уест караше, все едно мрази колата и е решила да я накаже.

— Аз поне не провеждам лични разговори в работно време! — възкликна тя.

Бразил замълча. Взираше се през прозореца си. Пое си дълбоко дъх и въздъхна. Хвърли един поглед към Уест, изпълнен едновременно с еуфория и пронизваща болка. Тя ревнуваше. Сигурно още изпитваше нещо към него. Той не можеше да понесе мисълта, че ѝ причинява болка. Едва не ѝ каза истината за мис Синк. Но после си спомни за картичката от цветарския магазин и си каза: *В никакъв случай.*

Буба не бе в добро настроение, докато Смадж караше в мрака и колата се тресеше от неравния път. Имаше звезди, но светлината им бе съвсем мъждива. Буба се упрекваше, че изобщо е тръгнал. Чувстваше се ужасно. Усещаше, че му се гади.

— Още не сме уговорили правилата — заяви Смадж весело.

— Мисля, че се разбрахме да са както винаги — отвърна Буба потиснато.

— Не, мисля, че трябва да добавим клауза за декласиране — предложи Смадж. — След като залагаме толкова много и е състезание само между нас двамата.

— Не разбирам — каза Буба, а подозренията му се усилиха.

— Да кажем, ако Хафшелф, както винаги, започне да лае през две-три дървета от това, на което е ракунът. А той винаги прави така. Може да решиш, че е по-добре да сложим край, отколкото да стоим в гората цяла нощ. Същото се отнася и за мен.

— Значи ако аз се декласирам, ти печелиш хиляда долара, и обратно. Ако и двамата не открием нищо, никой не печели — обобща Буба.

— Точно така, приятелю. Ще търсим сто и двацет минути с по пет минути почивка между частите, с обичайните правила.

Когато Смадж най-после паркира камиона на някакъв черен път, Буба изобщо не можеше да се ориентира къде се намират. Смадж слезе, но остави фаровете да светят, за да се огледат наоколо. Двамата седнаха, обуха ботушите си и облякоха якетата.

— Забравих джобното си ножче в колата — измърмори Буба.

Той се качи обратно на седалката си, далеч от погледа на Смадж, и бръкна в раницата си за перлите, които бе приготвил. Напъха ги в джоба си. Взе и колта си анаконда 44-и калибър. Не смяташе, че това е подходящо оръжие за дадената ситуация, но не му бе останало нищо друго. Всичко останало бе откраднато. Пъхна огромния револвер в колана с найлонов кобур марка „Бианки“, така че якето му да го скрива напълно.

— Готови ли сме? — попита Смадж.

— Да започваме — отвърна му Буба нахакано.

Двамата пуснаха кучетата си от колибите и те веднага започнаха да ръмжат и да лаят, размахвайки опашки, а Буба и Смадж ги дърпаха за дебелиите каишки.

— Добро момиче! — Буба погали Хафшелф зад дългите, копринено меки уши.

Буба обичаше кучето си, независимо от недостатъците му. Тя приличаше на дългокрак, красив бийгъл с изненадващо мека козина. Обичаше да бъде Буба по ръцете и лицето. На Буба никак не му се искаше да я размъква из тези гори. Ако я ухапеше змия или ако я разкъсаше някой ракун, Буба нямаше да го преживее.

Смадж бе извадил хронометъра. Буба галеше Хафшелф и я насърчаваше този път да открие някой ракун.

— Старт! — извика Смадж, преди Буба да се е изправил.

Уийд тича по тъмната улица „Къмбърланд“, докато не приближи надлеза при I-195. От двете му страни имаше гъсти дървета и храсти, оградени от висока телена ограда.

Той прекоси затревения участък, оглеждайки се крадешком наляво и надясно, после се хвана за оградата, през която не се виждаше нищо заради гъстата растителност от другата ѝ страна. Какво

значение, ако паднеше от пет метра върху движещите се коли? Какво му оставаше в живота, ако Смоук го откриеше?

Уийд се изкатери по оградата и отблъсквайки клоните, които се навираха в лицето му, предпазливо се спусна от вътрешната страна. Задържа дъх, когато краката му докоснаха земята, и сляпо се запромъква между избуялите треви и храсти, пазейки лицето си с високо вдигната ръка. Озова се на някаква полянка, където различи фигурата на човек, седнал по средата. В мрака проблясваше запалената му цигара. Сърцето на Уийд се сви уплашено.

— Кой е там? — прозвуча някакъв враждебен глас. — Не се опитвай да направиш нищо. Виждам в тъмното и вече знам, че си дребен и невъоръжен.

Уийд не знаеше какво да каже. Нямахше накъде да избяга, освен ако не се опиташе да прескочи стената и да се приземи на магистралата.

— Какво става, момче, езика си ли глътна? — попита мъжът.

— Не, сър — любезно отговори Уийд. — Не знаех, че тук има някой. Веднага ще си тръгна.

— Няма къде да отидеш. Затова си тук нали?

— Да, сър.

— Можеш да спреш с това „да, сър“. Казвам се Пиджън.

— Не може това да е истинското ви име^[1]. — Уийд се осмели да се приближи леко.

— Вече не си спомням истинското си име.

— И защо са ви измислили такъв прякор?

— Защото ям гълъби. Когато успея да хвана някой, разбира се.

Стомахът на Уийд се преобърна.

— А ти как се казваш и защо не дойдеш по-наблизо, за да те видя по-добре?

— Уийд.

— Не може това да е истинското ти име — изимитира го Пиджън.

— Точно такава е.

Уийд беше гладен и жаден, а постоянният грохот на движещите се по магистралата коли го стряскаше. Нощта бе станала доста хладна и на Уийд му беше студено само по дънки и фланела. Пиджън си запали нова цигара и Уийд зърна лицето му в светлината на пламъка.

— Много си стар — каза Уийд.

— По-стар съм от теб, със сигурност. — Той пое дълбоко цигарения дим и го задържа в дробовете си.

Уийд пристъпи още по-близо. Пиджън миришеше, сякаш се разлага жив.

— Щом прекараш известно време тук, започваш да виждаш в тъмното, забеляза ли? Сигурно е заради фаровете на колите отдолу — каза Пиджън. — Не ми изглеждаш на много повече от десет.

— Четиринайсет — отвърна Уийд възмутено.

Пиджън бръкна в торбата си и извади недояден сандвич с риба. Устата на Уийд се напълни със слюнка, но и усети, че му се гади. Пиджън пак бръкна в торбата и извади двулитрова бутилка пепси, която бе наполовина празна. Захвърли фасата си встрани.

— Искаш ли? — попита Пиджън.

— Няма да ям или пия нищо, извадено от кофа за боклук — заяви Уийд.

— Откъде знаеш, че е от боклука?

— Защото съм виждал хора като теб да ровят из кофите за боклук. Размъкват се насам-натам с колички от супермаркети и не живеят постоянно никъде.

— Аз живея тук — каза Пиджън. — Това не е никъде. Я ела насам! Ще ти покажа нещо.

Уийд се опита да не обръща внимание на миризмата и се приближи до одеялото, където седеше Пиджън. Пиджън бръкна в джоба на оръфаното си войнишко яке и показа на Уийд торбичка, пълна с нещо.

— Бисквити с фъстъчено масло — довери му Пиджън с дрезгавия си глас. — Не са от боклука. Дадох ми ги в бедняшката кухня в центъра.

— Заклеваш ли се? — попита Уийд, а стомахът му се молеше най-после да получи нещо.

Пиджън кимна.

— Имам и една неотваряна бутилка с вода. Пак от бедняшката кухня. Мисля, че мога да ги поделя с едно малко момче, което се е загубило.

— Не съм се загубил — каза Уийд.

Буба пък се бе загубил напълно. В мига, когато пузнаха кучетата, Хафшелф бе поела през гората в една посока, докато Смадж и Трийбъстър бяха тръгнали в съвсем друга. Кучетата търчаха из храстите поне десетина минути, преди Хафшелф да излае три пъти.

— Удар, Хафшелф! — извика Буба.

Шумът откъм посоката на Смадж стихна. Буба се втурна с всички сили, чупеше клони, прескачаше дънери и локви, за да намери пътя си обратно. Добре че лампата на каската осветяваше пътя му. Изпод краката му се чуваше пращане и чупене и Буба се надяваше, че ако наблизо има змия, ще се стресне от този шум и ще избяга. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите и той не можеше да си поеме дъх, когато приближи мястото, откъдето се чуваше Хафшелф.

Тя бе опряла предните си лапи на един бор, лаеше с пълно гърло и размахваше опашка, когато Буба се появи. Не се съмняваше, че тя е подушила мястото, където ракунът е бил преди известно време, вместо да открие къде е в момента, или че просто си е харесала някое дърво, на което има ракун, колкото и захарни пръчки — в айсбергите. Буба освети с фенера си клоните на дървото от горе на долу, разочарован, но не и изненадан.

Извади две боядисани с флуоресцентна боя перли и ги размаха над главата си. Запрати ги високо нагоре и облекчен забеляза, че те се закачиха на клоните, някъде по средата на дървото. Буба ги освети с фенера си и те блеснаха във флуоресцентно жълто, точно като очи на ракун. Сърцето на Буба се изпълни от възторг, а Хафшелф продължи да лае срещу нищото. В този момент дотича Трийбъстър, следван от Смадж.

— Дърво, Хафшелф — извика Буба.

— Как ли не! — каза Смадж, опитвайки да си поеме дъх.

— Виж сам.

Буба освети с фенера си яркожълтите очи между тъмните клони на дървото.

— Ако там, горе, има ракун, как така Трийбъстър седи спокойно и не лае? — учуди се Смадж.

— Това си е твой проблем, приятелю — каза Буба. — А не можеш да кажеш, че не го виждаш.

— Виждам го — трябваше да се съгласи Смадж. — Проклетото животно със сигурност е горе, макар че е застанало много странно. Сякаш е настрани.

Буба извади картоната си за записване на резултатите.

— Сто точки, че го откри, и още сто двайсет и пет, че го подплаши да се качи на дървото — каза той и записа точките в погрешната колона.

Смадж мълчеше, намусен. Двамата вързаха кучетата на каишките и тръгнаха през гората. След пет минути Смадж отново пусна хронометъра и двамата освободиха кучетата. Трийбъстър се изстреля, сякаш подушваше нещо. Хафшелф измина не повече от трийсетина метра в гората, когато стигна до едно поточе и изляя три пъти.

— Удар, Хафшелф! — нададе бойния си вик Буба.

Трийбъстър също изляя три пъти по-отдалече.

— Удар, Трийбъстър! — извика Смадж.

Двамата мъже хукнаха след кучетата си. Буба едва не се спъна в един стърчащ корен, залитна и кракът му хлътна в някаква дупка. Стараеше се да не мисли за змии. В главата му се въртеше, че ако Смадж разбере как го мами, може да реши да го изостави в тази затънтена гора и ловците щяха да открият скелета му години по-късно.

Хафшелф продължи да лае пред плиткото поточе. Буба я вдигна и я пренесе от другата страна на водата, където я остави пред един дебел дъб.

— Лай тук! — каза ѝ Буба.

Хафшелф не му обърна внимание.

— Хайде, момичето ми — помоли я Буба.

Хафшелф седна и провесил език. Буба въздъхна. Бръкна в джоба си и извади нов чифт перли и един сандвич със сирене. Хафшелф веднага залая и заподскача, защото Буба размаха сандвича пред носа ѝ. Кучето полудя. Буба се протегна и напъха сандвича в една дупка на дървото. Хафшелф започна да подскача и да лае, а Буба захвърли нов чифт очи в клоните на дървото.

Това продължи по този начин, докато останаха двайсет минути от състезанието. Буба бе натрупал деветстотин точки. Смадж нямаше няколко. Беше спрял да говори четиридесет и пет минути по-рано. Беше престанал да гали и да потупва кучето си.

— Май може да обявим финала — предложи Буба. — Няма как да ме настигнеш в резултата, Смадж.

— Още не сме свършили — каза му Смадж.

Беше останал един последен шанс Буба да бъде декласиран преди края на състезанието. Смадж си каза, че няма избор, докато вървяха из гората през последната петминутна почивка.

Смадж тихо бръкна в раницата си и извади гумената змия, като притисна тракащата опашка, за да не вдига шум, докато я развива. Запрати змията над главата на Буба. Тя падна на около пет метра напред.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Буба изплашен.

— Кое? — престори се Смадж и леко дръпна конца на змията, за да я накара да затрака.

— О, божичко! — възкликна Буба, застана абсолютно неподвижен и освети с фенера си една огромна гърмяща змия, която се виеше и го приближаваше с голяма скорост. — Аууууууу! — изпищя той, залута се накъде да побегне, после бързо разкопча якето си, а змията продължаваше да се носи по петите му, тракайки зловещо.

— Бягай! Бягай! — извика Смадж, който също тичаше, за да мести змията в желаната посока.

Буба рязко се извърна, стиснал с двете си разтреперани ръце анакондата 44-и калибър. Стреля няколко пъти, змията се разхвърча на парчета във въздуха, а Смадж се скри зад едно изсъхнало дърво, промъкна се, приведен, през храстите, изтърколи се на брега на един поток и цопна вътре.

[1] На английски пиджън означава гълъб. — Б.пр. ↑

22.

Уийд гледаше града от малкото, вонящо скривалище, което поделеше с Пиджън. Трепереше от студ и уплаха. Пиджън бе изпил четвърт бира и веднага бе заспал.

Уийд се зачуди какво ли прави полицаи Бразил в момента и дали всички са тръгнали да го търсят. Не бе сигурен дали полицаите са открили нещо, което да му създаде проблем. Може би щяха да намерят начин да го сложат на детектор на лъжата и да разберат, че той е изрисувал статуята.

Пиджън бе поделил две бисквити с фъстъчено масло с Уийд. Беше му дал да пийне четири глътки вода с довода, че трябва да си запазят и за по-късно. Уийд си помисли, че това скитническо скривалище вони по-ужасно и от свърталището на Щуките и с носталгия си спомни за дома си, за хубавата храна и чистото легло.

Той вече никога нямаше да се върне при майка си. Навярно никога вече нямаше да я види. Никога вече нямаше да прекара уикенда при баща си, не че кой знае колко му харесваше да ходи там. Трябваше да се постараете да хареса Пиджън, защото Щуките нямаше да престанат да го търсят. Никога вече нямаше да бъде свободен. Имаше си робски номер, който да му напомня за това, ако случайно забрави. Пиджън се претърколи и се събуди в момента, когато ефектът от бирата отмина. Намести купчината мръсни дрехи, които ползваше за възглавница. После се прозя и на Уийд му замириса отдалеч на отворена кофа за боклук.

— Буден ли си? — попита Уийд.

— Не — ако зависеше от мен.

— Как си стигнал до това да живееш по този начин, Пиджън? — попита Уийд. — Винаги ли си живял така?

— И аз съм бил малък като теб. После пораснах, воювах във Виетнам и като се върнах у дома, няхах желание да правя нищо.

— Защо така?

— Така се чувствах. И все още се чувствам.

— Аз също — промълви Уийд. — Може би ще заживея с теб отсега нататък.

— В никакъв случай! — извика Пиджън така, че Уийд се стресна. — Теб да са те пращали на война? Куршуми да са отнасяли крака ти и част от ръката? Да са те местили от психиатрия на психиатрия, докато вече няма място за теб, и тогава да са те изхвърлили на улицата? Някога да си спал на тротоара в най-студената зима, завит с вестник вместо одеяло? Някога да си ял плъхове?

Уийд бе ужасен.

— Наистина ли са ти отнесли крака?

Пиджън повдигна десния си крак и му показа, че вместо ходило и глезен има само чукачче. Уийд не го видя много добре заради чорапа, а и още не се бе съмнало.

— А как си се озовал в лудница? — върна се на най-важния въпрос Уийд, като едновременно започна да обмисля как може да избяга от Пиджън.

— Лууууууд. — Пиджън изплези езика си и обърна очи.

— Не, не си луд.

Уийд пак се замисли за оградата и за това дали може да се изкатери по нея достатъчно бързо.

— О, съвсем луд. Понякога виждам неща, които ги няма. Особено нощем. Хора, които ме нападат с ножове, с пистолети. Виждам отрязани ръце, крака, кървища. Психиатрите имат един куп имена за това състояние, но в края на краищата, Уийд, това няма значение. Както и да го нарекат, все е едно и също.

Пиджън извади нова, полуизпушена цигара от джоба си и докато я палеше, Уийд видя обезобразената му ръка. Бяха му останали само палец и част от показалеца.

— Ти от какво бягаш? — попита Пиджън.

— Кой казва, че бягам?

— Аз.

— И какво?

— Ченгетата ли те търсят за нещо? Хайде, момче! Не се срамувай. И мен са ме търсили един-два пъти.

— И какво, ако ме търсят?

— Пфу! — Пиджън изпусна дима от цигарата. — Някой със сигурност те търси. Обзалагам се, че е някое друго момче. Може да си

му откраднал дрогата или нещо такова.

— Не съм! Дори не съм виждал наркотици! Той е бесен, защото не направих каквото ми каза!

— Колко бесен? Толкова, че да ти направи нещо ли?

Очите на Уийд се напълниха със сълзи. Той бързо ги избърса, надявайки се Пиджън да не е забелязал.

— Аха, някое от онези истински зли момчета. Не им мига окото човек да застрелят — продължи Пиджън. — По-рано нямаше такива деца. А сега даже се измъкват безнаказани в повечето случаи.

Гневът на Уийд се разгоря като фаса в устата на Пиджън, който го захвърли с разочарован вид.

— Тези момчета са по-лоши и от онези във Виетнам. Целите опасани с бомби. *Здрасти! Радвам се да се запознаем. БУМ! ТРЯС!* — не спираше Пиджън. — Но там поне си имаха причина. Не беше на майтап, със сигурност.

— Той вече ме нарани няколко пъти — изплака Уийд. — Принуди ме да стана член на бандата му, насила ми направи татуировка на пръста и сега заради него не мога да ходя на училище, изпускам часовете по рисуване и последните репетиции на оркестъра точно преди парада! Освен това знае къде живея и ако отида някъде, ще ме открие и ще ми пръсне главата. По-лош е от дявола!

— Май ти остава само една възможност — обмисляше ситуацията Пиджън. — Каза, че те търсят ченгетата?

— Може би.

— Какво си направил?

— Изрисувах една статуя в гробището.

— Остави ги да те хванат.

Уийд бе шокиран:

— Защо да го нравя?

— Защото ще те арестуват и така дяволът няма да може да те пипне.

— Не искам да ме пратят в затвора!

— Ще те пратят в пансион за непълнолетни, което не е точно затвор. Дават ти дрехи, хранят те три пъти дневно, имаш си собствена малка стаичка, можеш да играеш баскетбол, да гледаш телевизия, да ходиш на училище. Трябва ти доктор, психиатър — осигуряват ти ги. Не е зле, а? Трябва да чуеш хлапетата на улицата. За тях това е като

ваканция. Малките копелета! И мен ме е страх от тези хлапетии. Били са ме, ограбвали са ме, ръгали са ме с нож, ритали са ме в топките. Веднъж дори ме подпалиха за майтап. И какво им направиха? Пратиха ги на шибаната *ваканция* за две-три седмици. После се връщат най-спокойно, весели, доволни, с джобове, тъпкани с пачки.

— Не искам никаква ваканция.

— Искаш да умреш ли?

— Не. Не, Пиджън, не искам.

— Тогава по-добре да те приберат някъде, преди дяволът да те е пипнал. Може докато излезеш, и той да си е намерил майстора. Хора като него не доживяват до старост.

На три пресечки на юг, по улица „Спринг“, Бразил и Уест инспектираха част от оградата, заобикаляща мястото, където бяха намерили вечен покой президенти, губернатори, герои от Гражданската война, видни ричмъндски фамилии, а в по-нови времена — и най-различни граждани, които пожелаваха да бъдат погребани там, независимо от факта, че всички парцели с изглед към реката са заети.

Ранната сутрешна светлина все още се бореше с хладните пръсти на сенките в тази част на Холивудското гробище, където равният участък свършваше и започваха храсталаците, отделящи гробището от реката. Уест и Бразил откриха дупка в оградата, която бе достатъчно голяма, за да може средно едър човек да се промъкне оттам. Но веригите бяха прекалено ръждясали и очевидно не бяха използвани от месеци, а може би и от години.

— Не е минал оттук — реши Бразил и се огледа.

Уест се раздражни от това заключение, най-вече защото не го бе направила тя.

— Не знаех, че си детектив. Мислех те за пресаташе.

— Не съм пресаташе.

— Добре де, връзки с обществеността, репортер, писател.

Бразил се сети, че съвсем скоро трябва да предаде следващата си статия за вестника, а още дори не я бе започнал. Не можеше да направи нищо и за страницата с новините в интернет сайта, защото компютърната система все още си стоеше като замръзнала на картата с

рибките. Не бе отделил нито минута и на наръчника за работа с компютърната система, в написването, на който трябваше да участва, сякаш изобщо имаше смисъл от такъв сега.

— Искам да кажа, че той със сигурност би могъл да влезе съвсем лесно — каза Уест.

Бразил се пъкна през дупката, внимавайки да не закачи униформата си и да не се пореже.

— Права си. Идваш ли?

— Не. Това си бе твое предчувствие. Не мое. Аз самата не мисля, че той ще се върне на местопрестъплението, както се изрази ти. Защо си толкова сигурен?

— Защото е направил нещо съвсем лично и емоционално — отвърна Бразил. — Мисля, че няма да устои на изкушението да зърне отново творението си. За него това не е статуята на Джеф Дейвис. Това е паметник на Туистър. Кой знае какво преминава през главата на Уийд и аз смятам да го открия, преди Щуките да са го пипнали.

— Може вече да са го открили.

Бразил обмисли тази вероятност, докато се навеждаше над надгробните камъни и ги оглеждаше. Надписите им бяха толкова стари, че вече бяха неразгадаеми. Дървета, засадени отпреди Гражданската война, хвърляха дълбоки сенки, а листата им шумоляха при всеки полъх на вятъра.

— Слушай, Вирджиния, смятам известно време да се помотая тук — каза Бразил. — Ще се обадя по радиото някой да дойде да ме вземе, когато съм готов.

Тя се поколеба. Бразил усети, че тя се притеснява да не чуе, че той няма нищо против тя да го остави сам и да си тръгне.

— Е, както и да е — поколеба се отново Уест, после продължи намусено: — Искан само да кажа — дали си даваш сметка с какви проблеми се занимават в този шибан град? И колко пари ще изхарчат заради проклетото гробище.

— Всъщност — каза Бразил, който задълбочено бе проучил Ричмънд и околностите му — Холивудското гробище е нетърговска корпорация, собственост на притежателите на парцелите, не на града.

— Хм! — изсумтя Уест, докато се отдалечаваше. — На кого ли му пука.

На Лийла Ърхарт ѝ пукаше. Това бе осмият ѝ мандат като председател на Управителния съвет на Холивудското гробище, което всъщност ѝ отнемаше съвсем малко време. Повечето от притежателите на парцелите бяха вече мъртви, на годишното събрание на управителния съвет обикновено идваха малцина, не се правеха почти никакви предложения или оплаквания.

На събранията Ърхарт никога не се нуждаеше от чужда помощ. Не ѝ трябваша мненията и предложенията на другите. Изцяло нейна идея бе да се забранят пикниците, закуските, алкохолните питиета, велосипедите, джогингът, мотоциклетите, скейтбордовете, ролерите, колите с ремаркета и радиокасетофоните на територията на гробището. Ърхарт бе страстно отдадена на гробището и неговата значимост като туристическа атракция и място, увековечаващо загиналите, но съвсем не забравени герои, особено тези, за които Ърхарт твърдеше, че са ѝ роднини.

— Това много повече от вандалин — обяви Ърхарт в частната заседателна зала на клуба, където бе свикала заседанието, а после бе променила началния му час. — Това фронт за нашите из общи права, за тяхната свобода и щастие, за самата ни цивилизация. Тези вандали, тези непокойващи се, хладнокръвно малолетни престъпници, които се наричат Щуки, са изосквернили всички, седящи в този зала.

Това не включваше началничката на полицията Джуди Хамър, тъй като бе родом от Арканзас. Тя изтича през входа и нагоре по старите тухлени стъпала на този исторически клуб на аристокрацията, където жените не бяха допускани за членове, а само като гости на мъжете или приятелите си и като такива бяха добре дошли навсякъде, с изключение на Викторианския бар, мъжкия грил ресторант, плувния басейн, физкултурния салон, сауната, кортовете за скуош и тенис и читалните.

Тези ограничения особено не притесняваха отдадените в служба на обществото жени, които бяха постоянно заети да сформират нови и нови комитети, да организират балове на дебютантките и благотворителни търгове за вино, осигуряващи средства за изкуството, да мислят за ваканции, бижута и други луксозни вещи, да посещават

сватбени тържества, изложби на цветя, обеди с Вирджинската федерация на градинските клубове, с Дъщерите на американската революция, с Дъщерите на Конфедерацията, с Младшата лига и, разбира се, с първите семейства на Вирджиния и с жените на конгресмените.

Хамър бе закъсняла с двацет минути. Тя прекоси на бегом мраморното фоайе, без да забелязва разкошния ориенталски килим, античния кристален полилей, кадифените диванчета, огледалата с позлатени рамки и огромния портрет на Джордж Вашингтон. Не спря да остави палтото си на гардероб, нито да се полюбува на удивителните картини на Робърт И. Лий и Лайтхорс Хари. Джуди Хамър малко се интересуваше от сто и осем годишния клуб, основан от бившите офицери на Конфедерацията, които според първоначалния устав са искали да насърчат социалното общуване и да поддържат богата библиотека.

Вратата към заседателната зала на първия стаж бе затворена. Хамър я отвори бавно и тихо, докато Лийла Ърхарт продължаваше речта си. Хамър огледа лицата на присъстващите: члена на градския съвет — преподобния Соломон Джаксън, кмета Стюарт Лам, заместник-губернатора Джун Милър, президента на банка „Нейшънс“ Дик Олбrait, издателя на „Ричмънд Таймс Диспач“ Джеймс Ийтън и президента на Ричмъндската метрополна конвенция Фред Рос.

Мъжете погледнаха Хамър. Неколцина ѝ кимнаха. Всички изглеждаха изнервени и готови да посъветват Ърхарт да иде да се гръмне. Хамър си намери свободен стол.

— То е толкова и много повече от град на мъртвите — говореше Ърхарт авторитетно. — Това е Валхалата^[1] на храбреците, които са носили Южния кръст до последния си дъх, размахвали са го заради в името на правата на щатите и които накрая са били погребани, много безименни войни също, в Холивудското гробище.

Ърхарт би била неотразима блондинка, ако нямаше няколко физически недостатъка, които я правеха по-скоро неприятна и я амбицираха да промени външността си. Косата ѝ не бе толкова руса, колкото на Лийла ѝ се искаше, и с годините все повече потъмняваше, което налагаше доста чести посещения във фризьорския салон на „Саймън и Грегъри“. Изтощителните часове с личния ѝ треньор също

не можеха да променят генетично дадените ѝ дълъг врат, тесни рамене, малки гърди и широк ханш.

Ърхарт прикриваше тези си недостатъци възможно най-добре, обикновено с дрехи „Ескада“. Тази сутрин бе направо ослепителна в оранжевите си пола и блуза, с подходящи обици, обувки и чанта. Останала без дъх и плувнала в пот под сивия си раиран костюм, Хамър си каза, че Ърхарт прилича на пътна пирамидка.

— Двама президенти и петима губернатори си спят вечен сън тук — не спираше тирадата си тя. — Да не забравяме бригадните генерали Армистед, Грейси, Герг, Морган, Пакстън, Стафърд и Хил.

— Хил е бил генерал-майор — обади се заместник-губернаторът Милър невъзмутимо. — А всички генерали, които току-що изредихте, не са погребани тук, само останките им са били излагани на поклонение в гробището за кратко. С други думи в момента не се намират тук.

Ърхарт бе прочела седемте имена на гърба на брошурата, където се изреждаха имената на генералите на Конфедерацията, и не бе забелязала, нито вникнала в смисъла на „изложени за временно поклонение“. Всъщност чак в този момент тя осъзна, че предполагаемият предшественик на съпруга ѝ, генерал Бул Пакстън, е сред седмината герои от войната, чиито останки, както ѝ казваха в момента, са били преместени на друго място. Ърхарт не позволи да я поправят.

— Смятам, че аз правата — усмихна се тя хладно на заместник-губернатора.

— Не, не сте — съвсем спокойно настоя гласът, който никога не се повишаваше, нито издаваше напрегнатост. — В гробището са погребани двайсет и петима генерали, но не и тези седем. Може би ще пожелаете да си отидете и да проверите брошурата си.

— Каква брошура?

— Тази, която не сте прочели много внимателно.

[1] Валхала в норвежката митология е мястото, където отиват душите на загиналите в битка герои. — Б.пр. ↑

23.

Буба, Смадж, Хафшелф и Трийбъстър прекараха цялата нощ в гората. Но това не бе, защото го желяеха. Когато Буба бе гръмнал гумената змия и Смадж се бе хвърлил да се крие, той си бе направил цицина на главата.

Сега Смадж бе объркан, неориентиран и раната на главата му леко кървеше. Това остави търсенето на обратния път изцяло в ръцете на Буба, който сам трябваше да води и двете кучета за каишките и да внимава поне едното от тях да не открие никакви ракуни.

— Внимавай да не се спънеш — предупреди Буба Смадж, докато бавно си пробиваха път през храстите и дърветата, които бяха толкова гъсти, че спокойно можеха да минат за тропическа гора.

— Още колко? — попита провлечено Смадж.

— Не може да има още много — отвърна Буба същото, което повтаряше през последните осем часа.

Смадж нямаше да издържи да ходи още дълго. Добре че Буба бе взел в раницата си храна, макар сега и да съжаляваше за сандвича, който бе натъпкал в дупката на дървото. В момента бе готов да даде всичко за него. Поне водата не бе проблем. Проклетата вода бе навсякъде около тях и всеки път, щом стигнеха до поток, Хафшелф забиваше крака на място и започваше да лае, а Буба трябваше да я пренесе през водата, макар че някои от потоците бяха доста дълбоки и бързи. Единственото нещо, което поддържаше Буба, бе гневът.

— Все още не мога да проумея как си могъл да направиш нещо толкова подло — повтаряше той на Смадж отново и отново.

Смадж бе прекалено изтощен и неориентиран, за да отговори.

— Можех да получа удар. Просто имаш късмет, че не съм някой злобар.

Стигнаха нов поток, този път съвсем малък и тесен, но Хафшелф не пожела да го прескочи.

— Писна ми — заяви Буба на кучетата. — Не мога да ви влача нито стъпка повече. — Освободи ги от каишките им. — Оправяйте се

сами.

Трийбъстър се изстреля моментално, запромъква се между храстите и започна да лае три пъти, че е открил ракун, но никой не му обърна внимание. Хафшелф тръгна наляво. Тя спираше на всеки няколко крачки и се обръщаше към Буба, гледайки го сериозно и загрижено.

— Какво има? — попита я Буба.

Хафшелф изтича няколко метра напред, после пак се обърна към Буба.

— Трябва да те следваме ли? — попита я Буба.

Хафшелф излая. Буба и Смадж я следваха още четирийсет и пет минути, докато Трийбъстър продължи да гони ракуни и да се чуди защо никой не обръща внимание на лая му. Вече се усещаше утринната роса, цареше пълна тишина, слънчевите лъчи започваха да пробиват покривалото на листата. Като по чудо изведнъж се озоваха на една полянка, точно срещу камиона на Смадж, спрян на черния път.

За Пиджън бе важно да излезе от скривалището си преди изгрев, когато движението става прекалено натоварено, и още по-важно — когато изпразват кофите за боклук зад ресторантите, отварящи доста по-късно.

Пиджън често откриваше неочаквани съкровища — пари, бижута и чантички, които пийналите хора изпускаха по пътя към колите си. Веднъж бе открил ръчен часовник „Ролекс“ и в заложната къща получи толкова пари за него, че после преживя добре с тях няколко месеца. Бе намирал много мобилни телефони, калкулатори, пейджъри, дори и няколко пистолета.

— Можеш да останеш тук, ако искаш! — каза Пиджън на Уийд.

Уийд седеше на одеялото и не знаеше какво да прави. На дневна светлина заплахата изглеждаше още по-ужасна, може би защото бе по-трудно да се скрие, когато слънцето свети ярко.

— Трябва да има места, където дяволът не би отишъл — каза Пиджън.

Уийд се замисли.

— Предполагам, че не би отишъл в гробището — реши той.

Пиджън измисли нещо:

— Я кажи, хората не оставят ли разни хубави неща по гробовете? Любимата храна на покойника, любимото му уиски, вино, пури, както са правели едно време в пирамидите?

— Когато бях там, бе съвсем тъмно, не видях нищо, освен малките флагчета, дето ги слагат навсякъде. Не е много голямо гробище.

Светът вече не бе достатъчно голям, за да побере автомобилния поток и това бе добре за полицай Отис Роуд. Беше почти седем и половина и движението бе много натоварено.

Скоро по улиците и магистралите щеше да има хиляди коли, превозващи собствениците си към работните им места. Хората пътуваха сами в колите си и не се интересуваха от изтъняването на озонния слой, а ревниво бранеха правото си да тръгнат и да се върнат, когато и както им е удобно, карайки колата, която могат да си позволят, и движейки се по собствено разписание.

Отис Роуд караше полицейската кола. Запали си „Карлтън“ ментол и постоянно местеше поглед между огледалото за обратно виждане и светофара, който всеки момент щеше да светне червено. Мъжът с червеното камаро в съседното платно се опитваше да изпревари светофара. Успя. Роуд се разочарова.

Той бе висок, кокалест, леко кривоглед и приближаващ шейсетте. Когато бе юноша и още живееше на южния бряг на реката, често си мечтаеше да стане дисководещ по радиото или дори певец.

От това нищо не се бе получило и след гимназията той кандидатства в ричмъндската полиция. През първата седмица в академията Роуд научи как да борови с полицейските честоти и обхвати, как точно да използва радиостанцията, какви са процедурите за предаване на поверителна информация, кодовете, фонетичната азбука и най-важното: десетте основни сигнала.

Когато най-после го пуснаха по улиците на града, той бе неуморим, старателен, всеотдаен и вездесъщ. Не спираше да се обажда по радиостанцията. Носеше се по радиовълните като дисководещ, какъвто така и не бе станал, а ченгетата, диспечерите и операторите на 911 много бързо намразиха и отличителния му номер, и отекващия му глас.

Дразнеха се и се подиграваха на навика му да прекъсва връзката между полицаи, които вече водеха някакъв разговор, и да обсебва изцяло комуникационната система. Започнаха да му викат Роуд Шопара или Говорещата кутия и всички искрено се надяваха началниците да го преместят от пътен патрул в някой от канцеларските отдели, например в склада за съхранение на вещественни доказателства, на някое гише информация в отдела по поддръжката или на паркинга за конфискувани и прибрани от паяка коли.

Но шефовете преди Хамър много държаха квотите за полицаи от различните раси да бъдат стриктно спазвани, а и Роуд така всеотдайно преследваше гражданите, които нарушаваха ограниченията на скоростта, движеха се в забранени улици, преминаваха на червено, правеха обратни завой на непозволен места, караха след употреба на алкохол или пренебрегваха сирената и сигналите на Роуд.

Времето минаваше, зрелостта отвеждаше Отис Роуд на нови кръстопътища в живота му и той осъзна, че по-важна от борбата му с нарушенията на правилника за движение с битката срещу една бързо разрастваща се болест, която постепенно се превръщаше в епидемията на съвременната епоха. Местата за паркиране все повече и повече не достигаха.

Роуд започна да наказва тези, които оставяха колите си по-дълго от времето, за което си бяха платили на автоматите за отчитане по улиците, или паркираха на непозволен места, на тревни площи, алеи и тротоари, които не бяха тяхна собственост, пред църкви и магазини, които не посещаваха, или на алеи за велосипедисти. Той започна да си носи кочана с глоби за неправилно паркиране и когато не бе на работа, особено след като градът ремонтира автоматите за таксуване на паркирането.

Роуд изтръска цигарата си и хвана микрофона. Точно след шест минути и четиридесет секунди щеше да стане осем и четирийсет сутринта и времето за паркиране, за което бе платила диспечерката Пати Пасман, щеше да изтече.

Вероятно Смадж бе получил леко сътресение, но отказа да бъде откаран в болницата. Буба не му позволи да шофира и сам седна зад волана. Трябваше да си признае, че никога не е карал толкова хубав

камион и усещането за горчивина отново го завладя — същото усещане, което го тормозеше, откакто се помнеше.

— Страхотен приятел си ми ти — мърмореше Буба, а Смадж се правеше на заспал. — Да ми продадеш онзи скапан джип. Да саботираш работата на станция осем, за да печелиш съревнованието всеки месец. Да си вземаш безплатните цигари и после да ми ги продаваш.

— Каза ли нещо? — попита Смадж, когато Буба зави по алеята към къщата му, където окаеният джип на Буба бе стоял цяла нощ.

— Мисля, че ми дължиш хиляда долара — каза му Буба.

Смадж веднага застана нащрек. Изправи се на седалката си и започна да мига неразбиращо, сякаш се опитваше да разбере къде се намира.

— Къде сме? — попита той.

— Пред къщата ти. Не сменяй темата, Смадж. Аз спечелих.

Понечи да каже *напълно честно и безусловно*, но се сети как проблясваха направените от него фалшиви очи.

— Спечелил си? — Смадж се правеше на замаян. — Какво си спечелил?

— Облогът ни, Смадж.

— Какъв облог?

— Знаеш какъв облог!

— А? — попита Смадж. — Мисля, че имам амнезия. Дори не знам къде сме. Не мога да позная нищо. Къде сме?

— Пред скъпата ти къща в Брандърмил! — Буба бе готов набързо да върне паметта в главата на Смадж. — Къщата с басейна и чисто повия рейндж роувър отпред. Защото на теб изобщо не ти пука за американските стоки, нито пък си лоялен към „Филип Морис“, които не ти плащат достатъчно, за да живееш по този начин! Затова ти постоянно лъжеш, крадеш и мамиш!

Смадж сграбчи дръжката на вратата и едва не падна, докато слизаше. Буба извади Хафшелф и тя скочи отзад в джипа. На входната врата се появи жената на Смадж и се втурна да му помогне. Тя хвърли на Буба заплашителен поглед, но той не й обърна внимание и рязко потегли с джина си. Не си направи труда да й обяснява нищо. Караше бързо през тежкарския квартал, в който живееше Смадж. Скоро се озова на „Мидлотиан“ и там започна да изпреварва всички поред.

Трудно се удържаше да не заспи, но това не му пречеше да кара агресивно. Не пускаше никой да се престрои в неговото платно. Ако някой се приближеше прекалено много до задната му броня, той рязко намаляваше.

Изключи радиостанцията си, защото вече нямаше приятел, с когото да си бърби. Не се обади на Хани по двупосочното радио, защото все едно — скоро щеше да се прибере при нея. Изключи телефона си да не звъни.

При търговския център „Клоувърлийф“ лошият късмет или по-скоро зложелателната карма пак си каза думата. Всичко започна с една татуирана жена с „Харли Дейвидсън“. Тя изпревари Буба, минавайки между двете платна, развяла боядисаната си руса коса изпод яркочервения си шлем.

— Хей! — извика Буба, сякаш някой можеше да го чуе. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Жената продължи да си кара. Буба увеличи скоростта и се запромъква между потока от коли, следвайки я по „Оук Глен“, после назад по „Карнейшън“ и „Хиоак“, покрай сградата на Управлението на затворите във Вирджиния и надолу по улица „Уик“ към „Евърглейдс Драйв“.

Буба бе прекалено изтощен и настървен за отмъщение, за да осъзнае, че жената си играе с него. Когато тя зави отново по „Мидлотиан“, Буба взе завоя прекалено широко и не се огледа за коли. Зад него засвириха клаксони. Хората започнаха да го псуват. Една възрастна жена с тойота „Корола“ го посочи с пръст като с пистолет и се направи, че стреля.

Зад Буба се появи полицейска кола и той видя сигналните й светлини в огледалото си за обратно виждане. Този път полицаи Бъджет пусна и сирената и накара Буба да спре на същия паркинг пред „Кмарт“, където вече се бяха видели предния ден.

24.

Диспечерката от полицията Пати Пасман бе прекалено пълна, с преждевременно посивяла коса и лоша кожа. Беше неженена, необщителна и страдаше от хипогликемия, но не бе глупачка. Също така знаеше, че времето ѝ за паркиране на Десета улица, където бе оставила колата си, съвсем скоро ще изтече.

Ако не стигнеше до колата си преди Отис Роуд, той щеше да пъхне под чистачката ѝ нов талон за глоба. Колко ставаха вече? Средно по два на седмица, всеки по шестнайсет долара? Разбира се, тя не би имала нищо против да паркира на хубавия нов паркинг на една пресечка от полицията, но там днес не бяха останали места. А когато това се случеше, нямаше друг избор, освен да остави колата си на улицата, където Отис неизменно я глобяваше за превишено време за паркиране.

Полицай Бъджет разпозна червения джип „Чероки“ веднага и не можа да повярва, че спира същата кола на същия проклет паркинг. Какво му имаше на този човек? Нарочно ли го правеше? Да не би да страда от някакво психично разстройство като онези хора, дето все се разболяват, за да им се налага да ходят на лекар?

Джипът спря на паркинга пред Първа обединена банка, точно където бе спрял и предния път. Бъджет слезе от колата и се приближи до джипа. Буба бе облечен в камуфлажни дрехи. Очите му бяха зачервени и напрегнати. Отзад имаше куче в колибка. Полицаят почука по стъклото с преносимата си радиостанция и Буба отвори прозореца.

— Слезте от колата! — нареди Бъджет.

— Ако нямате нищо против, нека само ви дам книжката си и документите на колата като миналия път, полицай Бъджет. Цяла нощ съм будувал, бях в гората на лов за ракуни.

— Е, и колко уловихте, мистър Флак? — попита Бъджет с леден глас. — Подгонвахте ги към дърветата и после ги застрелвахте ли?

— Не, само ги гонехме към дърветата. Сега ловът с огнестрелно оръжие е забранен.

Бъджет отвори вратата и огледа Буба. Искаше му се да го пребие. Зачуди се дали това може да му се размине безнаказано.

— Като ги подгоним към дърветата — Буба не спираше да бърбори, защото нервите му бяха опънати до краен предел, — светваме с фенер в лицето им. Всъщност кучетата ги откриват, не ние. Те ги проследяват до дърветата.

Бъджет погледна Хафшелф. Кучето му се стори съвсем кротко.

— Какви породи кучета? Питбули? Добермани? — попита Бъджет навъсен.

— Не, кучета, обучени да ловят ракуни.

— Това отзад такова ли е?

— Едно от най-добрите.

Бъджет продължи да се взира в Хафшелф. Тя също го изгледа втренчено и се опита да излезе от колибата си.

— Стойте тук и не мърдайте. — Той се отдръпна от джипа. — И ако това куче излезе от колата, лошо ви се пише.

Пасман тъкмо се канеше да хукне към колата си, когато в слушалките ѝ се обади 218.

— 218. Спиране на нарушител — съобщи ѝ Бъджет.

— Продължавай, 218! — Пасман, обезпокоена, погледна часовника.

— „Мидлотиан“ 100, на кръстовището при Първа обединена.

— Десет-4, 218, записано в 07:48 — каза Пасман, отчаяна.

Буба натисна запалката да се зарежда и забеляза, че върхът на колта анаконда се подава изпод седалката. Обзе го паника. Целият плувна в студена пот. Носеше скрито оръжие и нямаше разрешение за него.

Ритна револвера, за да го скрие под седалката. Той не помръдна, а неръждаемата му стомана продължи да блести, така че всеки би могъл да я забележи. Буба леко плъзна дясната си ръка към пода, но ръката му не бе достатъчно дълга, за да стигне до оръжието, без той да

се наведе целият. Знаеше, че няма да направи добро впечатление на полицаия, ако изглеждаше, сякаш скрива или е скрил нещо под седалката.

Буба пак се опита да го бутне с крак и осъзна, че огромният му револвер се е закачил на нещо. Веднага си представи как някой болт или някоя щръкнала пружина натискат спусъка. Представи си прокъсано парченце от тапицерията на пода, закачило се за ударника. И при най-малкото движение револверът можеше да гръмне.

На Бразил не му бе потръгнало от самото начало. Беше му горещо. Многобройните буболечки и комари започнаха да му обръщат внимание. Необходимостта да отиде до тоалетната надделя над благоприличието, той не издържа и се облекчи зад едни храсти, близо до някаква композиция от надгробни камъни с формата на дървета.

Беше му омръзнало да чака Уийд да се появи, но не искаше да признае, че Уест се е оказала права. А още по-лошо — налагаше се да се обади на диспечерите, че има нужда някой да мине да го прибере. Самата мисъл вгорчаваше живота му.

Всички ченгета и хора с подслушвателни устройства щяха да разберат, че Бразил е сам и без кола в Холивудското гробище. Можеше да си представи майтапите им. Чуваше подигравките и подмятанията. *Хубавеца го пратили да се грижи за мъртвците.*

— Тук 11 — включи радиото си Бразил.

— Казвай, 11 — отвърна му бързо Пати Пасман.

— В Холивудското гробище съм. Трябва някой да ме 10–25 тук.

— Десет-4, 11, 07:49 часа. 562.

— Тук 562 — обади се Роуд.

Бразил разпозна гласа на Бърборещата кутия и му призля. *О, божичко, не карайте той да ме вземе.*

— 562. Трябва да 10–25 полицаи от Холивудското гробище, възможно най-скоро. — Гласът на Пасман звучеше леко напрегнат.

Пасман бе отклонявала Роуд от маршрута му и предишни пъти, само да не стигне той до неправилно паркираната ѝ кола, но Роуд нямаше да се хване на въдицата този път.

— Какъв е вашият 10-20? — попита Пасман Роуд.

— Тук 562. На „Броуд“ и Четиринайсета — отвърна той.

— Десет-4, 562. 07:50 часа.

— Тук 562 — обади се той.

— 562, слушам.

— Тук 562. Първо трябва да спра на едно място. Може ли да 10–30 11 с предполагаем 10–26 в 08:30 часа.

— 11 — намеси се рязко Бразил. — Диспечер, не можете ли да пратите друг? Трябва да тръгна оттук много по-рано.

Пасман изпадна в паника, като погледна часовника. Трескаво натъпка втората половина от шоколадовия еклер в устата си.

— Единайсет, това е 10–10 — съобщи тя на Бразил. — Всички други са 10–6.

— Можете ли да 10–9 това?

— Всички други са 10–6 — повтори тя.

Това си беше лъжа. Всички, които бяха с включени радиостанции, знаеха, че засега нямаше много постъпили сигнали и повиквания, което означаваше, че в никакъв случай не можеше всички останали коли или дори половината от тях да са заети.

— 10–12 — нареди тя на Бразил да изчака.

— Единайсет — Гласът на Бразил започваше да звучи раздражено. — Десет-5 562 и попитайте за неговото 10–20.

— 562. — Роуд не изчака да му предадат съобщението, което бе чул, и отговори направо: — 10–20 е „Броуд“ и Девета.

— Е, не можете ли 10–25 сега?

— Десет-10. Не мога. Първо трябва да спра на друго място.

Пасман дояде еклера си.

— Трябва ми някой 10–25 веднага — каза Бразил.

— 562. Не мога, 11.

Защракаха микрофоните на останалите полицаи, които слушаха разговора на Бразил и Роуд с диспечерката и развеселено започнаха да им подвикват да не спират.

— 562 и 11 — заяви им Пасман. — Десет-3.

Нареждането на Пасман да спрат с предаването доведе до пълна тишина, макар и временна.

— 562 — не можеше да млъкне Роуд. За него радиостанцията бе като наркотик. — Може ли 10–9 това?

— Десет-3 — нареди му Пасман да млъкне за последен път с кодовия език на полицаите.

— Единайсет? — Роуд не млъкваше.

Нямаше отговор.

— Единайсет? — повтори Роуд още по-бързо, опитвайки се да изпревари диспечерката Пати Пасман, която имаше навик да го изключва и да се държи грубо при всяка възможност. — Всичко ли е 10-4?

— Не! — изрева Пасман в микрофона си. — Нищо не е 10–4, 562! Всичко е 10-10!

Ръцете ѝ трепереха. Почувства, че ѝ причернява. Пати Пасман се чувстваше бясна заради проклетия град, който не осигуряваше паркинги за добросъвестни служители като нея, които работеха по осем часа в зле осветени стаи без прозорци и говореха с досадници като Отис Роуд. Кръвната ѝ захар се понижи. Инсулинът ѝ съвсем не достигаше.

После кръвната ѝ захар се срина още по-ниско от преди. Причерня ѝ и тя едва не се строполи в момента, когато скочи на крака и хукна към чашата си с кафе. Другите диспечери поеха обажданията, а тя напусна стаята на бегом.

Полицай Бъджет чакаше от десет минути диспечерката Пати Пасман да отговори на запитването му. В крайна сметка Бъджет накара друг диспечер да направи 10–27 и 10–28 за червения джип на Буба.

Бъджет бе разочарован, макар и не изненадан да разбере, че Бътнър У. Флак Четвърти има шофьорска книжка, валидна до 2003 година без никакви ограничения, и че джипът продължава да е регистриран на същия човек с адрес на улица „Кларънс“ в града.

— По дяволите! — каза Бъджет.

Той слезе от колата си и пак се приближи към джипа, където със задоволство откри Буба, все така стреснат.

— Глобявам ви за безразсъдно шофиране — заяви Бъджет строго, като се постара да натика тъпанаря с джипа в миша дупка. — Но имате късмет, че е само това, мистър Флак, защото...

— Моля ви — прекъсна го Буба и вдигна ръце, сякаш се канеше да му нанесе удар.

— Крайно време е да се научите на добро поведение — заяви му Буба и му върна документите.

Набитите крака на Пасман затрополиха тежко по изтърканите метални стъпала, докато тичаше към улицата, а сърцето ѝ туптеше като на подгонен елен или на патица, по която стрелят. Гърдите ѝ се надигаха и отпускаха тежко, когато тя най-сетне мина през двойната стъклена врата на изхода.

Роуд тъкмо паркираше патрулната си кола до нейния бял кадилак „Флийтууд“, модел 1989. Върхът на лявата маратонка на Пасман се закачи в някаква дупка на тротоара и тя се препъна, но успя да запази равновесие и не падна.

— Спри! — изкрещя тя на Роуд, който се доближаваше до колата с кочан квитанции за глоби и изваден химикал в ръка. — *НЕ!* — изпищя пронизително тя.

Дигиталният брояч на автомата за паркиране ясно показваше, че времето е изтекло.

— Съжалявам — каза ѝ Роуд.

— Изобщо не съжаляваш, кучи син! — размаха пръст към него Пасман, опитвайки се да си поеме дъх.

Роуд невъзмутимо започна да попълва номера на автомата за паркиране, модела и номера на колата, кодовото съкращение, което в случая бе „А“ за автомобил. Роуд пхна квитанцията в един илик и го намести под чистачката. Пасман се приближи до него, гледаше го с унищожителен поглед, задъхана, изпотена и пламнала. Ако можеше, би го убила с поглед.

— Щях да дойда тук по-рано и да преместя колата си, ако бе млъкнал поне за малко по радиостанцията си! — изкрещя му тя. — Вината е само твоя! Винаги ти си виновен, тъп, плиткоумен, кривоглед кучи син, загубеняк, шибан злобар такъв!

Тя отиде до кадилака си, грабна плика с глобата от предното стъкло и яростно го натика в лицето на Роуд, напъха го в яката на грижливо изгладената му униформа, издърпвайки вратовръзката на ластик.

— Сега вече загазихте! — възмутено й каза Роуд.

Тя му залепи два плесника.

— Арестувана сте! — извика той.

Движещите се по улицата коли започнаха да забавят ход, явно всички бяха готови да спрат и да позяпат един хубав бой в сивата вторнична сутрин.

— Заври си го отзад! — изпищя Пасман.

— Давай, момиче! — насърчи я някаква жена от колата си.

Роуд се засуети с белезниците, закачени отзад на униформения му колан, а Пасман продължи да го псува и да му крещи. Кръвната й захар бе паднала толкова ниско, че тя вече не можеше да разсъждава рационално, а насъбралата се тълпа бурно я окуражаваше в този изблик на насилие.

Роуд сграбчи Пасман за китките. Тя го срита в коленете и се изплю в лицето му. Той изпсува, успя да извие лявата й ръка зад гърба, но в този момент Пасман сви дясната си ръка на юмрук и го удари във врата.

На Роуд не му се бе случвало да оковава някого в белезници от години и сега непохватно замахна със стоманения обръч към китката на Пасман, но тя издърпа ловко ръката си и белезницата щракна и се затвори във въздуха. Пасман зави от болка, когато Роуд най-последно надви и успя да заклещи ръката й, стиснал зъби от напрежение.

— Давай! Давай! — извика някой откъм един черен корвет.

Свободната ръка на Пасман замахна, достигна между краката на Роуд и стисна с всички сили това, което докопа.

25.

Лорейн, едногодишната дъщеря на племенницата на Руби Синк, развиваше треска и бе държала майка си будна цяла нощ.

— Горкичката! — каза госпожица Синк по телефона. — Поноси ли я на ръце? Даде ли ѝ бебешки аспирин?

— Да, да — отвърна племенницата на госпожица Синк, Франсис. — Не знам какво друго да направя. Ако още един ден отсъствам от работа, със сигурност ще ме уволнят. Има достатъчно кандидати да ме заместят веднага.

Госпожица Синк чуваше как Лорейн пици и си представи почервенялото лице на детето. И дума не можеше да става за детска ясла. Госпожица Синк нямаше да позволи да оставят болното дете при непознати, а там можеше да зарази и други деца.

— Много ще се радвам да я гледам, докато си на работа — каза госпожица Синк. — Обзалагам се, че и в момента трескаво се приготвяш за работа.

— Да — отвърна Франсис отчаяно. — А още не съм си взела душ.

— Веднага тръгвам — каза госпожица Синк. — Ще взема Лорейн и ще си прекараме страхотно.

— Но ако треската ѝ ме мине, ще се обадиш на доктор Самсън, нали? Просто за да сме сигурни, че всичко е наред.

— Разбира се, скъпа.

— О, благодаря ти, лельо Руби.

— Бездруго се канех да излизам — успокои я госпожица Синк. — Имам само два долара в портмонето, а трябва да платя на градинаря и на кого ли още не в този град.

— Винаги казваш така, лельо. Все дължиш пари на някого. Мама казваше, че си най-богатата беднячка, която познава.

Госпожица Синк се натъжи при мисълта за починалата си сестра. Госпожица Синк си нямаше никого, освен Франсис и Лорейн. Стана ѝ толкова тъжно, че сама не можеше да се понася такава.

— Защо не дойдеш на вечеря у нас след работа? — предложи госпожица Синк. — И без това ще минеш да вземеш малкото ангелче.

— Зависи какво ще готвиш — закачи я Франсис.

— Може да покания и онзи симпатичен полицай, когото познавам — продължи госпожица Синк. — Най-красивия млад мъж, когото си виждала. Толкова е мил. Сецаш ли се, онзи, дето пише статии във вестника? Той нае малката ми къщичка на улица „Плъм“.

— Той ли? О, боже господи! Виждала съм го на снимка. Той е прекалено млад за мен, лельо Руби.

— Глупости! Нещата вече не са като едно време.

— Пък и не би се заинтересувал от мен. Толкова е красив.

— И ти си хубава като розова пъпка.

— По-стара съм от него и имам дете, лельо. Това е истината.

— Ще направя пържено пиле със сусам и мед. Питки със сирене и салата от пресни домати със специална заливка.

— И откъде ще намериш пресни домати по това време на годината?

— Забрави ли, че си ги затварям в буркани? А сега стига приказки, за да мога да тръгна към вас.

Приятелката на Смоук, Дивинити, първа забеляза червения джип „Чероки“, паркиран на паркинга зад „Кмарт“, на трийсетина метра от банката.

— Я гледай — каза Дивинити на Смоук. — Онзи джип си стои там, без жива душа вътре, със запален мотор, сякаш точно нас чака.

— Не, не ни чака, защото ние не го искаме — спря я Смоук.

В момента Смоук се опитваше да се концентрира по обичайния си начин. Бе изключил Пъф Деди, когато взе Дивинити от „Макдоналдс“ на улица „Уест Брод“. Дивинити му бе пратила съобщение на пейджъра, че ще го чака там. Тя държеше ръката си върху бедрото му, но в момента той се възбуди от друго — видя един старичък шевролет „Селебрити“, каран от възрастна жена, да спира пред банкомата.

— О, не ми казвай, че ще се занимаваш с тази — измърмори Дивинити, — някаква стара кучка с още по-стара кола.

— Хората с нови коли обикновено нямат пари — обясни ѝ Смоук, докато гледаше как старата жена рови в чантата си.

Той мина с колата покрай нея и скри ескорта зад ъгъла на банката.

— Иди се нареди зад нея — изкомандва Смоук Дивинити.

— Що? Сигурно ще изтегли двайсет-трийсет долара. По-скоро ще ида при джипа.

Тя погледна с копнеж към червения джип, разсъждавайки как може някой да е толкова глупав, че да оставя така колата си в тези времена. Смоук пхна ръка между краката ѝ. Дивинити се изсмя и му отвърна.

— Добре, скъпи, добре. Както кажеш, захарчето ми.

Госпожица Синк се чувстваше напълно спокойна, докато продължаваше да рови в чантата си. Нямахше причина да се тревожи, че тегли пари точно оттук, защото банкоматът бе срещу паркинга на „Кмарт“, който отваряше още в осем. На паркинга вече спираха коли.

Лорейн си лежеше съвсем тихо отзад. Тя бе завързана на столчето си, бе облечена топло и в момента не плачеше. Госпожица Синк слезе от колата, като продължи да рови в чантата си. Със свито сърце се опита да си спомни къде е пазарувала последно, за да се сети дали не бе забравила портмонето си там. Паметта ѝ вече не бе като едно време, но госпожица Синк постоянно си намираще извинения за това състояние.

Отначало не обърна внимание на младата жена, която застана да чака зад нея и започна да вади разни неща от голямата си платнена чанта.

— Нищо не мога да намеря — замърмори младата жена на висок глас. — Направо побеснявам!

Госпожица Синк се извърна и доста се изненада от това, което видя. Младата жена бе облечена с много къса пола, тясно черно потниче и червено яке с емблемата на „Чикаго Булс“. Имаше халки на ушите, носа и едната вежда, точно според най-новата мода, която госпожица Синк оприличаваше с нравите на дивите племена, които показваха по канала за научно-популярни филми.

— Не знам къде съм го сложила — измърмори си госпожица Синк раздражено.

Тя погледна към колата си, надявайки се, че бебешкият аспириин е подействал и че Лорейн спи дълбоко. Младата жена пристъпи още по-близо и изведнъж госпожица Синк застана нащрек. Почувства страх. После с облекчение видя, че иззад ъгъла на банката се появява симпатичен млад мъж.

— Нали не ги изтеглихте всичките? — попита той дружелюбно.

Беше вчесан и изглеждаше спретнат в широките си дънки и яке, според модата на деня. Госпожица Синк му се усмихна несигурно.

— Добро утро, госпожо — поздрави я той.

Госпожица Синк не хареса очите му. Гледаха напрегнато, почти втренчено и сякаш ѝ подсказваха нещо, което тя не би искала да чуе. Младата жена стоеше някак встрани от банкомата, сякаш се стараше да не попадне в обсега на камерата. Госпожица Синк започваше да се плаши все повече. Искаше ѝ се да повярва, че младият мъж ще я защити.

— Най-глупавото нещо, което са измислили. Плюе парите като на „Монополи“ — каза младият мъж, който също се придържаше извън обсега на камерата.

— Има си хас! — обади се младата жена. — Но поне става бързо. Особено ако някои хора побързат.

Младежът изглеждаше като момче, което би могло да живее в квартала на госпожица Синк. Сигурно бе спрял да изтегли пари на път за училище и госпожица Синк предположи, че той учи в някое частно училище.

— Някои от нас си имат и друга работа — измърмори високо младата жена.

Тя се цупеше, въздишаше, оглеждаше се и пулеше очи.

— Не мога да стоя тук цял ден! — сопна се тя на госпожица Синк.

— Съжалявам — промълви госпожица Синк и с разтреперани ръце продължи да тършува из чантата си. — Дано не съм загубила картата си. О, божичко!

— Ако не можеш да я намериш, дъртачко, дръпни се настрана!

— Хей, я по-спокойно! — обади се младежът. Пристъпи към госпожица Синк, но пак остана встрани от камерата. — Дамата е

дошла преди теб — каза той на момичето.

— Е, но аз съм си извадила кредитната карта и съм готова да тегля. Никой не говори така на Дивинити, ясно ли ти е? Никой не смее да ме поучава. Аз съм като Господ Бог^[1].

— Ужасен език! — възмути се госпожица Синк. — По-добре се моли Бог да ти прости.

— А ти по-добре се моли да не ти изтръгна езика от устата и да ти го върже на кльощавия дърт врат.

— Това вече е прекалено! — каза ѝ младежът.

— Майната ти, хубавецо!

Разтреперана, госпожица Синк най-последно откри кредитната си карта. Веднага я изпусна на тротоара. Докато се навеждаше да си я вземе, едва не загуби равновесие, а сърцето ѝ затуптя до пръсване. Пръстите ѝ се разтрепериха още повече и госпожица Синк пак изпусна картата, а отвратителната млада жена на име Дивинити въздишаше шумно и престорено и не спираше да псува.

Госпожица Синк успя да пхне картата си в улея на банкомата, набра номера си и отговори на всички въпроси, които се изписаха на дисплея. Усети задушливия парфюм на Дивинити и зловещото ѝ излъчване, докато чакаше десетте двайсетдоларови банкноти да се подадат през улея.

— Доста джобни пари, а? — саркастично ѝ подвикна Дивинити.

— Моля ви, оставете ме на мира — изрече госпожица Синк с разтреперан глас.

— Не ми казвай какво да правя, стара кучко! — викна ѝ злобно Дивинити.

— Хайде — обади се младежът. — Ще ви изпратя до колата, мадам.

— О, благодаря. — Госпожица Синк почти сграбчи ръката му. — Толкова сте мил. Не мога да изразя колко съм ви благодарна.

Госпожица Синк видя как Дивинити откъсва парче широко тиксо и го залепя върху обектива на охранителната камера.

— Трябва да се обадим на полицията — прошепна госпожица Синк на младежа, докато той ѝ отваряше вратата на колата.

Тя не разбра защо той заобикаля колата и отваря другата предна врата.

— Ще дойда с вас и ще сляза след една-две пресечки, просто за по-сигурно — обясни той, а Дивинити продължи да се суети на банкомата, навярно изчаквайки да се появи нов човек, когото да тормози.

Госпожица Синк се извърна да види как е Лорейн. Слава богу, тя спеше. Госпожица Синк запали двигателя и заключи вратите.

— Не ми хареса видът на онова момиче — каза младежът. — Понякога хора като нея действат по двойки, като змии. Опасявам се, че може да има още някой наоколо. Просто нещо в цялата история ме смущава. А и сигурно сте чули за обирите пред банкомати.

— О, да! — спомни си госпожица Синк. — Слава богу, че се появихте вие. Сигурно сте моят ангел хранител. Но аз още не знам името ви.

— Наричат ме Смоук.

— Е, надявам се, че не пушите^[2]. Аз по-рано пуших. Не мога да ви опиша колко трудно се отказах.

— Не това е причината да ми викат така.

Госпожица Синк даде назад, за да излезе от паркинга, но сляпото око на камерата не улови нищо.

— Наричат ме Смоук, защото като бях малък, често палех разни неща — процеди той през зъби, издърпа пистолета, затъкнат на кръста му, и го заби в ребрата на госпожица Синк.

— О, божичко! — възкликна госпожица Синк. — О, не!

— Продължавай да караш! — нареди ѝ Смоук заплашително. — Натам. Заобиколи зад „Кмарт“.

— О, моля ви, за бога — умоляваше го госпожица Синк. — В колата има дете. Просто вземете каквото искате и ни оставете на мира.

— Млъквай, кучко!

Смоук проследи как Дивинити изкара ескорта иззад банката, където го бе скрил. Колата се плъзна в натоварения поток от коли, пълзящи бавно към града, а ранната сутрешна светлина осветяваше предните им стъкла. Смоук усети мирис на изпражнения и урина и в първия момент си помисли, че идва откъм бебето на задната седалка.

— По дяволите! — избухна той, когато осъзна, че жертвата му е загубила контрол над отделителните си функции. — Не трябваше да го правиш.

— Съжалявам. Моля ви...

— Млъквай веднага, кучко! Карай съвсем нормално и само да си опитала да направиш нещо, пред очите ти ще пръсна мозъка на бебето, така че да изпръска цялата кола.

— Вземете каквото искате — изплака тя. — Само не я наранявайте! Вземете всичко. Моля ви! Всичко...

— Млъквай! — изсъска ѝ Смоук.

Госпожица Синк плачеше толкова силно, че чак зъбите ѝ тракаха. Стигнаха зад „Кмарт“ и паркираха на края на асфалта, където започваше гориста местност. Смоук грабна портмонето от чантата и извади десетте чисто нови банкноти, които старицата бе изтеглила току-що от банкомата.

Прибра ѝ и още два долара и шейсет и два цента, няколко монети по четвърт долар и няколко жетона за заплащане по магистралата. Часовникът и огърлицата ѝ не си струваха труда, а и бе рисковано човек да се появява в зложни къщи. Дъртачката вонеше толкова силно, че Смоук едва не повърна, а на всичко отгоре бебето отзад се събуди и също се разрева.

— Лорейн, всичко е наред, миличка. Моля те, не плачи. Аз съм госпожица Синк, а това е дъщерята на племенницата ми, Лорейн — обясни госпожица Синк. — Не искате да ни нараните, нали? За бога, сигурно имате майка и баба и...

— МЛЪКВАЙ! СПРИ ДА МИ ОПЯВАШ, ГРОЗНА ДЪРТА КУЧКО!

Смоук усили радиото. Детето започна да вие.

— ЗАТВОРИ СИ ШИБАНАТА УСТА! — изкрещя Смоук на бебето.

— О, пресвети Боже! Моля те, момче, не ни наранявай! Скъпи Боже! Помисли какво правиш! Имаш вид на умен младеж. Не ти трябва такива неприятности!

— Мразя грозни дъртачки като теб. Така че млъквай веднага и бъди благодарна, че няма да ти направя и други неща. Вонеш прекалено — процеди той със студен, злобен глас. — А сега се наведи, така че да не ме виждаш, като слизам. Ясно?

— Ясно — изплака госпожица Синк.

Тя притисна лице към кормилото. Стисна очи и ги притисна с длани. Не помръдна. Едва дишаше. По радиото Ани Ленъкс ходеше върху счупени стъкла^[3], Смоук претърси жабката, а бебето пищеше.

Смоук изпразни чантата на госпожица Синк на пода, прибра си пакет ментови дъвки, нокторезачка и шишенце „Атаван“, което се продаваше само с рецепта.

— Благодаря, госпожице Синк — каза той. — Да пораснеш добро момиче, Лорейн. И да не ме забравите! — изсмя се той.

Пъхна една дъвка в устата си и се огледа. Наоколо нямаше никой.

— Знаеш как изглеждам, нали, кучко? — попита той. — Би ме разпознала на улицата, нали?

— Не, не те видях добре! Моля те! — умоляваше го госпожица Синк.

— Ами твоята малка кучка отзад? Тя запомни ли ме?

— Не, тя е съвсем бебе! Не би искал да ни нараниш!

Госпожица Синк трепереше, сякаш имаше пристъп.

— Чакай да си помисля. Какво трябва да направи човек в такава ситуация?

Смоук мляскаше с дъвката. Дръпна предпазителя на глока и той се върна напред и щракна рязко.

Усещаше могъществото си. Чувстваше как то изпълва всяка фибра от тялото му и в същия миг изстреля три куршума „Уинчестър“ с кух връх в тила на госпожица Синк.

[1] На английски „divinity“ (дивинити) означава божество. — Б.пр. ↑

[2] На английски „smoke“ (смоук) означава „пуша, пушек“. — Б.пр. ↑

[3] „Ходя по счупени стъкла“ — песен от репертоара на Ани Ленъкс. — Б.пр. ↑

26.

Бразил стоеше с ръце в джобовете и се взираше нетърпеливо в хълмистата глинеста земя, подсилена от релси и обрасла с храсти и дървета. Откъм комина на фабриката за хартия постоянно изригваше пара, а реката ромолеше като тиха музика, изпълнявана от вятъра по ярките ноти на слънцето.

Портативната радиостанция на колана на Бразил постоянно припукваше и щракаше от обажданията на диспечерите и полицаите, които си разменяха номера и кодове. Нищо съществено не ставаше. Един повреден пикап бе изоставен встрани от пътя, движението вече бе съвсем задръстено заради повреден светофар, а някакъв шофьор бе спрял пред „Кмарт“.

Номерът на полицаи и изречени по военен маниер часове огласяха въздуха, но Пасман и Роуд, който знае защо, не се обаждаха. Пасман не поемаше никакви обаждания. Роуд не отговаряше на повикванията. Бразил бе бесен. Беше сигурен, че останалите полицаи му се подиграват.

— Единайсет — опита отново Бразил.

— Казвай, 11 — обади се някакъв диспечер, чието име Бразил не знаеше.

— Централа, още съм в гробището — каза Бразил, опитвайки се да овладее гнева в гласа си. — Някой трябва да 10–25 веднага.

— В Холивудското ли?

— Десет-4.

— Някой да се намира в района на Холивудското гробище, за 10–25 единайсет оттам?

— Тук 199.

— Казвай, 199.

— Само на две пресечки съм, ще мина край гробището, 10–25,
11.

— 10–5, 199, 08:12 часа.

Бразил се обърна с гръб към реката, защото чу някакво шумолене. Мерна нещо червено от другата страна на сградата, където се пресичаха улиците „Спринт“ и „Чери“. Оградата бе цялата обрасла с бръшлян. През него Бразил смътно различаваше гърба на голяма метална табела, рекламираща „Почистване на килими «Виктория»“, със стрелка, сочеща към офиса на фирмата на съседната улица. Бразил изключи радиото си и застина неподвижен.

Оградата започна да се люлее, защото някой се хвана за края на табелата и започна да се придърпва нагоре. Бразил стоеше, скрит в дебелия сянка на чемширените дървета, и видя как Уийд се протегна към клоната на едно дърво, с лекота се издърпа и се прехвърли през оградата, а после постепенно, клон по клон, се спусна на земята. Бразил се скри зад един паметник.

— Хайде, лесно е — каза Уийд на някого от другата страна.

Оградата се разлюля по-силно. Напълно озадачен, Бразил видя как едно рошаво брадато лице, следвано от мръсно, облечено в опърпани дрехи тяло, се опитва да се прехвърли над оградата. На странния човек му липсваше едното ходило и част от едната длан. Скитникът се хвана за някакъв клон, изпусна го, пробва още няколко пъти и в крайна сметка се озова от вътрешната страна на оградата.

— Не мога да повярвам, че успях — каза скитникът. — Не съм правил такова лудо нещо от години.

Той огледа смълчаните каменни фигури, осеяли тревата наоколо, сякаш търсеше нещо.

— По дяволите! Не е много обещаващо засега, освен ако не съм на диета от цветя.

Уийд нервно избърса потта от лицето си с края на огромната си фланелка, после отърка и длани в широките си дънки.

— Хайде! — подкани скитникът Уийд. — Аз ще пообиколя и после ще те намеря.

Уийд се носеше с развързаните си маратонки, сякаш знаеше точно накъде отива. Бразил се криеше зад паметници, дървета, вечнозелени храсти и следеше Уийд, като се опитваше да не изпуска от око и скитника, когото момчето бе довело със себе си.

Уийд изтича покрай президентския кръг и гробовете на Джеб Стюарт и Джон Тайлър, мина по Джетър авеню и „Белвю Право“ към Кръга на Дейвис, където изрисуваната статуя на първия и последен

президент на Конфедерацията все още си стоеше, готова като за баскетболен мач, с малко крива топка в ръка. Уийд се изправи пред статуята и се взря в нея със страхопочитание. От време на време се оглеждаше крадешком наоколо, а предпазливият му поглед неизменно се плъзгаше и по мраморния саркофаг, където в момента се криеше Бразил.

Прилив на хистамини се опитваше да се пребори с праха, който се трупаше в синусите на Буба, докато той оглеждаше внимателно пода на джипа под лъча на фенера си. Започна да подсмърча. Гърлото и очите му започнаха да смъдят, а носът му потече.

— По дяволите!

Мерникът на анакондата се бе закачил на пружината, която минаваше между двете седалки. Оголените антенни кабели, които Буба бе прекарал сам, покривайки ги с една стелка и одеялото, което си постилаше за ремонти под колата, се бяха заклезили между спусъка.

По радиостанцията се чу гласът на Смадж, защото Буба не бе издържал на тишината и бе включил отново радиостанциите и телефона си. Смадж сигурно вече се чувстваше по-добре, помисли си Буба намусено. Нямахше какво да му каже.

— Мамка му? — викна Буба, като се удари на странна издатина на дръжката на вратата, от което цялата му ръка изтръпна.

Подсмръкна още три пъти и внимателно плъзна ръка под седалката, без да гаси двигателя.

— Смадж до Буба. Нещо ми се губиш, приятелче. Обадох се на пчелата майка, а тя каза, че не си се явявал.

Очите на Буба пареха и сълзяха. Вече съвсем не можеше да диша през носа си. Скоростният лост все закачаше ризата му. Смадж нямаше намерение да млъкне, а сега извънтя и телефонът в колата. Буба не отговори на никого. Притисна глава към старата тапицерия на пода и се напрегна да види какво трябва да направи, за да освободи колта от двайсетсантиметровия му пълнител. Подсмръкна толкова силно, че носът му започна да кърви. Нещо почука силно и настоятелно на прозореца му и стресна Буба. Той подскочи, извика и удари рамото си в скоростния лост, така че го включи на задна скорост. Буба бързо дръпна спирачката с дясната си ръка. Постави отново скоростния лост

на положение за паркиране и се изправи на седалката си, задъхан и усещащ пронизваща болка. Втренчи се неразбиращо в полицай Бъджет, който рязко отвори вратата.

— Едва не ме прегази, кучи син такъв! — Бъджет гледаше ококорен и бе извадил пистолета си. — Слез с вдигнати ръце. Веднага!

— Какво съм направил? — проплака Буба, като изтри лицето си с ръкава и продължи да подсмърча.

— Слизай!

Буба изпълни заповедта. Слънчевата светлина го заслепи. Беше изцапан с кръв, измачкан и мръсен.

— Застани разкрячен и опри ръце на колата! — заповяда сурово Бъджет.

Претърси Буба, но не откри нищо.

— Какво правеше, като се криеше на пода? — попита Бъджет, докато прибираще пистолета в кобура.

— Нищо — излъга Буба.

— Глупости!

— Пчелата майка ще ти ужили задника — пак се обади Смадж. — Бръмчи, че не си се връщал изобщо. Къде се намираш, приятелче?

— Може ли да му кажа, че не мога да говоря сега? — попита Буба.

— Не мърдай.

Бъджет надникна през прозореца и видя набръчканата тапицерия на пода. По реакцията на полицая Буба разбра, че той е видял и пистолета, който се подаваше изпод седалката. Буба замръзна на място, пометен от отчаяние и ужас, докато гледаше като в забавен кадър как Бъджет сваля белезниците от колана си и ги щраква около китките му, след което напрегнато се обажда по радиостанцията си с искане за подкрепление и детектив.

Бразил не чу това обаждане, защото радиото му бе изключено. Уийд продължаваше да се взира в статуята като в транс. Краката на Бразил започваха да се схващат от свитата поза. Полицейската палка и фенерчето се бяха забили в ребрата му. Започваше да се поти под модерната си бронирана жилетка, а коленете му бяха играли тенис

прекалено дълго, за да могат да понесат толкова продължително клякане.

Той тъкмо се канеше да се размърда, когато Уийд докосна статуята и прокара пръсти по номера на униформата. После сведе глава, тесните му рамена се разтресоха и момчето се разплака беззвучно.

Уийд изтри очите си с ръкава на фланелата си и се зарадва, че наоколо няма никой да го види как плаче. Никога не проявяваше подобна слабост — нито когато баща му го налагаше, нито когато Смоук изливаше злобата си върху не го.

Той не се разстройваше ни най-малко, когато хората забравяха рождения му ден или когато съучениците му го пренебрегваха и не го канеха на купони. Не се впечатляваше и когато имаше баскетболни мачове, на които вече не ходеше. За последен път Уийд Гардънър бе плакал от мъка през август, когато Туистър излезе да побяга и бе блъснат от кола, която дори не бе спряла.

Така че защо плачеше по този начин сега — бе непонятно за Уийд, освен че бе сам в гробище и си спомняше за Туистър, който бе погребан в гробището „Форест Лоун“, в северната част на града. Тъкмо Туистър бе този, който винаги бе насърчавал Уийд да развива дарбата си да рисува, весело бе разправял на всички за необичайните рисунки и карикатури на Уийд, защото самият той бе известен и имаше добри оценки, но въобще не можеше да рисува. Не можеше да съчетава цветовете нито когато подреждаше стаята си, нито когато се обличаше.

Постоянно казваше на Уийд, че е гений, дяволите да го вземат! Това бяха точните му думи. Уийд искаше Туистър да хареса това, което бе направил със статуята. Искаше брат му да се почувства поласкан. Искаше Туистър да набие Смоук или може би направо да го убие, така че Уийд да не трябва да се крие повече и да може да ходи пак на училище, в часовете по рисуване и на репетициите на оркестъра.

Сълзите се стичаха по лицето на момчето и то запрегльща с мъка, като си спомни как по телевизията и във вестниците бяха наричали Туистър *торнадото на баскетболното игрище*. Брат му бе висок като дърво, много симпатичен и момичетата си закачаха плакати

с образа му в стаите си. Можеше да стане фотомодел или кинозвезда, ако бе поискал.

Двамата с Туистър разчитаха единствено един на друг. Туистър често водеше Уийд на басейна, в търговския център „Риджънси“, да хапнат хамбургери и, разбира се — на баскетболните мачове, където момчето седеше точно зад брат си, а той от време на време се обръщаше назад и му намигаше пред очите на хилядите зрители. На Уийд, Туистър му липсваше толкова много, че отказваше да приеме, че брат му си е отишъл завинаги.

— Виждаш ли това? — хълцаше Уийд и говореше на мъртвия си по-голям брат. — Видя ли какво съм направил? Работих много дълго, съвсем сам в нощта. Защо вече не си тук, Туистър?

Зад Уийд внезапно се чу силен глас и той едва не се спъна, докато се извърщаше назад, и изпищя, ококорил широко очи.

— Не мърдай! — извика полицай Бразил.

Той стоеше толкова близо, че можеше да хване Уийд за яката.

— Какво, какво, какво? — заекна Уийд.

— Какво правиш тук? — попита Бразил с тон, който полицаите използваша, когато искаха да припомнят на хората силата на закона.

— Гледах. Не е забранено — добави той, като се надяваше, че е така.

— Какво гледаше?

— Изрисуваната статуя. Чух за нея — промълви Уийд — и дойдох да я видя.

— А с кого говореше?

— Не съм говорел.

— Чух те.

Уийд трябваше да измисли друга версия. Това му отне една минута.

— Молех се на Бог.

— За какво?

Бразил се опитваше да се държи строго, но Уийд не се страхуваше от него.

— Ами за всички мъртви хора тук.

— Как дойде? Пеша ли?

Уийд кимна.

— Никой ли не те докара? Сам ли си?

Уийд поклати глава.

— Не — какво?

— Дали съм сам — отвърна Уийд.

— Значи сам ли си тук или не?

— Да.

— Да? — Бразил държеше да изясни въпроса. — Сигурен си, че си сам?

Уийд кимна.

— И влезе, като се изкатери по оградата.

— А?

— Видях те. Хвана се за рекламата за почистване на килими и се издърпа нагоре.

— Защо мислите, че си слагат реклама на оградата на гробището? Кой ще им носи килими за чистене? Покойниците ли? — Уийд се опитваше да смени темата.

— Та защо се изкатери през оградата? — попита го Бразил.

— За по-бързо. — Уийд се стараеше да се държи спокойно, но сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

— Защо не си на училище?

— Празник е.

— О, така ли? Какъв по-точно?

— Не си спомням.

— Сигурен съм, че днес не с празник.

— Тогава защо не сме на училище?

Бразил не мислеше, че Уийд е дори най-малка заплаха за някого, но все пак държеше да се увери, че не носи нещо, за което би трябвало да знае.

— А какво правиш чак тук? — продължи да пита Бразил.

Той пристъпи към статуята, за да я огледа по-добре. Не можа да сдържи усмивката си.

— Май беше един от онези дни, когато учителите трябва да правят нещо — предложи плахо версията си Уийд. — Само помня, че те щяха да правят нещо и ни казаха да не ходим. А мама е на работа. Така че аз просто се мотая.

— Ще ми отнеме само минута да проверя дали ми казваш истината — каза Бразил, който още се чувстваше разстроен, че Уест го бе изоставила и че 199 още не се бе появил да го прибере. — Просто

ще те закарам до „Годуин“ и ще ги оставя те да се оправят с теб. Но познай какво? Те просто ще те накажат с временно изключване, а така ще имаш право да отсъстваш от училище и ще получиш точно това, което желаш.

— Не искам да отсъствам от училище! — възрази Уийд. — И сега щях да съм там, ако...

— Нали каза, че било празник — напомни му Бразил.

Уийд бе ужасен, че току-що се е оплел в собствената си лъжа. Сега нямаше връщане назад. Очите му бързо се стрелнаха наоколо, търсейки възможност за бягство.

— Добре, Уийд. Да говорим направо.

— Какво да говорим?

— Време е да кажем истината — каза Бразил и в този момент неочаквано се появи Пиджън и се отправи към тях с непохватна и неравномерна походка.

— Първо на първо, фамилията ти не е Джоунс, нали? — продължи Бразил, който не виждаше Пиджън зад себе си.

— Не — отвърна Уийд.

— Казваш се Гардънър и Туистър ти е бил брат.

Уийд не знаеше какво да каже.

— Уийд, кажи ми какво значи петицата?

— А?

— Петицата, татуирана на пръста ти. Хайде да се опиташ да разкажеш историята отново и да видим дали този път няма да се получи по-добре.

Страхът се превърна в паника. Уийд напълно се обърка.

— Вече ви казах, че не значи нищо.

— Знам, че не е така — настоя Бразил. — Щуките. Бандата, дето пое отговорност за статуята, нали така?

Уийд започваше да трепери. Пиджън стоеше точно зад Бразил, който вероятно го подуши, защото изведнъж се завъртя назад с ръка на пистолета си.

— Няма смисъл да стреляте по мен. Не си струвам — каза спокойно Пиджън и огледа статуята. — А, това определено си струва.

— Кой сте вие? — попита Бразил и поотпусна ръката си.

— Пиджън. Виждал съм ви и преди. Обикновено с една много красива полицайка. Не може човек да се мотае по улиците колкото мен и да не види всички рано или късно.

Пиджън пак огледа статуята. Уийд не бе напълно сигурен, но като че ли видя възхищение в погледа на Пиджън. За момент сърцето му се изпълни с радост.

— Значи — каза Бразил — някой от вас двамата да има представа кой е изрисувал статуята, така че да прилича на брата на Уийд?

Уийд се напрегна.

Пиджън изчака.

— Е — обади се Уийд, — и двамата са били на осемнайсет. Може би затова някой го е направил.

Пиджън се втренчи в надписа върху основата на статуята.

— Какво? — намръщи се Бразил.

— Така пише тук — посочи Уийд. — Мъжът на статуята с бил на осемнайсет години, точно като Туистър.

— Трябва да си провериш математиката — каза Пиджън на Уийд. — Джеф Дейвис е починал на осемдесет и една години.

— Много ученици от моето училище биха... Всъщност какво ще му направят?

— Ще иде в затвора за известно време — обади се Пиджън. — За около две години. С окови на краката и всичко останало, доколкото си спомням.

Уийд се взря в статуята и на лицето му се изписа уплаха. Замисли се дали оковите на краката бяха огромни, с топка — като по филмите, и дали ще му сложат такива. Не искаше да ходи в затвора за две години. Опита се да се успокои, че може би мистър Дейвис е направил нещо по-лошо от това да изрисува нечия статуя.

— Какво ще му направите, ако го хванете? — попита Уийд.

— Кого да хванем?

— Този, който е изрисувал статуята.

— Не мога да кажа със сигурност. Първо ще трябва да поговорим с него, за да разберем защо го е направил — отвърна Бразил замислено. — Който е да го е направил, брат ти явно му е бил много скъп.

— Приберете го на минутата — веднага предложи Пиджън.

— Аз така бих постъпил.

— Не — отказа Бразил. — Ако просто е изрисувал една статуя, каква полза да го вкарваме в затвора? По-добре да го накараме да направи нещо полезно за обществото.

— Например какво? — попита Уийд.

— Например да почисти статуята.

— Да махне нарисуваното? Въпреки че е направено много добре? — попита Уийд.

За него нямаше значение, че творбата му нямаше да оцелее след първия дъжд или измиване с маркуч. Уийд не можеше да понесе мисълта сам да почисти статуята. Би го убило да отмие образа на Туистър.

— Няма значение дали е добро или не — отвърна Бразил.

Но за Уийд имаше значение и той не можа да се сдържи да попита:

— Мислите ли, че наистина е добро?

— Аз съм сигурен — обади се Пиджън. — Мисля, че художникът трябва да отвори галерия в шибания Ню Йорк.

— Не това е въпросът — каза Бразил на Пиджън. — Тук някъде наоколо има някой необичайно надарен, признавам това. Но това не е начинът да го показва.

— Какво значи надарен? — попита Уийд.

— Специален. Много добър в нещо. Сигурен ли си, че не знаеш кой може да го е направил? — попита Бразил.

Бразил знаеше. На Уийд му бе ясно, че е така.

— Хайде, Уийд, признай си — насърчи го Пиджън. — Спомняш ли си какво говорихме? Спомняш ли си за дявола, който е някъде наблизо?

Уийд побягна с всички сили, а раницата се развя на гърба му. Две четки излетяха през отвора ѝ и паднаха върху гроба на Варина Дейвис.

27.

На заседанието в клуба Хамър започваше да губи спокойствие и да се впуска в ожесточен спор. Не бе закусила и доста неразумно бе изпила с кафето си един мултивитамин, две таблетки „Адвил“, две „Бъспар“^[1] и три калций с аромат на тропически плодове. Стомахът ѝ започваше да се бунтува.

— Мисля, че трябва да погледнем нещата в цялост — настоя Хамър.

— Мисля, че точно там правим — отвърна ѝ Ърхарт.

— В момента не говорим само за почитта си към паметниците и историческото гробище — каза Хамър, осъзнавайки, че подема взривоопасна тема.

— Не става дума само за почит, а за много по-широко разбиране — прекъсна я Ърхарт. — Холивудското гробище е символизъм на процъфтяващия възход на културата, който в средата на деветнайсети век е изстрелял нашия прекрасен град помежду двайсет и петте поголеми в Америка.

— Някой знае ли колко големи града е имало по онова време? — предизвика я преподобният Джаксън.

— А някой изобщо знае ли какво говори тя? — прошепна кметът Лам в ухото на Хамър.

— Поне трийсет и пет — предположи издателят Ийтън.

— Близо четирийсет. Южна Дакота е влязла в Съюза през 1859 — тихо се обади заместник-губернаторът Милър.

— Бих искала да довърша мисълта си — намеси се Хамър. — Искях да подчертая, че боядисаната статуя не е най-ужасното престъпление, което е било извършвано тук. — Тя погледна Ърхарт. — Мисля, че е по-добра идея да се съсредоточим върху бандите и увеличаващата се младежка престъпност, върху нежеланието на обществеността да съдейства на полицията и да поема отговорност за безопасността си. Което е основната причина да дойда тук днес.

— Но защо сте мислили, като дойде тук и не да участвате? — избухна възмутено Ърхарт. — И за протокола да се запише, че аз никога не била убедена, че ни е трябвало Шарлът да ни казва как да съсипем полицията или града си.

— Е, там със сигурност се оправят много по-добре от нас — отбеляза президентът на банка „Нейшънс“ Олбрайт, който бе работил в Шарлът, преди от централата на банката да го изпратят в Ричмънд.

— Днес не сме се събрали да говорим за Шарлът — раздражено се обади кметът.

— Няма нищо лошо в това да се поучим от някой друг — каза заместник-губернаторът.

— Предлагам комисията по престъпността към кабинета на губернатора първа да проправи пътя в тази насока, Лийла — каза Хамър на Ърхарт, която гледаше златния си часовник „Ролекс“, украсен с диаманти, и ставаше все по-напрегната. — Вие сте в благоприятната позиция да можете да мобилизирате гражданите и градските управници. Вашият глас се чува.

— Работа е на отговорната полиция, не на гражданите да борят с престъпността. Вече знаете за как настоява комисията. Трябва наемат допълнителни сто полицаи. Трябват ни повече пешеходни патрули. Полицаяте трябва да бъдат принудени, даже и да не искат да живеят с града, да карат полицейските си коли до къщи, за да се виждат те в кварталите по всичко време.

— А кой ще плати за всичко това? — пожела да научи кметът. — Винаги пропускаш тази страна на въпроса, Лийла.

Мобилният телефон на Хамър завибрира. Тя се извини, стана и се отдалечи от заседателната маса.

— Госпожо началник? — чу се гласът на Уест.

— В момента не мога да говоря — каза Хамър.

— Намирам се на „Мидлотиан Пайк“ 6807. Мисля, че трябва веднага да дойдете.

Белезниците около китките на Буба съвсем безцеремонно щракнаха. Стоманените зъби се забиха в кожата му. Климатикът в полицейската кола бе пуснат прекалено силно и червата на Буба веднага се разбунтуваха.

Знаеше, че е опасно да държи анакондата си 44-и калибър под седалката, но не си бе представял, че може да се забърка в такива големи неприятности. Наоколо бе пълно с полицаи, някои от тях — детективи. Само преди минути бяха минали две пожарни коли и една линейка, всичките с надути сирени, и се бяха отправили зад „Кмарт“. Заприиждаха репортери и дори един хеликоптер кръжеше във въздуха над главите им.

Полицай Бъджет стоеше отвън до колата и говореше със заместник-началничката, която бе идвала в къщата на Буба заради кражбата. Буба си спомни, че се казваше Уест. Тя постоянно хвърляше погледи към него с напрегнато лице и гневни очи. Беше сигурен, че тези пронизващи погледи са насочени към него, но не можеше да разбере защо. Не знаеше и защо на полицаите им бе притрябвала мръсната му риза.

Никой не му казваше нищо, освен че е обвинен в хулиганство първа степен за укриване на оръжие. Бъджет бе измъкнал колта изпод седалката и бе проверил колко патрона има в барабана му. С нарастваща паника Буба видя един камион паяк да се появява откъм „Мидлотиан“ и да спира край джиपा.

Буба почука с окованите си ръце по стъклото. Бъджет го изгледа навъсено. Уест спря да говори. Буба почука отново. Бъджет отвори шофьорската врата и се наведе навътре.

— Какво? — попита Бъджет с възможно най-враждебния си глас.

— Трябва да отида до тоалетната — снижи глас Буба, защото не искаше Уест да го чуе.

— Да, да — каза Бъджет без никакво състрадание.

— Не мога да чакам повече — прошепна му Буба.

— Ще се наложи.

— Не мога — процеди през зъби Буба, опитвайки се да стисне крака.

— Много лошо. — Бъджет затръшна вратата.

Когато Хамър пристигна с тъмносинята си краун Виктория, един детектив и двама специалисти от лабораторията търсеха следи. Денонощно работещият банкомат бе ограден с жълта полицейска лента, други двама полицаи стояха на пост край един червен джип

„Чероки“. Един полицаи говореше с Уест край патрулната кола, в която беше арестуван заподозреният.

Хамър паркира в момента, когато синият пикап на съдебния лекар зави откъм „Мидлотиа“ и бавно подкара през паркинга на „Кмарт“ към мястото на престъплението.

— Госпожо началник — поздрави Бъджет.

— Какво става? — попита Хамър Уест.

— Бяла жена е простреляна в главата зад „Кмарт“. Открита е в 08:32 часа в колата си, а на задната седалка имаше бебе — момиченце, завързано в бебешко столче.

— Божичко! — възкликна Хамър. — Бебето добре ли е?

— Плачеше много силно, изглежда, има треска — отвърна Уест.

— На каква възраст е? — попита Хамър.

Тя се взря през прозореца на патрулната кола към заподозрения — бял мъж, с оредяла кестенява коса и пълно, почервено лице. Стори й се, че не изглежда никак добре.

— Бих казала, че е на по-малко от година — отвърна Бъджет. — От Службата за защита на децата току-що го откараха в болницата „Чипенхам“, за да проверят дали е добре, докато издирват близките му.

— Може би скоро ще се справим с това — обади се Уест. — В чантата на жертвата имаше бележка. Навярно е написана от майката. Пише за лекаря на бебето, чий го кабинет вероятно е на „Пъмп Роуд“. Бележката се отнася за болно бебе на име Лорейн. Уреждаме къде евентуално да бъде настанено бебето, ако не открием родителите му.

Хамър се взря в червения джип и забеляза лепенката със знамето на Конфедерацията. Видя, че вместо номер, колата имаше име — БУБ-А. Тя огледа по-добре заподозрения. Той беше без риза, само с камуфлажни панталони.

— Как е името на жертвата? — попита Хамър.

Бъджет прелисти бележника си.

— Руби Синк — отговори той. — На седемдесет и две години, адрес в Чърч Хил.

— *Госпожица Синк?* — прекъсна го Хамър, ужасена. — О, боже господи! Тя ми е съседка. Не мога да повярвам!

— Познавахте ли я? — изненада се Бъджет.

— Не много добре. Боже господи! Тя бе в управителния съвет на Холивудското гробище. Тъкмо говорих с нея за това.

— Исусе! — възкликна и Уест и хвърли унищожителен поглед към заподозрения в колата.

— Пак ли обир пред банкомат? — попита Хамър, усещайки как я обзема прекалено мрачно настроение.

— Знаем, че е изтеглила двеста долара в 08:02 часа — отговори Бъджет. — Открихме касовата бележка. Парите ги няма.

Нещата започваха да се наместват, макар и не без побутване. Хамър си спомни откъслечно дочутия разговор по клетъчния телефон между двама мъже, наречени Буба и Смадж. Двамата планираха да оберат и убият някаква жена. Бяха споменали името Лорейн и някакви помпи. Хамър бе предположила, че евентуалната им жертва е чернокожа. Но може би не бе доразбрала. Тя отново се взря в заподозрения.

— Кажете ми за него.

— Бътнър Флак Четвърти, викат му Буба — отвърна Уест. — Колкото и да е странно, двамата с Бразил ходихме в къщата му вчера, по сигнал за обир с взлом. Твърдеше, че голям брой оръжия са откраднати от работилницата му.

— Интересно — каза Хамър.

— Изглежда, той е паркирал тук по времето, когато е извършено убийството — добави Бъджет.

— Видял ли е нещо? — попита Хамър.

— Казва, че не е. Аз открих магнум 44-и калибър, скрит под седалката. От двайсетсантиметровите, с оптичен мерник. Наскоро е стреляно с него, четири патрона липсват. Плюс това аз го спрях може би около половин час по-рано на същото място, където се намира джипът в момента...

— Чакайте! — Хамър вдигна ръка. — Я започнете отначало.

— Знам, че звучи много странно — опита се да изясни Уест. — Но заподозреният е карал хаотично малко след седем сутринта и полицаи Бъджет го е видял и го е спрял за проверка тук, точно където е джипът сега. Проверката не е открила нищо необичайно. Бил е глобен заради безразсъдно шофиране и освободен. По-малко от час по-късно жертвата е открита зад „Кмарт“.

— Чух съобщението по радиото и дойдох веднага — обясни Бъджет. — И виждам същия джип точно където съм го оставил, а заподозреният се крие на пода и оръжието му се вижда от пръв поглед.

— Значи той изобщо не е потеглил, след като ти си го спрял — каза Хамър. — Джипът е бил тук, когато жертвата с била ограбена при банкомата и после е била убита зад „Кмарт“.

— Така изглежда — отговори Уест.

— Как се държи той?

— Изключително разтревожен, плувнал в пот — отговори Бъджет. — Има кръв по фланелката. Ние поискахме да я изпратим в лабораторията, но му обяснихме, че не е длъжен да се съгласява. Той не възрази.

— Нещо друго, което да го свързва с убийството?

— Засега не. Не и докато не проверим дали куршумите, изстреляни в жертвата, са от неговото оръжие. Но честно казано, това е малко вероятно. Гилзите, открити в колата, са деветмилиметрови, изстреляни от пистолет.

— Много странно! — обобщи Хамър. — Изглежда, единственото, в което можем да го обвиним, е незаконно притежание на оръжие.

— Да, госпожо.

Хамър се взря отново в дебелия мъж на задната седалка на патрулната кола. Той отвърна на погледа ѝ с поглед, пълен с покруса и изтощение.

— Е, не мисля, че имаме причина да го задържаме — заключи Хамър, много разочарована.

— Така е — съгласи се Уест. — Но не можем да бъдем напълно сигурни.

— Трудно ми е да си представя, че той е седял тук, докато са ограбвали жената, и не е видял нищо — гневно добави Хамър и отново се сети за откъслечно дочутия разговор между Буба и Смадж.

— Никой никога не вижда нищо — обади се Уест.

[1] Лекарство за освобождаване от чувството за напрегнатост. — Б.пр. ↑

28.

Губернаторът Майк Фьоер беше висок и много слаб, в началото на шейсетте си години, с пронизителен поглед, в който пламтеше състрадателност и честност. Републиканците често го сравняваха с Ейбръхам Линкълн без брада. Демократите го наричаха *Фюрер*.

— Напълно разбирам сериозността на положението. И разбира се, че и аз съм разстроен от случилото се — говореше той по осигурения срещу подслушване телефон в черната лимузина, която го караше към центъра на града.

— Губернаторе, видяхте ли го вече? — настояваше гласът на Лийла Ърхарт.

— Не.

— Трябва да намерите време да идете.

Той въздъхна и погледна часовника си. Имаше десет срещи, насрочени за деня. Трябваше да посети поне шестима конгресмени, които яростно се бореха за или против прокарваните в момента закони в обичайния стил на междуособици в Конгреса. Трябваше да се подготви за интервю с „Ю Ес Ей Тудей“, да подпише една прокламация, да се срещне с екипа си, да изслуша отчета на финансовата комисия към Конгреса и да проведе две пресконференции. Освен това днес бе осемдесет и шестият рожден ден на майка му, а той още не бе успял да ѝ изпрати цветя. И на всичко отгоре гърбът пак го тормозеше.

— Ако просто отделите време, колкото да минете с кола оттам и да видите лично вандалството, губернаторе — не се отказваше Ърхарт, — ще бъдете шокиращ, а ако не погледнете днес, има риск статуята бъде преместена някъде за ремонт. Няма да има никак полза да го виждате по-късно, защото дотогава ще си е старата.

— Значи щетите не са прекалено големи — разумно заключи той и хвърли поглед към полицаите от охраната, които се движеха в необозначени шевролети отпред и отзад на лимузината.

— Самото извършване е важното, губернаторе — продължи с уникалния си език Ърхарт.

Губернаторът си я представи като малко дете, което седи на пода и се опитва да построи нещо с кубчетата си, но все ги размества така, че те падат.

— Злобният размисъл — продължи тирадата си тя.

— Честно казано, аз съм по-загрижен...

— Моля ви, отделете няколко минути. Никак не исках да смущавам в програмата ви.

Всъщност точно това бе целта на обаждането ѝ, но губернаторът си замълча, защото винаги се стараеше да проявява толерантност и търпение. Вярваше, че на всеки човек трябва да се даде възможност. Така че желанието на Лийла Ърхарт щеше да бъде удовлетворено, преди губернаторът да затвори телефона.

— Разбира се, гробището е затворено в момента и достъпът до него ще бъде забранен за сегашно време — обясни Ърхарт. — Но аз ще уредя да е отключено и отлостено, когато вие отидете видите.

Губернаторът натисна бутона на интеркома.

— Джед?

— Да, сър — отговори веднага Джед от другата страна на стъклената преграда, а погледът му се отправи към огледалото за обратно виждане.

— Трябва да минем през Холивудското гробище. — Губернатор Фьоер отново погледна часовника си. — Ще трябва да го направим много бързо.

— Както кажете, сър.

— Лийла — приключи разговора губернаторът, — считайте, че съм го направил.

— О, толкова сте чудесен!

— Всъщност не съм — отвърна той уморено, като се сети пак за рождения ден на майка си.

Лийла Ърхарт постави мобилния си телефон на зареждащото устройство в напълно оборудваната зала за фитнес на третия етаж на голямата тухлена къща с ограда от ковано желязо на улица „Уест Кари“ Челото ѝ бе мокро, ръцете ѝ трепереха от тренировките за натоварване

на тръбните, ромбовидните, трапецовидните, делтовидните и гръдните мускули върху наклонената греда, гладиатора, пресите за рамене и гръден кош, велоергометра и лежанката, които бе правила, преди губернаторът да отвърне на телефонното ѝ обаждане.

— Кога сега? — попита тя весело треньора си Лони Форт.

— Коремни преси.

— Никакви повече преси. Не мога никакви никога. — Тя отпи от бутилката минерална вода „Евиан“ и попи челото си с кърпа. — Мисля, че натоварихме всички мускули, Лони. А и наистина не харесва да тренирам толкова рано. Цялата ми система е в състояние на шок. Все едно стана от леглото и скоча в Атлантическия океан. А не съм никак пингвин — добави закачливо. — Нищо студено не ми допада.

— Съжалявам, че трябваше да преместим тренировката за толкова рано, госпожо Ърхарт.

— Не е твоя вина, нито най-малко. Забравих, че имаш проклет час за зъболекар.

Лони прегледа програмата, която Ърхарт трябваше да изпълни за деня с отбелязани брой повторения и натоварвания с тежести.

— Благодаря, че все пак ме помести. Но не беше никак хубаво, че Бул ги е дал час в точно същото време девет часа, когато ние винаги занимаваме тук. Разбира се, той има толкова хора да му работят. Сигурно не е знаел нищо да запомни, щом други винаги правят каквото трябва той.

— Сигурен съм, че сте права, госпожо Ърхарт.

Кучият син. Тя се замисли за богатия си съпруг зъболекар с всичките му реклами по радиото и кабинети в търговските центрове и подчинени подлизурковци. Вече бе имал връзки с три стоматологични сестри, поне доколкото тя знаеше. И въпреки че броят на изневерите му най-вероятно вече бе далеч повече, какво значение имаше? Лийла Ърхарт никога нямаше да му прости за първата изневяра.

— Каж ми, Лони, Бул ще ти прави коронки на всички зъби ли, както прави с всичките си пациенти? — попита Ърхарт треньора си, който бе толкова добре сложен, че на Лийла ѝ се искаше да обходи с пръсти и език всеки сантиметър от тялото му.

— Каза, че може да ми направи усмивка като на кинозвезда.

— Ха! Казва винаги това на всички.

— Не знам. Сестрите в кабинета му имат такива красиви усмивки. Казаха ми, че той им ги е правил.

Само думата *сестра* караше Лийла да се сгърчва от гняв.

— Но още се чудя — продължи Лони.

— Не го прави! Недей! — каза му Ърхарт. — Като се направи веднъж, не може вече да се върне назад и да стане пак старото. Бул е изстъргал зъбите на всички в този град, Лони.

— Е, със сигурност добре се е наредил.

Той закачи кабела за удължаване на комбинирания фитнесуред Ем Джи 2100. Постави правия въртящ се диск, а изваяните му мускули се движеха гъвкаво под гладката загоряла кожа.

— Накрая ще се озовеш с някакви ситни остри зъбки като на канибалите. Ще усещаш болки и разместване, когато говориш, и накрая трябва ти вадят корените. — Тя все пак бе съпруга на зъболекар. — Зъбите ти са толкова красота!

— Имам разстояние между предните два зъба — показа ѝ той.

— Идеални са. Някои хора мислят това е много секси.

— Шегувате се! — Той погледна зъбите си в едно от многобройните огледала, покриващи цялата стена.

— Не, никога не се пошегувам.

Тя се взря напрегнато в устата му и отново се разяри, че бе позволила на съпруга си да я убеди да постави коронки и на нейните зъби. Чувстваше се съсипана. Коронките съвсем не се усещаха така естествено като зъбите, които той бе изпиллил, и тя често получаваше главоболия, а на три места венците ѝ бяха чувствителни към натиск и температура. Лийла Ърхарт завиждаше на естествените зъби, дори и да не бяха идеални. Завиждаше и на красивите тела. Маниакално желаше и двете, но — не можеше да има нито едното.

— Свиване на ръцете — върна се към упражненията Лони и протегна двете си ръце към лоста с тежестта, за да ѝ покаже.

— Ръцете ми треперят — оплака се тя с най-кокетната си усмивка. — Трябва да ми покажеш пак още веднъж така. Това никога не го правя както потрябва. Винаги чувствам как увисват назад, а знам, че не трябва прави така.

Лони премести тежестта на седемдесет килограма и ѝ показа отново, а бицепсите му се издуха като огромни скали в океана, като

напираща енергия, готова да помете всичко, като склон, предизвикваш човек да го изкачи и покори.

— Вдигате само с ръцете. Не се навеждате назад. Ако гърбът ви помага, значи не го правите както трябва и хитрувате.

Той нагласи тежестта на девет килограма. Ърхарт хвана лоста и го задържа с раздалечени ръце, с дланите нагоре и с прибрани лакти, точно както ѝ бе показано. Хвърли поглед към огледалото да види как изглежда, опасявайки се, че синият клин на „Найк“ не е бил добър избор. Червените райета подчертаваха ширината на ханша ѝ. В края на краищата черният цвят винаги бе за предпочитане за долната част на тялото, а по-ярките цветове — за горната. Поне правилно бе подбрала резедавия си еластичен потник.

— Двайсет повторения — каза ѝ Лони.

Тя се чувстваше ободрена след разговора с губернатора. Колко хора можеха да се обадят, че искат да говорят с губернатора на Вирджиния, и той да отговори на обаждането им само двайсет и две минути по-късно? Не много, каза си тя, докато се напрягаше под тежестта. Съвсем малко. И този път отношението на губернатора нямаше нищо общо с парите или с даренията на съпруга ѝ.

— Всички ние си имаме своите комплекси — каза тя на Лони, опитвайки се да си поеме дъх. — Нашите несигурни тайни местенца, които останалите не виждат. Дори и аз. Забравих да броя — изпъшка тя.

— Шестнайсет.

— Седемнайсет. Осемнайсет. Божичко, ти направо изцеждаш силите!

— Какви ли комплекси можете да имате вие? Колко жени на вашата възраст спортуват като вас и си имат собствена фитнесзала? Да не споменаваме къщата.

Този коментар прониза егото и самомнението на Ърхарт. На нея ѝ се искаше той да ѝ каже, че никоя друга жена на земята не изглежда така добре, че това няма нищо общо с възрастта и богатия ѝ съпруг. Искаше ѝ се той да ѝ каже, че е божествена, че лицето ѝ е толкова красиво, че смъртните се вкаменяват от възхищение, че тялото ѝ въздейства фатално на дръзналите да го погледнат. Искаше да вижда в погледа на Лони дива страст, когато той гледа тялото ѝ. Искаше той да

я желае, да ревнува, да се побърква по нея. Искаше да го кара да изпитва кипящ копнеж, от който да не може да мигне.

— Аз навярно имам най-голям комплекс, като тревожа, че нямам достатъчни времена за съпруга си — излъга тя. — Да запълвам безкрайните му нужди, които са незадоволими. Предполагам се тревожа и че ролята ми в управлението носи и такива грамадни отговорности, че често пренебрегвала съм семейството и много, много приятели и не имам време за тях. Ужасено се тревожа, че ще стана прекалено мускулиста. Не исках да прекаля с развитието на мускулите.

Лони я огледа от главата до краката.

— О, не трябва да се тревожите за това — увери я той. — Нямаме такова тяло, което може да стане прекалено мускулистото, госпожо Ърхарт.

— Предполагам, че съм много повече мек, женствен тип — реши тя.

— Следващия път пак ще измерим мастните тъкани.

— А и децата — продължи тя с изброяването на комплексите си, които се увеличаваха, колкото повече говореше Лони. — Снощи бях тъй заета и прекарах прекалено много малко време с тях по индивидуално, заради заседанието на комисията ми, което трябваше да се обадя да свикам и да го насроча за по-отрано. И едва ми стигна време за това. И защо? — Тя му се усмихна кокетно. — За да съм тук с теб един час по-рано.

— Възхищавам се на упоритостта ви — каза Лони, погледна пак часовника си и остави папката с програмата на пейката. — Но това е единственият начин. Без болка няма постижения.

— Не давай коронки на зъбите! — каза му тя настоятелно. — И да не посмял да кажеш на Бул, че му гоня бизнеса. — Намигна на Лони. — Кога сега?

— Коремни преси — каза Лони. — И с това привършваме.

— Не мога да преценя дали има някаква прогресия. — Тя постави длани на корема си и се погледна в огледалото. — И всичкото това за нещо нищо. Мразя коремните преси толкова повече от всички останали.

Лони огледа коремните ѝ мускули. Потникът му бе целият в пот и бе залепнал за тялото му.

— Струва ли си? — продължи тя.

— Забравяте откъде започнахте. Не забелязвате колко голямо подобрие има, защото се виждате всеки ден. Коремните ви мускули са много по-стегнати, госпожо Ърхарт.

— Много съмнявам. Погледни.

Тя хвана ръцете му, въпреки неговото нежелание, и ги постави на корема си.

— Е?

Той не отговори.

— Може би човек като стане на моята възраст и на този етап от живота, става безнадеждно и не може да се промени. Тялото просто не помага и не прави това, което ти искаш от него.

Лони не помръдна. Тя плъзна ръцете му малко по-нагоре.

— В страхотна форма сте — преувеличи той.

— Бул се е втурнал да прави коронки на всички зъби в Северна Америка — каза Ърхарт и пак плъзна ръцете му нагоре. — Знаеш ли защо си измисли прякора Бул? Не заради генерала, който уж му е роднина. Лони.

— Аз мислех, че има нещо общо с борсата.

— Причината е, защото...

— Трябва да тръгвам, госпожо Ърхарт.

Тя притисна големите му, силни длани върху съвсем малките си гърди.

— Коя е най-старата стара жена, с която си бил някога преди? — прошепна тя.

— Сигурно учителката ми в осми клас.

— Кога може да е било това?

— Когато бях в осми клас.

— О, сигурно си бил едър за възрастта си.

— Госпожо Ърхарт, ще трябва да тръгвам, за да не закъснея за часа си. Толкова е трудно човек да се запише при мъжа ви. Е, може би изобщо нямаше да успея, ако не бяхте вие.

Лийла Ърхарт отстрани ръцете му. Грабна ядосано една хавлиена кърпа и я уви около врата си.

— И какво остана друго да правим от тук на там? — попита тя, връхлетяна от всичките си фобии и несигурности.

— Не сте направили клековете.

29.

Губернатор Фьоер сгъна внимателно броевете на „Ню Йорк Таймс“, „Уол Стрийт Джърнъл“, „Уошингтън Поуст“, „Ю Ес Ей Тудей“ и местния ричмъндски вестник. Струпа ги върху черния килим на пода на колата и се взря през затъмненото стъкло към пешеходците, които оглеждаха любопитно колата му.

Всички знаеха, че дългата черна лимузина с номер 1 не е на някоя кинозвезда, нито пък на абитуриенти, тръгнали на бал.

— Сър? — обади се Джед по интеркома. — Ще завия към Десета, за да избегна задръстванията по „Броуд“, и след това ще мина край Съда, по „Бий“ и после по „Белведере“. А оттам гробището е все напред.

— Хмм.

— Ако това ви устройва, сър — допълни Джед, който все държеше да получава одобрение и похвали.

— Чудесно — каза губернаторът, който се бе издигнал от областен прокурор до заместник-губернатор и губернатор, а следователно не бе карал сам по улиците на Ричмънд от повече от осем години и просто бе наблюдавал движението от задната седалка на любимата си лимузина със затъмнени стъкла, предвождана и следвана от полицейски ескорт.

— Пакетът е у мен — заяви Джед гръмогласно по двупосочната, защитена срещу подслушване радиостанция. — Ще завием по Десета.

— Покрит си — отвърнаха му от първата кола.

Разпратата между Пати Пасман и полицай Роуд бе излязла извън границите на свада или изблик на нерви, който би могъл да бъде разрешен, простен или забравен.

Колите спираха на втора линия по улицата край тях или паркираха под ъгъл и на тротоарите по Десета улица. Шофьори и

пешеходци се трупаха около продължаващия бой, а полицейски коли с надут сирени и сигнални светлини пристигаха от всички посоки.

Пасман бе поставила Роуд в безизходица. Той обикаляше около нея в кръг, крещеше в радиостанцията „SOS“, а Пасман продължаваше да се извърта, така че той да не я хване, и го щипеше при всяка възможност.

— Боже! Боже! — пищеше Роуд, защото Пасман следваше всяко негово движение с настървеността на куче, готово да го убие. — Стига! Стига! Моля! Моля! Ааааа! Ааааа!

Тълпата съвсем подивя от възторг.

— Давай, момиче!

— Фрасни го здравата!

— Дай му да се разбере!

— Право в топките! Ха така!

— Ей! Цапни я! Извади ѝ шибаните очи!

— Да! Премести ѝ носа отзад на главата, за да си помирише задника!

— Я му откъсни банана, момиче!

— Превключи му лоста на нулева, скъпа!

— Пусни го, дебелано!

— Развържи му балончетата!

— Не се давай, сестро!

Тълпата продължаваше да крещи окуражително, когато една лъскава черна лимузина и два необозначени шевролета с множество антени се появиха по улица „Броуд“. Кордонът отби встрани по Десета улица, за да направи път на две полицейски коли с включени сирени. Други полицейски коли пристигаха откъм „Маршъл“ и „Лий“ и спираха със свистене на спирачки. Една пожарна кола се носеше с надута сирена по улица „Клей“.

На Джед отчаяно му се искаше да изскочи от лимузината и да се намеси. Ченгетата сигурно преследваха някой беглец, някой от десетте най-търсени престъпници, може би дори сериен убиец. Очевидно дебелата дама беше някаква психарка и бе повече от ясно, че униформеният полицаи не може да я удържи.

— Какво става? — попита губернаторът по интеркома.

— Някаква шантава жена, сигурно друсана с РСР или крек. Уха, гледайте я, хвърля се като насъскан питбул! Поне пет ченгета са я наобиколили, но не могат да я озаптят.

Губернаторът се премести на другия край на черната кожена седалка, на която спокойно можеха да седнат шестима, и се напрегна да види нещо иззад главата на Джед.

Губернатор Фьоер бе озадачен при вида на дебелата жена, която се нахвърляше на висок, възрастен и доста кльощав полицаи. На едната ѝ китка висяха чифт белезници, а свободната ѝ ръка замахваше към слабините на бедния човечец. Жената удряше, щипеше, псуваше и риташе. Размахваше висящата белезница като нунджако и така се пазеше от прииждащите полицаи.

— Ухааа! — възкликна Джед.

— Ужас! — каза губернаторът. — Истински ужас.

— Трябва да направим нещо, сър!

Губернатор Фьоер се съгласи, усещайки как започва да се гневи от сцената, която вижда. В това нямаше нищо смешно. В насилието нямаше нищо забавно. Той рязко отвори вратата си. Преди Джед или полицаите от охраната му да успеят да го спрат, губернаторът отвори багажника и извади оттам един пожарогасител.

Изтича към мелето и за всеобща изненада, обля Пати Пасман с пяна за гасене на пожари. Напълно шокирана, тя пусна Роуд. Другите полицаи веднага я събориха на земята. Четиримата полицаи от охраната на губернатора бързо го придружиха обратно до лимузината.

— Бяхте страхотен, сър! — Джед се чувстваше много горд от постъпката на шефа си.

Губернаторът огледа черния си кашмирен костюм на тънко райе за пръски от пяната, но не забеляза никакви следи. Изпрати с поглед окованата, замаяна жена, докато я натикваха в една патрулна кола. Нападнатият полицаи стоеше, коленичил на сред улицата, свил ръце около тялото си и разплакан. Заприиждаха журналисти с телевизионни камери и микрофони.

— Карай към Холивудското гробище! — нареди губернатор Фьоер.

— Не остана какво време, сър — обади се Джед.

— Никога не остава време — махна с ръка губернаторът.

Уийд реши, че е стоял достатъчно дълго в голямата яма с изпочупени тръби на дъното. Отвсякъде капеше вода. Отстрани имаше скупчени лопати и мотики.

Уийд започваше да се опасява, че дупката всъщност е гроб, макар че нямаше форма на такъв. Може би всички бяха излезли порано в обедна почивка или нещо от този род. Може би най-неочаквано пръстта щеше да започне да пада вътре и да го затрупа жив.

Той надзърна навън и не видя нито Бразил, нито някого друг. Ослуша се напрегнато. Чуваха се само песните на птиците. Уийд изпълзя от дупката и се втурна към оградата на гробището. Тъкмо се изкатери на оградата, когато по улицата се зададе леманът. Дог, Сик и Бийпър го търсеха, за да може Смоук да го убие и да хвърли трупа му в реката. Уийд бързо скочи обратно в гробището и затича напосоки, минавайки на зигзаг покрай гробовете и прескачайки надгробните плочи.

Бразил също тичаше бързо и можеше да продължи с тази скорост от километър за четири минути още часове наред, макар че униформените кубинки не бяха най-подходящите обувки за бягане и започваха да му убиват. Колкото повече се отчайваше, толкова по-бързо започваше да тича.

Пресече парцела край реката, покрай паметници, надгробни плочи, скулптури и вази. Един градинар косеше тревата край гробовете, а косачката подскачаше и бръмчеше в умелите му ръце.

— Да сте виждали момче с фланела на „Чикаго Булс“? — попита го Бразил, като се приближи.

— Като статуята ли?

— Само че по-малък — отвърна Бразил, без да спира.

— Не — отвърна градинарят.

Бразил мина между едно мраморно агне и някакъв мавзолей, прескочи някакъв вечнозелен храст и за своя огромна изненада се стовари точно върху Уийд. Сграбчи го за фланелата и седна върху краката му. Опря ръцете на Уийд към земята.

— Промених решението си — извика Уийд. — Съгласен съм да ме арестувате.

Буба се бе изпуснал и това стана ясно на всички. Чувстваше се напълно унижен и му се гадеше, когато полицай Бъджет отвори задната врата на патрулната кола и възкликна:

— Ама че воня!

Буба бе сигурен, че още един повод за подигравки се е прибавил към дългия списък, който го съпровождаше в живота му.

— Съжалявам — каза Буба. — Казах ви...

— Ама, човече, как можа, уф, гадост! — извика Бъджет.

Той едва не повърна, докато отключваше белезниците на Буба, а Уест и Хамър чакаха отстрани.

— А кой ще чисти тук сега, а? Как можа! Не мога да повярвам!

Буба потъваше от срам. Беше толкова уверен, че съдбата ще пресече пътя му с този на Хамър. Но не по този ужасен начин. Не когато е полугол, мръсен, дебел и изпоцапан в изпражненията си. Не можеше да я погледне.

— Полицай Бъджет — каза Хамър спокойно, — оставете ме насаме с него за малко. Майор Уест? Ще се срещнем зад „Кмарт“.

— Ще ви информираме за мнението на съдебния лекар — каза Бъджет на Хамър, — в случай че той си тръгне, преди вие да свършите тук.

— Тя, а не той — поправи го Усет.

Хамър насочи вниманието си към Буба. Беше поразен, че тя сякаш не забелязва неописуемото му положение.

— Госпожо началник? — заекна той. — Аз, въъ... — Той преглътна с мъка. — Не исках...

Тя вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Не се притеснявайте за това — каза му.

— Как мога да не се притеснявам! — изплака той. — А само исках да помогна!

— Да помогнете на кого?

Тя изглеждаше искрено заинтересувана. Буба не бе осъзнал колко привлекателна е тя — не със сладникава красота, а със силно и решително излъчване, облечена в сив костюм с панталон. Буба се зачуди дали Хамър носи пистолет. Може би го държеше в черната си чата. Мислите му се лутаха трескаво, а в този момент вятърът подушна за беда на Хамър. Тя се премести надясно.

— На кого се опитвахте да помогнете? — попита тя. — На жената, която е била убита току-що? Видяхте ли нещо, мистър Флак?

— О, боже! — Буба беше шокиран. — Тук е била убита жена? Кога?

— Докато вие сте стояли в паркираната си кола, мистър Флак.

Червата на Буба пак започнаха да се свиват на спазми — като тъмни облаци, канещи се да отприщят нова, помитаща буря. Той се сети за изпръсканата си с кръв риза, която сега пътуваше към полицейската лаборатория.

— Сигурен ли сте, че не сте видели нищо? — продължи да настоява Хамър.

— Анакондата ми се бе закачила — отвърна той.

Тя го гледаше недоумяващо.

— Не можех да я откача.

Тя продължи да мълчи.

— Така че легнах на пода и започнах да издърпвам револвера, възможно най-внимателно. Разбирате ли, страхувах се да не гръмне. После ми потече кръв от носа.

— Кога беше това? — попита Хамър.

— Предполагам, по времето, когато са убили жената. Кълна се. Лежах на пода през цялото време, откакто полицаи Бъджет си тръгна. Не правих нищо друго, чак докато полицаят отново почука на стъклото. Не съм могъл да видя нищо, защото бях на пода. Това е всичко, госпожо.

Буба не можеше да разбере дали тя му вярва. В поведението ѝ не се усещаше никаква ожесточеност или презрение, но тя бе много опитна и умна. Буба изпитваше страхопочитание към нея. За момент той дори забрави унизителното си положение, докато един оператор от Канал 8 не се отправи към тях. На лицето му се изписа отвращение, той погледна камуфлажните панталони на Буба и бързо тръгна в обратна посока.

— Изглежда, жертвата е била ограбена точно тук, при банкомата — заговори Хамър. — Не ви издавам никаква поверителна информация, защото със сигурност ще чуете всичко това по новините. Паркирали сте на по-малко от петнайсет метра от банкомата, мистър Флак. Напълно ли сте сигурен, че не сте чули нищо? Гласове, викове, шум от кола или коли?

Буба се напрегна да си спомни нещо. Репортерите от Канал 6 се отправиха към тях и после бързо смениха посоката си. Буба бе готов да направи всичко, за да помогне на тази смела жена и сърцето му се късаше, че в този едничък случай, когато тя разчиташе на помощта му, той вонеше така непоносимо.

— Ама че воня! — измърмори репортерът от „Дабъл Ю Ар Ви Ей“, после спря и се обърна. — Не бих отишъл там на ваше място — викна към екипа от Канал 12.

— Какво става? — попита репортерът от „Стаил Магазин“ колегата си от „Ричмънд Магазин“. — Да не е избил мръсният канал?

— Откъде да знам. Пфу!

Буба застана нащрек.

— Пфу! Каква воня! — размаха ръце пред лицето си и репортерът от „Таймс Диспач“.

Лицето на Буба пламна. Вече не чуваше нищо от това, което Хамър му казваше. Беше се съсредоточил върху разговорите на групичката репортери, оператори и фотографи, които стояха край джипа му. Те бяха неспокойни и сърдити, говореха и сумтяха гръмогласно и постоянно се оплакваха от вонята.

— Някой видя ли какво става зад сградата?

— Не пускат никого там.

— Не дават никой да припари. Само да се доближиш до градинката и веднага те избутват.

— Да, а един тъпанар закри обектива ми с ръка.

— Пфу, каква воня!

В главата на Буба всичко изчезна, както винаги, когато го връхлитаха спомените за подигравките и смеха на съучениците му. Цял легион изкривени от смях и презрение лица нахлуха в мислите му.

— Редакторът ще ме убие, ако закъснея, пфу!

— СТИГА! — изкрещя Буба към репортерите.

Очите му внезапно възвърнаха фокуса си. Хамър се взираше в него, стресната. Репортерите изобщо не му обърнаха внимание.

— Може би тялото е започнало да се разлага — каза един от тях.

— Но то е зад магазина.

— Може да е било тук отначало. Може да са го преместили поради някаква причина.

— Но това не изглежда нормално.

— Е, няма да го оставят тук, точно пред банката.

— Не може да е стояло толкова дълго, че да започне да се разлага, без никой да го забележи.

— А, значи сега стана и специалист по съдебна медицина.

— Може трупът да е бил подхвърлен. Убийството да е станало преди известно време и чак сега убиецът да е преместил трупа на жената тук.

— Значи е жена, така ли?

— Май.

— И я подхвърля тук?

— Просто правя предположения.

— Да, умнико, защото искаш всички ние да ги напишем в репортажите си и да излезем пълни глупаци.

— Тогава откъде идва тази воня?

— Госпожо началник? — провикна се един репортер, без да се приближава. — Ще направите ли изявление?

— Не говорете с тях! — помоли я Буба, паникьосан. — Не им позволявайте да ми причинят това! Моля ви!

— Всъщност мисля, че той е причината за вонята — събщи новината един репортер. — Погледнете панталоните му. Не е само от камуфлажните петна.

— Пфу!

— Видяхте ли? — прошепна Буба.

— Как може тя да стои там така спокойно? И оттук не може да се търпи.

— Разправят, че е много издръжлива.

— Табелката с номера на колата ви ме интересува — отбеляза Хамър.

Полицай Хоръс Къчинс не се интересуваше от нищо, освен от джобната си електронна игра Тетрис Плюс, дори и когато караше колата за арестанти по улица „Лий“.

Дежурството му бе започнало едва преди три часа, а вече бе откарал двама заподозрени до ареста, и двамата цигани, заловени да обират с взлом една къща в стил „Тюдор“ в района на „Уиндзър Фармс“. Къчинс не можеше да разбере защо хората не си вземат поука.

Циганите минаваха през града два пъти годишно по време на миграциите си на север и на юг. Всички знаеха това. В пресата пускаха специални статии и редакционни колони по този въпрос. В предаванията за престъпността по местните телевизии и радиостанции сержант Ринк безпристрастно предупреждаваше хората и им даваше съвети как да се предпазват от кражби и как да се защитават в случай на нападение. Предупредителните надписи *Циганите се върнаха* се появяваха на обичайните места.

Но богатшите от „Уиндзър Фармс“, както Къчинс ги наричаше със завист, продължаваха да изключват алармените инсталации, да оставят вратите отключени и после да излизат за вестника си, да поработят в градината си или да се излежават край басейните си, бърбейки с приятели. Е, какво друго очакваха те?

Къчинс тъкмо спираше на паркинга с надеждата, че ще може да поднови заниманието с електронната си игра, когато го извикаха по радиостанцията.

— 10–25, 112 на Десета улица за 10–31 затворник — съобщи му диспечерът.

— Десет-4 — отговори той. — По дяволите!

Беше чул зова за помощ по-рано и знаеше, че Роуд Шопара е попаднал в свада с някаква ненормална жена. Но когато съобщиха, че е направен арест, Къчинс бе сметнал, че ще откарат арестанта с някоя от патрулните коли.

В края на краищата не бе особено вероятно някаква жена да изрита плексигласовата преграда в патрулните коли, колкото и паянтово да се крепеше тя, защото някой умник бе измислил, че преградите могат да са едни и същи, независимо от марката на колата. Щом бе жена, даже и да оставаше процеп между преградата и стената на колата, жена затворничка не би могла да се възползва от него и да се изпикае върху полицаите отпред.

Къчинс направи обратен завой. Изстреля се обратно по „Лий“, опитвайки се да свърши с това повикване възможно най-бързо, за да може най-после да си почине. Зави по Десета улица и стигна до мястото на сблъсъка в момента, когато детектив Глория де Суза слизаше от необозначената си кола.

Роуд Шопара и трима цивилни полицаи очакваха Къчинс. Затворничката бе грозна, дебела жена, която му се стори смътно

позната. Тя седеше на тротоара, с ръце, стегнати в белезници зад гърба ѝ, и с разрошена коса. Жената дишаше тежко и изглеждаше готова всеки момент да направи нещо неочаквано.

— Добре, госпожице Пасман, ще трябва да ви претърся — каза детектив Де Суза. — Трябва да се изправите.

Госпожица Пасман не помръдна.

— Съдействай ни, Пати — подкани я един от полицаите.

Тя не реагира.

— Госпожице, ще се наложи да се изправите. Хайде, не усложнявайте нещата допълнително.

Пасман не се опитваше да усложнява нещата. Тя просто не можеше да се изправи от тази поза, ако не си помогне с ръце.

— Станете! — каза ѝ Де Суза сурово.

— Не мога — отвърна Пасман.

— Тогава ще трябва да ви вдигнем.

— Добре.

Де Суза и един полицай хванаха Пасман под мишниците и я изправиха на крака, а Роуд се отдалечи на безопасно разстояние. Къчинс изскочи от белия додж камионетка и заобиколи, за да отвори задната врата. Де Суза се наведе и бързо плъзна ръце по набитите крака на Пасман, обути в провиснал чорапогащник, целият в бримки, и стигна до места, които не бе докосвала никоя друга жена, освен гинеколожката на Пасман. Пасман се опита да ритне Де Суза и едва не падна.

— Донесете държача за крака! — викна Де Суза и задържа краката на Пасман разтворени. — Ако направите пак това, госпожице, ще вържем краката ви в тази поза. — Де Суза държа краката на Пасман, докато другият полицай не щракна пластмасовия държач около глезените на Пасман.

— Ох!

— Не мърдайте!

— Така боли — изпищя Пасман.

— Пада ти се! — ухили се със злорадо задоволство Роуд.

Детектив Де Суза поднови претърсването, обхождайки с опитни ръце всички гънки, падини и издутини по тялото на Пасман щателно и

без да бърза, докато Пасман проклинаше, като наричаше детектив Де Суза дизелова курва, докато полицаите едва я удържаха на краката ѝ.

— Махай си ръцете от мен, лесбийка такава! — крещеше Пасман. — Точно така! Спиш с обратната треньорка на шибания отбор по софтбоул и всички полицаи и диспечери го знаят!

Къчинс моментално забрави за електронната си игра. Винаги бе смятал, че е голяма загуба, дето такава красива мацка като Де Суза си пада по жени. Не че той имаше нещо против лесбийките, всъщност ги гледаше с удоволствие винаги когато имаше достъп до платена телевизия. Просто бе против дискриминацията. Де Суза не споделяше тялото си с мъже и Къчинс не намираше това за честно.

— Нищо, като се изключи лошото поведение — обяви резултата от претърсването Де Суза.

За нещастие Къчинс бе паркирал от другата страна на улицата, а току-що бе застъпила нова смяна в болницата отсреща. Движението веднага се натовари, тротоарите и улиците наоколо моментално се изпълниха със сестри, диетолози, ординатори, стажанти, хора от администрацията и охраната, лекари, всички с вид на хора, изтощени от умора и недостатъчно заплащане. Няколко коли спряха, за да направят път на полицаите и жената с белезници да пресекат улицата до очакващата ги камионетка. Пешеходците също забавиха крачка и изгледаха с неприязън подскачащата с вързани крака Пасман.

— Тъпанари! Кво сте зяпнали? — викна им тя.

— Я скачай! — подвикна ѝ някой в отговор.

— Скок-подскок! Скок-подскок! — заскандира хор от недоспали стажанти.

— Хоп-хоп-скок!

— Скапаняци! — извика Пасман, чиято кръвна захар бе паднала толкова много, че бе истинско чудо защо още не бе изгубила съзнание.

Пасман се придвижваше със сетни сили, извиваше се като питон, съскаше и се зъбеше на зяпачите. Полицаите правеха всичко възможно да я отведат бързо до колата, защото обстановката се изнервяше, а Роуд се отдалечи в противоположна посока.

Пиджън се бе отегчил от гробището и сега претърсваше едно кошче за боклук на улицата, където засега бе открил недоядена

мексиканска баничка и полупълна пластмасова чаша с кафе.

Проследи безсърдечния парад с полицаите и окованата жена, която подскачаше с два крака, все едно бе на състезание по бягане в чували. Изведнъж се притесни от окаения си вид и се разгневи на тълпата.

— Не им обръщай внимание — посъветва той дебелия жена, докато тя минаваше с подскоци край него, и си отхапа от баничката. — Хората са толкова груби в наши дни.

— Млъквай, сакат клошар! — викна му някаква жена.

Пиджън се натъжи от този пореден пример за ужасния упадък в човешката природа. После продължи да претърсва кошчето, защото където имаше тълпи, имаше и много изхвърлени неща.

Де Суза стисна ръката на Пасман като менгеме.

— Той започна всичко! — извърна се Пасман, за да посочи Роуд.
— Защо не арестувате проклетия задник!

Полицаите я натикаха в камионетката и затръшнаха вратата.

Мисията на началничката на полицията Хамър, заради която бе изпратена в Ричмънд от Националния институт по правосъдието, бе да приложи нюйоркския модел за контрол на престъпността в Ричмъндското полицейско управление. Така бе направила вече в Шарлът и щеше да го направи и в други градове, ако здравето, енергията ѝ и централната субсидия позволяха. Разбираемо защо това представляше една трудно разрешима дилема пред нея.

Докато стоеше до Буба и го слушаше, Хамър започваше да губи издръжливостта и професионализма си. Искаше ѝ се веднага да се отдалечи, но просто не можеше и не искаше да извърне глава, да отиде някъде другаде и да остави някой друг да се справи с този проблем. Хамър бе тук и тя трябваше да завърши започнатото. Когато един полицаи зададе въпрос на някой заподозрян, полицаят е длъжен да изслуша отговора, независимо колко дълъг и отвлечен е той.

Буба ѝ обясняваше за табелката с регистрацията на колата. Спомни си подробно как бе отишъл в Отдела за контрол на превозните средства на „Джонстън Уилис Драйв“, където бе чакал на опашка

петдесет и седем минути само за да разбере, че името БУБА е заето, също и БУББА, БУУБАА, БУББАА, БГ-БУБА, ББУББА и ББУБА. Буба се бе почувствал отчаян и изтощен. Не можеше да измисли нищо с по-малко от седем букви. Съкрушен и емоционално изцеден, той приел вариант за табелка, който всъщност не му харесал.

— Тогава — мъжът изглеждаше ободрен за момент от безкрайния разказ — дамата на гишето каза, че БУБ-А става, защото с тирето формално се получава разлика. Реших, че така ще бъде лесно за произнасяне.

Хамър бе убедена, че Буба има съучастник на име Смадж и в главата ѝ започна да се оформя един напълно възможен сценарий, въпреки вонята, идваща откъм Буба, и репортерите, които продължаваха да ѝ досаждат от разстояние. Буба и Смадж някак бяха научили, че Руби Синк и Лорейн са се отправили към банкомата близо до „Кмарт“.

Навярно двамата мъже са лежали, очаквайки появата на богатата госпожица Синк, с изгасени двигатели и фарове, а когато е излязла от дома си, Смадж и Буба са я проследили, движейки се напред-назад из града и поддържайки връзка по двупосочното радио и клетъчните си телефони.

В този момент пресъздаването на престъплението в главата на Хамър започваше да буксува. Честно казано, изобщо не можеше да си представи какво е станало после, а не бе от хората, които сами си измислят това, което не знаят. Но тя просто не можеше да даде лош пример на хората си и да им заяви сами да се оправят с разследването на убийството.

По някакъв начин Хамър трябваше да накара Буба да отговори на всичките ѝ въпроси.

30.

Губернаторът Майк Фьоер говори без прекъсване по телефона в колата си през последните петнайсет минути, за късмет на Джед, който бе направил пет погрешни завоя, бе минал по една пешеходна алея, като по този начин бе изгубил и двата необозначени шевролета на охраната, и едва тогава бе попаднал на улица „Чери“, която минаваше покрай Холивудското гробище. Джед и тук успя да обърка пътя, подмина гробището и се озова пред парка на Орегон Хил, където направи обратен завой, пое неправилно по улица „Спринг“ и стигна до „Пайн“, където се намиреше „Мама Зу“ — най-добрият италиански ресторант в тази част на област Колумбия.

— Джед? — прозвуча гласът на губернатора по интеркома. — Това не е ли „Мама Зу“?

— Така изглежда, сър.

— Не ми ли каза, че са го затворили?

— Не, сър. Казах ви, че е затворен в онази вечер, когато искахте да доведете тук съпругата си по случай рождения ѝ ден — оправда се Джед, чийто редовен номер бе да казва, че някой ресторант или магазин е закрит, преместен или в ремонт, ако губернаторът искаше да отиде там, а Джед не знаеше къде се намира.

— В такъв случай запомни, че вече работи — каза губернаторът. — Джини много ще се зарадва, като ѝ кажа.

— Разбира се, сър.

Джини беше първата дама и Джед ужасно се плашеше от нея. Тя познаваше улиците на Ричмънд много по-добре, отколкото Джед би искал, и той се страхуваше каква ще е реакцията ѝ, когато научи, че „Мама Зу“ не е затворен, нито преместен или с променено име. Джини Фьоер бе завършила университета „Йейл“. Говореше перфектно осем езика, въпреки че Джед не бе сигурен дали това включва английския, или са осем, освен родния ѝ език.

Първата дама неведнъж бе задавала въпроси на Джед относно необичайните, уж пестящи време маршрути, които той измисляше. Тя

явно го държеше под око и можеше да уреди да го преместят, понижат или изхвърлят от охранителния отряд на губернатора или дори от полицията само с един жест, дума или въпрос, на който и да е от тези езици.

— Джед, не трябваше ли вече да сме стигнали? — чу се отново гласът на губернатора.

Джед погледна шефа си в огледалото за обратно виждане. Губернатор Фьоер гледаше през прозореца. После погледна и часовника си.

— След около две минути, сър — отвърна Джед и усети как нещо го стяга в гърдите.

Той увеличи скоростта и зави по „Пайн“ в погрешната посока. Бързо зави надясно, стигна пак до Орегон Хил и така се озова повторно на улица „Чери“, където покритата с бръшлян ограда на гробището го приветства като Статуята на свободата.

Джед проследи оградата, отмина дупката и рекламата за почистване на килими и влезе през тежките железни прати, които Лийла Ърхарт бе уредила да стоят отключени. Мина покрай погребалния дом, офиса на управата и продължи по Холивуд авеню. Така Джед щеше да стигне до боядисаната статуя само след секунди, ако не бе завил в последния момент в погрешна алея.

За Бразил вече бе ясно защо медиите, лишените от въображение, безчувствените, възмутените граждани и тези, които не бяха привързани към Ричмънд, често омаловажаваха Холивудското гробище, като го наричаха Града на мъртвите.

Докато Бразил и Уийд вървяха из гробището, без да са наясно къде точно се намират, Бразил усещаше как почитта към историята и покойниците се измества от умора и отчаяние. Известното гробище вече му се струваше като безсърдечен и враждебен град със старинни пътища, павирани и наименувани, прокарани от първите семейства, които вече са знаели накъде отиват.

Човек можеше да открие конкретен район, името на собственика на даден парцел или изхода от гробището или с карта, или ако вече е идвал в гробището, или ако има луд късмет. Бразил, за зла беда, бе тръгнал на запад, вместо на изток.

— Боли ли те? — попита той затворника си.

Уийд бе порязал брадата си, когато Бразил бе скочил отгоре му. Сега му течеше кръв, а полицаят чувстваше, че денят му бе тръгнал към още по-лошо, ако това изобщо бе възможно. Шерифът нямаше да приеме малолетен, който видимо е ранен. Щеше да нареди Уийд да получи лекарска помощ, което означаваше, че Бразил няма да има друг избор, освен да го заведе в някое спешно отделение и двамата да чакат там цял ден.

— Не чувствам нищо — сви рамене Уийд, който притискаше към раната си единия чорап на Бразил поради липса на по-подходяща превръзка.

— Наистина съжалявам — извини се Бразил отново.

Двамата вървяха по алея, наречена „Уотървю“, когато Уийд спря да огледа гробницата от гранит и мрамор на тютюневия магнат Люис Джингър. Не можеше да повярва, че са направили такива тежки бронзови врати, коринтски колони и прозорци в стил „Тифани“.

— Прилича на църква — възхити се Уийд. — Бих искал и Туистър да имаше нещо такова.

Двамата вървяха мълчаливо известно време, после Бразил се сети да включи радиостанцията си.

— Твой близък умираше ли е? — попита Уийд.

— Баща ми.

— Защо и моят не е мъртъв!

— Не може наистина да го искаш — каза му Бразил.

— Какво стана с твоя?

— Беше полицай. Убиха го по време на дежурство.

Бразил се сети за малкия, простиച്ък гроб на баща си в Дейвидсън. Споменът за онази пролетна неделна сутрин, когато той бе на десет и телефонът бе иззвънял в къщата им на улица „Мейн“ все още бе съвсем жив в паметта му. Още чуваше как майка му пици и рита шкафовете, как плаче и вие, хвърляйки разни предмети. Той се бе скрил в стаята си, разбрал новината още преди да му я кажат.

По телевизията отново и отново показваха как товарят покритото с окървавен чаршаф тяло на баща му в линейката. В главата на Бразил отекваше шумът от безбройните полицейски коли и мотоциклети със светнати сигнални светлини, представяше си униформите, значките и черните траурни лентички.

— Ти май не ме слушаш — викна му Уийд.

Потресен и смутен, Бразил се осъзна. Усещаше как гробището започва да го задушаваш с непоносимите си миризми и звуци. Радиостанцията му напомни, че трябва да се обади отново някой да дойде да ги вземе, но после се отказа. Бразил нямаше да признае пред цялата ричмъндска полиция, включително и пред Уест, че се е загубил в Холивудското гробище, придружаван от един четиринайсетгодишен художник на графити.

Двамата поеха по Ню авеню. В края си то завиваше около западния край на гробището и се превръщаше в „Мидвейл“, където в далечината Бразил и Уийд видяха нещо подобно на дълга черна катафалка, приближаваща се към тях с луда скорост.

Надгробни паметници, плочи и чимширени дървета се редуваха край прозорците на лимузината, докато губернатор Фьоер проведе още един телефонен разговор. Вече напълно бе загубил търпението си и желанието да дава на хората възможност да се поправят.

Джед караше прекалено бързо. На него му бе отнело повече време да открие статуята на Джеферсън Дейвис, отколкото на неизвестния художник — да я изрисува. Необозначените шевролети с охраната не се виждаха никакви.

— Джед. — Този път губернаторът първо свали стъклената преграда. — Какво стана с охраната?

— Тръгнаха в друга посока, сър.

— В каква посока?

— Мисля, че към дома ви, сър. Не съм сигурен, но мисля, че госпожа Фьоер искаше да й свършат нещо или да ги прати някъде.

— Госпожа Фьоер в момента пътува към Хоумстед.

— Чух, че бил страхотен курорт, високо в планината, с извори, невероятна храна, писти за ски и всичко останало. Радвам се, че госпожа Фьоер ще си почине — нервно забърбори Джед.

— Къде, но дяволите, сме, Джед? — едва се удържа да не повиши глас губернаторът.

— Има толкова отбивки, сър — отвърна Джед. — Сигурно заради погребенията.

— Не виждам наоколо никакви погребения.

— Е, по тази алея няма.

— Всъщност не виждам никакви други коли, Джед. — Губернаторът губеше търпение.

— Това е транзитна алея, сър.

— Транзитна? Транзитна за къде? В гробищата няма транзитни алеи. Има един вход и един изход. Ако минаваш транзитно, ще стигнеш до реката.

— Искях да кажа, сър, че това не е алея за погребения — продължи да държи на версията си Джед, като намали малко скоростта.

— За бога, Джед — изпусна нервите си губернаторът. — В едно гробище всички алеи са за погребения. Колите минават по тях, за да стигнат до гробовете на хората. А гробовете не са по „алеи за погребения“. Явно сме се загубили.

— В никакъв случай, сър.

— Завий обратно. Да се връщаме! — нареди губернатор Фъер в момента, когато край десния му прозорец останаха един полицаи и едно момче, облечено в екип на „Чикаго Булс“. Дватама вървяха бавно и несигурно, сякаш краката няма да ги удържат нито минута повече.

— Спри колата! — нареди губернаторът.

Джед скочи на спирачката и вестниците се разпиляха по пода на колата.

Районът зад „Кмарт“ започна да се успокоява. Колата на съдебния лекар пече пътуваше към моргата, където по-късно през деня щяха да направят аутопсия на трупа на Руби Синк. Униформените полицаи започваха да се разотиват, връщайки се по улиците.

Детективите издирваха свидетели и роднини на госпожица Синк, а медиите се опитваха да ги изпреварят. Пожарната кола отдавна си бе отишла и на местопрестъплението бяха останали само Уест и двама специалисти от лабораторията да довършат работата си.

Засега в колата бяха открити десетки отпечатьци от пръсти и трите девет милиметрови гилзи. Скоро гилзите щяха да се озоват в лабораторията по огнестрелни оръжия, където щяха да сравнят белезите по гилзите с наличните в компютърната база данни, за да проверят дали не са същите като откритите при други престъпления.

Намерените отпечатъци също щяха да бъдат въведени в базата данни. Намерените косми, кръв и влакна щяха да се изследват в ДНК лабораторията и също щяха да ги пуснат за търсене на съвпадения.

— Трябва да преместим колата оттук възможно най-скоро, защото от слънцето кръвта и другите биологични следи ще започнат да се разлагат много бързо — каза Уест на Алис Бейтс от лабораторията, който правеше снимки на вътрешността на шевролета на Руби Синк.

— Вече сме готови — отговори Бейтс.

Другият специалист от лабораторията, Бонита Уилс, се бе съсредоточил върху дреболиите от чантата на жертвата, разпилени на пода от страната на пътническата седалка. Уест се наведе през отворената врата от страна на шофьора и сакото ѝ се опря до рамката.

— О, страхотно! — измърмори си тя, докато се опитваше да изтупа черния прах за откриване на отпечатъци от сакото си.

Уест огледа пръските кръв върху огледалото за обратно виждане и по покрива, капчиците по кормилото и локвата съсирена кръв на седалката до шофьора. Когато бе пристигнала на местопрестъплението, госпожица Синк лежеше, паднала надясно, а главата ѝ бе върху седалката до шофьора. Имаше кръв по ръцете и лактите ѝ, по покрива над шофьорската седалка и тази гледка бе подействала твърде потискащо на Уест.

Изглежда, Руби Синк бе седяла зад кормилото, с вдигнати лакти, когато е била застреляна като на екзекуция. Убиецът бе слязъл от колата и тялото на госпожица Синк се бе килнало към пътническата седалка. Там кръвта ѝ бе текла за кратко, преди жената да издъхне.

— Копеле! — каза Усет. — Да направи такова нещо пред бебе. Само за двеста шибани долара. Проклет кучи син!

— Не пипайте нищо! — предупреди я Уилс, сякаш Уест за пръв път бе на местопрестъпление.

Уест се овладя. Беше ѝ писнало да я третират като натрапник и идиот, след като не толкова отдавна се бяха отнасяли към нея почитателно и дори дружелюбно в едно много по-голямо и по-добре действащо полицейско управление.

Тя се отдръпна от колата и се огледа. Беше ѝ горещо и се чувстваше неудобно в изцапания си костюм. Паркингът зад „Кмарт“ бе ограден с жълта полицейска лента и Уест нямаше намерение скоро да

позволи достъпа до него, дори и за камионите, снабдяващи универсалния магазин.

— Къде е паякът? — попита съвсем делово Уест. — Не ми харесва тази работа. Всички изчезнаха яко дим, а освен трупа, колата е най-важният ни източник на следи.

— Не бих разчитал на нея особено — измърмори Уилс. — Тук е пълно с отпечатъци. Може да са на всекиго, зависи колко хора са се качвали, колко хора са я докосвали отвън и така нататък. Повечето отпечатъци вероятно са на жертвата.

— Някои може да са на убиеца — настоя Уест. — Този човек не носи ръкавици. Не се притеснява, че може да остави слюнка, косми, кръв или семенна течност, защото вероятно е някой шибан изрод, който току-що е станал пълнолетен и цялото му досие на малолетен престъпник е било заличено, за да се защити скъпоценната поверителност на данните му.

— Хей, Бейтс — викна Уилс на партньора си, — внимателно огледай около ключалката на багажника. Може да е вля зъл оттам.

— Вече съм го направил.

Уест се обади по радиостанцията си и нареди да изпатят полицаи, които да охранява района на местопрестъплението. После се върна при колата си и с нея мина на паркинга пред магазина. Паркингът, както винаги, бе пълен с купувачи, подмамани от вечните разпродажби в „Кмарт“. Няколко човека стояха пред магазина, загледани към Първа обединена банка, и си говореха с развълнувани, приглушени гласове. Повечето клиенти на евтиния универсален магазин обаче не се интересуваха от сензации, а спокойно бутаха количките си из супермаркета.

Уест спря пред банката и с изненада откри, че Хамър още говори с Буба. И двамата стояха на слънце, но сякаш не забелязваха жегата. Уест слезе от колата и тръгна към тях. Когато усети зловонието, забави крачка. Взря се в камуфлажния панталон на Буба.

— Разбира се, че одобрявам идеята гражданите да се включват активно — казваше Хамър. — Но в никакви определени граници. И аз определено не искам тези доброволни сътрудници на полицията да носят оръжие, мистър Флак.

— В такъв случай много от нас не биха се включили.

— Има и други начини да се помага.

— Ами флакони със сълзотворен газ и палките? Те разрешени ли са?

— Не. — Хамър бе категорична.

Уест знаеше съвсем точно какво прави шефката й. Хамър бе изключително опитна в общуването с хора, в привидно хаотичното насочване на разговора в най-различни посоки, преструваше се, изчакваше, докато й се удадеше възможност да постигне целта си. Уест продължи да слуша.

— Ами доброволните полицаи в Честърфийлд ходят въоръжени — посочи Буба, като разгонваше мухите. — Познавам доста от тях. Работят много усърдно и наистина им харесва.

Хамър забеляза костюма на Уест. Взря се в черния прах за откриване на отпечатъци по сакото й.

— Какво стана със Смадж и... — каза тя, без да довърши изречението, поставяйки капан за Буба.

— Нищо — отвърна Буба. — Всъщност първо той ме запали, но май ще трябва да се преместя в Честърфийлд.

Хамър го погледна озадачено:

— Моля?

— Приятелят ми Смадж. — Буба също придоби озадачен вид. — Вие откъде знаете за него?

— Извинете за причиненото неудобство, мистър Флак — каза Хамър. — Защо не се приберете вкъщи да се освежите? Заместник-началник Уест? Трябва да разменим няколко думи.

Двете жени се отдалечиха от Буба.

— Това беше хитър ход — възхити се Уест. — Подхвърлихте го, сякаш някой полицай се казва така, а той веднага заговори за приятеля си.

— Имах късмет, че се върза — каза Хамър в момента, когато една кола се появи на паркинга и се отправи към тях. — Освен това искам да бъде поставен под наблюдение. *Веднага.*

Руп изскочи от колата си толкова забързано, че не си направи труда да изгаси двигателя или да затвори вратата.

— Госпожо началник — заговори той развълнувано, — пак ми се обадиха. Същият мъж. От друг телефон.

— Сигурен ли сте? — попита Хамър.

— Да! — възкликна Руп. — Щуките поемат отговорността за убийството при банкомата.

31.

Бразил никога не бе виждал губернатор Фьоер, затова не разпозна мъжа, който крачеше бързо към тях с Уийд по Мидвейл авеню.

Мъжът бе висок и представителен, с тъмен костюм на тънко райе. Бързаше и изглеждаше разтревожен. Бразил избърса потта от лицето си, но устата му бе толкова пресъхнала, че едва проговори.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Тъкмо се канех да те питам същото, синко — каза мъжът.

Бразил замълча за миг, защото гласът му се стори познат и се опита да го свърже с лицето пред себе си.

— О! — промълви той.

— Виждал съм снимката ви, разлепена по улиците! — възкликна Уийд.

— Двамата май доста сте обикаляли тук — каза губернаторът. — Какво ти има на брадата? — попита той Уийд.

— Порязах се, докато се бръснях.

Губернаторът се направи, че повярва на това.

— Как, за бога, сте се озовали тук? Ранени ли сте? Няmate ли подкрепление? Радиостанцията ви не работи ли? — Губернаторът обсипа с въпроси Бразил.

— Работи, сър.

Думите на Бразил излизаха някак провлечено, сякаш дъвчеше нещо лепкаво. Езикът му бе необичайно тромав. Звучеше, сякаш е пиян, и се зачуди дали не халюцинира. Може би нищо от това, което виждаше, не се случваше в действителност.

— Хайде и двамата да пийнете вода и да се скриете на сянка — предложи им губернаторът.

Бразил бе прекалено изтощен и обезводнен, за да успее да реагира адекватно.

— Трябва да ви предупредя, че придружавам арестант — измърмори Бразил на губернатора.

— Това не ме притеснява, освен ако не притеснява вас — отвърна губернатор Фьоер. — Шофьорът ми е от щатската полиция.

Джед стоеше до лимузината и се усмихваше. Той отвори Задната врата, за да се качи губернаторът, и после кимна на Бразил и Уийд да направят същото.

— Джед, имаме вода, нали? — попита губернаторът.

— Разбира се, сър. Студена или не?

— Няма значение — отвърна Бразил.

— По-добре студена — обади се Уийд.

Бразил се чувстваше замаян от внезапния хладен полъх на климатичната инсталация и вида на широките меки кожени седалки. Той седна на пода и кимна на Уийд да направи същото. Губернаторът ги изгледа недоумяващо:

— Какво правите?

— Много сме потни — извини се Бразил. — По-добре да не цапаме тапицерията.

— Глупости. Седнете си нормално.

Климатикът приятно прониза пропитите им от пот дрехи. Джед отвори стъклената преграда и подаде назад стек от шест ледени бутилки минерална вода „Евиан“. Бразил веднага пресуши две от тях, като едва успяваше да си поеме дъх между глътките. Ледената вода прониза синусите му и стигна до върха на главата. Той се наведе от внезапната болка и разтри чело.

— Какво има? — попита, разтревожен, губернаторът.

— Заболя ме главата от внезапната смяна на температурата. Ей сега ще се оправя.

— Много е неприятно, сам го знам.

— Тъхъ.

— И на мен ми става така, когато пия пепси прекалено бързо — обади се Уийд.

Гласът на Джед прозвуча по интеркома:

— Накъде да карам, сър?

— Къде да ви откараме? — попита губернаторът Бразил. — Вкъщи? В управлението? В затвора?

Бразил потърка чело. Изля малко вода върху една салфетка и внимателно почисти раната на Уийд и изсъхналата кръв по врата му.

— Какво решихте? — попита губернаторът.

— Честно казано, губернатор Фьоер, не сте длъжен да го правите. Не мога да ви създавам толкова усложнения — отговори Бразил.

Губернатор Фьоер се усмихна:

— Как се казваш, синко?

— Анди Бразил.

— Като момчето от Ню Йорк, дето пише статии за младежката престъпност ли?

— Да, това съм аз.

Губернаторът се изненада приятно.

— А ти кой си? — попита той Уийд.

— Уийд.

— Това истинското ти име ли е, синко?

— Защо всички все това ме питат? — На Уийд му бе писнало да обяснява.

— Предполагам, че е най-добре да ни оставите в управлението, сър — каза Бразил.

— Мини край полицейското управление — каза губернаторът на Джед. — И се обади на секретаря ми. Кажу ми, че няма да успея, за каквото там е в програмата ми.

Времето бе спряло за Пати Пасман, докато седеше в мрака върху металния под на полицейската камионетка. Подът бе студен и лепкав от засъхнала урина. Ръцете ѝ все още бяха стегнати зад гърба, а глезените — един за друг. Крайниците ѝ бяха схванати. Трепереше от студ и си представяше как някой от краката ѝ хваща гангрена и го ампутират, а после тя съди полицията.

Везните на уязвимия химически баланс в организма ѝ най-после бяха постигнали равновесие. Чувстваше се изтощена и някак сломена, но сега мислеше бистро и спокойно. Съвсем точно знаеше какво прави Роуд в момента. Никой нямаше право да я затвори в ареста, докато не е попълнен рапорт с поне една причина да бъде арестувана. Сега кучият син се опитваше да измисли всички възможни обвинения и сигурно за всяко обвинение попълва отделен рапорт, защото колкото повече време се бави, толкова повече щяха да я държат, завряна в тази камионетка като пуйка в хладилник.

Пасман започна да се извива и влачи по пода, докато открие място, където да може да се облекне. Променяше позата си на всеки няколко минути, за да облекчи поне малко болката от белезниците и схващането в раменете.

— Моля ви, побързайте! — извика тя в тъмнината, а от очите ѝ рукнаха сълзи. — Толкова ми е студено. Боли ме! Моля ви! Защо се държите толкова гадно! — Жената избухна в ридания, които никой не чу и които не биха развълнували никого дори и в претъпкано помещение.

Никой не се интересуваше от нея. Никой никога не се бе интересувал от нея.

Първата грешка в живота на Пати Пасман бе, че се бе родила момиче в семейство, в което вече имаше шест момичета. Родителите ѝ бяха невероятно разочаровани, че и последният им опит да се сдобият с момче се бе оказал напразен. Пасман бе прекарала детството си в напразни опити да компенсира това разочарование.

Тя биеше сестрите си, наричаше ги грозни, тъпи и плоскогърди. Чупеше играчките, изтръгваше ръцете и краката на куклите, рисуваше неприлични рисунки, пърдеше, оригваше се, плюеше, не пускаше водата в тоалетната, държеше се безчувствено, тъпчеше се с бонбони, прибираше си двацет и петте цента, които ѝ даваха за дарение на неделната служба в църквата, избухваше, дразнеше кучето, играеше си на войници или на чичо доктор с другите момичета от квартала и отказваше да свири на пиано. Правеше всичко възможно, за да се държи като момче.

С годините поведението ѝ започна да се смекчава, само за да открие, че толкова дълго се е отричала от пола си, че е прекалено изостанала от другите жени в женските качества и умения и че никога няма да ги настигне и няма да успее да се нареди дори на опашката. Не бе годна за нищо и никой не ѝ обръщаше внимание, освен Моузес Фароу, който я покани на състезанието по борба, защото, както ѝ обясни, докато вървяха към спортната зала онази вечер, той се възбуждал от дебели жени с малки зъби.

След мача двамата ядоха лазаня, чеснови хлебчета, салатата и сиренена торта в „При Джо“. Докато се прибираха в спортния му шевъл, модел 69-та с 425 конски сили, Мозес я спря на едно място над града.

Всичко, което Пасман знаеше за целувките до този момент, бе научила от филмите. Тя не бе подготвена за големия дебел език с мирис на чесън, който се пъкна в устата ѝ. Бе шокирана, когато Моузес пъкна ръце в деколтето на шифонената ѝ блуза, търсейки заветната земя. В тази ужасна нощ той наруши и десетте Божии заповеди, направи с нея каквото пожела, избута нагоре и измачка розовата ѝ сатенена пола и всичко това само защото тя не се бе родила момче.

Пати Пасман трепереше от студ и нерви, когато камионетката се раздвижи и потегли напред. При всеки завой тя се изгърколваше настрани като дърво, носещо се по течението из река. Стори ѝ се, че пътуват цяла вечност. Най-после камионетката спря.

— Сади порт едно, отворете! — съобщи мъжки глас.

Пасман чу как желязната врата се надига бавно, със стържене. Камионетката потегли и след малко пак спря. Вратата се затвори със същото стържене. Отвориха задната врата на камионетката и Пати видя отвън един полицаи, който дъвчеше дъвка.

Той имаше доста неугледен вид, коремът му висеше над униформения колан като превтасало тесто за пица, изскочило от тавата. Едното му око бе лешниково, а другото — кафяво, посивялата му коса бе зализана назад, а от ушите и ноздрите му стърчаха косъмчета като четки за рисуване. Шофьорите на камионетки бяха последната дупка на кавала сред полицаите, мързеливи безгръбначни същества, които Пасман бе започнала да презира.

— Айде, слиъй! — каза ѝ той. — Измъквай се.

Пасман примигна от полулегналата си поза на пода и каза:

— Не мога.

Той цъкна с език.

— Няма да помръдна, докато не освободите поне глезените ми — заяви решително тя.

Роклята ѝ се бе вдигнала доста високо по дебелия бедра, но тя не можеше да я издърпа надолу. Полицаят я зяпаше. Пати Пасман осъзнаваше, че ако пак избухне, само ще им даде повод да я държат по-дълго окована.

— Моля ви, откопчайте глезените ми, за да мога да сляза — повтори тя.

— Каза ли моля достатъчно любезно?

Досега си мислеше, че разпознава гласа, сега бе сигурна.

— Ти си 452-и — каза му.

— Явно съм известен. Сега ще ти махна държача от краката, но само да си посегнала да направиш нещо, ще си стоиш вързана до утре.

Тя не знаеше името му, но със сигурност позна гласа му. По радиостанцията чуваше стотици гласове на хора, които не познаваше по физиономия. 452 и откачи пластмасовия държан от глезените ѝ и тя усети как чувствителността в краката ѝ се възвръща под формата на хиляди иглички. Примъкна се до вратата на камионетката, от което полата ѝ се вдигна още по-нависоко, почти до кръста. 452-и я зяпна, мляскайки с дъвката си. Пасман протегна крака и успя да стъпи на земята до камионетката.

452 и натисна някакво копче и вратата към ареста се отвори. По пътя към килията спря пред сейфа за пистолети, отключи го с един ключ, който висеше на ключодържателя му, и остави там пистолета си. Извади друг ключ, съвсем миниатюрен, и отключи белезниците от ръцете ѝ.

— 452-и — изимитира гласа му Пасман. — Казвай, 452-и. Аз съм 10-7 на Парк 2600. Десет-4, 452-и. Това значи отбиване в „Робин Ин“ за обяд. Ъ... 10-4...

— Ти! — 452-и бе шокиран и дълбоко засегнат. — Това си ти! Кучката от централата!

— А ти си тъпанарят, който все се крие да играе идиотски електронни игри — Тетрис Плюс, Кю Бърт, Пак Ман, Богъл! — обвини го Пасман.

— Какво, какво? — заекна 452 и.

Пасман не го оставяше.

— Всички знаят — продължи тя, докато заместник-шериф Рефлodge пое рапортите за арест от 452-и и започна да претърсва Пасман.

— Май нещата са се обърнали срещу теб, момиче — каза Рефлodge. — Сигурно са се отнасяли много лошо с теб вкъщи, за да се държиш сега така.

Пасман не го слушаше.

— Всички диспечери ти се смеят! — продължи атаката си тя. — Мислиш се за голям умник, ама никой не ти се връзва.

— Хайде, успокой се — каза заместник-шерифът, докато вадеше осем монети от по четвърт долар от джобовеите на полата ѝ.

Той притисна пръстите на Пасман към тампон с мастило, за да снесе отпечатъците ѝ върху специалното картонче. Направи ѝ полицейските снимки в профил и анфас. Попита я за пълното ѝ име и дали използва някакви прякори или други имена. След това я заключи в килията. Тя не бе много по-голяма от шкафче за багаж на гарата. Една твърда пейка за сядане, малък квадратен прозорец на вратата. За обяд ѝ дадоха рибни хапки, сирене и черешово желе.

Кабинетът на мировия съдия се намиреше на първия етаж на управлението, след гишето за информация и съвсем близо до ареста.

Още нямаше четири часът следобед. Винс Титъл не се чувстваше доволен нито от работата, нито от живота си. Не бе трудно да обърне поглед назад и да види къде бе сбъркал пътя. Беше се поддал на изкушението. Бе продал душата си за служба в кабинет, който бе не много по-голям от гише за продажба на билети.

Титъл невинаги бе намирал живота си толкова ужасен. Допреди четири години се бе радвал на добра кариера като фотограф в моргата. Гордееше се с умението си да прави идеално оразмерени снимки. Боравеше като магьосник с осветлението и скоростта на обектива. Произведенията на изкуството му стигаха до съда. Там ги разглеждаха прокурори, адвокати, съдии и съдебни заседатели.

Главният съдебен лекар го обожаваше. Също заместниците и техниците от лабораторията. Обвиняемите го мразеха. Титъл изпитваше страстно желание справедливостта да побеждава и точно тази жажда за справедливост го бе довела до сегашното положение. Пътят към ада бе започнал, когато Титъл стана член на Мъжкия бартерен клуб, който обединяваше стотици хора с умения, таланти и способности, които Титъл невинаги притежаваше. Той правеше семейни снимки, снимки за коледни картички, календари, запечатваше на лента абитуриентски и абсолвентски балове и разменяше уменията си за виртуални пари минус десетте процента комисионна за клуба.

От този момент нататък Титъл почти спря да пазарува по обичайния начин. Можеше да отиде да снима някоя сватба, от която да изкара хиляда виртуални долара, които, от своя страна, виртуално да изхарчи за поправка на покрива си. Титъл бе пристрастен към фотоапарата си. Започна да прави толкова много снимки, че скоро

стана виртуален богаташ и точно така се запозна със съдията Никълъс Ендо, който в момента бе във война със съпругата си и бе на път да загуби.

Съдията Ендо смяташе, че госпожа Ендо има връзка със зъболекаря си, Бул Ърхарт, и искаше да докаже прелюбодейството. Титъл никога нямаше да забрави какво му бе казал съдията Ендо една вечер, докато пиеха бърбън в клуба.

— Винс, ти имаш виртуално всичко, което човек би желал — каза съдията и плати пет виртуални долара за питието, което си бе съвсем истинско. — Но има едно нещо в този клуб, което не можеш да си купиш, и се обзалагам, че много добре знам какво е то.

— Какво? — попита Титъл.

— Ти си влюбен в съдебната зала. Обичаш закона — продължи съдията. — Но да снимаш трупове е отегчително. Не може да не е. Сигурно винаги е било, Винс.

Титъл бавно разбърка леда в бърбъна си. Истината го нарани дълбоко.

— Хайде, хайде. — Съдията се наведе над масата и каза с тон, който напомни на Титъл на „пис-пис, котенце“: — В края на краищата, Винс, какво предизвикателство може да е да заснемеш черен дроб върху везна, мозък на дъска за дисекция или черва, урина, жлъчен сок, белег от ухапване, рана от забита брадвичка в нечий тил?

— Прав си — смути се Титъл и направи знак на сервитьорката. — Още по едно за моя сметка.

— Какво да е този път, захарче? — попита сервитьорката.

— Същото. Имате ли „Букърс“?

— Не ми се вярва. Но доколкото знам, мистър Мак го зарежда в своя ресторант. Там има по-добър бар.

— Значи ще отидем там — отсеке съдията Ендо. — Най-добрия бърбън. Разтърсва те до пръстите на краката. Винс, може следващия път, като има премиера на нов филм, ти да снимаш мистър Мак с някоя звезда, а? В ресторанта му е пълно със знаменитости. Вземаш му двеста виртуални долара за снимките и после си купуваш „Букърс“ с тях.

— Добре — съгласи се Титъл.

Разговорът им се проточи в този дух още доста време, преди съдията да мине по същество.

— Мисля, че от теб ще излезе чудесен мирови съдия, Винс — заяви той, като изпускаше дима от контрабандно внесената си кубинска пура. — Винаги съм го смятал. — Направи кръгче от дим.

— Това би било голяма чест — каза Титъл. — Бих се радвал да имам възможност да наказвам лошите. Винаги съм искал.

— Какво ще кажеш тогава за една сделка?

— Винаги съм готов за добра сделка.

Съдия Ендо обясни, че иска снимки, неоспоримо изобличаващи госпожа Ендо в изневяра. Не го интересуваше дали със зъболекаря или с някого друг. Не го интересуваше как ще се справи Титъл. Съдията Ендо просто държеше да запази къщата си, колата, кучето и искаше порасналите му деца да застанат на негова страна.

— Няма да е лесно — каза съдията, стиснал мускулите на челюстта си. — Знам, че вече съм опитал всичко, което може да се измисли. Но ако се справиш, ще се погрижа за теб.

На следващия ден Титъл отиде на работа, както обикновено. Скоро откри, че госпожа Ендо действа толкова просто, че действията ѝ са невероятно сложни за проследяване. Бул Ърхарт имаше четирийсет и три кабинета в окръг Ричмънд и още два и два в Норфолк, Питърсбърг, Шарлътсвил, Фредериксбърг и Бристъл, Тенеси.

Два пъти седмично госпожа Ендо си записваше час за преглед за късния следобед в различен кабинет и под различно име. Когато обиколеше всичките, започваше пак от първия. Променяше акцента си, цвета на косата, прическата, експериментираше с грим, очила и различни по стил дизайнерски дрехи.

Седмици наред Титъл не постигна нищо. Двойката прелюбодейци действаше прекалено внимателно и хитро. Точно когато Титъл се канеше да се откаже, откри една врана, която се бе блъснала в прозореца на кухнята му, без да забележи стъклото, и бе умряла от сблъсъка. Всъщност Титъл само можеше да предполага, че се е случило по този начин. Но това му подсказа една идея. Той прибра мъртвата птица във фризера и боядиса фотоапарата и триножника си в жълто.

Късно следващия следобед Титъл проследи госпожа Ендо до зъболекарски кабинет номер седемнайсет на „Стейпълс Мил Роуд“, близо до „Ъкропс“, и се настани с триножника си близо до паркинга, преструвайки се на земемер. Беше пет и половина. Единственият

кабинет, в който светеше, бе този в ъгъла, но прозорците му бяха покрити с щори. Титъл остави госпожа Ендо и д-р Ърхарт да понапреднат с това, което правеха, и насочи двестамилиметровия обектив към прозореца на кабинета.

Извади замръзналата врана от джоба на самото си и я запрати в прозореца, където тя се удари с ужасяващ трясък в стъклото. Щорите внезапно се вдигнаха. Голият зъболекар застана на прозореца и се огледа във всички посоки. Накрая забеляза бедната птица на земята. Голата госпожа Ендо притисна ръка към устата си и поклати глава от жалост към птицата.

Двамата не обърнаха никакво внимание на земемера, който се отдалечаваше с яркожълтите си инструменти. Разводът приключи изключително благоприятно за съдията Ендо. В замяна той уреди назначаването на Титъл, както бе бартерното им споразумение.

Усещането за вина у мировия съдия Титъл се засилваше с всяка изминала година. Ставаше все по-потиснат и изплашен, когато съдията Ендо го навестяваше от време на време да му напомни за услугата и за това, че тайната на размяната трябва да си отиде с тях в гроба. Мирови съдия Титъл не бе казал никому за сделката, която бе превърнала мечтата му в реалност.

Той призна греха си само пред Господ и се закле да изкупи вината си. Титъл спря да прави снимки. Напусна бартерния клуб. Съобщи за заниманията на членовете му на Комисията, следяща нелицензираната продажба на алкохол. Издаде съседа си, който се бе включил към кабелната телевизия, без да е платил. Разобличи жената, която се опитваше да пробута купони с изтекъл срок в супермаркета. Винаги си признаваше, когато бе допуснал грешка. Държеше се смирено и работеше упорито.

Мирови съдия Титъл стана известен с нулевата си поносимост към престъпниците, глупаците, закоравелите малолетни престъпници и тъпите ченгета. Възхищаваха му се, че винаги защитава справедливостта и истината и че никога не бе осъдил несправедливо обвинен човек. Това бе и добре, и зле за полицай Отис Роуд, който не бе извършвал арест от двайсет години. Когато Роуд прелистваше Наказателния кодекс на Вирджиния, търсейки какви обвинения да повдигне срещу Пати Пасман, беше убеден, че мирови съдия Титъл ще

постанови присъда от доживотен затвор без право на телевизия, помилване или някакви други облекчения.

Титъл тъкмо си наливаше нова чаша кафе от кафемашината, когато полицаи Роуд застана до прозореца му.

— Трябва да обсъдим с вас една бърза присъда — каза Роуд.

— Какво ви кара да мислите, че мога да ви обърна внимание точно в този момент?

— Ами не ми изглеждате зает, затова.

— Всъщност съм — каза Титъл през малкия отвор в бронираното стъкло. — Би трябвало да те накарам да поседиш ей там час-два, но вече се канех да си тръгвам. Така че да приключваме по-бързо.

Титъл бутна металното чекмедже, с което се подаваха документите. Роуд постави тестето с формуляри за арестуване. Титъл ги издърпа и започна да ги преглежда. Мълча няколко минути, докато Роуд го гледаше през стъклото.

— Полицаи? — най-после заговори Титъл. — Някога да сте чували за натрупване на обвинения?

— Разбира се — каза Роуд, който реши, че това е нещо като квотите и прие, че съдията му прави комплимент.

— Употреба на полицейската радиостанция по време на извършване на престъплението — започна да изрежда обвиненията Титъл. — Възпрепятстване на правосъдието. Обектът съзнателно възпрепятства полицаия от изпълнение на задълженията му.

Титъл продължи със следващото обвинение:

— Употреба на обидни изрази.

— Трябваше да я чуете — възмутено се обади Роуд.

— Неприлично поведение на обществени места. Съпротива или възпрепятстване при изпълнение на правна процедура. — Титъл надникна над очилата си. — Престъпление срещу личността?

— Тя ме сграбчи. — Лицето на Роуд почервения.

— Облада ли ви анално?

— Не, сър.

— А през устата?

— Не, но какви ги говореше!

— Това обвинение не се отнася за *нещо казано*, полицаи. Какво следва — *зверщина*?

— Да! Тя се държеше като звяр! Ужасна беше!

— Полицаи Роуд — каза Титъл непреклонно, — това обвинение се отнася за човек, който прави секс с животни. Което надали е възможно обвинение в случая. — Той хвърли този рапорт за арест в кошчето за унищожаване на документи. — Да видим. — Продължи: — Поддържане, местопребиваване или посещение на неблагоприятно място.

— Тя не ме пускаше — поясни Роуд.

— Това се отнася за място като сграда, а не за част от тялото — изрече бавно и поучително Титъл, като хвърли и този рапорт в кошчето. — Влизане в чужда собственост с цел повреждане или унищожаване.

— Точно така. Тя докосна моя собственост, сър.

— Каква собственост, полицай Роуд?

— Ами срамните ми части, сър. Опита се да ги осакати.

И този рапорт отиде в кошчето при останалите.

— Навлизане в забранена територия след изрична забрана — продължи да чете Титъл.

— Казах й да спре.

— Тежко сексуално насилие. Как пък се стигна до това?

— Ами все в срамните части се целеше — напомни му Роуд.

— Това обвинение означава *опит за изнасилване*.

— Какво щяхте да правите на мое място?

— Сексуален тормоз, изнасилване — това отпада като причина за арест. — Титъл започваше да се ядосва. — А, ето още. Тук имаме *заплахи към губернатора и семейството му*.

— Тя каза: „Ще намеря губернатора, жена му, децата или роднините. И тогава ще съжаляваш!“

Роуд извърна поглед. Сега вече не се чувстваше сигурен в това обвинение. Всичко вече му изглеждаше неясно и объркано. Титъл смачка рапорта на топка и го захвърли на пода.

— Устни заплахи. Телесни повреди, причинени от арестувания. Нападение и побой. Телесни повреди, нанесени с особена жестокост. Тежки телесни повреди.

Титъл мачкаше всеки лист и го хвърляше в кошчето.

— Стрелба, наръгване с нож с цел осакатяване и убийство. Неизпълнение на заповеди, целящи опазването на мира. Държавна измяна. *Държавна измяна?*

— Арестуваният се опълчва срещу прилагането на законите от представител на изпълнителната власт — цитира Роуд. — Като нападна мен, тя поде война срещу държавата.

— Вие имате нужда от психотерапевт.

— Нали съм гражданин на тази държава? — настоя Роуд.

— Защо стана така, че тази жена ви е сграбчила за гениталиите, полицай Роуд? — Титъл никога не бе виждал през живота си такъв идиот. — Да не би да се с появила изневиделица? Беше ли провокирана? Да не е изоставената ви любовница?

— Тя се опита да ме спре да не я глобявам за неправилно паркиране — обясни Роуд.

— Нещо не разбирам.

— Ами глобявал съм я вече няколко пъти.

Бразил предвидливо помоли губернатор Фьоер да ги остави на една пресечка от участъка, за да избегнат сцена, която би била трудна за обяснение, ако не и невъзможна.

— Ще трябва да те отведе в болницата на медицинския колеж — каза Бразил на Уийд, докато вървяха по тротоара. — После ще се обадим на майка ти да дойде да те вземе. Сигурно не искаш да останеш в ареста цяла нощ.

— Искам — каза Уийд.

Бразил забеляза, че Уийд е много разтревожен и постоянно се оглежда, сякаш се страхува, че някой го следи.

— Изобщо не мога да те разбера — продължи Бразил. — И знаеш ли защо? — Отвори двойната стъклена врата откъм паркинга до управлението. — Защото не ми казваш всичко, Уийд. Премълчаваш разни неща.

Уийд не каза нищо. Бразил взе една полицейска кола и се обади на диспечерите накъде тръгва. Двамата с Уийд седнаха в чакалнята на спешното отделение на медицинския колеж, където не можеха да се погрижат за Уийд, ако не присъства поне един от родителите му. Майка му не отговаряше на телефона вкъщи и не бе на работа. Баща му косеше трева някъде и също не отговори на обаждането на Бразил. На всичко отгоре радиостанцията на Бразил нямаше обхват в

болницата. Той се чувстваше откъснат от света, сърдит, безпомощен и нещастен.

Накрая се наложи Бразил да уреди съдебно разрешение на Уийд да му бъде оказана лекарска помощ, което щеше да разреши проблема, ако в този момент не бяха докарали пострадалите от катастрофа с някакъв училищен автобус. В спешното отделение не се намери никой, който да обърне внимание на Уийд преди единайсет вечерта, когато една сестра почисти раната и сложи върху нея анкерпласт.

— Нищо не разбирам — каза пак Бразил, докато пътуваха обратно към управлението. — Сигурен ли си, че имаш майка?

Този въпрос нарани Уийд. Бразил го усети.

— Тя почти не вдига телефона, особено когато спи, а тя най-често спи денем.

— А иначе защо не вдига телефона?

— Защото татко все ѝ се обажда. Говори ѝ разни гадости. Не знам защо го прави, а пък сме длъжни да му дадем номера си, дори и ако го сменим, защото понякога ходя при него.

Спряха на паркинга зад сградата и Бразил поведе Уийд към полицейското управление. Минаха покрай гишетото за информация. Уийд сякаш не се интересуваше къде го водят, но настроението му ставаше все по-лошо.

— Ти знаеш нещо — каза му Бразил. — Знаеш нещо много важно. Толкова важно, че си се изплашил, ужасно си се изплашил.

— Не съм се изплашил от нищо.

— Всички се плашим от нещо — успокои го Бразил.

Край тях минаваха затворници с белезници, водеха ги към килиите, а те мърмореха, залитаха, дърпаха се, някои бяха със слънчеви очила и елегантни дрехи, мнозина бяха друсани или пияни. Въздухът миришеше на потни тела, алкохол и марихуана. Бразил зави надясно по коридора и мина през още една двойна врата. После отвори някаква врата, водеща в малка стая с бюра, вградени в стените, и грозни зелени тапицирани пейки, целите на петна.

Бразил отиде до телефона и набра номера на пейджъра, който търсеше. На масата имаше старо радио и Бразил го включи на 98.1. Седна върху бюрото и погледна Уийд.

— Каж ми.

— Нямам какво да казвам. — Уийд седна на една пейка.

— Защо реши да изрисуваш статуята?

— Така ми хрумна.

— Някой накара ли те да го направиш? Някой от Щуките?

— Не знам за никакви Щуки.

— Глупости! — каза Бразил. — А откъде се е взел номерът, татуиран на пръста ти?

По радиостанцията съобщаваха за убийство при банкомат и отначало новината и името на жертвата не достигнаха до съзнанието на Бразил заради умората и отчаянието.

— ... потвърдена самоличността на седемдесет и една годишната жена от Чърч Хил, Руби Синк...

— Чакай! — Бразил усили звука.

— ... Изтеглила пари от банкомата, ограбена и застреляна в собствената ѝ кола. Бандата, известна като Щуките, е поела отговорност за убийството. Това е същата банда, която пое отговорност за вандализма върху статуята на Джеферсън Дейвис в Холивудското гробище...

Бразил не можеше да си намери място. Закрачи гневно, със стиснати юмруци. Беше объркан, не можеше да повярва, отново и отново си представяше Руби Синк и кога му се бе обадила за последно.

— Не! — извика той. — Не!

Удари с юмрук по стената и ритна кошчето за боклук. То се търкулна по пода и от него се изсипаха хартии, кутии от пържено пиле и опаковки от сандвичи.

— Как може някой да направи това на една беззащитна жена!

Последният им разговор отекваше в съзнанието му. Чуваше гласа ѝ. Той я бе използвал, за да накара Уест да ревнува. Бразил стисна юмруци толкова силно, че ноктите му се забиха в дланите. Сграбчи Уийд за раменете.

— Ти ги познаваш! Сигурен съм! — каза, побеснял, той. — Те са убили някого, Уийд! Една жена, която познавах. Човешко същество с име и семейство и сега хората, които са я обичали, трябва да изживеят същото, което ти си изпитал при загубата на Туистър!

Уийд го гледаше, шокиран.

— Такива чудовища ли искаш да защитиш?

Бразил пусна Уийд и пак закрачи из стаята. Опита се да се овладее. Целият се бе разтреперил, а сърцето му биеше толкова силно,

че го усещаше във врата си.

— Опитвах да ви го кажа по компютъра — тъжно промълви Уийд.

— Да ни кажеш какво? Какво?

— Картата с рибките.

Бразил още не разбираше.

— По Интернет. Карта с щуки по нея — обясни Уийд.

— Щуки като рибки ли? — започна да се осъзнава Бразил.

— Ъ-хъ. Освен това направих фигура от папиемаше за часа по рисуване Опитвах се да кажа на някого къде се намират.

— Чакай малко. — Бразил си издърпа един стол и седна. Рибките на картата — това са местата, където Щуките имат клубове?

Уийд кимна:

— Зад мотел „Саутсайд“. Зад една голяма гора.

— Ходил ли си там?

— Не исках. Кълна се. Но Смоук ме накара насила и даже ме удари. — Уийд не смееше да вдигне поглед.

— Кой е Смоук?

— Той влезе в гаража и взе всичкото оръжие. Накара ме да ида с него и да му държа калъфките. Сигурно ще ме затворят заради това и всичко друго, но вече ми е все едно, защото ако изляза отгук, полицаи Бразил, Смоук ще ме убие. Знам го. Той и сега ме търси. Затова ви казах да ме затворите.

— Знаеш ли истинското име на Смоук?

— Не, просто Смоук. Никога не съм чувал друго име.

— От вашето училище ли е?

— Ъ-хъ.

— И не знаеш името му?

— Той е последна година, а аз не познавам никакви единайсетокласници, освен тези от часовете по рисуване, а Смоук не ги посещава. Нито пък е в оркестъра.

— Много ли проблеми си има в училище?

— Дори не бях го забелязал, преди той да ме потърси. Един ден дойде при мен в стаята за репетиции на оркестъра. Попита искам ли да ме кара с неговата кола на училище сутрин. Нещо ми подсказваше да не му противореча. А в следващия момент вече говореше за оръжие, за Щуките и че никой в училище не заслужава да бъде Щука, освен тези, които той избира. Каза, че имал да прави много важни неща.

— Каза ли ти какви са тези важни неща?

— Постоянно повтаряше, че всички ще научат за него. Че ще стане по-известен от Туистър. В училищната витрина с наградите още има снимки на брат ми, сигурно така е разбрал за него.

— Мисли, Уийд! — Бразил опря длани върху раменете му. — Какво планираше Смоук, което да го направи известен? Може би нещо лошо?

— Мисля, че иска да застреля много хора.

32.

Бразил се опита да измисли какво да прави. Ако Смоук планираше да се появи в училище с автомат и да изтрепе колкото човека успее, Бразил трябваше да предприеме нещо много спешно. Грабна телефона и се обади на Уест, при което я събуди.

— Ела тук веднага! — каза Бразил. — И не питай защо, просто ела...

— Къде тук? — попита тя сънено.

— В управлението. Трябва да съберем възможно най-много полицаи в „Годуин“ утре, за да сме сигурни, че Смоук няма да се появи там, и трябва да организираме всичко още сега.

Уест се опита да се събуди. Бразил я чу, че крачи напред-назад.

— Да се срещнем при детективите след, да кажем, два часа — предложи Бразил.

— Добре — съгласи се тя.

Уийд ставаше все по-изплашен. Подръпваше фланелката си и постоянно въздишаше, сякаш му бе трудно да диша.

— Той ме принуждаваше да правя разни неща. Опря пистолет в главата ми и каза, че ще ме убие, ако не го направя. А преди няколко седмици спря да идва на училище.

— Значи вече не те караше? — Бразил записваше подробно всичко.

— Не, оставяше ме пред училище и отиваше някъде. После започна да ме кара по-късно, за да закъснявам, влачеше ме насам-натам, караше ме да отсъствам от репетициите на оркестъра. А аз трябваше да свиря на Парада на цветята в събота. — Погледът му помръкна. — Цяла година ходих на репетициите. А сега няма да мога да отида.

Телефонът иззвъня и стресна и двамата. Бразил го вдигна. Беше изморен и нямаше търпение да свърши с разговора с полицай Чарли Йейтс, който отговаряше за постъпващите арестанти.

Бразил обвини Уийд по член 18.2-125: *непозволено влизане през нощта в гробище*, хулиганство четвърта степен, по член 18.2-127: *нанасяне щети на църкви, църковна собственост, гробища и т.н.*, хулиганство първа степен и по член 182.2-138.1: — *съзнателно и злонамерено унищожаване или повреждане на обществена или частна собственост*, хулиганство първа степен или углавно престъпление, в зависимост от щетите.

— Е, кое от двете? — попита Йейтс.

— Хулиганство *първа степен* — каза Бразил. — Не знаем още колко ще струва почистването на статуята. Ако се окаже повече от хиляда долара, ще се занимаем с това на процеса.

Уийд изгледа Бразил с широко отворени очи. Бе очевидно, че не разбира какво говори и е ужасен.

— Предварителното изслушване е насрочено за петък — продължи Йейтс. — Има ли роднини?...

— Искам изслушването утре сутринта — прекъсна го Бразил. — Много е важно. Чарли.

— Ей, не е кой знае каква разлика. — На Йейтс му бе все едно.

Но за Бразил разликата бе огромна. Той знаеше от съдебния календар за месеца, че съдия Маги Дейвис ще е в съдебната зала следващия ден. Тя защитаваше позицията, че съдебната й зала не е открита за външно присъствие, освен ако малолетният не е извършил углавно престъпление, а последното, което Бразил желаше в момента, бе присъствие на репортери или зяпачи в залата. Не трябваше никой, освен адвоката, прокурора и съдията, да чуят това, което щеше да им каже Уийд.

— Има ли кой да дойде и да го отведе в дома му тази вечер? — попита Йейтс.

— Не успяхме да открием майка му.

Тя бе в операционната, откъдето не можете да бъде повикана на телефона. Не че Бразил особено се бе постарал да я открие. Уийд не искаше да си ходи вкъщи и Бразил смяташе, че така с по-добре.

— Няма свободни легла в ареста, вече проверих — каза Йейтс.

— Никога няма — измърмори Бразил.

— Значи ако не може да си отиде вкъщи, ще трябва да го пратя в килия в Дома за задържане на непълнолетни до сутринта.

— Чудесно! — каза Бразил, без да отделя поглед от Уийд. — Веднага щом дойдеш тук, ще подпиша формулярите и ще го отведем. Опитай се това да стане бързо, Чарли. Много работа ни чака.

Уийд се озова в килия, от която не се виждаше почти нищо. Беше голяма горе-долу колкото килер и всичко бе от неръждаема стомана, включително и леглото. Не можеше да заспи. Взираше се през решетките на малкото прозорче и виждаше други арестувани момчета, които му напомняха за Сик, Бийпър, Дивинити и Дог. Никой не му приличаше на Смоук. Видът на Смоук изобщо не издаваше характера му.

Когато полицаи Бразил доведе Уийд тук, вече бе съвсем тъмно. Наричаха мястото Дом за задържане на малолетни, но не приличаше на никой дом, в който Уийд бе влизал. Не можа да види как изглежда сградата отвън, но със сигурност се намираше в лош квартал, защото точно преди да стигнат тук, бяха минали покрай затвора. Цялата сграда светеше и бодливата тел на оградата лъщеше като острие, готово да пререже някого. Уийд усети как стомахът му се свива и сърцето му изстива от ужас.

Той още бе бесен, задето го бяха накарали да се съблече и да мине през душа. Като излезе оттам, му дадоха да облече униформа. Уийд никак не се почувства горд заради нея. Сети се за дрехите, които баща му носеше, когато ходеше да подрязва храсти и да коси трева — единствените моменти, когато не прахосваше на хазарт и последния си долар.

— Хей! — заблъска Уийд по вратата.

Някой псуваше, а някакъв заместник-шериф изреждаше на едно наперено нагло хлапе всичко, което бе направило и как ще си заплати за него.

— Хей! — заблъска Уийд с юмрук по металната врата, изправен на пръсти, за да надзърне през решетката.

Изведнъж заместник-шерифът се озова точно срещу него, от другата страна на металната решетка. Уийд усети мирис на цигари и лук в дъха му.

— Някакъв проблем ли имаш?

— Искам да се видя с моя полицаи — каза му Уийд.

— О! Той иска да види *своя полицай*!

Отвсякъде се разнесоха смях и цинични подигравки.

— Какво, ти си имаш личен полицай ли? — озъби се заместникът. — Ето това е нещо ново!

— Този, който ме доведе тук — каза Уийд. — Кажете му, че трябва да говоря с него.

— Можеш да му го кажеш в съда.

— Кога ще е това?

— В девет сутринта.

— Трябва да разбере дали се е обадил на мама! — извика Уийд.

— Може би е трябвало да се сетиш за майка си, преди да тръгнеш да нарушаваш закона.

33.

Малко след три през нощта ударен взвод на полицията атакува клуба на Щуките зад мотел „Саутсайд“ и откри помещението изоставено. Полицаяте не намериха оръжие или амуниции, а само каси алкохол, боклуци и няколко мръсни матрака.

Бразил стоеше на един телефон, Уест на друг, всеки в различен край на детективския отдел. Бразил се бе обадил на директорката на „Годуин“, госпожица Лили, вкъщи и когато тя разбра за какво става дума, веднага отиде в гимназията, където двамата със секретаря започнаха да преглеждат списъците на учениците.

В крайна сметка откриха, че истинското име на Смоук е Алекс Бейли, но адресът, който бе дал при записването си в гимназията, се оказа несъществуващ, телефонният номер — също, и в досието му нямаше негова снимка. Въпреки че годишният албум на гимназията още не бе готов, в списъка на учениците, които се бяха снимали за албума, името на Смоук го нямаше. Единственото, което се знаеше за него със сигурност, бе какви часове е посещавал и че предното лято се е преместил тук от Дърам, Северна Каролина. Частното училище, което уж бил посещавал там, също се оказа измислено.

Бразил се обади на всички с фамилия Бейли в телефонния указател, независимо че още не бе съмнало. Никой не потвърди да има роднина на име Алекс, който да учи в гимназия „Годуин“.

— И как, по дяволите, е успял да го направи, без никой да разбере? — избухна Бразил пред Уест. — Дава фалшив адрес и телефон, училище и бог знае какво още.

Уест пушеше „Карлтън“. Почти бе спряла да пуши преди няколко месеца, но от време на време изпитваше нужда да запали.

— След като никой не проверява. Да си спомняш някога да са се обаждали от училище в дома ти или да са ти идвали на посещение?

— Не си спомням.

— Нито пък аз. Не посещават никого, освен ако не се забърка в нещо. А, изглежда, той се е държал като съвсем обикновено момче

допреди няколко седмици. После започва да бяга от училище. Може би от училището започват да търсят родителите му. Но познай какво — вече е прекалено късно.

— Чудя се какво знаят родителите му. — Бразил взе пластмасовата чашка с отдавна изстинало кафе.

— Отричат всичко. Може би го защитават. Не искат да си признаят проблема, сигурно никога не са искали. Изобщо не си мисля, че му е за пръв път. Щом се е постарал никъде да няма негови снимки, дори и в годишника на гимназията, значи действа като изпечен престъпник, който знае, че е важно никой да не е виждал снимката му. Обзалагам се, че в Северна Каролина е имал полицейско досие, дълго цял километър. Когато е станал на шестнайсет и досието му е било заличено, родителите му са решили да се преместят тук, където никой не е чувал за него. Където малкият умник може да започне на чисто, все едно е света вода ненапита.

Бразил разбърка кафето в чашата си. Пое си дълбоко дъх и после бавно издиша.

— Е, смяташ ли да си лягаш тази нощ? — попита Уест.

— Нощта свърши.

— Искаш ли да дойдеш да хапнем бъркани яйца или нещо такова?

Очите на Бразил станаха много тъжни:

— Стига да се отбием първо вкъщи. Трябва да взема нещо.

Мотел „Азалия“, в северната част на града, не бе място, където полицията очакваше да открие Смоук. Той бе харесал мотела и заради иронията, че името му е на цвете, а точно за Парада на цветята на последващия ден Смоук имаше големи планове.

Седеше на единичното легло в единичната стая и си мислеше, че тя не е много по-добра от клуба. „Азалия“ бе типът мотел, където хората си купуваха наркотици и се друсаха, където се извършваха убийства и на никого не му пукаше. На Смоук му дадоха стая номер 7 за двайсет и осем долара на нощ. Той зяпаше невиждащо телевизора и пиеше водка от пластмасова чаша. Следеше новините. В шест и пет сутринта телефонът му иззвъня.

— Какво? — обади се той.

Беше Дивинити.

— Сладурче, отарашиха мястото, точно както ти каза — събщи му развълнувано тя.

Смоук се усмихна, загледан в металните кофи за боклук в ъгъла, пълни с оръжия и амуниции.

— Двамата със Сик паркирахме колата при порно книжарницата и се скрихме в гората да гледаме. Направо си умряхме от смях, като ги видяхме как нахълтаха там с всичките им щитове и пушки. Съвсем прав беше, като ни каза да се изнасяме оттам, захарче. Но искам да знам кога ще те видя, а?

— Не сега — каза ѝ Смоук не особено ентусиазирано, защото си играеше с барабана на револвер колт, калибър 357.

— Е, няма да ми дойде зле поне да ми кажеш, че ти липсвам. — Дивинити изглеждаше намусена и на път да избухне.

Смоук не я слушаше. Мислеше си за старицата и това как се бе изплашила от него. Смоук никога не бе плашил друг човек толкова силно. Чувстваше се опиянен от могъществото си и това му действаше по-замайващо от водката. Усещането от натискането на спусъка бе неопишуемо. Беше го обзела такава еуфория, че едва чу гърмежите, когато пръсна главата на дъртачката. Отпи пак голяма глътка водка.

— Какво ще кажеш на другите? — питаше го Дивинити.

Смоук се осъзна:

— За кое?

— Ти дори не ме слушаш. — Гласът ѝ започваше да звучи съвсем ядосано.

Смоук винаги избягваше да се кара с Дивинити. Тя бе в състояние да му направи страхотна сцена, а това бе последното, от което се нуждаеше точно сега.

— Толкова съм изморен — въздъхна той. — И толкова ми липсваш, че направо се побърквам. Нямам търпение да стане събота вечер. Тогава ще сме свободни и безгрижни като птички.

— Как?

— Ще видиш.

— Ами Дог и останалите?

— Хич не ми трябват да ми се мотаят из краката — каза Смоук. — И никой от вас да не се доближава до Парада на цветята.

— Не разбирам какво толкова си се засуетил заради този тъп парад. — Дивинити не бе смекчила особено тона си.

— Скъпа, аз ще бъда кралят на парада.

— Какво ще правиш, ще се появиш на трон ли?

Той не понасяше изблиците ѝ на сарказъм. Тропна с бутилката водка и рязко прибра празния барабан на револвера на мястото. Престори се, че стреля по телевизора.

— Я млъквай! — изрева той със страховит глас. Когато започнеше да превърза, тонът му винаги ставаше такъв. — Ще правиш каквото ти кажа, кучко!

— Винаги го правя — оправда се Дивинити.

— Повече не звъни. Не идвай и внимавай другите да не научат къде съм, ясно?

— Не съм им казала. Ти какво, зарязваш ли ме?

— За два дни.

— И после всичко си е постарому?

— Сигурно. — Той затвори телефона.

Бразил изтича до къщата си и се върна в колата на Уест само след минута. Носеше нещо в книжна торба като от супермаркет. На лицето му бе изписано много странно изражение.

— Какво е това? — попита Усет.

— Ще видиш. Не искам да говоря за него сега.

— Да не носиш някоя отрязана ръка или крак?

— В известен смисъл.

Уест бе разбрала за Руби Синк. Новината се бе разпространила светкавично. Всички в полицията научиха, че госпожица Синк е била хазайката на Бразил и когато Уест чу това, изпита вина и отвращение. Почувства се глупава и наивна. Предполагаемата любовница на Бразил се бе оказала седемдесет и една годишна жена, която му бе дала къща под наем. Уест се чувстваше ужасно и часове наред се бе опитвала да измисли какво да каже.

Караше през Ветрилото. Всички заведения бяха затворени, дори и „Робин Ин“ Уест паркира пред къщата си и изгаси двигателя, но не слезе от колата. Погледна Бразил в мрака. Сърцето ѝ се сви, когато се вгледа в лицето му, рязко очертано от сенките на уличните лампи.

— Аз знам — каза тя.

Той мълчеше.

— Знам за Руби Синк. Че ти е била хазяйка. Хазяйката, с която се говореше, че имаш връзка.

Бразил се извърна към нея, озадачен.

— Връзка? Откъде, по дяволите, си чула такова нещо?

— Този слух тръгна из управлението още от първия ден — отговори Уест. — Разни хора ми казаха, че между теб и хазяйката ти има нещо. После те чух как говориш по телефона с нея... Е, наистина така звучеше.

— Защо? Защото се държах мило с нея, когато ми изпращаше съобщения на пейджъра? — попита той, развълнуван. — Защото бе една самотна жена, която постоянно ми носеше курабии, сладкиши и най-различни такива неща? — Гласът му потрепери. — Оставяше ги на прага, защото аз така и никога не си бях вкъщи, никога не й отделих малко време!

— Съжалявам, Анди — промълви Уест нежно.

— Точно като с майка ми — продължи той. — Не й се обаждам. Постоянно е пияна и не мога да я понеса, не искам да чуя ужасните неща, които ми казва. Не знам. Не знам.

Уест се приближи към него и го прегърна. Притисна го силно към себе си, за да го успокои. Изведнъж ѝ стана горещо и нервно.

— Всичко е наред. Анди. Всичко ще е наред.

Искаше да го задържи в прегръдката си завинаги, но изведнъж неловкостта на положението развали магията. Уест се сети за възрастта си. За това колко талантлив, необикновен и специален с той. Сигурно отвърщаше на прегръдката ѝ, защото бе много разстроен, не поради друга причина. Навярно сърцето му не се бе разтуптяло лудо като нейното. Сигурно изобщо не усещаше докосването на телата им. Тя рязко се дръпна назад.

— Хайде да влизаме.

Найлс ги чу дълго преди те да се сетят за него. Чакаше до входната врата, когато собственичката му и Пианиста влязоха.

Пианиста се наведе и го погали, докато собственичката му изобщо не му обърна внимание. Найлс стоеше на едно място,

размахвайки опашка, и ги следеше с кръстосания си поглед. Двамата влязоха в кухнята.

Когато се скриха от погледа му, той се качи на масичката в антрето. Стисна с ноктите си картичката от цветарския магазин и скочи обратно на пода на три крака.

Уест не можеше да си представи да хапне от сладкия картофен пай. Седеше и се взираше в парчето, което Бразил ѝ бе отрязал. Мисълта, че Руби Синк го бе направила точно преди да бъде хладнокръвно убита, ѝ идваше прекалено много.

— Не мога да го изхвърля. — Бразил седеше срещу нея на кухненската маса. — Би било безсърдечно да го изхвърля. Просто не мога. Ти също не би могла, Вирджиния. Тя би искала да го изядем.

— Но това е някак ненормално, жестоко — каза Уест, като примигваше и се опитваше да фокусира погледа си. — Не мога.

Бразил взе вилицата си. Отчупи от края на парчето и го вдигна към устата си. Пое си дълбоко дъх и го лапна. Уест го гледаше как го сдъвка няколко пъти и после го глътна. Изненада се от видимото облекчение, което се изписа на лицето му. Напрежението го напусна. Очите му се проясниха и в тях проблесна онзи буен син пламък, който тя се бе научила да разпознава и да не пренебрегва.

— Не е трудно — каза ѝ той уверено. — Повярвай ми. — Кимна ѝ да хапне от пая.

Уест никога не се бе плашила да приеме предизвикателство, особено пред него. Въпреки това да лапне първата хапка от пая ѝ се стори едно от най-трудните неща, които бе правила в живота си. Изненада се, че паят няма вкус на нещо странно, на смърт или кой знае на какво. Нямахше представа какво точно бе очаквала.

— Кафява захар, кокосово мляко, канела — започна да изрежда Бразил, който бе прекарал повече време в кухнята от Уест.

Лапна нова хапка, този път без колебание. Уест го последва.

— Стафиди, ванилия. — Бразил се бе концентрирал върху сетивата на езика си, сякаш опитваше отлежало вино. — А, джинджифил. Само щипка. И една идея индийско орехче.

— Една идея? — удиви се Уест. — Това пък как го позна, по дяволите?

Бразил лапна нова хапка. Уест — също. Бе готова да изяде още едно парче просто за да му направи напук.

Никой от двамата не чу Найлс, не че някога го чуваха. Той влезе в кухнята с една вдигната лапа, в която бе стиснал нещо бяло.

— Найлс? — Уест се разтревожи веднага, уверена, че се е наранил. — О, сладурче, какво си направил?

Тя разбра какво има в лапата на Найлс едва когато Бразил го вдигна в скута си и картичката от масата в антрето се видя ясно през масата. На лицето на Бразил се изписа недоумение.

— „Цветя и подаръци Шуонс“? Шарлът? — прочете той на глас изписаното на плика и извади картичката. — „Мисля за теб. Анди“. — Гласът му заглъхна.

Уест се опита да се държи невъзмутимо, но не успя. Ядоса се на Найлс и реши, че той ще си плати за това.

— Но как се е озовала на масичката в антрето ти? — попита Бразил.

— Откъде знаеш, че е била в антрето ми? — попита тя спокойно, докато обмисляше наказание за Найлс.

— Видях я там, когато идвах заради проблема с компютрите.

— Защо си оглеждал какво има на масичката? — Гневът и огорчението, които бе трупала в продължение на месеци, сега се отрищиха.

— Защото ти си я сложила там да я видя! — възкликна той.

— Много нахално от твоя страна да твърдиш подобно нещо!

— Тогава защо? И не ми казвай, че Найлс го е направил.

Уест избута чинията си настрана и се втренчи някъде зад него. Опита се да измисли какво да каже. Да признае чувствата си бе също толкова опасно, като да брой парите си в някоя тъмна уличка.

— Защото ти престана да се интересуваш от мен! — не може да не каже тя.

— Но това беше, защото ти спря да се интересуваш от мен — възрази той.

— А това беше, защото си мислех, че си ме изоставил от първата минута в този град и си започнал да излизаш с друга, без даже да имаш смелостта да ми го кажеш!

— Вирджиния, не съм излизал с никого — каза Бразил с по-мек тон. Протегна се и хвана ръката ѝ. Вирджиния преглъщаше с усилие,

опитвайки се да не заплаче. — Нито пък съм те изоставил.

Той премести стола си до нейния и я целуна. В спалнята откри двете чаши, изцапани със сок от боровинка.

Хамър бе готова да изостави целия проект за предаване на опит. В главата ѝ звучаха гласовете на десетки сърдити, недоволни и протестиращи хора, които не я оставяха да заспи. Мислеше си за Буба и за това колко зле се бе отнесла с него. Упрекна се и за лошото си отношение към Лийла Търхарт и подобните на нея.

Част от задачата на Хамър бе да обучава хората, да им дава нови идеи, да им ги обяснява. Нямаше никакви доказателства, че е направила нещо в тази посока. Част от плана ѝ бе да модернизира полицейското управление. А какво се бе случило? Цялата компютризирана телекомуникационна мрежа КОМСТАТ бе блокирала. Грабежите пред банкомати бяха прераснали в убийства. Имаше банди. Имаше го и Смоук.

Хамър не можеше да си представи как ще понесе да види отново къщата на Руби Синк или дори улицата, на която бе живяла госпожица Синк. Образът на госпожица Синк с нейните розови чехли и халат не я оставяше на мира цяла нощ. Не можеше да спре да мисли за последния им разговор на тротоара. Представяше си старата жена толкова подробно, че сърцето ѝ се пронизваше от болка и вина.

— Напълно се провалих — каза Хамър на Попай.

Попай лежеше под завивките, в краката на Хамър.

— Причиних само беди. По-добре изобщо да не бях идвала тук. Сигурно и ти би предпочел да си живеехме още в Шарлът, където си имаше двор, нали?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Попай се присламчи към нея и я близна по лицето. Хамър не си спомняше кога за последен път бе плакала. Когато Сет бе починал, беше се държала съвсем стоически, защото смяташе, че така трябва. Приемаше рационално причините, поради които синовете ѝ сякаш не искаха да я виждат. Хамър винаги се бе държала храбро, готова да възприеме новите идеи и предана на интересите на обществото. И всичко това, само за да е прекалено заета и да може да се спаси от самотата. Но не се бе получило. Стана и се облече.

Телефонът в къщата на Бразил не отговаряше, когато Хамър го набра от колата си. Обади се на Уест и с облекчение откри и двамата в дома на Уест.

— Трябва да обсъдя нещо много важно с двама ви — каза Хамър по телефона.

В този ранен час паркирането не бе проблем във Ветрилото и Хамър успя да спре от другата страна на улицата, срещу къщата на Уест. Чувстваше се вцепенена и сякаш в безтегловност, когато Бразил й отвори вратата.

— Благодаря, че ми отделяте време — каза тя на Бразил, докато вървяха към дневната.

— Няма защо. Малко е разхвърляно.

Хамър не обърна внимание на думите му. Не забелязваше нищо около себе си, разхвърляно или подредено. Седна на един стол, а Уест и Бразил се настаниха на канапето срещу нея.

— Вирджиния, Анди — започна тя, — смятам да си подам оставката.

— Божичко! — промълви Уест, шокирана.

— Не можете — обади се Бразил, разтревожен.

— Ако говорим по същество — продължи Хамър, — аз не се справих с нищо тук, само влоших още повече положението. Исках да бъда добър полицаи, добър началник. А всички ни мразят.

— Не всички — възрази Бразил.

— Повечето — каза Уест. — Ами така е, ако си говорим честно.

— Явно опитът от Шарлът не е съвсем приложим тук — предположи Бразил.

— На всичко отгоре блокирахме мрежата на КОМСТАТ в цялата страна — добави Хамър.

— И не се справихме с кражбите пред банкоматите, което доведе до това ужасяващо убийство. Една от диспечерките ни се сби на улицата с патрулиращ полицаи и това са двама души, които сме наградил само няколко дни по-рано — допълни списъка с неуспехите Уест.

Хамър сви ръце в скута си. Не каза нищо. Дори не стана да крачи нервно, както правеше обикновено.

— Джуди — каза Уест, — къде ще отидеш? Ще се върнеш в Шарлът ли?

Хамър поклати глава.

— Никъде — отвърна тя. — Щом не мога да се справя с Ричмънд, няма да мога да се справя и никъде другаде. Когато конят умре, той слиза от пистата. Просто напускам работата в полицията. Не знам къде ще живея. Няма значение.

— Това ми напомня, че трябва да поговорим за Парада на цветята — каза Уест.

— Кое ти напомни за него точно сега? — попита Бразил.

— Аналогията с коня. Трябва да изпратим конна полиция на парада — обясни Уест. — И — погледна тя Хамър — ние двамата с Анди трябва да сме с теб в кабриолета.

— Той какъв модел е? — попита Хамър разсеяно.

— Тъмносин „Себринг“ — отвърна Бразил. — Съвсем нормален, не е крещящ, въпреки че един от шефовете на „Филип Морис“ искаше да се возите в червен мерцедес VI2 кабриолет.

— Не е добра идея — измърмори Хамър.

— Не мисля, че изобщо трябва да си на парада — каза Уест убедено. — Парадът може да е евентуална мишена за Смоук. И не ми харесва идеята да се возиш бавно в кабриолет. Кой знае още какви откачалки ще има.

Хамър се изправи. Изобщо не се тревожеше какво може да ѝ се случи.

— Участието ми е важно — каза тя без ентузиазъм. — Всяко дребно нещо, с което можем да помогнем на града, е от полза. Няма да наруша обещанието си.

— Ще има петдесет полицаи, освен тези, които са на дежурство — каза ѝ Уест. — За пред хората ще изглежда, че регулираме движението. Мобилизирали сме и двайсет цивилни полицаи, които да се смесят с тълпата, в случай че Смоук се появи или ако някой друг реши да създава проблеми.

Буба си мислеше за същото, смяташе, че началничката на полицията Хамър не трябва да се вози в открита кола на парада, а на всичко отгоре вече бяха съобщили това във вестника и всички го

знаеха. Може би тук щяха да се пресекат всички пътища. Буба бе призован да я спаси от ужасна опасност. Освен това беше убеден, че Щуките ще се намесят по някакъв начин.

В осем сутринта той вече паркираше пред магазина за спортни стоки „Грийн Топ“, намиращ се по магистрала I, на около 20 минути път от Ричмънд. Нямаше друго място, което Буба да посещава с по-голямо желание. В мига, когато прекрачи прага на магазина, бе приветстван от хиляди въдици и всевъзможни рибарски принадлежности. Пулсът му се ускори. Зави надясно, видя стотици пушки, карабини, пистолети и револвери и лицето му пламна от вълнение. Чувстваше възбуда, каквато Хани никога не бе събуждала в него.

— Здравсти, как е? — ентузиазирано го приветства Фиг Уиник, помощник-управителят.

Според законите на Вирджиния всеки гражданин на щата имаше право да си купува по едно ръчно оръжие на всеки трийсет дни, но не по-често. Това бе поводът да бъде основан неформалният клуб „Оръжие на месеца“ — малка, но сплотена група от сто осемдесет и деветима мъже и шейсет и две жени, които си изпращаха един на друг напомнящи картички, щом изминеха трийсетте дни. Днес бе 2 април.

— Ако бях дошъл преди два дни, можех да си купя един пистолет тогава и един днес — обърка правилото, както обикновено. Буба.

— Пак се размечта — каза му Уиник търпеливо. — Не става така, Буба.

— Значи казваш, че не мога да си купувам пистолет веднъж месечно — не пожела да повярва на думите му Буба.

— Не приемай нещата буквално. Можеш да си купуваш в началото на всеки месец, ако идваш на една и съща дата.

— Чу ли, някой открадна всичките ми оръжия — смени темата Буба.

— Чух, че клиентите го коментираха — погледна го съчувствено Уиник.

— Сега ми е останала само анакондата и ми трябва нещо, което да мога да пренасям, без да се набива на очи.

— Имам точно каквото ти трябва.

Уиник отвори внимателно една кутия и нежно повдигна пистолет Браунинг 40 „Смит и Уесън“ с повишена огнева мощ. Той подаде красавеца на Буба.

— О, боже! — възкликна Буба и погали сребристия хромиран пистолет. — О, о, о!

— Отлята полиамидна дръжка с извивка за палеца — каза Уиник. — Тежи деветстотин грама, пълнител четири и три четвърти. Страхотно пасва в ръката, а?

— Супер! Красота.

Буба издърпа предпазителя и го отпусна. Не можеше да си представи по-хубав звук от този.

— Нископрофилен преден мерник, заден мерник с настройка — продължи Уест. — Напълно безопасен, пълнител с десет патрона.

— Внос от Белгия. — Буба не можеше да бъде заблуден. — Истински.

— Продаваме само първокласна стока.

— Има ли го в матово синьо? — попита Буба. — Така няма да се набива на очи.

— Съжалявам — извини се Уиник. — Ако беше дошъл вчера, имаше. Бяха ни останали около единайсет.

— Е, тогава ще взема този — реши Буба.

Пати Пасман също си мислеше за следващия ден. Не бе пропускала Парада на цветята от дванайсет години и нямаше намерение да пропусне и този. Въпреки че Роуд несправедливо я бе обвинил в много неща, единственото обвинение, което бе останало, бе *нападение над полицай*. Пасман се надяваше, че Уили Лъки Лавинг, който имаше бюро за освобождаване под гаранция, щеше най-после да се появи и да я измъкне оттук.

Арестът бе само място за задържане и всички си стояха със собствените дрехи, прибираха им само коланите, за да ги затруднят, ако решат да се самоубиват. Пасман се чувстваше мръсна, чорапогащникът ѝ бе толкова накъсан, че нямаше избор и го свали пред съкилийничката си, Тинки Мийни, шофьорка на камион, която бе арестувана за участие в сбиване на паркинга пред ресторант „Пауър

Клийн Грил“ на улица „Хъл“. Пасман не знаеше подробности, но със сигурност Тинки Мийни не бе жена, която би поканила на гости.

— Защо Лъки не побърза? — повтори Пасман, седнала на тясното стоманено легло.

Повтаряше го, за да е сигурна, че Тинки няма да си помисли, че харесва компанията ѝ и не бърза да си тръгне. Мийни бе огромна жена. От тези, които казваха за себе си, че не са дебели, а с едър кокал. Това си бяха чисти глупости.

Бедрата ѝ бяха по-големи от най-големите калъпи шунка, които Пасман някога бе виждала, и щом Мийни тръгнеше да се разхожда из килията, дънките ѝ шумоляха от търкането на бутовете ѝ. Ръцете ѝ бяха дебели, с тлъсти пръсти и огромни кокалчета, насинени и охлузени от юмручния бой, който я бе довел до килията. Мийни нямаше врат. Когато седнеше на края на леглото си и се втренчеше в Пасман, гърдите ѝ провиснаха над колана. Между подгъва на дънките и черно-червените ѝ каубойски ботуши се виждаше ивица от бледите ѝ, небръснати крака.

— Какво си ме зяпнала? — усети погледа на Пасман, Мийни.

— Нищо — излъга Пасман.

Мийни се облегна настрана и се подиря на лакътя си. Гледаше, без да мига, и в малките ѝ тъмни очички проблесна поглед, който Пасман разпозна веднага. В същото време удивена осъзна, че гърдите на Мийни са още по-големи, отколкото ѝ се бе сторило. Едната бе провиснала от леглото и почти допираше пода, като навяваше асоциации с чувал пясък. Пасман разбра, че Мийни не носи сутиен под блузона с емблемата на транспортната компания, в която работеше.

Това напомни на Пасман и за още един гаден номер, който ѝ бе погодил животът. Независимо колко килограми трупаше, гърдите ѝ си оставаха съвсем миниатюрни. Мастните им клетки някак се изхитряваха да не нарастват. Пасман подозираше, че след онзи период от детството ѝ, когато с всички сили се бе опитвала да бъде момче, женската програма на организма ѝ се бе изтрила и не се бе задействала наново даже когато Пасман се бе върнала към собствения си пол.

Бе непоносимо унижително в часовете по анатомия в осми клас да гледа филмите за менструацията и промените в женската фигура. Всички останали момичета можеха да разкажат нещо. Пасман нямаше какво да каже. Можеше да изживее живота си без сутиен, ако бе

подходила практически към въпроса. Циклите ѝ бяха съвсем мимолетни и единственото постоянно в тях бе, че засилваха хипогликемията ѝ и я правеха съвсем несигурна.

Пасман седеше загледана, загубена в мъчителните спомени от пубертета си. Мийни се усмихна и предизвикателно се протегна. Пасман се осъзна и бързо извърна поглед.

— Защо Лъки не побърза! — повтори още по-натъртено тя.

— Не е толкова зле тук — каза Мийни провлечено. — Познах гласа ти. Чувам го постоянно, като карам някъде в околността. Канали едно, две и три, знам ги наизуст. 460.100 мегахерца, 460.200, 460.325. Винаги съм харесвала гласа ти.

— Благодаря.

— Е, какво точно си направила?

Пасман реши, че няма да е зле да отпрати едно предупреждение.

— Пребих един тип. Изгубих контрол и не се овладях навреме. Огромен кучи син. Просеше си го.

Мийни кимна.

— И моят си го просеше. Шибан кучи син! Седя си в бара и си гледам работата, след дълъг ден по пътищата. Наистина дълъг. Та идва до масата ми този, мърляв боклук с каубойска шапка. Познах го. — Отново кимна. — И той ме позна. Беше със собствената си кола. Шеви „Дюали“ от 92-а, с всички екстри. Колата беше на паркинга и той ме попита дали ми харесва. Казах, че я бива. Попита ме аз какво карам. Казах му: Мак. Попита дали някога съм карала Питърбилт. Казах, че съм карала какво ли не. Попита дали искам. Казах му: „Защо да искам?“ — и той свали ципа си, а аз го проснах върху шевито му. И тогава трябва яката да съм го наложила, защото приличаше на хамбургер, купчина счупени кокали, зъбите му, разпилени на земята, косата му — здравата оскубана, едното му ухо откъснато. Това, което мразя, е, че някой като ме вбеси така, после не помня нищо. Сигурно изпадам в някакъв пристъп, нещо като епилепсия.

— И с мен е така — каза Пасман.

— Значи живееш някъде наблизо?

— Да, живеем близо до търговския център „Риджънси“.

— Кои ние? — Очите на Мийни станаха още по-малки и потъмни.

— Аз и гаджетото ми — излъга Пасман като самозащита.

— И аз имах гадже веднъж — спомни си Мийни. — После ме прибраха за един ден. Забравила съм за какво. И там имаше още едно момиче в килията. — Мийни кимна и легна по гръб, пъхнала ръце под главата си, а тялото ѝ преливаше във всички посоки.

Пасман започна да се паникьосва. Щеше да убие Лъки Лавинг, ако не се появеше всеки момент. Не искаше да окуражава Мийни, ни най-малко, но се налагаше да чуе края на историята. Трябваше да чуе възможно най-много. Информирани, значи подготвени за отбрана, както обичаше да казва майка ѝ.

— И какво стана? — попита Пасман.

— О, какви неща правихме. Ха! — Мийни се ухили на спомените си. — Чуй един съвет от мен, скъпа. Всичко, което един мъж има, можеш да го намериш и под собствената си пола, ако разбираш какво ти казвам.

34.

Сградата на съда в „Оливър Хилс“ бе модерна и много светла, с красиви махагонови гравюри. Бразил никога не бе виждал съдебна палата, която толкова малко да прилича на такава, и това му вдъхна оптимизъм, докато влизаше с папката със случая на Уийд под мишница. Беше девет без пет и за разлика от другите съдилища, занимаващи се с малолетни, тук графикът на заседанията се спазваше много точно.

Ако предварителното изслушване трябваше да започне в девет, то щеше да започне в девет и наистина точно в този час по интеркома съобщиха:

— Уийд Гардънър да се яви в съдебна зала номер две, моля.

Съдия Маги Дейвис вече бе заела мястото си, страховита и внушителна в черната си тога. Беше доста млада за съдия и когато назначението ѝ бе одобрено, тя с плам се бе заела да направи някои промени. И докато защитаваше правото на малолетните на защита от публичност, по отношение на закоравелите престъпници и рецидивистите тя проявяваше пълна безпощадност и разрешаваше свободен достъп до заседанията.

— Добро утро, полицай Бразил — поздрави съдия Дейвис, когато Бразил се настани на първия ред, а съдебният чиновник ѝ подаде папката с досието на Уийд.

— Добро утро, Ваша чест — поздрави я Бразил.

Един заместник-шериф придружи Уийд в залата и го отведе пред съдията. Там Уийд изглеждаше още по-дребен в големия син анцуг и черните маратонки — униформата, която му бяха дали от Дома за задържане на малолетни. Независимо от обстоятелствата, Уийд стоеше с изправена глава. Не изглеждаше потиснат или засрамен и всъщност с нетърпение очакваше това изслушване, за разлика от прокурора по делото Джей Майкъл, служебната адвокатка Сю Чедър и мисис Гардънър, която в момента стоеше до вратата и обясняваше на разсилния коя е.

— ... да, да, син ми е — чу я Бразил да казва.

— Мисис Гардънър? — обърна се към нея съдия Дейвис.

— Да — прошепна мисис Гардънър.

Майката на Уийд бе облечена в идеално изгладена синя рокля, носеше обувки в същия цвят, но лицето ѝ смущаваше тази спретната фасада. Очите ѝ бяха подпухнали и изморени, сякаш бе плакала цяла нощ. Ръцете ѝ трепереха. Когато Бразил най-накрая я бе открил по телефона, за да ѝ каже за Уийд, тя бе избухнала в плач, упреквайки се, че се е провалила като майка. Беше казала на Бразил, че бе престанала да чувства и да обръща внимание на всичко след смъртта на Туистър.

— Можете да се приближите — каза ѝ любезно съдия Дейвис.

Мисис Гардънър прекоси съдебната зала и тихо седна в единия край на първия ред, възможно най-далеч от Бразил. Уийд не се извърна.

— Очакваме ли други членове на семейството? — попита съдията мисис Гардънър.

— Не, госпожо — едва промълви тя.

— Добре — обърна се съдия Дейвис към Уийд. — Ще ти кажа правата ти.

— Слушам — каза той.

— Имаш право на адвокат, на публично изслушване, на предпазване от самодискриминация, на кръстосан разпит на свидетелите, на представяне на доказателства и право на обжалване на решението на този съд.

— Благодаря — каза Уийд.

— Разбираш ли ги?

— Не.

— Това означава, че имаш право на адвокат и че не е необходимо да казваш нищо тази сутрин, което да те инкриминира. Другите права ще имат значение, ако се стигне до процес. Сега вече ясно ли ти е?

— Какво значи инкриминира?

— Например да кажеш нещо, което може да бъде използвано срещу теб.

— А как ще разбере, че е такава? — попита Уийд.

— Ще те спра, ако започнеш да го казваш, съгласен ли си?

— Ами ако не успеете да ме спрете навреме?

— Ще успея, не се притеснявай.

— Обещавате ли?

— Да — увери го съдия Дейвис. — Сега — тя отново погледна

Уийд — целта на това изслушване е да се определи дали трябва да те оставим под арест до датата на процеса, или да те пуснем.

— Искам да остана под арест — каза Уийд.

— Ще обсъдим това в хода на изслушването — каза съдията.

Тя погледна искането за разрешение за арест, което Бразил бе подписал.

— Уийд, обвинен си по член 18.2-125: *непозволено влизане през нощта в гробище*; по член 18.2-127: *нанасяне щети на църкви, църковна собственост, гробища и т.н.*; и по член 182.2-138.1: *съзнателно и злонамерено унищожаване или повреждане на обществена или частна собственост*. — Наведе се напред: — Разбираш ли сериозността на тези обвинения?

— Знам само какво съм направил и какво не — каза Уийд.

— Смяташ ли, че си виновен или невинен.

— Зависи какво ще стане, ако кажа едното или другото — каза Уийд.

— Уийд, не става така.

— Просто искам да обясня.

— Тогава кажи, че не се признаваш за виновен и ще можеш да се изкажеш на процеса — посъветва го тя.

— Кога ще е това?

— Ще трябва да насрочим дата.

— Не може ли да стане утре?

— Най-рано след двамадесет и един дни.

Уийд изглеждаше съкрушен.

— Но в събота е Парадът на цветята — изрече той. — Не може ли да обясня всичко сега, за да мога да участвам в парада с училищния оркестър и да свиря на чинелите?

На съдия Дейвис този малолетен й се струваше малко по-интересен от другите, които обичайно виждаше в залата. Прокурорът бе напълно озадачен. Служебната защитничка Чедър също гледеше недоумяващо.

— Ако искаш да ти се даде думата, кажи, че не се признаваш за виновен. — Съдията се опита да го подтикне да реши по-бързо.

— Само в случай че мога да отида на парада. — Уийд си знаеше своето.

— Ако не твърдиш, че си невинен, значи се признаваш за виновен. Разбираш ли какво означава да се признаеш за виновен? — попита го съдия Дейвис с учудващо търпение.

— Значи, че аз съм го направил.

— Значи, че ще трябва да те осъдя, Уийд. Може би ще бъде условна присъда, може би не. Може да загубиш свободата си и да се върнеш пак в Дома за задържане. С други думи, ако стане така, няма никакъв шанс да участваш в парада.

— Сигурна ли сте? — попита Уийд.

— Напълно.

— Не се признавам за виновен — заключи той. — Даже и да съм. Съдия Дейвис погледна мисис Гардънър.

— Имате ли адвокат?

— Не, госпожо.

— Можете ли да си позволите да наемете адвокат?

— Колко ще струва?

— Може да се окаже доста скъпо — каза съдията.

— Не искам адвокат — обади се Уийд.

— Не говоря с теб — предупреди го съдията.

— Недей да наемаш адвокат, мамо!

— Уийд! — смъмри го съдията.

— Сам ще се защитавам — не спираше Уийд.

— Не, няма — категорично заяви съдия Дейвис.

Тя определи Сю Чедър за служебен адвокат на Уийд. Чедър се премести до него и му се усмихна. Беше много силно гримирана, спиралата на миглите ѝ беше нанесена на толкова дебел слой, че на Уийд му заприлича за прясно поставен асфалт. Върху дългите ѝ лакирани с червен лак нокти имаше малки златни звездички. Уийд не се впечатли.

— Не я искам — обади се пак той. — Не се нуждая от някой друг да говори вместо мен.

— Вече съм решила, че се нуждаеш — прекъсна го съдията. — Мистър Майкъл, моля, представете доказателства, че е необходимо

задържаният да остане в Дома за малолетни — обърна се тя към прокурора, който погледна Бразил и му прехвърли топката.

— Ваша чест, мисля, че полицаят, извършил ареста, е по-добре информиран на този етап. Аз още не съм се запознал с материалите.

Уийд никак не хареса начина на действие на Сю Чедър. Всеки път, когато той се опитваше да каже нещо, тя му прошепваше да мълчи. Момчето не можеше да разбере как истината изобщо излизаше наяве, ако не даваха на хората да я кажат, защото ще си навлекат неприятности, при положение че те вече си бяха навлекли такива.

След известно време, когато Бразил разясняваше извършеното престъпление, на Уийд му писна Чедър постоянно да му се кара да не говори. Чувстваше се обиден и възмутен. На нея явно само Уийд ѝ пречеше, а уж трябваше да е на негова страна. Така че момчето взе нещата в свои ръце. Реши, че щом Бразил ще разказва историята, той сам ще решава дали да се обажда или не, даже и да бе съгласен с думите на полицая.

— Към два часа в сряда сутринта Уийд се изкатерва по оградата на Холивудското гробище и навлиза без позволение в частна територия. — Бразил стоеше пред съдията и обобщаваше фактите.

— Изобщо не бяхме стигнали до гробището преди три — поправи го Уийд.

— Това е незначителна подробност — каза съдия Дейвис, както вече бе направила много пъти.

— Шшшшт! — скара му се Чедър.

— Очевидно той е бил придружаван от другите членове на бандата, които са го принудили да... — продължаваше Бразил.

— Не, не бях — възрази Уийд. — Бях само със Смоук и Дивинити. Дог, Сик и Бийпър ги нямаше.

— Незначителна подробност — спря го съдията.

— По същество — продължи Бразил. — Уийд е носел със себе си бои в гробището с намерение да обезобрази статуята на Джеферсън Дейвис.

— Не знаех чия е статуята — прекъсна го Уийд. — И не съм го обезобразил. Даже го разкрасих. Вижте сами.

— Ваша чест. — Гласът на служебната защитничка Чедър звучеше напрегнато и пискливо. — Мисля, че клиентът ми изобщо не разбира смисъла на самоинкриминирането.

— Каза, че го разбира — отвърна съдията.

— Така е — обърна се Уийд към Чедър.

— Моля, продължете, полицай Бразил.

— Уийд е изрисувал върху статуята екипа на „Паяците“ и към пет сутринта напуска гробището, като отново се прехвърля през оградата.

— Не беше толкова рано — възрази Уийд. — Знам, защото слънцето бе започнало да се показва, а това става след шест, когато обикновено ставам и си правя препечена филия със сладко, преди да тръгна за училище, защото мама работи до много късно и не може да стане толкова рано да ми приготвя закуска.

Мисис Гардънър наведе глава. Скри лице и избърса сълзите си.

— Незначителна подробност.

— А освен това — заяви Уийд — рисувах с плакатни бои. Идете вижте. С един маркуч ще се измие за нула време, обаче всички са толкова заети да коментират как може да се оправи, че даже не са го пипнали с пръст да видят, че боята ще остане на пръста им. Първият дъжд — и няма да го има! — заключи той натъжено.

Известно време никой не се обади.

Запрелистваха някакви листи.

Прокурорът гледаше втренчено, сякаш не присъстваше духом.

Бразил бе онемял от изненада.

След няколко минути Чедър реагира.

— Тогава не може да се говори за обезобразяване — съобщи тя със стържещ глас.

— Откъде знаете? — възрази й Уийд. — Някой да е ходил да види статуята днес?

Никой не беше ходил.

— Тогава не ми казвайте... — започна той, но Чедър му запуши устата с ръка.

— Колко пъти трябва да ти кажа да си държиш устата затворена, за да мога да си върша работата.

Уийд я ухапа.

— Боже господи! — възкликна шумно тя. — Той ме ухапа!

— Не силно — оправда се Уийд. — Но тя започна първа. Ами ако ме нарани с тези нокти? Виждали ли сте ги отблизо? — Той изтри уста с ръкава си.

— Тишина! — заповяда съдия Дейвис.

— А ако почистят статуята? — продължи Уийд. — Ако желаете, ще го направя. — За Уийд това бе голяма жертва, но той знаеше, че паметникът на Туистър не може да бъде вечен. — Искам само да остана в затвора, с изключение на събота — за парада.

— Още не сме стигнали до това, Уийд — каза му решително съдията. — Не мога да взема решение, докато не се запозная с всички факти и доказателства. И моля те, въздържай се и повече недей да хапеш адвокатката си.

— Ами ако обещавам да оправя и компютъра на полицията? Ще ми позволите ли да свиря с оркестъра на парада? — не млъкваше Уийд.

— В момента той говори за това, което в пресата наричат „Рибния вирус“ — обясни Бразил.

Чедър видимо се разтревожи.

— Той заразен ли е с това? — попита тя с преbledняло лице.

— Той го е причинил — каза Бразил.

— Ваша чест, мога ли да се приближа до катедрата пи? — паникьоса се Чедър. Тя се втурна напред и сграбчи ръба на съдийската катедра, надигнала на пръсти, за да се приближи възможно най-много до съдията. — Ваша чест — прошепна развълнувано. Всички я чуваха. — Ако това, което се каза тук, означава, че клиентът ми разпространява тази рибена болест, трябва да знам дали има опасност околните да се заразят! — Чедър изгледа Уийд заплашително. — Имам предвид по-конкретно себе си — продължи тя. — Той ухапа ръката ми, Ваша чест.

— Не мисля, че говорим за такъв вид болест — каза ѝ съдия Дейвис с леко раздражение.

— Ваша чест — настоя Чедър, а ноктите ѝ проблясваха, докато жестикулираше, — как мога да съм абсолютно сигурна, че той не е носител на някакъв вирус, с който да ни зарази всички? Особено мен, след като зъбите му бяха в контакт с кожата ми!

Тя вдигна ръка като Статуята на свободата.

— Не виждам да е наранил кожата ви — отбеляза съдията.

— Значи не възнамерявате да го изпратите в болница или някъде, където да му направят изследвания? — Гласът на Чедър почти се извиси в пищене.

— Точно това казвам — потвърди съдия Дейвис.

— Тогава аз се оттеглям! — размаха ръце Чедър, а ноктите ѝ отново проблеснаха в червено и златисто.

— Не, не се оттегляш, защото преди това аз те уволних! — викна Уийд, когато Чедър сграбчи куфарчето си. То се разтвори и отвътре се изсипаха листи, които се разпиляха из цялата зала.

— Ваша чест — обади се Бразил, — истината е, че на нас наистина ни е необходимо телекомуникационната мрежа КОМСТАТ отново да влезе в действие. — Не говореше според съдебния етикет и правила, но в момента това не го притесняваше. — В цялата страна мрежата ни не работи навсякъде заради тази история с рибите.

— Полицай Бразил, това няма връзка с разглеждания случай.

— Разбира се — измърмори Бразил, опитвайки се да предизвика Уийд отново да заговори, — а и той сигурно не би могъл да оправи нещата.

— Разбира се, че мога.

— О, така ли? — подразни го Бразил. — И как?

— Просто ще изтрия програмата, която направих, когато се включих с интерпретатора за HTML файлове в „Америка онлайн“.

Съдия Дейвис не можеше да се сдържи, защото като всички други, и тя използваше „Америка онлайн“ и се страхуваше от цветни бомби, IM бомби, замръзване на HTML декодера, HTML грешки — поотделно и взети накуп, както и от не толкова фаталните, но още по-дразнещи празни IM бомби.

— Как си се включил? — попита тя Уийд.

— Вирусът е като автоматична обвивка в текстовия декодер — съобщи ѝ той, сякаш това обяснение бе съвсем просто. — При положение че използвате субкласове от типа VMBMSG. За да се задържи прозорецът отворен и да прави някои неща, които аз съм му наредил. Защото, както ви казах, има нещо като вирус. И аз съм му казал да отвори картата ми и да я задържи отворена. А антивирусната програма не действа, защото в програмата ми има команда за повторение в IM.

Всички в залата бяха като заковани. Бразил трескаво записваше. Прокурорът бе отворил широко уста от почуда.

— Но аз не съм искал екрана с рибите да се покаже навсякъде — добави Уийд. — Някой трябва да е налепил адресите един за друг, но това не е причинено от мен.

— Някой разбира ли какво каза той току-що? — попита съдията.

— Аз — горе-долу — каза Бразил. — А за адресите е прав.

— Няма да ми отнеме повече от минута да му покажа как да го оправи, после пак ме затворете — каза Уийд. — И ме пуснете на парада, а след това отново ме затворете.

Той погледна съдия Дейвис и в очите му проблесна страх. Усещаше, че тя е разбрала, че ще му се случи нещо лошо, ако му разреши да се прибере вкъщи. Уийд се извърна и погледна майка си.

— Всичко е наред, мамо — успокой я той. — Това няма нищо общо с теб.

Очите на майка му отново се напълниха със сълзи, а и неговите проблеснаха странно.

Прокурорът, чиято работа бе да наказва с пълната сила на закона, най-после обяви позицията си.

— Освобождаването му би било неразумен риск за безопасността на други хора и неприкосновеността на тяхната собственост — цитира той наказателния кодекс. — Мисля, че има ясни и неоспорими причини да не бъде освобождаван.

Съдия Дейвис се наведе напред и погледна Уийд. Тя бе взела решението си. Сърцето на Уийд се сви.

— Намирам, че има вероятна причина за подвеждане под съдебна отговорност и насрочвам допълнително изслушване след двайсет и един дни, на което да се вземе окончателно решение. Прокурорът може да призове свидетели, а малолетният ще остане затворен в Дома за задържане на малолетни. Но постановявам малолетният да бъде освободен под контрола на полицаи Бразил тази събота. — Тя погледна Уийд. — От колко часа е парадът?

— От десет и половина — отговори й той. — Но ще трябва да отидем по-рано.

— В колко ще свърши?

— Единайсет и половина. Но ще се забавя известно време, за да прибера чинелите.

— От девет сутринта до един на обяд — каза съдия Дейвис на Бразил. — А след това трябва да го върнете в Дома за задържане до насрочената дата в съда.

35.

Сутринта преди Парада на цветята на Уийд му бе толкова леко на душата, че му идеше да литне. Съжеляваше, че не може да нарисува как се чувства, нито пък колко красива е сутринта, докато полицай Бразил го караше към гимназия „Джон Уайт“, където се събираше оркестърът на „Годуин“.

Уийд се чувстваше много горд и бе плувнал в пот в червено-бялата си униформа от полиестер и вълна, с множество сребристи копчета и кантове на панталоните. Черните му обувки изглеждаха като нови, а чинелите бяха излъскани и прибрани в черната им кутия, която сега бе на задната седалка на колата.

— Жалко, че нямаше повече време за репетиции — каза Бразил.

Уийд знаеше, че от 152-амата члена на оркестъра той бе единственият, който бе изпуснал репетициите последната седмица. Не бе имал възможност да погледне нотните листове с мелодиите, нито да упражни маршируването напред и назад, спирането, въртенето и особено изискващата абсолютна точност рачешка стъпка, която се изпълняваше единствено от ударната секция на оркестъра на „Годуин“.

— Ще се справя — каза Уийд, загледан през прозореца. Сърцето му бе изпълнено с възторг и вълнение.

Тълпите вече се събираха. Предполагаше се, че това може да се окаже най-големият парад от всички досега. Времето бе идеално, около 16-17°C, имаше лек бриз, но нито едно облаче. Зрителите разпъваха одеяла и сгъваеми градински столове, паркираха проходилки и инвалидни колички, а всички, чиито къщи бяха по маршрута на парада, бяха решили, че това е идеалният момент за градинска разпродажба на ненужните си вещи. Полицайте бяха навсякъде, облечени в светлоотразителни жилетки, които наведоха Уийд на мисълта, че никога не е виждал толкова много ограничителни оранжеви пирамидки.

Бразил бе силно разтревожен. Хиляди хора прииждаха да гледат парада, а участниците в него се събираха на паркинга на гимназия „Джордж Уайт“. Ако Смоук имаше някакъв план, Бразил не знаеше как може един тийнейджър да бъде забелязан в тази блъсканица, и то тийнейджър, когото никой, освен Уийд не познава по физиономия.

— Уийд, искам да ми обещаеш нещо — каза Бразил на Уийд, докато той свалеше чинелите от колата. — Нали можеш да познаеш Смоук или някого друг от бандата?

— И?

Уийд бързаше, нетърпеливо поглеждаше към оркестъра, който бе като червено-бяло островче някъде навътре в рояка от цветни униформи, лъскави инструменти, проблясващи саби и палки и веещи се знамена. Балони и знаменца се носеха във въздуха сякаш на безкрайни конци. Строителите бяха облечени като клоуни. Конните полицаи даваха на децата да гаят конете. По улиците гърмяха старинни коли.

— Ние сме по-добри от тях — каза Уийд, като гледаше как един оркестър с дрехи като на военноморски кадети репетира марша си. — Виж онзи автобус! Този оркестър е дошъл чак от Чикаго! А там има и един от Ню Йорк!

— Уийд, чу ли какво ти казах? — попита Бразил през отворения си прозорец.

Един маскиран Дядо Коледа се опитваше да организира тълпата. Някаква мажоретка изпусна палката си и тя подскочи няколко пъти, като се търколи надолу по пътя. Хора, облечени като в Дивия запад, показваха малки кончета с цветни венци в гривите. Независимата атлетическа асоциация на инвалидите бе готова да потегли в процесията. Уийд бе замаян.

— Уийд! — Бразил бе готов да изскочи от колата.

— Не се притеснявайте, полицай Бразил — каза Уийд, — ще ви предупредя.

— Как? — На Бразил не му се слушаха празни приказки.

— Ще ударя чинелите с всичка сила и ще ги размахам в момент, когато не би трябвало да ги удриям.

— Не става, Уийд. Как ще те забележа при всичкия шум наоколо?

Уийд се замисли. Лицето му се напрегна, а раменете някак съкрушено се отпуснаха и той тъжно предложи:

— Тогава ще пусна единия чинел. Това не може да не забележите. Разбира се, после вие ще обяснявате защо съм го направил, иначе ще ме изхвърлят от оркестъра.

— Ще пуснеш единия? — Бразил не разбираше нищо.

— Да. Някога да сте виждали как един четирийсетсантиметров чинел се търкаля по улицата?

— Не — призна си Бразил.

— Е, сега ще видите — успокои го Уийд. — Така ще знаете, че неприятностите ще започнат всеки момент.

Лийла Ърхарт вече си имаше неприятности. Лично тя проверяваше дали е готов червеният кадилак кабриолет на комисията по борба с престъпността. Той бе украсен с множество сини панделки, които присъстваха в знака на комисията, но Ърхарт с ужас осъзна, че в украсата няма нито едно цвете.

— Трябва да съответстваме на темата и посланието на парада — каза тя на члена на комисията Ед Блекстоун.

— Мислех, че сините панделки вършат тази работа — отговори ѝ Блекстоун, който бе на осемдесет и две години, но все повтаряше, че възрастта не е важна. — Мислех, че се казва Парад на цветята, защото навсякъде има цветя и не е необходимо да пълним и колата с тях. И без това не е много широка.

Ърхарт не можеше да бъде разубедена и настоя, че седалката до шофьора и по-голямата част от задната седалка трябва да бъдат отрупани с розови и бели азалии. Това сведе броя на членовете на комисията, които могат да се возят в колата и да размахват ръце за поздрав, от три на един.

— В такъв случай ще трябва да се возя сама аз — заключи Ърхарт.

— Слушай какво ще ти кажа, Лийла — каза Блекстоун, който се подпря на бастуна си и се напрегна да види през дебелите стъкла на очилата, които носеше след последната си операция на катаракта. — Така ще долетят пчели. С толкова много цветя — няма начин да не се появят пчели, помни ми думата. И не казвай после, че не съм те

предупредил, че панделките, които се веят отзад, са прекалено дълги.
— Блекстоун твърде много бе отстоявал мнението си по този въпрос.
— Само някой да се приближи отзад и ще се оплете в панделките.

— Къде е Джед? — намръщи се Ърхарт.

— Ей там. — Блекстоун посочи едно дърво.

Тя се огледа в тълпата и забеляза Джед да се мотае около една старинна пожарна кола и да си говори с Мускрат, който бе поправял и нейната кола няколко пъти. Ърхарт не искаше да си припомня, че губернатор Фьоер бе отказал да участва в парада дори и след като тя му бе предложила да се возят в една кола. Поне ѝ бе изпратил Джед да кара колата на комисията, която всъщност бе дадена назаем от един от пациентите на Бул Ърхарт.

— Кажи му, че е време да идва! — нареди Ърхарт на Блекстоун.
Блекстоун размаха подканящо бастуна си към дървото.

Нито Бразил, нито Уест обичаха тълпите, но Хамър отказваше да стои в центъра на вниманието сама, още повече че мразеше парадите и обществените тържества дори повече от тях.

— Не мога да повярвам, че правите това — оплака се Уест от задната седалка на тъмносиния себринг. — Имаме си някакво превъртяло хлапе, което се е спотаило някъде тук с намерението да извърши нещо ужасно, за да се превърне в легенда — и какво решавате вие? — Тя седна зад кормилото и започна да намества огледалата за обратно виждане. — Решавате да се возите на парада с кабриолет.

— И на мен не ми харесва тази работа — каза Бразил, като се настани на задната седалка, до Хамър. — Сигурна ли си, че не искаш да карам аз? — попита той Уест.

— Напълно.

Бразил извади някаква папка.

— Трябва да открием къде е клуб „Мустанг“, защото нашето място в парада е пред тях. И — той плъзна пръст по списъка — точно зад мис Ричмънд.

— Охо! — възкликна Уест.

Пиджън и един пълен мъж стояха на по-малко от метър един от друг на кръстовището на „Уестоувър Хилс“ и „Басет“, точно срещу „Бентууд Саут“.

Дебелият мъж изглеждаше готов за действие, докато педантично оглеждаше тълпата с бинокъла си, марка „Лайка“. Пиджън се протягаше за половин хотдог с горчица и кетчуп, който едно хлапе току-що бе изхвърлило в кофата за боклук, сякаш хотдозите растат по дърветата.

Пиджън никога не пропускаше Парада на цветята. Хората бяха такива разсипници. Нито едно дете в наши дни не осъзнаваше истинската стойност на парите, дори и тези, които ползваха социални помощи. Намери в кофата и почти пълен пакет чипс, който някое разглежено момче бе изхвърлило, след като яростно бе смачкало съдържанието му.

— Това, от което имаме нужда, е една хубава война — каза той на дебелия мъж, въпреки че не го познаваше.

— И аз повтарям това от години — съгласи се въодушевено дебелият. — Но никой не го оценява.

— Как биха могли? — каза Пиджън и надникна в пакета, в който чипсът бе станал почти на сол.

— Казвам се Буба — каза Буба и продължи да се оглежда с бинокъла си.

— Аз съм Пиджън.

— Приятно ми е.

Пиджън наруга мислено едно дете, което изплю дъвката си на тротоара само след две-три сдъвквания, а аромата на дъвката сигурно все още бе много силен. Някаква жена, облечена като за джогинг, я настъпи.

— Много благодаря — викна тя на момчето, което в този момент си отвори кутийка портокалов сок и отмина.

Жената повдигна крак и огледа разтеглената розова дъвка, която се бе залепила от средата на подметката чак до страничните шевове на маратонката ѝ.

— Мразя те! — извика тя след момчето, но го се бе загубило в навалищата от хора, опитващи се да си намерят място, откъдето да виждат по-добре. — Мразя всички деца! Мразя хората!

— И мен това щеше да ме вбеси. Всеки си прави каквото си иска.

Буба фокусира бинокъла си върху Смадж и жена му, които си разтваряха градински столове в един двор на петнайсетина метра вдясно от Буба.

— Сигурно дори не познава хората от тази къща — измърмори си гневно Буба. — Просто се обслужва както намери за добре, така както е правил цял живот.

— Целият свят е станал такъв — обади се Пиджън.

— Той знае, че и аз ще съм на парада — продължи Буба. — Кучият син знае, че ми дължи хиляда долара. Ама казва, че има амнезия и не помни нищо, затова облогът не се броял.

— Не знам къде изчезна честността — говореше си Пиджън.

Буба гледаше как Смадж разстла една карирана покривка на тревата, после постави отстрани синя хладилна чанта, отвори капака ѝ и затършува вътре.

Пиджън си търсеше без успех някой недопушен фас. И той можеше да се досети, че цигарите много са поскъпнали. Хората вече ги изпушваха почти до филтъра и не оставяха нищо за него.

Той самият се шокира предния ден, когато вървеше по главната улица в центъра и видя на електронното табло с индекса „Дау Джоунс“, че цената на един пакет се е увеличила с още два долара и единайсет цента. Ех, защо не си бе закупил повече цигари, когато бе получил парите от заложената къща! Можеше сега да ги продаде и да забогатее.

Точно докато Пиджън си мислеше това, Буба бръкна в джоба на ризата си и извади пакет цигари. Без да сваля бинокъла от очите си, той тръсна пакета, за да си извади цигара.

— Тези „Мерит Ултима“ хубави ли са? — попита Пиджън, когато Буба запали цигарата си. — Още не съм пробвал такива.

— Супер са — каза Буба. — Щом е на „Филип Морис“, е най-доброто.

— И аз винаги съм смятал така. По какво се различават от обикновените „Мерит“? — попита Пиджън хитро.

— Искате ли да опитате една?

— Би било много любезно от ваша страна — каза Пиджън, когато Буба му подаде пакета. — Наистина много благодаря.

Свирещи полицейски сирени и грохот на полицейски мотоциклети отекнаха в далечината и дадоха знак за началото на парада. Уийд бе толкова развълнуван, че коленете му трепереха.

Той стоеше вдясно от Лу Джеймсън, който бе със слънчеви очила, като всички други барабанисти. Никога не се бе държал дружелюбно с Уийд и все повтаряше, че всеки може да свири на чинели, а в другите оркестри това е момичешка работа.

Гимназия „Уестърн Гилфорд“, с черно-белите си костюми, беше точно пред „Годуин“. Отзад бе основното училище „Лейквю“ с униформи в златисто и зелено. Тези разноцветни униформи с всевъзможни кройки сигурно се простираха в колона от поне километър и половина, изчисли Уийд. Парадът бавно потегли. Първият оркестър поде „Бог да благослови Америка“, което не бе никак оригинално, а тромпетите звучаха малко глухо.

Уийд стоеше, гордо изправен. Повдигна се няколко пъти на пръсти, за да се поуспокои.

— Ляв крак напред, изпънат — зарецитира си той.

Джеймсън го изгледа с презрение.

— Лява пета на пет сантиметра от земята, а пръстите не се повдигат — упражняваше едната стъпка той с бързи, резки движения. — Глезенът докосва коляното в края на всеки такт, пръстите сочат надолу, изпънати. — Изпълни идеално следващата стъпка. — Избутваме нагоре на първия такт, после отмерена пауза.

— Хей, я спирай! — викна му Джеймсън.

— Няма.

По-рано Уийд се страхуваше от Джеймсън. Но след като го бяха арестували, затворили, след като се бе справил с адвокатката си и бе сключил сделка със съдията, Уийд вече не се плашеше от никого.

— Три, четири, стоп! Наляво, надясно, кръстосана стъпка, пауза и едно, две, три, четири, тежестта на пръстите. — Рачешката му стъпка бе безупречна.

— Казах ти да спреш веднага! — прошепна Джеймсън.

— Не можеш да ме накараш!

— Ще те скъсам от бой.

— Дано да се биеш по-добре, отколкото биеш барабана си — заяде се Уийд.

— ГОТОВИ! — извика диригентът отпред.

Уийд веднага се обърна напред. Чинелите му изведнъж натежаха.

— ОРКЕСТЪР МИРНО!

Той се напрегна да види какво флагче размахват отпред. Знаеше, че щом предният оркестър започне да марширува, следва техният ред.

Когато Смоук бе влязъл в гаража на Буба и бе решил да открадне черния колан с джобове за инструменти, марка „Станли“, в решението му не бе имало нищо случайно. Дълбоките допълнителни джобове бяха идеални за целта му и Смоук го бе оценил още тогава, защото от дълго време обмисляше плана си.

Беше облечен с избелели, мръсни дънки, изцапана тениска и кални, очукани ботуши. Изпръсканата с боя шапка с козирка бе нахлупена ниско над очите му. Не се бе бръснал от няколко дни. Докато вървеше през дворовете, опитвайки се да зърне парада като всички останали, никой не му обърна внимание.

Смоук бе провел задълбочено наблюдение на паркинга на гимназия „Джордж Уайт“, където се събираха участниците в парада. Знаеше местата на всички. Бе забелязал Уийд. Смоук бе минал точно покрай шефката на полицията и двете ченгета, които бяха изнасяли реч в „Годуин“. Едва се сдържаше да не се разсмее. Нервите му бяха опънати и адреналинът в кръвта му се увеличаваше с всяка изминала минута.

В джобовете около кръста му бяха откраднатата берета с четири пълнителя по десет патрона и собственият му глок с три пълнителя по седемнайсет. Това правеше общо сто дващест и един патрона „Уинчестър“ с посребрен връх и подсилена мощ.

Проследи колоната от старинни ягуари и крайслери, после клуба на корветите. Хората махаха и пляскаха с ръце, времето бе чудесно, всички бяха в прекрасно настроение. Смоук забеляза един тревист двор, който бе малко по-хълмист от останалите морави край улицата. Някакъв тъпанар и мижавата му жена си правеха пикник върху червена карирана покривчица. Смоук разбра, че е намерил идеалното място.

Тръгна право към двамата, застана встрани от тях, скръсти ръце и се загледа в преминаващите в момента коли на ветераните от войните и на Червения кръст.

Буба незабавно разпозна колана си „Станли“. Носеше го някакъв с вид на строителен работник. Големият черен колан с дълбоки джобове бе точно като изчезналия от гаража му. Буба фокусира бинокъла си върху лицето на човека.

Оказа се петнайсет-шестнайсет годишно момче, бледо и не много едро. Джобовете изглеждаха издути от нещо тежко. Беше стегнало колана на последната дупка, но товарът бе много голям за него и висеше неестествено, защото момчето сигурно тежеше не повече от шейсетина кила. Буба не видя никакви инструменти, метър или гвоздеи, гайката за чука бе празна, не се подаваше нито една дръжка.

— Това е моят колан — каза той, а сърцето му се разтуптя забързано. — Познавам си го.

Пиджън погледна в посоката, накъдето бе отправил бинокъла си Бразил, и присви очи, пушейки втора цигара „Мерит Ултура“, с която Буба с удоволствие го бе почерпил.

— Откъде знаете? — попита Пиджън.

— Виждам малкия бял белег до токата. Сигурно са инициалите ми. Аз слагам инициалите си на всичките си инструменти с бяла боя, за да съм сигурен, че когато Смадж вземе нещо назаем, после няма да може да каже, че е негово.

— Кой е Смадж? — попита Пиджън, докато изтръскваше пепелта.

Някакъв оркестър с черно-бели униформи тъкмо отминаваше, свирейки „Тръгни с първия влак“, и зад него се видя водачът на „Годуин“. Буба се взря през бинокъла си, кръвта нахлу в главата му, а сърцето му се разтуптя по-бързо от барабана на оркестъра, когато погледът му се спря на един тъмносин кабриолет, в който се возеха Хамър, Уест и Бразил. Те бяха през един оркестър от „Годуин“.

Момчето, което носеше колана на Буба, видимо се напрегна. Дясната му ръка се изви. Изглеждаше, сякаш чака нещо или някого.

Той проследи редиците на „Годуин“, а после погледна точно към Хамър — Буба бе сигурен в това.

Оркестърът на „Годуин“ поде темата от „Титаник“. Строителният работник се огледа наляво и надясно, после пъкна ръка в единия джоб на колана и я задържа там. Мисълта за откраднатите оръжия проблесна в съзнанието на Буба. Той хукна през улицата точно когато минаваше секцията с дървените духови инструменти. Понечи да извади новия си „Браунинг“, но размисли и се спря.

— СПРЕТЕ ГО! — извика, колкото му глас държи.

Дебелият мъж, когото Смоук бе срещнал в автосервиза на Мускрат и чиито оръжия бе откраднал, сега сочеше към него и крещеше. Смоук не се смути. Той се огледа и сви рамене.

— Каква откачалка! — каза той на мъжа и жената, седнали на поляната до него.

От всички страни затичаха полицаи. Появи се един галопирац на кон. Опитаха се да успокоят дебелия мъж и да го издърпат встрани от улицата. Смоук се усмихна. Така щеше да се получи още по-добре. Той откри с поглед Уийд. Тъпчото размахваше чинелите си и ги блъскаше един в друг, а някакъв смотаняк отдясно се опитваше да го заглуши с барабана си. Смоук не бързаше. Не искаше да пъкне ръка в джоба, преди дебелакът да спре да го сочи.

— **НЯКОЙ ДА НАПРАВИ НЕЩО!** — пищеше дебелият, а двама полицаи го сграбчиха под мишниците. — **НЕГО ХВАНЕТЕ. НЕ МЕН! МОМЧЕТО ЕЙ ТАМ С КОЛАНА ЗА ИНСТРУМЕНТИ!**

Пиджън се разтревожи. Той излезе на улицата, където Буба се бореше с полицаите и продължаваше да крещи.

— Слушайте, той е с мен — каза Пиджън на полицаия на коня.

— Отдръпнете се назад! — извика му той.

— Момчето носи неговия колан. Инициалите му се виждат до токата. Е, с бинокъл де. — Пиджън не се отказваше. — Момчето му го е откраднало.

Бинокълът на Буба полетя във въздуха. Отнякъде изпадна пистолет и изтрополя на улицата. Това явно много разстрои полицаите.

Всички грабнаха белезниците си и флаконите със спрей от коланите си. Оркестърът на „Годуин“ спря да свири и замръзна в момента, когато едно дребно момче наруши редицата си и търкулна чинела си по улицата. Пиджън осъзна, че това е Уийд.

Началничката на полицейското управление Хамър нямаше представа какво става. Парадът бе спрял и някакъв огромен бронзов диск се търкаляше към колата им.

— Какво става? — попита тя и се изправи на задната седалка, опитвайки се да види нещо.

Уест спря колата.

— ЗАЛЕГНЕТЕ! — извика Бразил и събори Хамър на пода, а членовете на оркестъра пицяха и подскачаха встрани от чинела, който набираше скорост и се носеше по улицата, като разпръсна клоуните, мажоретките и едва не се блъсна в колата на кмета.

Джед видя чинела да се задава, преди Лийла Ърхарт да го забележи, и внезапно включи червения кадилак на задна скорост. Цветните храсти паднаха от задната седалка, саксиите им се изпотрошиха, пчелите се разлетяха, навсякъде се разхвърчаха бучки пръст, а панделките внезапно промениха посоката, в която се развяваха, и покриха лицето на Ърхарт.

Русият полицай, когото Джед бе видял в гробището предния ден, сега изскочи от колата на началничката на полицията Хамър и се затича с всички сили. Джед скочи на спирачките. Един храст розови азалии изхвърча от предната седалка и Ърхарт изпищя. Чинелът профуча край тях, проблясвайки под слънцето като колело на златна колесница.

Джед скочи от кадилака, без да отваря вратата и без да си прави труда да премести скоростния лост на положение за паркиране. Колата започна да се движи бавно напред сама, докато Ърхарт се бореше да се освободи от панделките, заплитайки се все повече в тях. Пати Пасман, която стоеше в тълпата наблизо, хвърли фунийката с шоколадовия си сладолед и избута стоящите пред нея.

— РАЗДВИЖЕТЕ СЕ, ГЛУПАЦИ! — Тя ги буташе и удряше с юмруци, заредена с енергия от шоколада. Нищо не можеше да я спре.

Настигна червения кадилак и праметна дебелилото си тяло през вратата на шофьора. Краката ѝ се вирнаха във въздуха, но тя успя да сграбчи скоростния лост и да го дръпне на паркиране.

Смоук за момент се обърка от това внезапно раздвижване. Планът в главата му се придвижи до страница трета. Той се огледа, отстъпи леко назад, подхлъзна се на тревата и едва не падна. В първия момент не забеляза, че русият полицай, когото бе виждал в гимназията, Уийд и някакъв скитник тичат към него с всички сили.

— ВСИЧКИ ДА ЗАЛЕГНАТ! — крещеше полицаят.

Тълпата започна да се паникьосва. Полицаяте забравиха за дебелака и също се отправиха към Смоук, а русият полицай тичаше най-бързо от всички.

— КУЧИ СИН ТАКЪВ! — крещеше дебелият мъж към Смоук.

Двамата, които си бяха направили пикник до Смоук, сега залегнаха встрани, защото дебелият изтича през карираната им покривка. Смоук се паникьоса и извади беретата. В объркването забрави да свали предпазителя.

От всички страни към Смоук търчаха хора. Уийд бе най-отпред, а перото на шапката му се бе изправило вертикално заради бързината, с която той тичаше. Смоук изтърва беретата и се протегна за глока си. В същия момент Уийд подскочи високо и удари с юмрук Смоук в носа, сграбчи косата му и го събори на земята. Двамата се сборичкаха кой ще стигне пръв до глока. Смоук го изтърва, защото Уийд го ухапа.

— ЩЕ ТЕ УБИЯ, МРЪСНИК ТАКЪВ! — крещеше Уийд и налагаше Смоук с юмруци.

Бразил се опита да сложи белезници на Смоук, но той се търкаляше на тревата и крещеше. От откраднатия колан на кръста му падаха пълнители с патрони. В този момент намесата на тълпата само усложняваше положението.

Буба също бе подивял и налагаше Смоук във всеки момент, когато останеше пролука от юмруците на Уийд. Пиджън лежеше на земята и се опитваше да задържи глезените на Смоук неподвижни. Други полицаи се втурнаха върху Смоук и така попречиха на Бразил да

му сложи белезниците. За нещастие един от тях започна да пръска с лютивия спрей. От това всички се проснаха на земята и затъркаха очи, пицейки от болка.

Смоук скочи на крака, удари един полицай в слабините и грабна зиг заuera от кобура на друг полицай. Целият бе в кръв и дишаше тежко, когато стисна пистолета в треперещите си ръце, а очите му бяха подивели от ярост. Той не видя двете жени, които пресичаха разстоянието между двете къщи зад него.

Хамър и Уест вървяха бързо, с извадени пистолети. Изглеждаше, че Смоук се колебае кого да застреля първо. Насочи пистолета си към един дебел мъж, в когото Хамър разпозна Буба, после към Бразил и другите полицаи, после към търчащата във всички посоки тълпа от зрители и участници в парада.

Хамър не можеше да стреля веднага, защото някакъв скитник и едно момче с униформа на музикант стояха между нея и Смоук. Носещият се във въздуха лютив спрей раздразни очите и дробовете й. Двете с Уест се разделиха точно преди Смоук да се извърне, очевидно чул звука на приближаващи се стъпки. Дулото на пистолета му изглеждаше нереално голямо и бе насочено право в лицето на Хамър. Но тя не можеше да стреля първа. Прекалено много хора стояха помежду им.

Хамър не бе попадала в такава критична ситуация от доста време, но не бе загубила тренинга си. Хвърли пистолета си срещу Смоук с всички сили и той полетя с въртене като бумеранг, така че Смоук инстинктивно вдигна ръце да се предпази, давайки възможност на Хамър да се хвърли към краката му и да го събори. Двата се сборичкаха за пистолета му.

— ПРЕДАЙ СЕ! — викаше му Хамър.

Смоук се опита да забие пистолета в ребрата й, но Хамър успя да сграбчи и извие палеца му. Огъна го силно назад — това бе стар и надежден полицейски номер. Той изкрещя от болка. Хамър издърпа пистолета от ръката му и го ръгна с всички сили под брадичката.

— СТАВАЙ ИЛИ ЩЕ ТИ ПРЪСНА ШИБАНАТА ГЛАВА! — изкрещя му тя.

Пръстът ѝ бе на спусъка. Надяваше се Смоук да ѝ даде повод да го застреля.

— Проклето копеле! — изръмжа тя в лицето му. — Онази беззащитна старица, която уби, ми беше съседка!

Бразил се бе оправил достатъчно, за да помогне на Уест да сложи белезници на Смоук и да го поведе настрани. Буба седна, а страните му бяха облени в сълзи. Пиджън лежеше с лице към земята и все още търкаше очите си. Чорапът бе паднал от чукачето на ампутирания му крак. Уийд несигурно се изправи на крака и погледна Хамър със зачервени, сълзящи очи. Тя стоеше съвсем неподвижно, отпуснала надолу ръката си с пистолета.

— Благодаря — каза ѝ Уийд. — Радвам се, че успя да дойдеш.

36.

Цяла нощ валя. Водата се изсипваше от небето на вълни, които напомняха на Уийд картини на бурни океани. Вятърът духаше толкова силно, че водата наново се вдигаше във въздуха и се носеше по улиците като отнесен от простора чаршаф. Уийд бе сигурен, че от вятъра звънят дори звънциите по къщите.

— Кой е? — прошепна той в мрака, разговаряйки с въображаемите сили, които може би го заобикаляха. — Влезте — говореше си сам. — Извинете, явно съм забравил как се отключва вратата.

Очите му се напълниха със сълзи, а опитите му да остроумничи не забавляваха никого, тъй като нямаше кой да ги чуе. Една светкавица просветна през решетките на прозореца му и се разцепи оглушително. Уийд си представи торнадо и се сети за Туистър. Беше чувал, че когато има светкавици, не трябва да държи в ръцете си стикове за голф или чинелите си, нито пък да говори по телефона, а ето че сега седеше на легло от неръждаема стомана.

О, боже! На кого ли му пука, ако той умре.

В някоя друга част на Дома за задържане, в така наречения изолатор, бе затворен Смоук. От самата мисъл за това Уийд го полазиха тръпки. Той се почеса и потърка ръцете си, но сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Трудно си поемаше дъх и му ставаше все по-студено. Зави се още по-плътно и отново се замисли за металното легло, защото една светкавица раздра небето.

Началничката на полицейското управление Хамър мразеше светкавиците и обикновено в такива случаи стоеше далеч от прозорци и предмети, които можеха да станат проводник на електричество. Но днес не можеше да седи на едно място. Крчеше нервно из дневната си, покрай всички прозорци, близо до лампи и метални лопатки за

камина, под медния полилей, а Уест и Бразил седяха неспокойно на канапето и продължаваха да обсъждат случилото се през деня.

— Не ме интересува какво казват другите — повтори най-голямата си грижа Бразил в момента, когато електричеството изгасна. — Уийд не трябва да стои в една и съща сграда със Смоук. Независимо че са в отделни килии и т.н. Смоук вече е доказал колко е хитър и колко лукаво и подло може да действа.

— Е, не излезе чак толкова хитър, че да не попадне зад решетките — напомни му Уест. — Но и на мен не ми харесва тази ситуация.

— Слушай какво ти казвам — продължи Бразил — Ако Смоук реши да направи нещо, ще намери как.

— Да, да, да — съгласи се Хамър, която продължаваше да крачи, докато Попай душеше откъм един стол. Чу се трясък на нова гръмотевица.

Бразил бе толкова разтревожен, че бе готов да предприеме драстични мерки, но още не бе решил точно какви. Естествено Смоук не бе пожелал Дивинити, Сик, Дог и Бийпър да се мотаят на свобода, щом той е затворен, и бе казал на полицията къде да открие всеки от тях и сега всички Щуки бяха в Дома за задържане на малолетни, в отделни килии, но може би само на един или два коридора разстояние от килията на Уийд.

— Уийд ще ни трябва, за да свидетелства срещу всички тях — продължи Бразил.

— Не ме интересува кой къде спи — добави Уест, — но Уийд може в даден момент да се засече някъде из дома със Смоук или с някого от останалите. А и Дивинити е една змия.

— Анди, Вирджиния, и двамата сте напълно прави. — Хамър престана да крачи, за да запали няколко свещи. — Трябва да го измъкнем оттам още тази вечер.

Това наложи един необичаен, причудлив план, който Хамър измисли. В осем и петнайсет тя се обади на съдия Маги Дейвис в дома ѝ.

— Радвам се, че сте там — бързо започна Хамър.

— Не бих искала да съм никъде другаде в такава нощ — каза съдията. — Съжалявам, че изпуснах парада. Боже господи, страхотно изпълнение, Джуди! Жалко, че не можах да видя как заковаваш малкия негодник.

— Не направих кой знае какво — отхвърли комплимента Хамър. — Трябва да измъкнем Уийд Гардънър от Дома за задържане възможно най-скоро.

— Мислех, че той иска да остане там.

— Преди — да. Но сега Смоук и цялата му банда са на същото място. А това не е добре, Маги. Никак не е добре.

Съдия Дейвис обмисли ситуацията.

— Какво предлагаш? — попита след малко.

Хамър осъзнаваше, че това, което се кани да предложи, не би могло да стане. Но повечето от нещата, които бе постигнала в живота си, също бяха изглеждали невъзможни, поне според хората, които бяха стояли отстрани и бяха гледали.

— Дали ще можете да се свържете с прокурора и служебната защитничка? — попита Хамър.

— Разбира се — отговори ѝ съдия Дейвис.

— Аз ще се погрижа вратите да са отключени.

— Какви врати? — попита съдия Дейвис.

В девет часа шестимата спряха с четири коли пред тежките железни врати на Холивудското гробище. Дъждът обливаше дърветата и храстите, паметниците и надгробните плочи и те изглеждаха като странни лъскави форми под светлината на фаровете на колите.

Хамър, Бразил и Уест бяха в първата кола. Зад тях бе съдия Дейвис с волвото си и прокурорът Майкъл със своята хонда „Акорд“. На известно разстояние зад тях се придвижваше един стар мъркюри „Кугър“, собственост на Сю Чедър, която си бе направила отвод, после бе освободена от Уийд и накрая бе поела задълженията си отново по нареждане на съдия Дейвис.

— Само дано е казал истината — каза Уест на Бразил и Хамър.

Чистачките не спираха, а дъждът направо биеше по стъклата. Хамър караше съвсем бавно, наведена над кормилото и постоянно приспиваше очи, за да прочете табелките с имената на алеите.

— Няма начин да не е така — успокой я Хамър, сякаш отлично познаваше Уийд.

Преминаха през потъналата във вода алея „Уотървю“. Клоните на дърветата се блъскаха в колата, сякаш се опитваха да я спрат. Отминаваха силуети на ангели, които ги наблюдаваха безмълвно. Гробниците напомниха на Хамър за детските ѝ страхове. Когато бе на десет години, съседката им, мисис Уийт, бе починала и бе погребана в гробището на баптистката църква, само на една пресечка от дома им. Надгробният паметник от сив гранит се виждаше от улицата и всяка сутрин на път за училище Хамър преминаваше край оградата на гробището, бягайки с всички сили. Никога не бе харесвала мисис Уийт и бе уверена, че тя вече е разбрала това, защото е на небето.

Хамър продължаваше да мрази гробищата. Нищо в тях не ѝ харесваше. Страхуваше се от особените миризми, от звуците на насекомите, от могилите пръст. Страхуваше се от смъртта. Страхуваше се от това, което бе изпитала при смъртта на Сет. Страхуваше се от самотата. Страхуваше се от провал. Страхуваше се от страха. Всичките ѝ страхове сега се бяха пробудили и от това започваше да ѝ писва.

— Абсурдно е — заяви тя на Уест и Бразил. — Нито ще напусна, нито ще се пенсионирам. Нищо подобно няма да направя.

— Е, ако решиш да се махнеш, аз също няма да остана тук — обади се Уест.

— Нито пък аз — обяви Бразил.

— Още ли са зад нас? — надникна към огледалото за обратно виждане Хамър.

— В никакъв случай не трябва да напускате, госпожо началник — посъветва я Бразил. — Особено сега. Мисля, че колкото повече хора се заяждат с вас, толкова повече трябва да им се набивате на очи.

— Добре казано — обмисли думите му Хамър. — Харесва ми тази идея.

Не всички бяха очаровани от това, че Хамър бе арестувала Смоук, като бе опряла пистолет в главата му, крещейки груби изрази. Кметът бе направил изявление за новините в шест по всички телевизионни станции, че, първо, такъв инцидент не би трябвало да се случи и че героичните действия на Хамър според него са били по-скоро трик за увеличаване на рейтинга. Лийла Ърхарт заяви по Кю 94, че Хамър би трябвало да се заеме с предотвратяване на младежката

престъпност, вместо да размахва пистолети. От градската управа бяха изискали вътрешния отдел да проведе пълно разследване.

— Не се обезкуражавайте от това, което стана днес — сякаш отгатна мислите й Бразил. — Не забравяйте, че губернатор Фьоер бе много впечатлен. Обади се да ви поздрави. А той е по-важен от другите.

— Не трябва ли някъде да завием? — Хамър не виждаше абсолютно нищо.

Бразил пръв видя Джеферсън Дейвис.

— *Топя се! Топя се!* — завика той, имитирайки магьосника от Оз.

— Уф, да не повярва човек! — възкликна Уест, когато фаровете на колата напълно осветиха статуята.

Хамър спря служебната си кола и насочи полицейския прожектор към статуята.

— Супер! — възкликна Бразил. — Ще ми се Уийд да беше тук, за да види това.

— Не знам — каза Хамър замислено. — Това сигурно би го натъжило.

— Да — съгласи се Бразил. — Права сте. Щеше да се разстрои, че Туистър си е отишъл.

Джеф Дейвис губеше наскоро придобитите си раса и пост в баскетболния отбор на „Паяците“ с всяка изминала минута. По лицето му се стичаха черни струйки, червено-бялата му униформа се бе превърнала в локва около вече несъществуващите маратонки, върху размазаното оранжево на мраморната основа. Баскетболната топка, която бе държал в лявата си ръка, отново се бе превърнала в шапка.

Чу се шум от отваряне и затръшване на врати, фаровете светеха, замъглявани от дъжда. Чу се шляпане от обувки в локвите върху мокрите камъни. Съдия Дейвис бе родом от Ню Йорк. Тя отиде до статуята и внимателно я огледа. Наведе се и вдигна едно малко флагче с Южния кръст от основата на статуята. Размаха го, сякаш се опитваше да разбере какво толкова се суетят около това знаме.

— Мисля, че е ясно, че вече не става дума за вандализъм — съобщи Хамър. — Никога не е било вандализъм. Само сме си мислили, че е така.

Сю Чедър стоеше под един яркорозов чадър и когато заговори, се видяха единствено дългите ѝ лъскави нокти.

— Виждате ли? — посочи тя на прокурора.

Той вече подгизваше от дъжда и приличаше на победен войник на Конфедерацията в широкия си сив костюм с тъмна вратовръзка. Косата му бе залепнала за главата, а дъждът се стичаше по умореното му лице.

— Важното в случая е, че той е възнамерявал да нанесе щети — заяви убедено Майкъл. — Господи, няма ли да спре този дъжд! Ако видите какво става в двора ми. И на пътя пред къщата, защото градът не си мърда пръста за поддръжката. Водата сигурно е стигнала петнайсет сантиметра.

— Някой има ли още някакви доводи? — обърна се към всички съдия Дейвис, а дъждът премина във водна завеса.

— Аз не — каза Уест.

— Нито пък аз — обади се Хамър.

— Не — съгласи се с всички Бразил.

— Тогава постановявам: обвинението срещу Уийд Гардънър се отхвърля — съобщи съдия Дейвис пред погледа на един ангел и на една мраморна жена с Библия в ръка. — Полицай Бразил — кимна тя към него, — хайде бързо да оформим документите. Искам Уийд да бъде незабавно освободен.

— На минутата! — съгласи се Хамър. — Вирджиния, Анди? Тръгваме към Дома за задържане. Искам веднага да откараме Уийд при майка му.

Доволен, Бразил прегърна Уест. Хамър запляска с ръце. Последва я и Уест. Чедър също се присъедини, въпреки че заради ноктите дланите ѝ реално не можеха да се докоснат. Прокурорът Майкъл сви рамене. Всички документи бяха попълнени и подписани за минута и всички се върнаха по колите си. Джеферсън Дейвис остана зад тях в нощта. Малката колона от коли се отправя обратно по „Уотървю“ през дъжда, който вече не беше толкова непоносим, и край паметниците, които вече не изглеждаха толкова тъжни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.